

НОРА РОБЪРТС

ИМИТАЦИЯ В СМЪРТТА

ЗЛАТОРОГЪ

НОРА РОБЪРТС

ИМИТАЦИЯ В СМЪРТТА

Превод: Петя Петкова

chitanka.info

Ню Йорк е изтръпнал от ужас. Сериен убиец покосява една след друга своите жертви. Те винаги са жени, с които той се саморазправя по изключително варварски начин. На Ив Далас, най-доброто нюйоркско ченге, е възложено да разследва жестоките убийства. Много бързо тя разкрива, че серийният убиец подражава на прочути престъпници от миналия век като Джак Изкормвача и Бостънския удушвач. Следите я отвеждат към богати и уважавани от обществото мъже. Това затруднява следствието, но Ив Далас, с помощта на Рурк, своя баснословно богат и обожаван от нея съпруг, както винаги успява да разплете своя пореден случай.

„С подражание никой не е станал велик.“
Самюъл Джонсън

*„И каза дяволът на Саймън Легри:
Със стила си свободен, греховен, харесваш
ми ти.“*

Рейчъл Линдзи

ПРОЛОГ

Лятото на 2059 г. беше злобно и отмъстително псе, което не показваше никакви признаци за разведряване на настроението. Септември последва потните пети на август и обгърна Ню Йорк в мокро одеяло от мараня, влажност и спарен въздух.

„Лятото — помисли си Джейси Утън — е нещо убийствено.“

Беше малко след два часа, пиков час, в който баровете изхвърляха клиентите си на улицата, а те тръгваха да търсят някоя допълнителна тръпка, преди да се отправят към дома. Този час тя наричаше сърцето на нощта — тогава хората с възможности, изпълнени с копнежи, си търсеха компаньонки.

Джейси получи лиценз да работи на улицата, след като направи няколко гафа със забранени вещества. Но сега бе „чиста“ и възнамеряваше да се издигне, да се върне отново в обятията на богатите и самотните.

Трябваше обаче да си изкарва прехраната, ала на никой не му се правеше платен секс в тази адска жегата.

Зърна само няколко колежки от занаята през последните два часа — беше ясно, че желаещите за секс при тези температури не са много.

Но Джейси беше професионалистка, смяташе се за пълна професионалистка от онази нощ преди двайсет години, когато за първи път работи като проститутка.

Можеше да се поти в горещината, но не и да увехне. Така както не се пречупи, когато се наложи известно вреже да си изкарва прехраната на улицата.

Беше готова на всякакви пози в зависимост от предпочитанията на клиента, но да си изпълни задълженията.

„Да, трябва да си изпълнява задълженията“ — помисли си тя. Да си влага парите в банка, да изчаква. И след няколко месеца би могла да живее на върха на небостъргач в Парк, там, където ѝ е мястото.

Щом ѝ минеше мисълта, че е малко старичка и неподходяща за улична работа, тя я прогонваше — желаяше да спечели само още една

точка. Само още една точка.

Ако това не се случи тази нощ, след като си плати наема, нямаше да има пари, за да поддържа тялото си, а трябваше да се постегне.

Не че не хващаше окото, каза си тя, докато крачеше около уличната лампа в района, който си бе заплюла за своя територия.

Бе заменила наркотиците с водка — точно сега би обърнала една чаша — но продължаваше да изглежда добре. Адски добре.

Беше облечена в кървавочервено лъскаво бюстие и възкъса пола — те подчертаваха плътта ѝ, налагаше се да носи бюстие, за да повдига гърдите си, докато си направи пластична операция. Най-голямата ѝ гордост бяха краката ѝ. Дълги, много дълги и сексапилни, а сребристите сандали на остри токчета с преплетени каишки, които стигаха до коленете ѝ, ги правеха още по-съблазнителни.

Сандалите зверски я убиваха, докато обикаляше своя район в търсене на още един клиент.

За да си отпочинат краката ѝ, тя се облегна на следващия стълб, изви ханша си и огледа пустата улица с уморените си кафяви очи. Помисли си, че би трябвало да си сложи сребриста перука. Тя привличаше клиентите. Тази нощ обаче не би могла да понесе тежестта на перуката и просто си тупира мастиленочерната си коса и небрежно я напръска със сребърен лак.

Префучаха едно такси и после две коли. Наведе се, прикани ги, но те дори не намалиха скоростта.

Още десет минути, каза си, докато почесваше задните си части, където бе я засърбяло. За тази нощ стига. Ще направи безплатна свирка на хазяина си, ако не ѝ достигнат пари за наема.

Оттласна се от стълба, изпитваше пронизваща болка в краката си, и пое към мизерното си жилище. Спомни си, че някога имаше изискан апартамент в горната част на Ист Сайд, гардероб, пълен с хубави дрехи и препълнен график.

„Забранените вещества те пращат по низходяща спирала и често всичко завършва с мизерна смърт“ — така каза нейната адвокатка.

„Ще го надмогна“ — помисли си Джейси, но сега живееше в ужасна мизерия.

„След шест месеца — обеща си тя — отново ще се върна на върха.“

Тогава го видя, вървеше към нея и си помисли: богат, ексцентричен, този квартал не беше за такива като него. Тук не се срещаха често мъже във вечерно облекло. Още по-малко с пелерина и цилиндър. Носеше черна чанта.

Джейси го погледна закачливо и плъзна ръка по бедрото си.

— Хей, скъпи. Като си се издокарал така, защо да не си спретнем едно парти?

Той ѝ се усмихна, бърза, одобрителна усмивка, която разкри белите му равни зъби.

— Какво предлагаш?

Гласът му отговаряше на облеклото. Висша класа, помисли си тя с удоволствие и носталгия. Стил, култура.

— Каквото искаш. Ти си шефът.

— Частно парти, някъде... наблизо — той се огледа наоколо, след което махна към една тясна уличка. — Опасявам се, че тъкмо сега нямам много време.

Уличката означаваше бърз секс, което я устройваше. Ще свършат бързо и ако си изиграе добре картите, ще си изкара тарифата плюс хубав бакшиш. Повече от достатъчно за наема и пластичната операция на гърдите, помисли си тя, докато му показваше пътя.

— Не си оттук, нали?

— Защо мислиш така?

— Не приличаш на човек от този район — тя сви рамене, в крайна сметка не беше нейна работа. — Кажи ми какво искаш, скъпи, за да се разберем за тарифата.

— О, искам всичко.

Тя се засмя, сетне се протегна и прокара ръка по слабините му.

— Ммм. Сигурно е. Можеш да имаш всичко. „После ще се отърва от тия обувки и ще се отпусна с хубаво студено питие“ — помисли си тя. Каза му тарифата си, като доста я завиши. Когато той кимна одобрително, дори окото му не мигна от надутата цена, тя се изруга наум, че не му е поискала повече.

— Искам ги предварително. Щом платиш, започваме забавлението.

— Добре. Първо плащането.

Все така усмихнат, той я завъртя с лице към стената, хвана я за косата и дръпна главата ѝ назад. Разпори гърлото ѝ, а тя дори не успя

да изкрещи, преряза го с един замах на ножа, който бе държал под пелерината си, устата ѝ се отвори, издаде клокощещ звук, после Джейси се плъзна надолу по мръсната стена.

— А сега забавлението — каза той и се захвана за работа.

ПЪРВА ГЛАВА

Винаги има какво още да видиш. Няма значение колко пъти си минавал през кръв и екскременти, няма значение колко често си съзирал ужаса, който човек е способен да причини на ближния си, винаги има какво още да видиш.

Винаги има нещо по-зловещо, по-отвратително, по-ненормално, по-гнусно, по-жестоко.

Лейтенант Ив Далас се взираше в купчината месо, която някога е била жена и се питаше дали е виждала нещо по-отвратително от това.

Двама от униформените полицаи, дошли на местопрестъплението, повръщаха в началото на уличката. Звучите, съпровождащи погнусата им, долитаха до нея. Облечена в защитно прозрачно облекло, Ив Далас не помръдваше, а чакаше стомахът ѝ да се успокои.

Дали бе виждала толкова много кръв досега? Не ѝ беше лесно да си спомни. И по-добре.

Ив клекна, отвори чантичката с приспособленията и извади устройството за идентифициране, за да вземе отпечатьците на жертвата. Нямахме как да избегне кървавата гледка, затова предпочете да не мисли за нея. Вдигна безжизнената длан и притисна палеца до повърхността на устройството.

— Жертвата е от женски пол, от бялата раса. Тялото е открито около три и половина сутринта от полицаи след анонимно обаждане на 901, след проверка на отпечатьците е идентифицирана като Джейси Утън, четирийсет и една годишна, лицензирана компаньонка, регистрирана на адрес „Дойърс“ 375.

Пое си дъх, после продължи:

— Гърлото на жертвата е прерязано. От начина, по който се е разляла кръвта може да се съди, че раната е нанесена, докато жертвата е стояла опряна на стената на улицата. Кървавите следи показват, че жертвата или е паднала, или е сложена на асфалта от нападателя или от нападателите...

— Господи! О, Господи! — промълви тя и продължи: — Които след това са отстранили гениталиите ѝ. Прорезните рани в гърлото и в областта на таза показват, че доста прецизно е използван остър инструмент.

Въпреки горещината, кожата ѝ, хладна и лепкаво влажна, бе настръхнала, докато взимаше мерките и записваше данните.

— Съжалявам — промълви зад гърба ѝ нейната помощничка Пийбоди. И без да се обръща, Ив знаеше, че лицето на Пийбоди все още е бледо и потно от изживяния шок и от желанието да повърне.

— Съжалявам, лейтенант, не успях да се овладеея.

— Не се притеснявай. Добре ли си вече?

— Аз... Да, лейтенант.

Ив кимна и продължи работата си. Решителна, уравновесена и все пак зависима от външни фактори подобно на прилива, Пийбоди хвърли поглед на това, което се намираше в уличката, пребледня като платно и препъвайки се, заотстъпва назад заради неумолимата заповед на Ив да повръща някъде другаде.

— Идентифицирах я. Джейси Утън, живее на „Дойърс“. Лицензирана компаньонка. Направи проверка.

— Никога не съм виждала подобно нещо. Просто никога не съм виждала...

— Открий данните ѝ. Отдръпни се встрани. Закриваш ми светлината.

Това не беше вярно, Пийбоди добре го знаеше. Нейната началничка ѝ даваше шанс да си поеме глътка въздух и понеже пак ѝ се зави свят, тя се възползва от предоставената възможност и пое надолу по уличката.

Униформената ѝ риза беше мокра от пот, а косата под фуражката ѝ бе влажна около слепоочията. Гърлото я дразнеше, а гласът ѝ бе немощен, но все пак се зае с проверката. И наблюдаваше как Ив работи.

Компетентна, организирана и както би казал някой, студена. Ала преди да се почувства толкова зле, Пийбоди видя скръбта, изписана по лицето ѝ. Не, студена не бе точната дума, Ив бе покрусена.

Пийбоди забеляза, че изглежда бледа, но не само заради светлината на прожекторите, които изцеждаха цвета от изпитото ѝ лице. Лешниковите ѝ очи бяха съсредоточени и безчувствени, дори не

потрепваха от чудовищната гледка, която разучаваха. Ръцете ѝ бяха уверени, а ботушите — изцапани с кръв.

Мократа ѝ от потта риза бе залепнала на гърба ѝ, но тя нямаше да избяга като Пийбоди. Щеше да стои, докато си свърши работата.

Когато Ив се изправи, Пийбоди видя висока, стройна жена с окървавени ботуши, изтъркани джинси и разкошно ленено сако, видя скулесто лице, плътни устни, широко отворени златистокафяви очи и къса, несресана коса в почти същия цвят.

Нещо повече — тя видя полицаи, който никога не извързва поглед от смъртта.

— Далас...

— Пийбоди, не ми пука, че повръщаш, стига да не го правиш на местопрестъплението. Дай ми данните.

— Най-близки роднини са родителите ѝ. Живеят в Айдахо.

— Царството на картофите, а?

— Да — успя да се усмихне с разтреперани устни Пийбоди. — Царството на картофите. Жертвата е живяла в Ню Йорк двайсет и две години. Предишният ѝ адрес е на „Сентрал Парк Уест“. От осемнайсет месеца живее в Китайския квартал.

— Доста рязко е сменила стандарта. С какво се е издънила?

— Притежание на забранени вещества — три пъти. Отнели са ѝ лиценза на елитна компаньонка, прекарала е шест месеца на топло, после рехабилитация, консултации и преди около година са ѝ дали лиценз за работа на улицата с изпитателен срок.

— Изпяла ли е името на пласъора си?

— Не, лейтенант.

— Ще видим какво ще покажат токсичните проби в моргата, но не мисля, че Джак е нейният пласъор.

Ив вдигна пощенския плик, оставен върху тялото, който вече бе запечатан в плик за доказателства, за да не се изцапа с кръв.

ЛЕЙТЕНАНТ   ИВ   ДАЛАС,   НЮЙОРКСКА
ПОЛИЦИЯ

Направено е на компютър, предположи тя, със странен шрифт и върху изискана кремава хартия. Плътна и тежка, освен това доста

скъпа. Използва се за покани във висшето общество. Познаваше добре тази хартия, тъй като съпругът ѝ много го биваше да праща, и да получава покани, предназначени за висшето общество.

Извади второто найлоново пликче за доказателства и прочете бележката.

Здравейте, лейтенант Далас,
Достатъчно горещо ли ви е? Знам, че прекарахте едно доста натоварено лято и с възхищение следях работата ви. Не се сещам за никой друг от полицията на нашия красив град, с когото бих желал да завържа такава интимна връзка. Това тук е образец от работата ми. Какво мислите?
С нетърпение очаквам продължението на нашата връзка.

Джак.

— Ще ти кажа какво мисля, Джак. Мисля, че си един много извратен шибаняк. Прибери и надпиши — нареди тя и хвърли последен поглед към уличката — „Убийство“.

Апартаментът на Утън се намирал на четвъртия стаж на една от жилищните конструкции, издигнати като временен подслон за бежанци и жертви на Градските войни. Няколко такива се извисяваха в по-бедните райони на града и непрекъснато ги включваха в списъците за събаряне.

Градските власти водеха безкрайни пазарлъци дали да се отърсят като от бълхи от евтините проститутки, наркоманите, търговците на наркотици и бедните работници и да разрушат разнебитените конструкции, или — точно обратното — да им вдъхнат нов живот.

Докато в общината се пазаряха, сградите се рушаха и нищо не се правеше.

Според Ив нямаше да предприемат нищо, докато сградите сами не рухнат върху своите обитатели, а градските първенци не се окажат в центъра на горещ съдебен процес.

Дотогава обаче това бе място, където би живяла закъсала проститутка.

Стаята ѝ бе задушна малка кутийка с миниатюрен придаък, минаващ за кухня и с някакво подобие на баня. Гледката, откривала се пред погледа ѝ, бе стена от сграда.

През тънките стени Ив съвсем ясно чу долитащото от съседния апартамент титанично хъркане.

Въпреки заобикалящата я мизерия, Джейси бе поддържала жилището си спретнато, дори бе направила опит да му придаде известна изисканост. Мебелите бяха евтини, но цветни. Явно не е било по джоба ѝ да си позволи щори, но на прозорците имаше пердета на волани. Леглото ѝ представляваше разтегаем диван, но постелята бе оправена, а чаршафите бяха от хубав памук. Вероятно бяха оцелели от по-добри времена, помисли си Ив.

На масата имаше евтин видеотелефон, а сглобяемата тоалетка бе покрита с разнообразни атрибути, присъщи за бизнеса ѝ.

Афродизиаки, благовония, перуки, евтини крещящи бижута, временни татуировки. Чекмеджето и шкафът съдържаха предимно работно облекло, но сред дрехите ѝ на проститутка се мярнаха и няколко по-консервативни модела. Ив предположи, че ги е използвала в извънработно време.

Откри запас от законно продавани лекарства, включително половин бутилка тоник за изтрезняване и пълна, неотворена бутилка за запас. Което съвсем логично се връзваше с двете бутилки водка и шишето с домашно произведена бира в кухнята.

Ив не откри забранени вещества, което я наведе на мисълта, че Джейси по всяка вероятност е превключила от наркотици на алкохол.

Отвори видеотелефона и прослуша съобщенията, получени и изпратени през последните три дни. Първото бе до нейната адвокатка — искаше лиценз за по-изискана работа; второто бе от нейния хазяин, заради просрочен наем — на него не бе отговорено; третото бе до пластичен хирург в централната част на града със запитване за тарифите.

„Никакво бърбене с приятели“ — размишляваше Ив.

Тя прегледа компютъра ѝ, намери финансовите ѝ документи и установи, че Джейси бе водила счетоводството си пестеливо и целесъобразно. „Грижела се е за парите си“ — заключи Ив — вършела

си е работата, внасяла е парите в сметката си и е източвала по-голямата част от тях, за да ги вложи отново в бизнеса си. Високи бяха разходите за дрехи, козметични и фризьорски услуги.

„Изглеждала е добре“ — заключи Ив. Искала е да изглежда добре. Самоуважението зависи от външността, тя — от сексуалната привлекателност, а от сексуалната привлекателност зависи дали ще се продадеш за достатъчно пари, за да поддържаш външността си.

„Странен и тъжен цикъл“ — помисли си Ив.

— Свила си е хубаво гнезденце на доста грозно дърво — отбеляза Ив. — Не открих никакви съобщения от някого на име Джак, или от който и да е мъж. Няма ли данни за брак или някакво съжителство?

— Не, лейтенант.

— Ще разпитаме нейната адвокатка дали знае с кого е била близка. Но не мисля, че по този начин ще открием убиеца.

— Далас, струва ми се, че това, което е сторил с нея, е нещо лично.

— И на мен така ми се струва — рече Ив и отново заоглежда стаята. Спретната, кокетна, издаваща отчаян копнеж по изисканост. — Мисля, че е било много лично, но не е насочено конкретно към жертвата. Убил е жена, при това жена, която си изкарва прехраната, като продава тялото си. Това е личното. Не просто я убиваш, а отсичаш от нея онази част, с която се е препитавала. Не е никак трудно да намериш улична компаньонка в този район по всяко време на нощта. Просто трябва да избереш времето и мястото. „Образец“ от неговата работа — промърмори тя, — това е всичко, което е била за него.

Ив отиде до прозореца и с присвити очи си припомни местопроизшествието, тясната уличка, сградата, която точно на това място е извън обсега на зрението.

— Може да я е познавал или пък да я е виждал. Също толкова възможно е да е било чиста случайност. Но той е бил готов, чакал е само да му се отвори възможност. Разполагал е с оръжието, бележката е била написана и поставена в плик, носел е и още нещо — куфар, чанта или раница, нещо, в което да сложи чисти дрехи или да прибере онези, с които е бил облечен. Сигурно целият е бил опръскан с кръвта й.

— Отива в уличката с него — продължи Ив. — Горещо е, вече е късно, а работата едва ли върви. Но ето появява се клиент, може би една последна възможност да припечели, преди да се отправи към дома. Тя е опитна, от две десетилетия е в бранша, но едва ли ѝ се е сторил подозрителен. Може би е подпийнала или пък той е изглеждал съвсем нормално. А като прибавим и обстоятелството, че отскоро е работела на улицата като проститутка, едва ли е имала нужните инстинкти за тая работа.

„Свикнала е с хайлайфа — помисли си Ив, — със сексуалните прищевки на богатите и дискретните. Идването ѝ в Китайския квартал сигурно ѝ се е сторило като кацане на Венера.“

— Опира се на стената — тя си я представяше съвсем ясно. Тъмна щръкнала коса, потрепваща със сребристи отблясъци, предизвикателно и примамващо червено бюстие. Мисли си, че парите ѝ трябва, за да си плати наема, или пък се надява, че той ще приключи бързо, защото краката я болят. Исусе, сигурно са я болели до смърт в тези обувки. Уморена е, но ще спечели още една точка, преди да приключи нощта.

— Когато ѝ прерязва гърлото, тя е изненадана. Трябва да е бързо и чисто — едно моментално срязване, от ляво на дясно, точно през сънната артерия. Тялото ѝ е мъртво, преди още мозъкът да го регистрира. Но за убиеца това е само началото.

Ив се обърна, хвърли бърз поглед на тоалетката. Евтини бижута, скъпи червила. Парфюмите ѝ бяха дизайнерски шедеври, за да ѝ напомнят, че някога се е къпела в истински аромати, и със сигурност отново ще го прави.

— Нагласява я, полага я на земята и след това изрязва гениталиите ѝ. Сигурно е носел чанта, нещо, в което да сложи онова, което ѝ е отнел. Сетне почиства ръцете си.

Ясно виждаше и него, и приведената му сянка в мръсната уличка, и ръцете му, хлъзгащи се от кръвта, докато ги почиства.

— Бас ловя, че е изчистил и инструментите си, но със сигурност е почистил ръцете си. Изважда бележката, която предварително е написал и внимателно я поставя върху гърдите ѝ. Трябва да се преоблече в чиста риза или да сложи яке. Да облече нещо заради кръвта. А после какво?

Пийбоди премигна.

— А, тръгва си с мисълта за добре свършена работа. Прибира се вкъщи.

— Как?

— Хмм, ами пеша, ако живее наблизко — помощничката ѝ си пое дълбоко дъх, забрави за малко уличката, за да вникне в мислите на лейтенанта. — Светът е в краката му и той не се притеснява, че може да бъде нападнат от някой джебчия. Ако не живее наблизко, сигурно разполага със собствено превозно средство, защото, дори преоблечен или наметнат с нещо, по него има страшно много кръв и сигурно миризмата се усеща. Би било глупаво да вземе такси или да използва метрото.

— Добре. Ще проверим таксиметровите компании дали са взимали клиенти в района на местопрестъплението, но едва ли ще открием нещо. Хайде, да запечатаме стаята и да огледаме сградата.

Съседите, както може да се очаква от съседи в подобни места, не знаеха нищо, не бяха чули нищо, не бяха видели нищо. Хазяинът имаше магазин в Китайския квартал, който се намираше между пазар, специализиран в продажбата на патешки крака и Център за алтернативна медицина, който обещавахе здраве, благополучие и духовно равновесие, както и възстановяване на парите, в случай на неуспех.

Ив познаваше такива типове като Пиер Чан — мускулести ръце, очертани от ръкавите на ризата и мустачки като нарисувани с молив, кацнали над тънки устни. Непретенциозна обстановка и диамантен пръстен на кутрето.

Беше със смесен произход, с достатъчно количество азиатска кръв, за да успее да се наложи в Китайския квартал, въпреки че според нея последният му прародител, видял Пекин с очите си, трябва да е бил в разцвета на силите си по време на Боксерското въстание.

Точно както и предполагаше, Чан бе настанил семейството си в едно от богаташките предградия на Ню Джързи, докато той самият се изживяваше като собственик на бордеи в долната част на Ист Сайд.

— Утън, Утън — докато двама безмълвни служители се суетяха зад него, Чан прелистваше тефтера с данни на наемателите си. — Да, тя държи луксозна единична стая на улица „Дойърс“.

— Луксозна? — повтори Ив. — И какво ѝ е луксозното?

— Има кухня с вграден хладилник и автоготвач. Вървят в комплект с жилището. Тя закъснява. Трябваше да си плати наема преди седмица. Получи стандартното напомнящо обаждане преди няколко дни. Днес ще последва второ, след което автоматично идва ред на уведомлението за изгонване от жилището през следващата седмица.

— Няма да е необходимо, тъй като тя си смени адреса, вече е в градската морга. Била е убита рано тази сутрин.

— Убита — веждите му се склениха в изражение, което Ив изтълкува по-скоро като раздразнение, отколкото като съчувствие или изненада. — Дявол да го вземе. Запечатахте ли жилището?

Ив вдигна глава.

— И по каква причина питате?

— Вижте, аз притежавам шест сгради, имам седемдесет и два апартамента. Когато имаш толкова много наематели, все някой хвърля топа по една или друга причина. Имаш и самотна смърт, и подозрителна кончина, и нещастен случай, и самоубийство — той ги изброи на дебелиите си пръсти, — както и убийство — за него използва палеца си. — И тогава се появявате вие, запечатвате мястото, уведомявате най-близките роднини. Още преди да съм мигнал, някой чичо или вуйчо идва и изнася покъщнината, преди да успее да предяви иск и да си получи наема.

Той разпери ръце и отправи към Ив поглед, изпълнен с огорчение:

— Просто се опитвам да си изхранвам прехраната.

— Както е правела и тя, преди някой да реши да я накълца.

— Хората с такъв занаят няма как да не срещнат грапавини по пътя си.

— Знаете ли, този поток от човеколюбие направо ме задушават, така че по-добре да говорим по същество. Познавахте ли Джейси Утън?

— Познавах молбата ѝ за настаняване, препоръките ѝ и парите, с които си плащаше наема. Аз лично никога не съм я виждал. Нямам време да се сприятелявам с наемателите си. Имам повече от сто.

— Аха. И ако някой закъснее с наема и се опита да изклинчи от принудителното изселване, правите ли му кратко посещение, за да събудите спортменското му чувство?

Той разтърка мустака си с върха на пръста.

— Действам по тефтера пред мен. Годишно харча доста пари за съдилищни такси и хонорари, за да изхвърля хайманите, но те са част от разходите ми. Част от бизнеса ми. Не бих познал тази Утън, дори ако се отбие да ми направи една свирка. А и тази нощ си бях у дома, в Блумфийлд, при жената и децата си. Сутринта закусих и пристигнах в града в седем и половина, както всеки ден. Ако ви трябва нещо повече от това, ще се наложи да говорите с адвокатите ми.

— Боклук — заяви Пийбоди, когато вече бяха на улицата.

— О, да, и съм готова да се обзаложа, че получава част от наема си в натура. Сексуални услуги, малки пликове за подаръци със забранени вещества, крадени стоки. Бихме могли да го притиснем, в случай че разполагахме единствено със свободно време и чувство за справедливост.

Тя изви главата си, за да разгледа окачените на ченгели птици — бяха толкова хърбави, че смъртта сигурно им се е видяла като край на мъките — и купчините с причудливо преплетени пилешки крака.

— Как ли се ядат крака? — зачуди се Ив. — Дали започваш от пръстите и гложаш нагоре или пък от глезена караш надолу. Патиците имат ли глезени?

— Прекарала съм много безсънни нощи, блъскайки си главата над този въпрос.

Ив само я изгледа невъзмутимо, ала тайничко се зарадва, че помощничката ѝ отново е във форма.

— Тук се извършва част от касапската работа, нали? Нарязват стоката и я оформят като кубчета. Остри ножове, много кръв, известни познания по анатомия.

— Да нарежеш пиле трябва да е далеч по-лесно, отколкото да накълцаш човек.

— Не знам — отвърна замислено Ив и отпусна ръце на хълбоците си. — Технически погледнато е така. Човешкото тяло има по-голяма маса, отнема повече време, а може би изисква и по-големи умения, за да бъде нарязано, отколкото е нужно на касапина, за да свърши тая работа с едно пиле. Но едва ли има голяма разлика. Вероятно първо се упражняваш върху животни, за да придобиеш нужните умения. Би могъл да е побъркан лекар или ветеринар. Но със сигурност е знаел какво върши. Касапин, лекар, ловък аматьор, но

определено някой, който е усъвършенствал уменията си, за да отдаде почит на своя кумир.

— Своят кумир ли?

— Джак — отвърна Ив, запътвайки се към колата си. — Джак Изкормвача.

— Джак Изкормвача? — Пийбоди подтичваше с широко отворена уста, за да не изостава от началничката си. — Имате предвид оня от Лондон, дето е действал през... Всъщност кога?

— В края на 1800 г. в Уайтчапъл. Беден район на града през викторианската епоха, предпочитано средище на проститутките. Убил е между шест и единайсет жени, всички в радиус от приблизително една миля, за период от една година.

Тя седна зад волана, хвърли бърз поглед настрани и видя, че Пийбоди я зяпа с отворена уста.

— Какво? — поинтересува се Ив. — Не мога ли и аз да знам някои работи?

— Напротив, лейтенант. Знаете купища работи, но историята не е от най-силните ви страни.

„Убийството обаче е — помисли си Ив, докато сваляше колата от бордюра. — И винаги е било.“

— Докато момиченцата четяха за пухкавите и все още неизкормени патенца и прочие сладки животинки, аз четях за Джак и прочие известни серийни убийци.

— Чели сте... такива неща като дете?

— Да. Е, и?

— Ами... — не знаеше как точно да се изрази. Беше ѝ добре известно, че Ив е израснала в системата за социални грижи — по сиропиталища и приюти. — Нямаше ли някой възрастен, някой от вашите отговорници, който да следи какви са интересите ви? Мисълта ми е, че моите родители — а те много държаха да не ограничават избора ни — биха натрошили с чук сектора на компютъра, съдържащ такава информация, когато бяхме деца. Защото това са годините, когато човек се формира. Знаеш, че влияят всякакви кошмари, емоционални сривове и други такива.

Тя обаче бе белязана, много преди да е в състояние да прочете повече от няколко думи. А що се отнася до кошмарите, Ив не си спомняше някога да не са я спохождали.

— Щом проучвам в Интернет информация за Изкормвача или Джон Уейн Гейси, за моите отговорници това означава, че се занимавам с нещо и следователно няма да им създавам проблеми. Такива бяха основните критерии.

— Разбирам. Значи винаги сте знаели, че искате да станете ченге.

Със сигурност знаеше, че иска да бъде нещо различно от жертва, а сетне бе разбрала, че иска да защитава жертвата. За нея това означаваше да бъдеш полицаи.

— Повече или по-малко. Изкормвача е пращал бележки до полицията, но това е станало чак след известно време. Не е започнал в началото като нашия човек. Но този тип иска да знаем каква е целта му още от самото начало. Искане играта.

— Искане вас — вметна Пийбоди и получи утвърдително кимване от началничката си.

— Току-що приключих един доста нашумял случай. Много телевизионно време. Голяма патърдия. После случаят с портретите по-рано това лято. Също се вдигна много шум. Той ги е следил. Сега иска да получи своя дял от медийната известност. Самият Джак се е радвал на доста голям интерес едно време.

— Искане да се захванете с него, а медиите да популяризират личността му. Искане да омагьоса целия град.

— Така мисля и аз.

— Значи ще търси следващата си жертва сред останалите компаньонки в същия район.

— Такъв ще е моделът. — Ив направи пауза. — И така искане да мислим.

Следващата ѝ спирка бе при адвокатката, която работеше в кантора с три помещения в южната част на Ист Вилидж. Върху голямото ѝ, претрупано бюро имаше купа с шарени бонбони. Самата тя седеше точно зад тях, облечена в сив костюм, който ѝ придаваше вид на същинска матрона.

Ив прецени, че се намира в залеза на петдесетте, а лицето ѝ имаше меко изражение, което контрастираше с пронизателни лешниковокафяви очи.

— Треса Паланк — тя се изправи и силно стисна ръката на Ив, преди да ѝ посочи стол, на който да седне. — Предполагам, че става въпрос за някой от моите клиенти. Имам на разположение десет минути преди следващата среща. С какво мога да ви помогна?

— Интересува ме Джейси Утън.

— Джейси? — веждите на Треса се вдигнаха и лека усмивка заигра по устните ѝ, но очите ѝ говореха друго — в тях се четеше неизменният поглед на ужас и страх. — Не мога да повярвам, че ви е създала никакви проблеми. Джейси влезе в правия път и е твърдо решена да си върне своя първокласен лиценз.

— Джейси Утън е убита призори.

Треса затвори очи и в продължение на няколко секунди се чуваше само дишането ѝ.

— Знаех си, че е някоя от моите — отвори очи и те бяха все така прями. — Щом чух бюлетина за убийството в Китайския квартал, вече знаех. Просто вътрешно усещане, ако разбирате какво имам предвид. Джейси — тя кръстоса ръце върху бюрото и впи поглед в тях. — Какво се е случило?

— Все още нямам право да ви съобщя подробности. Мога само да ви кажа, че е била намушкана.

— Осакатена. Бюлетинът гласеше, че лицензирана компаньонка е била убита и осакатена в пресечка на Китайския квартал рано тази сутрин.

„Някой от униформените се е раздрънkal — помисли си Ив — и изтичането на информация ще му излезе през носа, когато разбере кой е.“

— На този етап не мога да ви кажа нищо повече. Разследването е още в началната си фаза.

— Знам процедурата. Самата аз съм била в занаята пет години.

— Била сте полицаи?

— Пет години, занимавах се предимно със сексуални престъпления. Прехвърлих се към адвокатската професия. Не харесвах улиците, нито това, което виждах там. Тук имам възможност да помогна, без да се налага да виждам всичко, което се случва. В никакъв случай не е забавление, но със сигурност е онова, което правя най-добре. Ще ви кажа каквото знам. Дано ви помогна.

— Говорила е с вас наскоро във връзка с придобиването на повисок лиценз.

— Отказах я. Остава й... оставаше й още една година от изпитателния срок. Задължително е заради арестите и пристрастяването. Рехабилитацията й мина добре, но подозирам, че е намерила заместител на стимуланта, към който се бе пристрастила.

— Водка. Открихме две бутилки в жилището й.

— Ами! Законно е, но е в нарушение на изискванията за повисок лиценз. Не че вече има някакво значение.

Треса потърка очите си и въздъхна.

— Не че вече има някакво значение — повтори. — Но Джейси не мислеше за нищо друго, освен как да се върне обратно в центъра на града. Мразеше работата на улицата, но в същото време никога не се бе замисляла, или поне не сериозно, за някаква друга професия.

— Някакви редовни клиенти, за които да е споменавала?

— Не. Някога е имала доста голям списък от клиенти, както мъже, така и жени — тя имаше лиценз и за двата пола. Но доколкото знам никой не я е потърсил в тази част на града. Мисля, че би ми казала, защото щеше да поласкае самочувствието й.

— Ами пласьорът на наркотици?

— Не искаше да издаде името му, дори на мен. Но се закле, че не се е свързвала с него, след като са я пуснали от затвора. Повярвах й.

— Според вас дали е криела името му, защото се е страхувала?

— Мисля, че за нея това бе въпрос на етика. Половината от живота си е била проститутка. Добрата компаньонка е дискретна, да скрие самоличността на клиентите си за нея е нещо священо, както при лекаря или свещеника. На своята работа гледаше по същия начин. Подозирам, че пласьорът й е бил неин клиент, но това е само догадка.

— При последните ви срещи показва ли с нещо, че е загрижена, притеснена, уплашена?

— Не. Просто нямаше търпение да си върне стария живот.

— Колко често идваше?

— На всеки две седмици, такива са изискванията. Никога не е пропускала. Вземаше си редовно лекарствата, винаги е била готова да се подложи на внезапна проверка. Съдействаше ми по всякакъв начин. Лейтенант, тя беше обикновена жена и малко объркана. Не беше обикновена проститутка, бе свикнала с по-подбрана клиентела и по-

изискан режим. Харесваше хубавите неща, грижеше за външния си вид и се оплакваше от ниските тарифи, определени за нейното ниво на лиценз. Не общуваше с никого, защото се срамуваше от положението, в което бе изпаднала и смяташе, че хората от настоящото ѝ обкръжение са под нивото ѝ. — Треса притисна пръсти към устните си. — Съжалявам. Опитвам се да не се разстройвам, да не го приемам лично, но не мога да се овладеея. Една от причините е, че не успях да ѝ помогна. Харесвах я и исках да ѝ помогна. Не знам кой би могъл да ѝ стори подобно нещо. Просто един случаен акт на насилие над някой по-слаб. Просто една уличница в края на краищата.

Гласът ѝ одрезгавя, тя си прочисти гърлото и пое дълбоко дъх.

— Много хора продължават да мислят така, и двете добре го знаем. Идват при мен пребити и малтретирани, унижени и смазани от бой. Някои се отказват, други се оправят, някои се издигат до друго ниво и живеят като царски особи. А някои просто ги подхвърлят в канавката. Това е опасна професия. Ченгета, служители по спешни случаи и здравни работници, проститутки. Опасни професии с високо ниво на смъртност. Тя си искаше стария живот обратно — въздъхна Треса — и това я уби.

ВТОРА ГЛАВА

Ив се отби в моргата. Това беше още една възможност да разбере какво ще й „каже“ жертвата. Тя нямаше истински приятели, явни врагове, колеги и семейство, Джейси Утън изглеждаше самотна жена с професия в сферата на физическия контакт. Жена, която бе смятала тялото си за своето най-голямо богатство и бе избрала да го използва, за да живее добре.

Ив трябваше да разбере какво щеше да й каже за убиеца тялото на Джейси.

По средата на коридора в този дом на покойници тя се спря.

— Намери си някъде място — обърна се тя към Пийбоди. — Свържи се с лаборантите и започвай да ги тормозиш. Умолявай, хленчи, заплашвай, прави каквото трябва, но ги притисни по-бързо да изследват хартията.

— Нека вляза с вас, ще се справя. Този път ще издържа.

Ив обаче забеляза, че тя вече бе пребледняла. Отново си представяше всичко — уличката, кръвта, екскрементите. Щеше да се овладее, в това Ив бе напълно сигурна, но на определена цена. Нямаше нужда да я плаща тук и сега.

— Не казвам, че не можеш да се справиш, а просто, че ми трябва източникът на хартията. Убиецът оставя нещо след себе си и ние се хващаме за следата. Настани се някъде и си свърши работата.

Ив не даде никаква възможност на помощничката си дори да гъкне, а рязко се отправи по коридора, мина през двойната врата, водеща към мястото, където я очакваше трупът.

Предполагаше, че Морис, главният патолог, лично ще се заеме със случая, и се оказа права. Работеше сам, както често се случваше, облечен в прозрачен предпазен екип, под който се виждаха синя туника и кожени панталони.

Дългата му лъщяща коса бе прибрана в конска опашка и покрита с шапка. На врата му висеше сребърен медальон с тъмночервен камък

по средата. Ръцете му бяха окървавени, а красивото му, екзотично лице имаше каменно изражение.

Морис често слушаше музика по време на работа, но днес помещението бе тихо, като се изключат тихото бръмчене на машините и зловещото свистене на лазерния скалпел.

— От време на време — каза той, без да вдига поглед, — тук виждам нещо, което минава всякакви човешки граници. А ние и двамата знаем, нали, Далас, че човек има удивителната способност да проявява жестокост към себеподобните си. Но понякога виждам неща, които прекрочват границата дори на най-зловещото.

— Раната в гърлото я е убила.

— Нищожна милост — отвърна, разбрал смисъла на думите ѝ и вдигна глава. Очите му не се усмигнаха през очилата както обикновено, нито имаха блясъка на човек, омагьосан от работата си. — Не е почувствала всичко останало, което са ѝ сторили. Била е в спокойните води на смъртта, преди да я накълца като касапин.

— Това касапска работа ли е според теб?

— Ти как би го нарекла? — подхвърли скалпела на една от таблите и размахна окървавената си ръка над осакатеното тяло. — Как по дяволите би го нарекла?

— Не намирам подходящи думи. Не мисля, че въобще съществуват. Жестокост не е достатъчно силно. Думата зло просто не обхваща всичко, не всичко. Не мога да изпадам във философски размишления точно сега, Морис. Това няма да ѝ помогне. Само искам да разбера дали той е знаел какво върши или е било просто насичане.

Дишането на Морис беше учестено. За да се успокои, махна рязко очилата си, свали шапката и с бързи крачки отиде да измие химикалите и кръвта от ръцете си.

— Знаел е. Разрезите са съвсем прецизни. Без колебание, без излишни движения — докато казваше това, той пристъпи към хладилника и извади две бутилки вода. Едната подхвърли на Ив, а от другата отпи голяма глътка. — Нашият убиец знае как да оцветява картинката, без да излиза от линиите.

— Моля?

— Не спирам да се удивлявам, че нямаш детски спомени. Имам нужда да поседна — той седна и протърка с длан челото си между веждите. — Това тяло ми влезе под кожата. Не можеш да предвидиш

кога ще ти се случи. От всички, които пристигат тук ден след ден, именно тази четирийсет и една годишна жена с несръчно направен педикюр и подут палец на левия крак ми влезе под кожата.

Ив не беше сигурна как трябва да се държи с него, когато е в такова състояние. Доверявайки се на инстинкта си, тя придърпа един стол, седна до него и отпи от бутилката си. Не беше изключил записващото устройство, помисли си тя. От него зависеше дали ще да изреже тази част от записа или не.

— Нужна ти е почивка, Морис.

— Често го чувам — засмя се той. — Трябваше да замина утре. Две седмици в Аруба. Слънце, море, голи жени — такива, които все още дишат — и огромно количество алкохол, сервиран в черупки от кокосови орехи.

— Ами тръгвай.

Той поклати глава.

— Отложих го. Искам да видя края на този случай — той най-сетне я погледна. — Има неща, които трябва да видиш до край. Още щом видях какво са й сторили, знаех, че утре няма да лежа на плажа.

— Бих могла да ти кажа, че имаш свестни колеги. Те ще се погрижат добре за нея и за всеки, който пристигне тук през следващите няколко седмици.

Ив отпи глътка вода, докато изучаваше останките на Джейси Утън върху дисекционна маса в една много студена стая.

— Бих могла да ти кажа, че ще намеря кучия син, който ѝ е причинил това и ще събера достатъчно доказателства, за да сме сигурни, че наистина ще си плати в съда. Бих могла да ти кажа всичко това и всяка дума ще отговаря на истината. Но самата аз не бих заминала. — Тя подпря глава на стената. — Не бих.

Той седеше точно срещу Ив с глава, опряна на стената и изпружени напред крака, сякаш беше нейно огледално отражение. А разрязаното тяло на Джейси Утън се намираше върху масата на няколко метра пред тях.

Настъпилото мълчание прерасна в приятелски разговор.

— Какво по дяволите не ни е наред, Далас?

— Сега вече ме затрудни.

Морис затвори очи за секунда с усещането, че постепенно се успокоява.

— Обичаме мъртвите — тя изсумтя, а той се захили, без да отваря очи. — Но не по извращения, некрофилски начин на смахнатите перверзни типове. Независимо какви са били приживе, ние ги обичаме, защото са били измамани и малтретирани.

— Май все пак го удряме на философски размисли.

— Май да — каза той и направи нещо, което рядко си позволяваше. Докосна я. Просто леко потупа дланта ѝ. Ив осъзна, че това бе проява на интимност. Изпълнен с топлина контакт между бойни другари, много по-интимен от всички контакти, които жертвата някога бе имала с клиентите си.

— При нас пристигат — продължи Морис — от бебета до изкуфели старци. Без значение кой ги е обичал, докато са били живи, в смъртта им ние ставаме техните най-близки приятели. И понякога тази близост прониква някъде дълбоко в нас и сплита червата ни на тънки плитчици. Ех!

— Изглежда не е имала никакъв близък приятел, докато е била жива. Съдя по това, което видях в дома ѝ, липсва, мисля, че мога да го нарека сантимент; не е искала никого в живота си. Така че... сега ѝ оставаме аз и ти.

— Добре — Морис отпи още една глътка и се изправи. — Добре — остави бутилката встрани, отново си сложи ръкавици и намести очилата си. — Избързах с токсичното изследване, за да видя дали ще се появи нещо интересно. По черния дроб има следи от злоупотреба с алкохол. Но въпреки това, не открих никакво по-сериозно увреждане или заболяване. Последното ядене е било макарони, около шест часа преди настъпване на смъртта. Подлагала се е на няколко операции — уголемяване на бюста, изпъване на бръчките около очите и повдигане на седалището, както и леко оформяне на челюстта. Всичките операции са перфектни.

— Отскоро ли са?

— Не. Отпреди няколко години или поне що се отнася до задника ѝ, а смятам, че това е последният „ремонт“.

— Всичко съвпада. Късметът ѝ е изневерил и тя не е можела повече да си позволява добри пластични хирурзи.

— Да минем към последната ѝ „операция“. Убиецът е използвал тънък нож с гладко острие, вероятно скалпел, прерязал е гърлото в посока от ляво на дясно с удар отдолу. От ъгъла може да се съди, че

брадичката ѝ е била изправена, а главата — килната назад. Нападнал я е отзад, по всяка вероятност я е дръпнал за косата с лявата си ръка и е прерязал гърлото с дясната.

Морис показва нагледно с помощта на двете си ръце, които се движеха по невидимо очертание на тяло.

— Един удар, който е засегнал сънната артерия.

— Много кръв.

Ив продължаваше да изучава тялото, но си представяше Джейси Утън жива, изправена с лице към мръсната стена на уличката. Сетне рязкото отмятане на главата, внезапният шок от дръпването, чистата болка и объркването. Шурти и плиска много.

— Страшно много. Той се е изцапал целият, макар че я е нападнал отзад. Що се отнася до другото, било е едно внимателно изрязване.

Патоанатомът го очерта с пръст във въздуха.

— Бързо, дори доста пестеливо откъм движения изрязване. Не бих го определил като изкусно, нито като хирургическо изпълнение, но определено не му е за първи път. Рязал е месо и преди това.

— Не е хирург. Би ли могъл да е лекар с друга специалност?

— Не бих го отхвърлил като възможност. Бързал е, трябвало е да работи на оскъдна светлина, да не забравяме вълнението, страха, възбудата, които са го обхванали — екзотичното лице на Морис отразяваше като огледало погнусата, която изпитваше. — Не знам каква е причината, но за първи път думите ми убягват. Каквото и да е чувствал, то би могло и да му попречи да изяви уменията си. Отстранил е половите органи експедитивно, ако мога да се изразя така. Няма как да се разбере дали е имало сексуален контакт преди отстраняването. Но от момента на смъртта до отрязването на гениталиите са минали само няколко минути.

— Би ли го определил като медицински работник? Санитар, ветеринар, сестра? — умишлено направи пауза. — Патолог?

Той леко ѝ се усмихна.

— Възможно е, разбира се. Изискват се сериозни умения, предвид обстоятелствата. Но все пак него не го е вълнувало каква е вероятността да оцелее пациента. Нужни са му били известни познания по анатомия, както и познаване на инструментите, които е ползвал. Бих казал, че със сигурност е учил и определено се е

упражнявал, но не е задължително да е имал медицински лиценз и основната му цел не е била оцеляването на пациента. Чух, че имало бележка.

— Да. Адресирана е до мен, за да е сигурен, че аз ще водя разследването.

— Значи е написана с лично чувство.

— Дори може да се каже интимно.

— Ще ти изпратя резултатите от тестовете и доклада, веднага щом са готови. Искам да направя още малко изследвания, за да видя дали ще успея да открия по-точно типа ножове, които е ползвал.

— Добре. Карай по-спокойно, Морис.

— Ох, просто я карам някак — отвърна той, а Ив се отправи към вратата. — Хей, Далас? Благодаря ти.

Тя се извърна и го погледна.

— Няма за какво.

Далас махна на Пийбоди, като се запъти надолу по коридора.

— Каж ми каквото искам да знам.

— Лаборантът, след като преданата ви помощничка доста нахално си напъха носа в работата му, успя да установи, че хартията, използвана за бележката и пликът е с особен вид текстура. Дори не е рециклирана хартия, което направо разтърси моето сърце на последовател на „Свободна ера“, което обаче означава, че се продава и произвежда извън Съединените щати и прилежащите към тях територии. Тук си имаме закони все пак.

Ив повдигна вежди, пристъпвайки отново в жегата навън.

— Аз пък мислех, че привържениците на „Свободна ера“ не вярват в закони, позволяващи правителствена намеса в обществото.

— Вярваме, когато обслужват целите ни — каза Пийбоди, докато се пъхаше в колата. — Хартията е произведена в Англия и може да се намери само в шепа магазини из Европа.

— Не се продава в Ню Йорк.

— Не, лейтенант. Всъщност е трудно да я купиш дори с поръчка чрез Интернет или чрез електронната поща, защото в тази страна артикулите от nereциклирана хартия са включени в списъка на забранените стоки.

— Хм, хм — мозъкът на Ив работеше с няколко хода напред, но тъй като Пийбоди се подготвяше за изпита за детективи, сметна, че

може да зададе един доста добър изпитен въпрос. — И как тогава се е озовала хартия от Европа на уличка в Китайския квартал?

— Ами, хората внасят контрабандно всякакви забранени продукти в Щатите. Или пък използват черния пазар. Или ако човек пътува с чуждестранен паспорт, обикаля Щатите или просто е на посещение, има право на определен брой лични вещи, които не са съвсем в рамките на закона. Дори може да е дипломат. Но какъвто и да е случаят, трябва да я плати, а цената ѝ е висока. Тази хартия в частност върви по двайсет евро долара парчето. Листът. А пликът струва дванайсет.

— Момчетата от лабораторията ли ти казаха?

— Не, лейтенант, понеже седях отвън, проверих го сама.

— Добра работа. Имаш ли имената на магазините?

— Всички, за които има данни. Въпреки че хартията се произвежда най-вече в Англия, има информация за шестнайсет търговци на дребно и двама на едро, които продават точно тази разновидност. Двама от тях са в Лондон.

— Нима?

— Реших, че след като имитира Джак Изкормвача, лондонската следа е най-горещата.

— Започни от там. Ще проучим всички магазини, но Лондон все пак ще е на първо място. Виж дали можеш да се добереш до списък с продажбите на тази хартия.

— Да, лейтенант. За тази сутрин, лейтенант. Знам, че не си свърших работата...

— Пийбоди — прекъсна я Ив, — да съм казала, че не си свършила работата си?

— Не, но...

— Имало ли е случай, откакто си под мое командване, в който да съм се поколебала да ти кажа, когато смятам, че не си свършила работата си според изискванията ми, или че не съм доволна от изпълнението, или пък че си провалила всичко по някакъв начин?

— Ами, тъъ, не, лейтенант — изду бузи Пийбоди и шумно изпусна въздуха. — Всъщност не.

— Тогава забрави за това и ми намери списъците на клиентите.

В общото помещение на Централното полицейско управление вече я очакваха с въпроси, слухове и догадки за убийството на Утън. Ако полицаите шушукат по някой случай, това означава, че обществеността направо ще крещи.

Тя намери убежище в кабинета си и първо поръча на автоготвача да ѝ направи кафе, сетне прослуша съобщенията и гласовата поща на видеотелефона си.

Спря да брои репортерските обаждания, щом стигна до двайсет. Но шест от тях бяха от Надин Фарст от Канал 75.

С кафе в ръка Ив седна на бюрото си. Почука с върховете на пръстите си по него. Рано или късно трябваше да се изправи пред медиите. Всъщност бе късно да избира, но предпочиташе това да стане през следващото хилядолетие. Ала се налагаше да направи изявление. „Направи го кратко и официално — каза си тя. — Отказвай и избягвай всякакви преки включвания и интервюта.“

Той иска точно това. Искане да се изявява, да говори за него, да получи достатъчно ефирно време и вестникарско пространство, за да му постеле пътя към славата.

„Повечето от тях искат това“ — замисли се Ив. Почти всички. Но този конкретно иска да се превърне в сензация. Искане медиите да тръбят: **СЪВРЕМЕННИЯТ ИЗКОРМВАЧ ВИЛНЕЕ ИЗ НЮ ЙОРК**.

Да, такъв беше неговият почерк. Главни букви, удебелен шрифт, сензационен стил.

„Джак Изкормвача“ — каза си тя и се обърна към компютъра си, за да нахвърля първите бележки.

Кръстникът на модерния сериен убиец.

Не е бил заловен никога, нито идентифициран със сигурност.

Главен персонаж на множество изследвания, разкази и хипотези вече близо два века.

Обект на възхищение и отвращение. И на страх.

Средствата за информация са раздухвали пламъка на паниката и интереса по време на неговия кървав гуляй.

Имитатор, който очаква, че няма да бъде разкрит. Искане да събуди страх и възхищение и предизвикателно се изправя срещу полицията. Най-вероятно е изучавал прототипа си. Учил е медицина, официално или неофициално, за да може да извърши първото си престъпление. Луксозна хартия, символ на богатство или добър вкус.

Някои от главните заподозрени по случая на Изкормвача са били от висшето общество, припомни си Ив. Дори от кралското семейство. Били са над закона. Смятал е, че е над закона.

Според друга хипотеза пък Изкормвача бил американец, живеещ в Лондон. Винаги бе смятала тази хипотеза за грешна, но... възможно ли е нейният убиец да е британец в Америка?

Или може би — как се казва — англофил? Някой, който се прекланя пред всичко британско. Дали е пътувал до там, дали се е разхождал по улиците на Уайтчапъл, преживявайки всичко наново. Представяйки си, че той самият е Изкормвача?

Започна да пише доклада си, спря, свърза се с кабинета на доктор Майра и си уреди среща с нея.

Доктор Шарлот Майра бе облечена в един от елегантните си костюми в студено синьо, който бе съчетала с три дълги, тънки златни верижки. В меката ѝ кестенява коса имаше няколко сламени кичура, които обрамчваха красивото ѝ лице. Те бяха нещо ново, отбеляза Ив, и се зачуди дали от нея се очаква да направи някакъв коментар по техен адрес или, тъкмо обратното, да се преструва, че не ги е забелязала.

Никога не се чувстваше в свои води на женска територия.

— Благодаря ти, че ми отдели време — започна Ив.

— Чудех се, дали ще ми се обадиш днес — отвърна Майра и ѝ посочи един от вдлъбнатите столове в стаята. — Всички говорят за твоя случай, твоя особено отворителен случай.

— Колкото по-отворителен, толкова по-голям шум.

— Да, права си — Майра предположи, че Ив е изкарала целия ден само на кафе, затова програмира автоготвача си за чай. — Не мога да преценя кое от всичко, което чух, отговаря на истината.

— В момента пиша доклада си. Знам, че още е рано да те моля за психологически профил, но в този случай не ми се ще да изчакам. Ако съм права, той тепърва започва. Джейси Утън не е била неговата цел, или поне не конкретната цел. Не мисля, че я е познавал, нито пък тя него.

— Според теб е било произволен избор.

— Не съвсем. Търсел е определен тип жена — лицензирана компаньонка. Курва. Улична проститутка в беден квартал на града.

Имал е точно определени изисквания, а Утън е мъртва, защото е отговаряла на тях. Нито повече, нито по-малко от това. Ще ти кажа всичко, което знам и ми се върти из главата, а когато му придам завършен вид, ще ти го пратя като файл. Но искам, нужно ми е — поправи се тя, — да знам, че съм на прав път.

— Кажи ми какво знаеш — отвърна психоложката и й подаде изцяла порцеланова чашка, след което седна и постави собствената си чаша на коляното си.

Описа жертвата Джейси Утън в основни линии — обясни каква е била и къде е намерена. Спомена за бележката на убиеца, за работата си до този момент, както и за първоначалните заключения на Морис.

— Джак — промърмори Майра. — Джак Изкормвача.

Ив се наведе напред.

— Знаеш за него?

— Всеки уважаващ себе си криминален психолог е изучавал Шикозния Джак. Смяташ, че си имаш работа с имитатор?

— А ти как мислиш?

Майра се облегна на стола си и отпи от чая.

— Определено е подготвил почвата за такъв извод. Сигурно е образован и егоцентричен. Презира жените, фактът, че е избрал точно този начин да убива, е достатъчно показателен. Неговият прототип е нападал и осакатявал жените по различни начини. Той самият отстранява именно онова, което прави жертвата жена.

По бавното кимване на Ив тя разбра, че лейтенантът вече е стигнала до същия извод.

— На практика той я е лишил от белезите на сексуалността. За него сексът означава похот, насилие, контрол, унижение. Връзките му с жени не са нито здравословни, нито традиционни. Възприема се като част от елита, той е изкусен, дори блестящ. Само ти си достойна за него, Ив.

— За какво съм достойна?

— За негов противник. Най-великият и неуловим убиец на новото време не може да приеме да го преследва кое да е ченге. Не е познавал Джейси Утън, съгласна съм с теб. Или ако я е познавал, е било само дотолкова, че да види в нея подходящата жертва. Но познава теб. Ти си толкова негова мишена, колкото и тя. Дори повече. Тя е била пионка, моментна тръпка. А ти си голямата игра.

Ив бе мислила и върху това, и все още разсъждаваше как да го обърне в своя полза.

— Той не иска да ме убие.

— Не, или поне не още — лека бръчка на загриженост между веждите помрачи лицето на Майра. — Искате жива, за да може да наблюдава как го преследваш, да следи как медиите оповестяват неговите дела и хода на разследването ти. Стилът на бележката е подигравателен и той най-вероятно иска да те раздразни. И то точно теб, не просто някой полицаи, а висококвалифициран полицаи, при това жена. Той не би позволил да загуби от жена и увереността му, че ще те разгроми, че ще ти поднесе най-голямото ти поражение, го възбужда в много голяма степен.

— Значи ще пострада доста, когато го сразя.

— Би могъл да се насочи към теб, ако усети, че се приближаваш твърде близо и разрушаваш фантазиите му. Първоначално ще му изглежда като предизвикателство, но не мисля, че би понесъл унижението да бъде спрял от жена — поклати глава тя. — Но до голяма степен това зависи каква част от личността на Изкормвача е възприел и в кое от множеството лица, приписвани на прототипа му, се е превъплътил. Доста е сложно, Ив. Когато казва, че това е „образец“ от работата му, дали има предвид, че това е първата му жертва, или е убивал и преди, но тялото не е било открито?

— Това е първото му убийство тук в Ню Йорк, но ще проверя в Международната база данни. От време на време някой психопат се опитва да подражава на Джак Изкормвача, но не знам случай, когато в крайна сметка извършителят да не е бил заловен.

— Дръж ме в течение, а аз ще изготвя по-подробен психологически профил.

— Ще ти бъда благодарна — тя се изправи, но не побърза да си тръгне, а колебливо каза: — Виж, Пийбоди имаше малък проблем тази сутрин. Жертвата беше в доста ужасно състояние и... ами, стана й лошо. И сега се измъчва заради това. Все едно е първото ченге, което си повръща върху обувките — промърмори Ив. — Както и да е, тя е напрегната, понеже се подготвя за изпита за детектив, а и си търси жилище, в което да заживеят с Макнаб — затова дори не ми се мисли, но явно е разтревожена. Така че може би ще отделиш някоя и друга

минута да я потупаш по главичката или нещо такова. Както и да е. По дяволите.

Майра се засмя звънливо.

— Много си сладка, като се притесняваш за нея.

— Не искам да съм много сладка — каза Ив разпалено. — Нито да се притеснявам за нея. Моментът не е подходящ да губи самообладание.

— Ще поговоря с нея — вирна глава Майра. — А ти как си?

— Аз ли? Чудесно. Добре. Никакви оплаквания. Хъм... при теб наред ли е всичко?

— Да, наред е. Дъщеря ми и семейството ѝ са ни дошли на гости за няколко дни. Винаги е хубаво, когато са при мен, а освен това имам възможността да си поиграя на баба.

— Ъхъ — Майра с нейния костюм в студено синьо и хубави крака не се връзваше с представата на Ив за чиято и да било баба.

— Много ще се радвам да се запознаеш с тях.

— Ох, ами...

— В неделя ще правим барбекю на открито. Ще ми бъде много приятно, ако ти и Рурк успеете да дойдете. Към два часа — каза тя, преди Ив да успее да измисли подходящ отговор.

— Неделя — паниката заседна в гърлото ѝ. — Не знам дали той няма никакви други планове. Аз...

— Ще го попитам — в очите на Майра проблеснаха присмехулни пламъчета, когато остави чашата си. — Това е просто семейно събиране. Нищо специално. А сега по-добре да те оставя да се върнеш към работата си.

Тя отиде до вратата, отвори я и направо изтика Ив навън. Сетне се облегна на вратата и се разсмя от сърце. Определено изпита страхотно удоволствие, като видя леко ужасеното и напълно озадачено изражение на Ив, когато се сблъска с идеята за семейно барбекю.

Погледна колко е часът и бързо се отправи към телефона. Щеше веднага да се свърже с Рурк, за да приклепти Ив натясно, преди да успее да намери аварийен изход.

Ив все още беше ужасена и озадачена, когато се върна в отдел „Убийства“. Пийбоди изскочи от кабинета си и се завтече след нея.

— Лейтенант Далас.

— Какво прави човек на барбекю на открито? — промърмори Ив. — Защо изобщо трябва да готвиш, още по-малко пък на открито? Навън е горещо. Има буболечки. Въобще не го разбирам.

— Далас!

— Какво? — Ив се извърна със свъсени вежди. — Какво има?

— Имам списък на клиентите. Проведох кратки преговори, но убедих собствениците на двата магазина да ми дадат имената на регистрираните купувачи на хартията, открита върху тялото на Джейси Утън.

— Провери ли имената?

— Не още. Само ги получих.

— Дай ми ги. Трябва да върша нещо, за да дойда на себе си.

Тя грабна диска от ръката на Пийбоди и го зареди в компютъра на бюрото си.

— Нямам кафе в ръката си — отбеляза Ив, когато имената започнаха да се изреждат по екрана. — А съм сигурна, че ми е нужно и то веднага.

— Да, лейтенант, разбира се. Видяхте ли? Има херцогиня и граф, а също и Лива Холдрийк, актрисата, е в списъка и...

— Кафето още не е в ръката ми. Как е възможно това?

— А също и Кармайкъл Смит, световната поп звезда; той има поръчка за кашонче със сто листа хартия и пликове на всеки шест месеца — докато говореше, Пийбоди пхна чашата в протегнатата ръка на началничката си. — Музиката му е твърде лигава за моя вкус, но той самият? Абсолютен сладур.

— Много се радвам да го науча, Пийбоди. Много е важно да знам, че е лигав сладур в случай, че го арестувам за убийството на тази нещастница. Подобна информация трябва да е на първо място.

— Само казвам — промърмори Пийбоди.

Тя прегледа имената и сложи в края на списъка клиенти, които имат само европейско гражданство. Най-напред щеше да провери тези, които имаха и американско гражданство.

— Кармайкъл Смит държи апартамент в горната част на Уест Сайд. Холдрийк има американски паспорт, но е регистрирана в Ню Лос Анджелис. Просто ще я изтеглим по-надолу в списъка.

Тя започна стандартната проверка, разсъждавайки над имената.

— Господин и госпожа Елиът П. Хоторн. Той — седемдесет и осемгодишен, тя — трийсет и една годишна. Човек не би си помислил, че на неговата възраст Елиът ще хукне да прерязва гърла на компаньонки. Женени са от две години, това му е четвърти брак — пада си по млади жени, а обзалагам се, и по глупави.

— Не ми изглежда глупаво да се омъжиш за богат старец — вметна Пийбоди. — По-скоро пресметливо.

— Можеш да бъдеш глупав и едновременно пресметлив. Притежава къщи в Лондон, Кан, Ню Йорк и Бимини. Направил е състояние по старомодния начин. Наследил е парите от баща си. Няма криминално досие, нито нещо друго по-особено. Все пак ще проверим дали в момента е в Ню Йорк. Може да има слуги, кухненски персонал, помощници или някой откачен роднина, които да имат достъп до хартията.

Ив продължи надолу по списъка.

— Запиши си имената, Пийбоди. Виж можеш ли да разбереш дали някой от тях е в Ню Йорк.

„Възможно ли е да е толкова лесно? — питаше се тя. — Възможно ли е да е толкова безцеремонно, арогантно?“ Да остави улика, която толкова бързо би ги отвела към него. Дори чрез тази специална хартия да стигнеше до него, трябваше да го докаже.

— Нилс Ренквист — промърмори тя. — Трийсет и осемгодишен. Женен, с едно дете. Британски гражданин с местожителство в Лондон и Ню Йорк. Понастоящем е шеф на канцеларията на фелдмаршал Евънс — британския делегат в Обединените нации. Добре си се окопал на „Сътън Плейс“, нали, Нилс. Висока класа. Ти също нямаш досие, но си струва да те преслушаме.

Тя отпи от кафето, а през главата ѝ мина далечната мисъл за храна.

— Пепър Франклин. Що за име е Пепър? Актриса? Разбира се, че си актриса. Британска актриса — в момента участва в бродуейска версия на „Местната лейди“. Няма досие. В този списък направо скърцат от чистота.

Беше леко потискащо.

Но се натъкна на нещо интересно при партньора на Пепър Франклин, Лео Фортни.

Изнасилване, екхибиционизъм, сексуален тормоз.

— Лошо момче — отбеляза Ив. — Лошо и доста активно момче.

Когато Пийбоди се завърна, Ив вече бе подредила списъка си по степен на важност и надяваше сакото си.

— Кармайкъл Смит, Елиът Хоторн, Нилс Ренквист и Пепър Франклин са в Ню Йорк или поне със сигурност се знае, че са тук понастоящем.

— Обличай се. Ще направим посещение на някои от нашите английски приятели — тя се отправи към вратата. — В момента има ли сесия на ОН?

— ОН? Като Обединените нации ли?

— Не, ОН като... Омотаните натрапници.

— Разпознавам сарказма, когато го чуя — засегнато отвърна Пийбоди. — Ще проверя.

ТРЕТА ГЛАВА

Вбесяваше се, когато ѝ се налагаше да прескача обръчи като дресиран лъв. Всеки път, щом преминеше някое препятствие, на пътя ѝ заставаше следващото. Нито увещанията, нито настойчивите искания, нито заплахите успяха да ѝ проправят път през лабиринта от асистенти, служители, координатори и лични помощници на Кармайкъл Смит и Нилс Ренквист.

Наложи ѝ се да се задоволи с уговорки за следващия ден.

А това може би я направи не особено дипломатична с блондинката, която се изпъчи насреща ѝ и се представи за секретарка по връзките с обществеността на господин Фортни.

— Това не е светско посещение. Виждаш ли това? — Ив направо навря значката си в носа на жената. — Това означава, че вероятно не се чувствам особено предразположена да си контактувам и да водя светски разговори. Такива срещи ние, хората от нюйоркската полиция, обичаме да наричаме официално проучване.

Блондинката придаде на лицето си суров израз и заприлича на разнебитена кукла.

— Господин Фортни е много зает човек — възмутено изфъфли тя по начин, който някой безмозъчен тип би намерил за много секси. Ив бе готова да се обзаложи, че е така. — Не може да бъде безпокоен.

— Ако не кажеш на шефа си, че лейтенант Далас от нюйоркската полиция е отвън и чака да разговаря с него, всички в тази сграда ще бъдат сериозно обезпокоени.

— Той отсъства.

Бе приела тази реплика за чиста монета при опита си да се добере до Джоунс, който наистина би могъл да е в здравния си център и да се подлага на пълен набор от процедури. Беше я приела и при Ренквист, който вероятно би могъл да бъде на неофициални срещи с различни държавни глави.

Но определено не беше склонна да я приеме, когато се отнасяше за другарчето на някаква си актриса.

— Пийбоди — каза тя, без да откъсва поглед от блондинката, — обади се да направят проверка за забранени вещества. Струва ми се, че надушвам „Зонър“.

— Какво говорите? Това е направо нелепо — очевидно изгубила търпение, блондинката затанцува на десетсантиметровите си платформи, а внушителните ѝ гърди заподскачаха като футболни топки. — Не можете да направите такова нещо.

— О, залагам десетачка, че мога. А знаеш ли какво се случва понякога при проверките за забранени вещества? Изтича информация и стига до медиите. Особено, ако е замесена някоя знаменитост. Сигурна съм, че госпожица Франклин ще бъде леко ядосана, ако това се случи.

— Да не мислите, че можете да ме сплашите...

— Екипът от Отдела за забранени вещества ще бъде тук след половин час, лейтенант — Пийбоди изпробва безстрастния си полицейски глас. Определено се бе упражнявала. — Упълномощена сте да затворите сградата.

— Благодаря, полицаи. Бърза работа. Елате с мен.

— Какво? — блондинката затопурка след нея, докато Ив вече излизаше от кабинета. — Къде отивате? Какво правите?

— Ще затворя сградата. Като се обяви внезапна проверка, никой няма право да влиза в сградата, нито да я напуска.

— Не можете... Недейте — тя сграбчи ръката на Ив.

— Охоо? — Ив се спря само колкото да измери с поглед бялата като лилия ръка с бебешко розови нокти, която се бе вкопчила в ръкава ѝ. — Това може да се разглежда като обида на длъжностно лице и опит да се възпрепятства полицейско разследване. И тъй като ми изглеждаш глупавичка, направо ще те закопчая, вместо първо да те поваля по задник и след това да те закопчая.

— Не съм направила нищо подобно! — блондинката пусна ръката на Ив, сякаш бе запламтяла, и заотстъпва назад. — Не съм! Ох, по дяволите, добре, до-о-бре! Ще кажа на Лео.

— Хм. Хей, Пийбоди — Ив отново подуши въздуха. — В края на краищата не мисля, че е „Зонър“.

— Мисля, че имате право, лейтенант. По-скоро е гардения — ухили се Пийбоди, след като блондинката хукна обратно към кабинета

си. — Наистина трябва да е доста глупавичка, щом си мисли, че можете ей така да поискате внезапна проверка.

— Глупава или виновна? Бас ловя, че тук някъде държи скътани хапченца за щастие. На кого се обади? — поинтересува се Ив.

— На метеорологичната служба. Времето е горещо и ще се задържи все така горещо. В случай, че ви интересува.

С високо вирната брадичка блондинката се появи отново и изфъфли:

— Господин Фортни ще ви приеме.

Ив я последва в облака от силна неприязън, който се носеше от жената.

Фортни заемаше един от петте апартамента с офиси. Мястото изглеждаше така, сякаш е било обзаведено и декорирано от далтонист или от абсолютно умопомрачен човек — а най-вероятно и двете — след като дори непретенциозният вкус на Ив направо бе бомбардиран от несъвместими багри и шарки, които властваха по стените, пода и тавана.

Самият кабинет на Фортни беше още по-фрапантен — там бяха добавени животински щампи, по стените шеметно препускаха леопардови петна, тигрови ивици и петна на непознат животински вид. В добавка към това имаше прозрачни маси с лъскави плоскости, закрепени върху колони във формата на фалоси.

Бюрото му бе в същия стил, но по-голямо, колоните във форма на фалоси, подпиращи плота, бяха боядисани в червено. Самият той крачеше зад него, когато влязоха, и говореше енергично в слушалки с микрофон, прикрепени към главата му.

— Трябва да придвижим въпроса в рамките на двацет и четири часа. И никакви средни положения. Имам общата схема, предварителните оценки и качествените показатели. Да действаме.

Той им махна с ръка, за да ги покани. По пръстите му блестяха златни и сребърни пръстени.

Фортни говореше и не спираше да снове напред-назад. Ив се настани в един от столовете с тигрови шарки и започна да наблюдава Фортни. Разиграваше представление за пред нея, тя изобщо не се съмняваше в това. Значи трябваше да се опита да си представи какъв е всъщност.

Беше артистично облечен в туника и панталони с цвят на зелено грозде. Косата му беше тъмнопурпурна, дълга и зализана около тясно, дълбоко набраздено лице. Цветът на очите му твърде много се доближаваше до цвета на дрехите му. Също както и по пръстите, по ушите му проблясваха златни и сребърни халки.

Около шейсет и двегодишен — прецени го Ив. — Носи сандали с увеличени токове, добре е облечен. Отнася се сериозно към тялото си, обича да го показва в луксозни парцали.

Тъй като доста се стараеше тя да забележи колко зает и важен човек е, Ив реши, че в действителност най-вероятно не е нито едното, нито другото.

Той махна слушалките и й се усмихна широко.

— Много се извинявам, лейтенант Денис. Прост днес съм затънал до гуша в работа.

— Далас.

— Далас, разбира се, Далас.

Фортни се изхихика, приближи се до един дълъг рафт, наведе се и отвори минибара под него. Продължаваше да говори като картечница без никакъв акцент — това подсказа на Ив, че най-вероятно е от западното крайбрежие.

— Тук е направо лудница, мозъкът ми трябва да работи едновременно в хиляди посоки. Смачкан съм. Направо съм смачкан. Нещо за пиене?

— Не, благодаря.

Той извади бутилка с нещо оранжево и пенливо и си сипа в чаша.

— Сюлий ми каза, че много сте настоявали да ме видите.

— Сюлий много настояваше да не ви видя.

— А, ха-ха, ами просто си върши работата. Не знам какво бих правил без моята Сюлий, която така предано пази вратата ми.

Той й се ухили и седна в края на отвратителното си червено бюро в позата „зает, но доста готин пич“.

— Направо ще се учудите, като разберете колко много хора се опитват да се доберат до мен всеки ден. Разбира се, това е свързано с бранша, в който работя. Актьори, сценаристи, режисьори — той драматично размахва ръка във въздуха. — Но не се случва често привлекателна полицайка да иска да се срещне с мен.

Усмивката му грееше с ослепително бели и равни зъби.

— И така, какво имате да ми предложите? Пиеса, видеофилм, книга на диск? Напоследък интересът към полицейската драма поохладня, но винаги има място за някоя добра история. Гледната точка на жена ченге е доста добра. На какво ще заложите?

— На вашето местонахождение между полунощ и три часа тази сутрин.

— Не ви разбирам.

— Аз съм главният следовател в разследване на убийство. Вашето име се появи във връзка със случая. Бих искала да знам къде сте били през периода, който току-що ви посочих.

— Убийство? Аз... Ооо! — той отново се разсмя и поклати глава, така че косата му се разтресе по доста отигран начин. — Наистина любопитен залог. Да видим, каква трябва да е първата ми реакция? Изненада, обида, страх?

— Лицензирана компаньонка е била убита брутално тази сутрин в Китайския квартал. Може да ускорим нещата, господин Фортни, ако ми кажете къде сте били между полунощ и три часа.

Той пресуши чашата си.

— Сериозно ли говорите?

— Полунощ и три, господин Фортни.

— О, Господи! Господи! — възкликна той, след което сложи свободната си ръка в областта на сърцето и се потупа. — Бях си у дома, разбира се. Пепър се прибира право вкъщи след представление. Обикновено си лягаме рано, докато трае сезонът. Доста е изморително за нея, и във физическо, и в емоционално отношение. Хората не разбират колко напрегнато е да играеш вечер след вечер, и колко малко сили ти остават след това...

— Не ме интересува къде е била госпожица Франклин — прекъсна го Ив. — „Нито тактиката ти за протакане“ — помисли си тя. — Къде бяхте вие?

— Ами, вкъщи, както вече казах — в тона му пролича известно раздразнение. — Пепър трябва да се с прибрала към полунощ, а тя се нуждае от малко компания и внимание след представление, така че винаги я изчаквам. Пийнахме по едно преди лягане, докато тя съвсем се изтощи и после се пяхнахме в леглото преди един часа, за да може Пепър да възстанови красотата си чрез съня. Нямам никаква идея защо

може да ме разпитвате. Компаньонка в Китайския квартал? Какво общо може да има това с мен?

— Може ли някой да потвърди, че сте си били вкъщи през този период?

— Пепър, разбира се. Пепър. Бях си у дома, за да я посрещна, когато се прибере, точно преди полунощ. И си легнахме, както вече казах, към един часа. Тя има много лек сън, защото е артистична и чувствителна. И самата тя ще ви каже, че би разбрала, ако мръдна дори за малко от леглото през нощта.

Той си сипа още едно питие, този път по-голямо.

— Коя е била убитата жена? Познавам ли я? Не ползвам услугите на компаньонки. Естествено, познавам много хора от различни среди. Разбира се, някои актьори и млади надежди понякога работят нощем като компаньони.

— Джейси Утън.

— Нищо не ми говори. Абсолютно нищо — червенината, обляла лицето, докато скалпваше алибито си, сега започваше да се отдръпва. Той безгрижно сви рамене. — Не мисля, че някога дори съм бил в Китайския квартал.

— Купили сте хартия в Лондон преди няколко месеца. Петдесет листа и пликове, в светло кремаво, нерециклиран продукт.

— Така ли? Възможно е, разбира се. Купувам доста неща. За мен самия, за Пепър, за подаръци. Какво общо има хартията?

— Тя е много скъпа и доста специфична. Ще е от полза, ако успеете да ни я покажете.

— Хартия, купена преди месец в Лондон? — Фортни отново се изхихика, но този път раздразнено. — Доколкото знам, все още е в Лондон. Мисля, че трябва да се обадя на адвоката си.

— Както прецените. Можете да кажете на адвоката си да се срещне с нас в Централното полицейско управление и заедно да обсъдим предишните ви дела. Изнасилване, експозиционизъм, побой.

Лицето му придоби почти същия цвят като косата.

— Тези инциденти са вече минало. За ваше сведение, обвинението в изнасилване беше напълно неоснователно. Имах връзка с една жена, между нас възникнаха проблеми, те се задълбочиха и това беше отмъщението ѝ, когато се разделих с нея. Не оспорвах

обвинението, защото реших, че историята ще стане още по-публична и ще се проточи.

— Ексхибиционизъм.

— Чисто недоразумение. Бях доста пийнал на един купон, беше ми зле и тъкмо облекчавах пикочния си мехур, когато минаха няколко млади дами. Беше доста глупаво и необмислено, но в никакъв случай престъпно.

— А побоят?

— Спречкване с бившата ми съпруга. По нейна вина, между другото. Просто едно злощастно изпускане на нервите, което тя използва, за да ми одере кожата при развода. Никак не ми е приятно да ми хвърляте в лицето всичко това, още по-малко да ме обвинявате в убийство. Бях си у дома в леглото миналата нощ. През цялата нощ. И това е всичко, което имам да кажа без присъствието на адвоката си.

— Много забавно — отбеляза Ив, докато пътуваха към центъра на града. — Човек може да бъде арестуван и обвинен три пъти, но нито един от тези случаи не е по негова вина. Всичките са недоразумения.

— Да бе, законът е несправедлив.

— Човекът, с когото си имаме работа, Пийбоди, е хитър дребосък, който обича да разиграва театър. Вижте ме кой съм аз. Аз съм значим, аз съм влиятелен. Аз съм някой. А личната му история включва епизоди, в които напада жени, показва си оная работа и си изпуска нервите. Обградил се е с фалически символи и има едрогърда секретарка, която се прави на страж пред вратата.

— Не ми хареса. Но все пак това е голям скок — от развяването на оная работа до накълцването на проститутка.

— Стъпки и етапи — промърмори Ив. — Да видим дали Пепър си е у дома и как е спала тази нощ.

Къщата от червеникав камък беше живописна, старинна и елегантна. И говореше за наличие на охранителна система, заключи Ив, докато вървеше към вратата. От типа, който собственикът може да включва и изключва, когато му скимне.

Тя звънна, като същевременно преценяваше входа, каскадата от цветя в саксии, спускаща се по малкото стълбище и разстоянието, на което се намираха съседните къщи.

Когато вратата се отвори, в главата ѝ внезапно проблесна споменът за нещо доста познато и не особено приятно — за голямата арка на входа на къщата на Рурк и проклятието на нейния живот, Съмърсет.

И този иконом бе облечен в черно като Съмърсет. Беше висок и кльощав, с коса, оформена като паница върху тясно издължено лице.

Тя буквално усети как започва да ѝ се повдига.

— С какво мога да ви помогна?

— Лейтенант Далас, полицай Пийбоди. — Готова да мине през него, ако се наложи, тя размаха значката си. — Трябва да говоря с госпожица Франклин.

— Госпожица Франклин в момента е ангажирана с часа си по йога и медитация. Мога ли да ви услужа по някакъв начин?

— Можете да ми услужите, като се махнете от пътя ми и кажете на госпожица Франклин, че на прага ѝ стои полицай, който иска да я разпита във връзка с едно официално разследване.

— Разбира се — каза той толкова сърдечно, че тя направо премигна. — Моля, заповядайте. Ако обичате, настанете се удобно в дневната, а аз ще уведомя госпожица Франклин. Ще желаете ли някакви освежителни напитки, докато чакате?

— Не — изгледа го тя подозрително. — Благодаря.

— Веднага се връщам — след като ги въведе в просторно, слънчево помещение с дълги бели канапета, той се запъти към стълбите.

— Може да разменим Съмърсет за него.

— Хей, Далас, хвърли едно око.

Ив се обърна и се зае да изучава онова, което Пийбоди зяпаше в момента. Портретът в естествен ръст на Пепър Франклин се извисяваше над морскозелената полица на бялата камина. На него тя сякаш бе облечена единствено в нежни мъглявини, фини и потрепващи, те се извиваха и падаха на гънки около нея така, че великолепно то ѝ тяло бе изложено на показ в цялата си красота. Ръцете ѝ бяха протегнати напред, като че ли в очакване на прегръдка.

Тя се усмихваше замечтано, устните ѝ бяха с цвета на тъмnochервена роза. Косата ѝ беше поток от злато, обрамчващ сърцевидно лице, върху което изпъкваха широки морскосини очи.

„Поразителна — помисли си Ив. — Чувствена. Силна.“ „Какво точно — зачуди се тя — прави толкова изискана и силна жена с неудачник като Фортни?“

— Виждала съм я на екрана и по списания, и прочие, но това е направо... уау. Прилича на... знам ли... на кралица на феите.

— Благодаря — гласът прозвъня като сребро, обвито в мъгла. — Такава беше целта — каза Пепър, докато влизаше в стаята. — Бе вдъхновена до голяма степен от моето изпълнение на Титания.

Сега тя бе облечена в тъмносилав кожен костюм, а на врата си бе омотала малка хавлиена кърпа. Лицето ѝ, все така поразително, бе посипано с малки капчици пот, а косата ѝ бе небрежно прибрана в кок.

— Лейтенант Далас? — подаде ръка тя. — Извинете ме за вида. В момента се занимавам с упражненията си по йога. Помагат ми да се поддържам във форма на всички нива — тяло, ум, дух. Освен това ме карат ужасно да се потя.

— Простете, че ви прекъснах.

— Предполагам, че е нещо важно — тя седна, отпусайки се върху бялото канапе и издаде дълга въздишка. — Заповядайте, седнете. О, Господи, Търни, благодаря.

Тя взе голямата бутилка вода, която икономът ѝ бе донесъл на сребърен поднос.

— Господин Фортни е на телефона. Звъня три пъти през последните трийсет минути.

— Добре знае, че не трябва да се обажда, докато се занимавам с йога. Кажи, че ще му се обадя.

Тя отпи една голяма глътка и наклони главата си настрани.

— Е, за какво става въпрос?

— Бих искала да потвърдите местонахождението на господин Фортни тази сутрин между полунощ и три часа.

Спокойната усмивка се изпари от лицето ѝ.

— На Лео ли? Защо?

— Неговото име се появи в хода на едно разследване. Ако със сигурност установя местонахождението му през този период, ще го изключим от списъка на заподозрените и ще продължим нататък.

— Беше тук, с мен. Прибрах се около дванайсет без петнайсет. Може би няколко минути по-късно. Изпихме по едно питие. Позволявам си чаша вино преди лягане, когато съм имала представление. Говорихме си за различни неща, а след това аз се качих горе. Мисля, че си легнах и заспах някъде към дванайсет и половина.

— Сама?

— Отначало. Винаги съм като пребита след представление, а Лео е нощна птица. Смяташе да погледа малко телевизия и да проведе няколко телефонни разговора. Нещо друго? — тя повдигна едното си изящно рамо.

— Леко ли спите, госпожице Франклин?

— Не, за бога, спя като заклана — тя се разсмя, но в следващия миг схвана скрития смисъл на въпроса. — Лейтенант, Лео беше тук. Честна дума, нямам никаква представа що за разследване провеждате, в което името на Лео да се появи по какъвто и да е начин.

— Знаете, че това не е първият случай, при който неговото име се появява в полицейско разследване.

— Тези случаи са останали в миналото. Имал е лош късмет с жените — обясни тя с лека усмивка. — Докато не срещна мен. Беше тук, когато се прибрах, а тази сутрин пихме кафе заедно. За какво става въпрос?

— Миналата есен господин Фортни е купил в Лондон хартия за писма и пликове.

— О, за бога — Пепър надигна бутилката, за да отпие още веднъж. — Още съм му ядосана за този случай. Смешно и безотговорно. Нерециклирана хартия. Не знам какво си е мислел. Само не ми казвайте, че я е донесъл в Щатите? — очите ѝ се забелиха, а сетне се втрениха в тавана. — Наистина, знам, че е незаконно. Аз самата активно участвам в организации за опазване на околната среда, ето защо направо щях да го одера жив, задето е купил тази хартия. Всъщност по този повод се скарахме и аз го накарах да обещае, че ще се отърве от нея. Сигурно има глоба и се надявам, че е доста солена — аз самата ще се погрижа да си я плати.

— Не съм от екологичната полиция. Аз съм от отдел „Убийства“.

Искрящо сините очи внезапно помръкнаха.

— Убийства?

— Рано тази сутрин лицензирана компаньонка, идентифицирана като Джейси Утън, е била убита в Китайския квартал.

— Да, знам — ръката на Пепър пропълзя нагоре към гърлото ѝ. — Чух по новините тази сутрин. Не е възможно да смятате... Лео? Той никога не би сторил подобно нещо.

— Хартия, същата като тази, която господин Фортни е купил в Лондон, е била използвана за бележка, оставена на местопрестъплението.

— Той... той със сигурност не е единственият идиот, който е купил от тази хартия. Лео си беше вкъщи миналата нощ — тя изрече думите толкова отсечено, че всяка от тях прозвуча натъртено. — Лейтенант, от време на време той се държи глупаво, има склонност да се перчи, но не е зъл или агресивен. И си беше вкъщи.

Тя самата се прибираше вкъщи, неудовлетворена от случилото се през деня. Бе направила за Джейси Утън всичко, което можеше да се направи в рамките на един ден, но не беше достатъчно.

Имаше нужда да избистри мислите си. Да си почине за няколко часа, а след това отново да се захване със случая, да изчете докладите, бележките си и да си позанимава с тях в домашния си кабинет.

Като двойка Фортни и Франклин просто не се връзваха в представите ѝ. Той беше глупак, самохвалко, измамник с хубаво лице. Впечатлението ѝ от Франклин бе, че е жена от класа. Умна, силна, непоколебима.

И все пак никога не можеш да кажеш какво точно събира двама души.

Беше се отказала от опитите да проумее как тя и Рурк се бяха събрали.

Той беше богат, блестящ, потаен и малко опасен. Беше ходил навсякъде — и притежаваше по-голямата част от това „навсякъде“. Бе правил всичко — и много от онова, което бе правил, не влизаше в рамките на закона, който тя представляваше.

А тя беше ченге. Самотна, избухлива и необщителна.

Но той все пак я обичаше, помисли си, докато минаваше през желязната порта на техния дом.

И именно заради това тя бе се озовала тук — живееше в този огромен каменен замък, потънал в дървета и цветя и бе обградена от приказна атмосфера. Всъщност изглеждаше доста нелепо, че някой като нея, изцяло потопен в реалността, често в най-отвратителните ѝ помийни ями, може да се озове в едно приказно царство.

Паркира пред къщата. Щеше да остави граховозелената си полицейска кола тук, нещо като израз на почит към Съмърсет, злият гном в личното ѝ приказно царство.

Сигурно все още беше на почивка — хвала на господата — но тъй като той ненавиждаше навика ѝ да паркира пред внушителния вход, тя не виждаше причина да не го стори.

Пристъпи вътре в хладния въздух за богоизбрани, предлаган от къщата, която Рурк бе построил. И моментално бе посрещната от котарака. Дундестият и очевидно раздразнен Галахад подскокна, удари главата си в глезена ѝ и измяука пронизително.

— Хей, все пак трябва да работя за прехраната си. Нищо не мога да направя, че по цял ден си сам с онзи, чието име не трябва да се произнася извън страната. — Но тя се наведе и грабна котарака. — Трябва да си намериш хоби. О, или пък може би правят видеофилми за домашни любимци. Ако ли пък не, сигурна съм, че Рурк веднага ще се заеме с това.

Тя леко почесваше Галахад, докато слизаше от фойето надолу към спортния салон.

— Малки видеоочила за котки, програмирани да показват войни срещу мишки или как се натупва задника на доберман, такъв тип неща.

Пусна го на пода в салона и тъй като добре познаваше верния път към сърцето му, програмира купичка с риба тон на автоготвача.

Докато котаракът се занимаваше с храната си, Ив се съблече, сложи тренировъчния си екип и си зареди двайсетминутен крос на видео пътеката. Избра тичане по плажа и въведе показателите на лекия крос, усещайки как стъпалата ѝ шляпат по пясъка.

Когато набра пълни обороти, вече хубаво бе се изпотила и се наслаждаваше на соления морски бриз и на шума от прибоя.

„От йога не се нуждая“ — помисли си Ив. Трябваша ѝ хубаво, пълноценно тичане на открито, сетне няколко рунда с домашния дроид, последвани от силово плуване и след всичко това умът, тялото и духът ѝ щяха да са във върхова форма.

Когато машината даде светлинен сигнал за край на програмата, тя грабна една хавлиена кърпа и хубаво разтърка запотеното си лице. Обърна се с намерението да предизвика дроида на кратка ръкопашна схватка.

Ала видя Рурк, седнал на пейката за вдигане на тежести, с котарака в скута си и поглед, впит в нея.

„Невероятни очи“ — помисли си Ив. Убийствено виолетово-сини очи върху лице, сякаш издялано от вещи ангели. Опасният поет, поетичната опасност, както и да го назовеш, той беше невероятен.

— Хей — тя прекара пръсти през косите си. — Откога си тук?

— Достатъчно дълго, за да разбера, че се нуждаеш от едно добро тичане. Имала си тежък ден, лейтенант.

В гласа му се чуваха звуците на Ирландия и призрачно мечтателните им паяжини, които можеха неочаквано да се увият около сърцето ѝ. Той сложи котарака настрана и се приближи, за да повдигне нежно брадичката ѝ. Сетне потърка с палеца си малката трапчинка по средата.

— Чух какво се е случило в Китайския квартал. Това те изкара от леглото толкова рано тази сутрин.

— Да. Случаят е мой. Просто си прочиствах мозъка, преди да се захвана отново с него.

— Добре — той допря устните си към нейните. — Искаш ли да поплуваш?

— Това е за финал — тя разкърши раменете си, за да ги отпусне и изгледа неговите преценяващо. — Следва ръкопашен бой. Щях да използвам дроида, но след като си тук...

— Искаш да се биеш с мен, така ли?

— Ти си по-добър от дроида — отстъпи тя и започна да обикаля около него. — Донякъде.

— И като си помислиш, че има мъже, които се прибират след тежкия работен ден, а жените им ги посрещат — той застина на пръсти, доволен, че се бе преоблякъл за тренировка. — С усмивка, целувка и може би разхладително питие. Колко скучно.

Тя нападна, а той отскочи.

Ив замахна с крак и стъпалото ѝ мина на сантиметър от лицето му. Той отби стъпалото ѝ и подсече другия ѝ крак. Тя падна, претърколи се, но след няколко секунди беше отново на крака.

— Не е зле — призна тя и успя да го уцели право в гърдите, преди ръцете им да се сблъскат отново. — Но аз се въздържах нарочно.

— Не ми минават тия.

Тя атакува отново със завъртане — къс удар със свит лакът с лявата ръка и кръстоска с дясната — това щеше да запрати главата му далеч назад, ако бе завършила удара. Последвалият негов замах с опакото на ръката спря на косъм от носа ѝ.

С дроида щеше да нанесе удар и да получи удар в отговор. Но стремежът към контрол бе много по-предизвикателен. И далеч по-забавен.

Проби защитата му, повали го, но когато се хвърли на постелката, за да го притисне окончателно, той отново скочи на крака. Трябваше да отскочи настрана и загуби равновесие точно толкова, че да му даде възможност да я атакува.

Дробовете ѝ изсвистяха, когато се стовари по гръб върху постелката и бе притисната под тежестта му.

Втрени се в очите му, докато възстановяваше дишането си, повдигайки ръка, за да може да прокара пръсти през разкошната му черна грива, която стигаше почти до раменете му.

— Рурк — промълви с лека въздишка, докато отмяташе косата му, за да притегли устните му към своите.

И когато той се отпусна и започна да потъва, тя склочи краката си в безпощадна ножица, изви се и го преобърна.

Отново гледаше очите му и се смееше щастливо, притискайки лакътя си в гърлото му.

— Целуни ме отзад.

— Все се хващам на този номер, нали? Е, добре, явно ти спечели този... — той внезапно замълча и потрепна с болезнено изражение.

— Какво? Да не си се ударил?

— Не. Сигурно съм фраснал леко рамото си — той го завъртя и отново потрепна.

— Нека да погледна — тя се отдръпна назад, оттегляйки тежестта си.

И се намери отново по гръб, повалена под неговото тяло.

— Целуни ме отзад — каза той и се засмя, като я видя как присвива очи.

— Това беше удар под кръста.

— Не повече от съблазнителното прошепване на името ми. Ти си повалена, скъпа — той докосна с устни коса ѝ. — И добре притиснатата — пръстите му се сключиха с нейните, докато притискаше ръцете ѝ към земята. — Сега ще бъдеш моя.

— Така ли мислиш?

— Да. Нали знаеш за победителя, заслужения трофей и всичко останало. Нали няма да си вкиснат победен? — попита я той, отърквайки устни в нейните.

— Кой казва, че съм загубила? — тя изопна бедрата си. — Както вече казах, ти си по-добър от дроида — отново се изопна тя. — Само ме пипни.

— Точно това ще направя. Да започнем с това. — Устните му се приближиха към нейните, топли и меки и я потопиха в целувка, която ставаше все по-дълбока, докато тя отново загуби дъх. — Никога не е съвсем достатъчно — прошепна той, прокарайки устни по лицето ѝ и надолу по шията. — Никога няма да бъде.

— Винаги има още нещо.

И той се разтвори към това още нещо, като плъзна устни по кожата ѝ и докосна с леко драскане на зъбите извивката на гърдата ѝ под широката памучна тениска.

Сърцето ѝ започна да бие учестено. Пръстите ѝ се обвиха по-здраво около неговите, които държаха ръцете ѝ в плен. Тя не се опитваше да се освободи, не още. И това беше въпрос на контрол. Неговият и нейният. И на доверие. На пълно доверие.

Когато притегли ръцете ѝ към кръста и се залута с неуморната си уста по тялото ѝ, тя се подготви за бясната атака от наслада.

Кожата ѝ вече бе влажна, а мускулите — изопнати. Той обичаше да ги усеща, твърди и силни, под кадифето на кожата ѝ. Обичаше линиите и едва загатнатите ѝ деликатни извивки.

Отпусна примката на ръцете ѝ и свали шортите ѝ. Леко намръщен, прокара върха на пръста си по бедрото ѝ.

— Тук имаш синина. Винаги се прибираш покрита с рани. Рисковете на професията.

Бе заставала лице в лице с далеч по-големи рискове и двамата добре го знаеха. Той приведе глава и нежно долепи устни до бледата синина.

Развеселена, тя погали косата му.

— Не се тревожи, мамче. Не ме боли.

Смехът ѝ заседна в гърлото, когато той отново се захвана за работа.

Едната ѝ ръка бе заровена в косите му, свита в юмрук, а другата — под постелката, докато цялото ѝ същество превключваше от лек режим на ускорени обороти. Шокова вълна от топлина, зашеметяваща болка, която се склочи в юмрук от наслада и сетне избухна вътре в нея.

— Ще те науча аз, мамче ще ми казваш — промълви той и леко я ухапа по бедрото, докато тя цялата потрепери.

Ив възстанови дишането си и отново издиша със свистящ шум.

— Мамче — повтори тя и Рурк избухна в смях.

Обви ръце около нея и те се претърколиха, този път игриво. Ръце, които се плъзгаха по плътта и теглеха дрехите, и устни, които се сключваха за малки глътки и дълго отливане.

Тя се чувстваше свободна, безгрижна и обезумяла от любов, докато го притискаше към себе си. Беше ѝ достатъчно лесно да се смее, дори когато цялото ѝ тяло вибрираше и да отърква страна о неговата в невинна ласка, дори когато той се плъзгаше вътре в нея.

— Изглежда, че отново те повалих.

— Колко дълго смяташ, че можеш да ме задържиш така?

— Още едно предизвикателство, така ли? — пое дълбоко дъх, но се движеше бавно, впил очите си в нейните.

С дълги, плавни, почти лениви движения отново я възпламени, докато най-сетне видя как очите ѝ започват да се замъгляват и страните ѝ да се обагрят в тъмночервено. А сетне чу тихия звук, който тя издаде, този безпомощен звук на чистата наслада.

— Винаги има още нещо — каза той и отново впи устни в нейните и се остави да полетят заедно.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Вечеряха в трапезарията, тъй като Рурк предложи да хапнат като нормални хора, които имат свой живот извън професиите си. Забележката беше достатъчно остра и накара Ив да се откаже от намерението си да излапа набързо някой сандвич на бюрото в домашния си кабинет. Но първоначалното ѝ удоволствие от салатата от раци бе развалено от напомнянето, че имаха планове за идната вечер.

— Благотворителна вечеря с танци — подсети я той, когато видя озадачения ѝ поглед. — Във Филадельфия. Трябва да се появим за малко — той отпи от виното си и ѝ се усмихна. — Няма от какво да се притесняваш, скъпа. Няма да боли много, а и не се налага да тръгнем по-рано от седем. Ако закъсняваш, можеш да се прехвърлиш на совалката.

Нацупено боцна замразения рак.

— Знаех ли за това?

— Да. И ако от време на време хвърляш по някой поглед на личния си електронен бележник, няма толкова често да се изненадваш и ужасяваш от тези малки задължения.

— Не съм ужасена.

„Вечеря, танци. Изискани дрешки, изискани хора. Господи!“ — помисли си тя.

— Просто, ако нещо се появи в работата...

— Разбрах.

Тя преглътна въздишката си, защото това бе самата истина. Действително разбираше. Беше чувала достатъчно разкази от другите полицаи за брачни партньори или любовници, които не разбираха, или не можеха, или не искаха да разберат, за да може да оцени това, което има.

И добре знаеше, че самата тя съвсем не проявяваше същата отстъпчивост и разбиране към ролята, която трябваше да изпълнява като съпруга на един от най-богатите и влиятелни мъже на планетата и извън нея.

Бодна си още един рак и направи усилие да поеме отговорността си като съпруга.

— Не би трябвало да има проблем.

— Всъщност може да е забавно. Неделята определено се очертава доста забавна.

— Неделята?

— Ммм — той и доля още вино, защото сметна, че ще ѝ е нужно.

— Барбекюто на открито у доктор Майра. Не помня откога не съм бил на нещо, което може да се нарече семеен пикник. Много се надявам да има картофена салата.

Ив взе чашата си с вино и отпи дълга глътка.

— Тя е говорила с теб. И ти си казал „Да“.

— Разбира се. Трябва да занесем бутилка вино... или може би бира ще бъде по-подходящо — искрено забавлявайки се, той повдигна едната си вежда. — Ти как мислиш?

— Не мога да мисля. Нищо не знам за тия неща. Никога не съм била на барбекю. Не разбирам този ритуал. Ако и двамата сме свободни в неделя, можем просто да си останем вкъщи, в леглото. И цял ден да правим луд секс.

— Хм. Секс или картофена салата. Уцели двете ми слаби места — каза той и засмян ѝ подаде половинка кифла, която бе намазал с масло. — Ив, това е обикновено семейно събиране. Тя иска да присъстваш, защото държи на теб. Ще поседим и ще поговорим за... знам ли... бейзбол или нещо подобно. Ще преядем и ще се забавляваме от сърце. И ще можеш да се запознаеш със семейството ѝ. След това ще се приберем у дома и ще правим луд секс.

Тя се намръщи на кифлата.

— Просто всичко това ме изнервя и толкоз. Ти обичаш да си говориш с непознати. Това не го разбирам.

— Ти говориш с непознати през цялото време — вметна той. — Просто ги наричаш заподозрени.

Притисната до стената, тя натъпка устата си с хляб.

— Хайде, защо не поговорим за нещо, което не те изнервя? Разкажи ми за случая.

През прозорците се виждаше прекрасния здрач, който се бе спуснал навън, а свещите хвърляха красиви отблясъци по масата.

Виното искреше в кристалните чаши, а сребърните прибори блестяха от светлината. А мислите ѝ, осъзна тя, продължаваха да се връщат към едно осакатено тяло, затворено в студена камера в моргата.

— Това не е точно разговор, подходящ да се провежда по време на вечеря.

— За нормалните хора не е. Но за нас става. Репортажите бяха доста повърхностни, съвсем общи.

— Дълго няма да останат такива, ако, или по-скоро, когато удари повторно. Цял ден се крия от репортерите, но утре ще трябва да им подхвърля нещо, за да задоволя глада им. Тя е била лицензирана компаньонка, започнала е работа на улицата заради гаф със забранени вещества. Явно вече е била чиста, въпреки че все пак бих искала да намеря пласъора ѝ, просто за да разплета този възел.

— Пострадала проститутка не би трябвало да задържи интереса на медиите много дълго.

— Не коя е жертвата, а как се е случило, това ще ги накара да им потекат лигите. Отвел я е в една уличка. По всичко изглежда, че тя е отишла с него по работа. Обърнал я е с лице към стената и е прерязал гърлото ѝ. И въпреки че е бил зад нея, не би могъл да се предпази от плисналата кръв.

Ив отново взе чашата си, но остана с поглед, прикован в нея, вместо да отпие.

— След това я е положил на асфалта на уличката. Морис смята, че е ползвал лазерен скалпел — хубав, професионален уред. Отрязал е тазовата ѝ област, махнал е половите органи. Можеш направо да плуваш в кръвта, която е изтекла.

Тя отпи едва сега и въздъхна. „Имаше нещо в мириса на кръв, помисли си, на кръвта на мъртвец. Веднъж усетиш ли го, никога не те напуска напълно.“

— Чиста работа, хладнокръвна, почти хирургическа. Трябва да е имал чанта, в която да прибере плячката, налагало се е да работи доста бързо и да се почисти, преди отново да излезе на улицата. Дори там, по това време на нощта човек би забелязал тип, облян целия в кръв.

— Но никой не го е видял.

— Не.

„Ще проверят отново — помисли си тя. — И отново. Но по всяка вероятност, с нулев резултат.“

— Не виждаш нищо лошо, не чуваш нищо лошо, говориш каквото си искаш, стига това да не ти навлече неприятности. Не я е познавал, почти съм сигурна. Иначе би порботил по лицето ѝ. Обикновено така постъпват. Престъпление, извършено заради тръпката, в която похотта е движещата сила. Женомразец. На Пийбоди ѝ прилоша зверски и през по-голямата част от деня се чудеше как да се оправи със себе си.

Той се замисли как ли са изглеждали жертвата и уличката и погали ръката ѝ.

— А на теб? Прилошавало ли ти е някога?

— Не и на местопрестъплението. Това е все едно да призная, че някой е направил повече, отколкото бих могла да понеса, че е направил нещо, с което не мога да се справя и съм в състояние да огледам какво е сторил на жертвата. Но понякога по-късно споменът се връща. Най-често посред нощ. И тогава ти прилошава.

Тя отпи от виното.

— Както и да е... Оставил е бележка, адресирана до мен. Не се паникьосвай — каза тя, когато почувства, че пръстите му се стягат около ръката ѝ. — По-скоро е на професионална основа, а не на лична. Възхищава се от работата ми и иска да ми предостави възможността да оценя неговата. Искан аз да се заема с него, един вид да полаская самочувствието му. Имах два много нашумели случая това лято и си спечелих цялото внимание на медиите. Той иска точно такъв шум да се вдигне и около него.

Пръстите му останаха върху нейните.

— Какво гласи бележката?

— Само това... самонадеян тип. Подписал се е Джак.

— Значи имитира Джак Изкормвача.

— Спести ми много обяснения, като го схвана от половин дума. Да, изборът на жертва, мястото, начинът, по който е извършено убийството, дори бележката, адресирана до полицаи насочват натам. Доста от това вече е стигнало до медиите и ако те го захаят, ще настане истинска истерия. Искан да го хвана бързо, преди да е настъпила паника. Работих по бележката... хартията, на която е писана.

— Какво ѝ е особеното?

— Това, че е nereциклирана, много скъпа, произвежда се в Англия и се продава предимно в Европа. Произвеждаш ли продукти от nereциклирана хартия?

— „Рурк Индъстриз“ е екологична фирма. Това е нашият малък принос към грижите за околната среда, който освен друго ни осигурява солидно облекчение на данъците на повечето пазари — той отново се усмихна, без да обърне никакво внимание на сервиращия дроид, който дойде да разчисти масата и донесе малки парфета за десерт и кафе.

— Докъде те доведе хартията?

— Първо ще се съсредоточа върху магазините в Лондон — ще разработя темата с Изкормвача. Разполагам с няколко знаменитости, един политик, пенсиониран финансист и скапанийт любовник на някаква актриса на име Пепър.

— Пепър Франклин?

— Да, тя ми се стори прилична, но този тип... — Ив се отдръпна и присви очи, докато Рурк загребваше с лъжичка от парфето. — Ти я познаваш.

— Ммм. Много е вкусно и освежаващо.

— Чукал си я.

Въпреки че устните му леко потрепнаха, той все пак успя да запази хладнокръвно изражение на лицето си, докато продължаваше да похапва от парфето.

— Това е доста отблъскващо определение. Нека да кажем, че имахме кратка и зряла връзка... която от време на време включваше чукане.

— Трябваше да се досетя. Тя е точно твой тип.

— Нима? — промърмори той.

— Великолепна, елегантна, предлага изтънчен секс.

— Скъпа — той се облегна назад, за да отпие от кафето си, — колко тщеславно от твоя страна. Не че ти не си всичко това, дори повече.

— Сега не говорим за мен — тя се смръщи за миг, а сетне се зае с парфето си. — Трябваше да позная, че е една от бившите ти в мига, в който видях портрета.

— А, значи все още го пази? Портретът, на който е като Титания? Тя натъпка парфето в устата си.

— Сега ще ми кажеш, че ти си ѝ го подарил.

— Като, ако мога да се изразя така, подарък на раздяла.

— Какво, като на телевизионно състезание?

Смехът му беше сърдечен и показваше, че се забавлява от все сърце.

— Да, ако така предпочиташ. Как е тя? Не съм я виждал от седем или осем години, или поне така мисля.

— Доста шик — без да откъсва поглед от него, тя облиза лъжицата си. — Но вкусът ѝ за мъже сериозно е западнал.

— Е, благодаря ти — той грабна ръката ѝ и я целуна. — Докато моят, за жени, сериозно се е подобрил.

Нямаше да има нищо против да разиграе една добра сцена на ревност, за да види какво е усещането. Но просто не се получава.

— Да, да. Хванала се е с един тип на име Лео Фортни. Мошеник. Изпечен мошеник, при това с няколко дела, включително за изнасилване.

— Не ми звучи като да е типичен спътник на Пепър. Той ли е главният ти заподозрян?

— В момента е номер едно, въпреки че си е бил у дома в леглото по времето, когато е извършено престъплението. Тя го потвърди, но тъй като е спяла, алибито му няма особена тежест. Освен това той излъга... каза, че са си легнали заедно, а Пепър каза друго, преди да осъзнае, че му подлива вода. И все пак тя ми се стори стабилен играч — Ив замълча и зачака отговора му.

— Да, такава е.

— Така че, независимо дали в действителност е бил там, тя смята, че е бил. Междувременно за утре имам уговорени неофициални срещи, като за начало ще се видя с Кармайкъл Смит.

— Кралят на поп музиката. Отвратително захаросани текстове и твърде оркестрирани мелодии.

— Така разбрах и аз.

— Може би не си разбрала това, което аз съм разбрал — Смит си пада по млади момичета, за предпочитане повече от едно наведнъж. И доста сериозно използва услугите на почитателките си, както и на професионалистките, за да може да... се отпусне между звукозаписните сеанси и концертите.

— Непълнолетни?

— Носеха се слухове, че от време на време може да му попадне някоя и друга невръстна почитателка, въпреки че обикновено е доста предпазлив. Не съм чувал да прилага насилие. Въпреки че обича игричките с връзване, предпочита той самият да е вързан.

— Да не би да е от твоите изпълнители?

— Не, все още работи с първата си компания. Вероятно бих могъл да им го открадна, но просто музиката му ме дразни неимоверно.

— Добре, да продължим нататък. Следва Нилс Ренквист, който работи за фелдмаршал Евънс, посланик в Обединените нации.

— Познавам Ренквист, но бегло. Както и ти между другото.

— Така ли?

— Срещали сте се, мисля, че беше миналото лято, на поредното омразно светско задължение — той наблюдаваше как веждите ѝ се сключват, докато се опитваше да го локализира във времето... мястото, срещата, човека. — По-скоро запознанство набързо, отколкото среща. Тайно благотворително наддаване... и ето ме и мен там — промърмори той. — Ще трябва да погледна бележника си, за да видя кога точно е било. Но със сигурност беше преди няколко месеца тук, в Ню Йорк. В някакъв момент беше представена на него и съпругата му.

Тъй като не можеше да си припомни случая, тя се отказа.

— Направи ли ми някакво по-особено впечатление?

— Явно не. Той е, как да се изразя... Консервативен, по-скоро тесногръд. Бих казал, че върви към четирийсетте, изразява се добре и личи си, че е добре образован. Бих го определил като леко превзет. Жена му е доста хубава — класически английски чай. Знам, че имат къщи тук и в Англия, спомням си как ми обясняваше, че харесва Ню Йорк, но предпочита дома им извън Лондон, където може да се занимава с градинарство.

— А на теб самия направиха ли ти по-особено впечатление?

— Не мога да кажа, че някой от тях ми хареса кой знае колко. Раздават го малко надутото и безспорно са хора, които имат ясно съзнание за класовите различия и разслоението в обществото. Те са от досадните, направо дразнещи с постоянната си показност хора — поне така ми се струва.

— Познаваш доста хора, които спадат към тази категория.

Рурк се разсмя.

— Да. Определено познавам.

— Елиът П. Хоторн?

— Да, имал съм вземане-даване с него. Около седемдесетте, доста дръпнат, живее заради голфа. Явно си е загубил ума по третата си... не четвъртата си, значително по-млада от него съпруга и доста пътува, след като се пенсионира. Харесвам го и то доста. Това помага ли ти изобщо?

— Има ли човек, когото да не познаваш?

— Не си струва да се споменава.

Вечерта, прекарана у дома с Рурк ѝ бе помогнала да избистри мислите се, заключи Ив, докато се качваше към отдел „Убийства“ в претъпкания с колегите ѝ асансьор. Не само че се чувстваше отпочинала, заситена и в добро настроение, но и неговият неформален обзор на някои от имената в списъка ѝ даде различна гледна точка. Беше много по-личен и определено даваше повече информация от сухите факти в стандартното досие.

Можеше да борави със сведенията, които той ѝ даде, докато разпитва всяка от страните и да ориентира въпросите си към по-личната информация. Но преди това трябваше да провери за някакви новини от лаборантите и да види медицинските доклади, да подбере Пийбоди и да се изправи срещу многогласния хор на медиите.

Тя си проправи път с лакти, за да излезе от асансьора и зави по посока на своя сектор.

И направо налетя на Надин Фарст.

Телевизионната репортерка имаше нова къса, пригладена прическа. „Какво им става на всички — запита се Ив — та си правят нови прически?“ Косата ѝ изглеждаше по-руса и начупена и бе отметната назад, така че съвършеното, ъгловато лице на Надин изпъкваше.

Беше облечена в късо прилепнало сако и тесни панталони по тялото в яркочервено, което подсказа на Ив, че се бе приготвила за снимки.

И в ръцете си държеше огромна кутия от супермаркет, от която се носеше зашеметяващото ухание на мазнина и захар.

— Понички — нямаше начин да се сбърка миризмата и Ив я надуши като хрътка. — Тук вътре имаш понички — тя потупа с пръст по кутията. — Ето как успяваш да минеш през общото помещение, да избегнеш чакалните за граждани и представители на медиите, и да се озовеш право в кабинета ми. Подкупваш хората ми.

Надин невинно потрепна с мигли.

— И какъв точно ти е въпросът?

— Въпросът ми е, как така никога не получавам дори една проклета поничка?

— Ами просто обикновено изчислявам времето по-добре, захвърлям подкупа в общото помещение... понякога нося шоколадови ореховки... и докато всички ченгета от отдел „Убийства“ се втурват като глутница чакали, аз се настанявам в кабинета ти и те изчакам да се появиш.

Ив замълча за малко, сетне рече:

— Вземи поничките и остави камерата.

— Камерата ми трябва — каза Надин, посочвайки с ръка към жената до нея.

— И на мен ми трябва слънчев неделен ден на плажа, където да лудувам гола като пале по разбиващите се вълни, но няма изгледи скоро да го получа. Поничките — да, камерата — не.

За да си подсигури послушанието на репортерката и да предотврати бунта сред хората си, тя сама сграбчи кутията, преди да влезе в общото помещение.

Няколко глави се надигнаха и няколко носове подушиха въздуха.

— Дори не си го помисляйте — заповяда Ив и невъзмутимо продължи хода си сред протестиращите.

— Вътре има три дузини понички — каза ѝ Надин, след като последва Ив в кабинета ѝ. — Едва ли ще успееш да ги изядеш всичките.

— Бих могла, само за да дам урок на тия лакоми прасета. Както и да е, това е урок по дисциплина и уважение към висшестоящия — тя отвори кутията и въздъхна дълбоко, преценявайки огромния избор от понички — всичките лъскави и всичките нейни. — Ще ги накарам да си мислят, че ще ги задържа всичките... ще си хапна до насита... и след това ще цвилят от благодарност, като им подхвърля останките, за да си ги поделят.

Тя грабна една поничка, поръча на автоготвача да приготви кафе и отхапа първия си залък.

— С желе. Ммм.

Дъвчейки, тя погледна ръчния си часовник и почна да отброява от десет надолу, докато бавно се приближаваше към вратата. Пийбоди се втурна през прага на стаята ѝ точно, когато Ив стигна до едно.

— Далас! Хей! Точно...

Отхапвайки още един огромен залък, Ив тръшна вратата пред скръбната физиономия на помощничката си.

— Това беше наистина жестоко — подметна Надин и направи всичко възможно, за да преглътне смеха си.

— Да, но доста забавно.

— Сега, след като се позабавлявахме, искам последни новини по случая с убийството на Утън и интервю. Щеше да е далеч по-лесно да го осъществим, ако си бе направила труда да отговориш на някое от обажданията ми.

Ив седна в края на бюрото си.

— Не мога да го направя, Надин.

— Искам да потвърдиш дали, както твърдят слуховете, на местопрестъплението е оставено някакво послание и съответно какво е съдържанието му. Също така до къде е стигнало разследването...

— Надин, не мога.

Без окото ѝ да мигне, Надин си взе кафе, седна в разнебитения стол за посетители и кръстоса крака.

— Обществото има право да знае и аз като представител на медиите съм натоварена с отговорността да...

— Спести ми го, ако обичаш. Можем да изкараме целия танц, но все пак си ми донесла тези чудесни понички и не ми се ще да ти губя времето — давайки на Надин малко време да покъкри на бавен огън, Ив облиза захарта от палеца си. — Ще пусна официално съобщение до медиите, ще направя изявление и ти ще го получиш до час заедно с останалите представители на средствата за информация. Но не мога да ти дам начална преднина, нито да се съглася на интервю. Трябва да мина на задна линия за известно време...

Надин бе преминала в атака.

— Какво прави този случай по-различен от другите? Ако подготвяте информационно затъмнение...

— Престани. Поне за една минута се отърси от ролята на репортер. Ти си ми приятелка. Харесвам те и мисля, че вършиш добра работа, при това доста отговорна.

— Страхотно, много хубаво, същото важи и за теб, но...

— Не те изолирам. Истината е, че се отнасям с теб така, както бих се отнесла с всеки друг журналист.

„Като изключим — помисли си Ив — угощението с понички и приятелското бърбене.“

— Склонността ми да показвам предпочитание към теб е една от причините да бъдеш въввлечена в случая със Стивънсън миналия месец...

— Това беше...

— Надин — кротката сговорчивост в тона на Ив, нещо, което рядко се случваше, накара Надин да утихне. — Появиха се оплаквания. И има едно предположение, което би могло да навлече неприятности и на двете ни, ако не превключа на нормалните отношения между полицаи и репортер. Така че този път не мога да ти дам сведения. Трябва да поутихнат слуховете, преди да започнат да ме наричат твоето „вярно пале“ или обратното. Ще се съберат достатъчно репортери и в хор ще започнат да скандират за несправедливото отношение към тях и налагането на фаворити, а това няма да се отрази добре на никоя от нас.

Надин въздъхна през зъби. Тя също бе чула за тия оплаквания и вече бе усетила известна неприязън от страна на колегите си.

— Права си и това е отворително. Но не означава, че няма да те преследвам като хрътка, Далас.

— То се знае.

Войнственият блясък отново се появи в очите на репортерката, съчетан с лека ехидна усмивка.

— Или пък да подкупвам хората ти.

— Обичам ореховки — особено онези с парченца шоколад.

Надин остави кафето си и се изправи.

— Виж, ако все пак искаш да подхвърлиш малко информация, дай шанс на Куинтън Поуст. Той е още млад, но е добър — и за него работата е също толкова важна, колкото и рейтинга, може би дори повече. Не че това ще продължи задълго — бодро каза тя, — но можеш да се възползваш от него, докато още не се е опорочил.

— Ще го имам предвид.

Останала сама, Ив оформи официалното си изказване и го пусна по съответните канали. След това пренесе кутията с понички обратно в общото помещение и я стовари върху автоготвача.

Всички шумове внезапно замряха. Възцари се пълна тишина.

— Пийбоди — изкомандва тя в бездиханното мълчание, — след мен.

Едва бе прекрачила прага, когато тропотът на втурналите се крака и гълчавата от гласове избухнаха с пълна сила зад гърба ѝ.

„Ченгета и понички“ — помисли си тя. Добре спазвана традиция, която почти успяваше да накара човек да отрони по някоя и друга сантиментална сълза.

— Бас ловя, че бяха с желе. Обзалагам се — измрънка Пийбоди, докато си пробиваха път в асансьора.

— Някои от тях бяха посипани с онези мънички цветни захарни пръчици. Като конфети, които стават за ядене.

Квадратната яка челюст на Пийбоди направо потрепери от вълнение.

— Единственото, за което имах време тази сутрин бяха няколко резена банани на прах върху стара кифла.

— Направо ми късаш сърцето — когато стигнаха до нивото на гаража, Ив направо изскочи от асансьора. — Първата ни спирка е Кармайкъл. Ще го хванем между сутрешната му водна терапия и дневните му козметични процедури.

— Можехте да ми запазите поне една. Една мъничка поничка.

— Можех — съгласи се Ив, докато се качваха в колата ѝ. — Можех да го направя. Всъщност... — тя зарови из джоба си и извади един плик за доказателства. Вътре имаше поничка с желе. — Струва ми се, че го направих.

— За мен ли е? — преливаща от щастие, Пийбоди я грабна и я подуши през найлона. — Запазила сте ми поничка. Толкова сте добра с мен. Отказвам се от всичко, което мислех за вас — че сте жестока егоистична кучка, която лакомо нагъва понички и други неща в този стил. Благодаря, Далас.

— Няма за какво.

— И все пак наистина не трябва да я ям. — Пийбоди прехапа долната си устна и погали плика, докато Ив изкарваше колата. — Наистина не трябва. На диета съм. Трябва да сваля малко от квадратните метри по задника си, така че...

— О, за бога. Върни ми я тогава.

Но когато Ив се протегна да си я вземе, Пийбоди се отдръпна назад, притискайки плика с поничката към гърдите си и доста заплашителна физиономия.

— Моя си е.

— Пийбоди, продължаваш да ме удивляваш.

— Благодаря — бавно, наслаждавайки се на момента, Пийбоди отвори плика. — Все пак съм си я заслужила. Изразходвам доста калории, докато уча за изпит за детектив и съм подложена на постоянен стрес заради него. Стресът засмуква калориите като вакуум — затова вие сте толкова слаба.

— Не съм слаба, още по-малко пък стресирана.

— Ако имате дори един грам в излишък, ще се съглася да го изям. При цялото ми уважение, лейтенант — добави Пийбоди с уста, пълна с поничка. — Но аз наистина доста се попотих над дисковете и симулациите. Макнаб ми помага. В момента наистина въобще не се държи като задник.

— О, чудо на чудесата.

— Изпитът вече съвсем наближи. Чудя се дали не бихте могли да ми кажете какви са слабите ми места, за да мога да поработя по тях.

— Несигурна си и постоянно поставяш изводите си под съмнение. Дори когато с червата си усещаш, че си права, не им се доверяваш. Имаш добри инстинкти, но се страхуваш да ги следваш, без да получиш потвърждение от висшестоящ. Често поставяш под въпрос собствената си компетентност, а когато го правиш, това означава, че се съмняваш и в моята — тя хвърли поглед през рамо и никак не се изненада, като видя, че Пийбоди старателно записва думите ѝ в електронния си бележник, спирайки само, за да отхапе от поничката. — Водиш си записки.

— По-лесно ми е като го виждам. След това заставам пред огледалото и си повтарям някои фрази. „Аз съм уверена и компетентна служителка на закона“ и други такива — тя леко се изчерви. — Това е просто метод.

— Както и да е.

Ив успя да се напъха в тясна пролука до бордюра и да паркира колата си там.

— Хайде сега уверено и компетентно да разберем къде е бил Кармайкъл Смит през въпросната нощ.

— Слушам, лейтенант, но трябва дебело да подчертая, че това е свързано и с поничката с желе, която изядох. Сега ще изгоря калориите и ще съм отново на чисто. Все едно никога не съм я яла.

— Тогава може би ще е добре да изтриеш желето от устата си.

Ив излезе от колата и се зае да изучава сградата. Някога е била малка жилищна постройка на три нива, предположи тя. Сега беше самостоятелна резиденция на богаташка улица. Отново имаше охранителна система за сигурност и два предни входа. И със сигурност поне един заден.

От географска гледна точка не беше толкова далеч от уличката в Китайския квартал, но във всяко друго отношение двете места ги деляха цели светове. Тук не обикаляха проститутки, а по ъглите нямаше подвижни павилиони. Тук властваше луксът, а престъпността беше незначителна.

Тя заобиколи алеята и се качи до главния вход на второто ниво.

Охранителен пулт, пластина за дланта и скенер на ретината. Много предпазлив човек. Тя задейства пулта и се намръщи при звука на музиката, която се понесе от него. Мазен мъжки глас в съпровод на жилещи звуци.

— „Любовта огрява света“ — разпозна я Пийбоди. — Това е най-известната му песен.

— Определено съдържа повече калории от твоята поничка.

— Добре дошли — каза компютърът с вежлив женски глас. — Надяваме се, че днес е един прекрасен ден за вас. Моля, посочете името и целта на посещението си.

— Лейтенант Ив Далас — тя вдигна картата си, за да бъде сканирана. — Занятие — полицай. Имам среща с господин Смит.

— Един момент... Благодаря ви, лейтенант. Господин Смит ви очаква. Можете да влезете.

Почти веднага врата отвори тъмнокожа жена, облечена в снежнобял костюм. Вътре ги очакваше още музика, която тихо разливаше сладникавия си сироп из въздуха.

— Добро утро. Благодаря ви за точността. Моля заповядайте, чувствайте се като у дома си. Кармайкъл ще дойде след малко.

„Тя се плъзга, сякаш е на кърки“, помисли си Ив, докато жената ги въвеждаше в голямо помещение с ярко жълти стени. На една от тях имаше медитационен екран, върху който бяла лодка се носеше по синьо море толкова спокойно, сякаш беше стъклена чиния. По пода вместо истински мебели бяха разпръснати дебели желатинови възглавници в пастелни цветове. Масите бяха дълги и ниски, в същия нюанс на жълтото като стените.

Мъхнато бяло котенце се сви на една от масите и се опули на Ив с изумруденозелените си очи.

— Моля, настанете се удобно. Ще уведомя Кармайкъл, че сте тук.

Пийбоди се приближи до една от възглавниците на пода и я натисна.

— Сигурно потъваш в нея и тя приема формата на задника ти.

Тя протегна ръка отзад и изучаващо потупа дупето си.

— Това може да се окаже доста неприятно.

— Направо ме заболяват зъбите от тази музика.

Ив прокара език по венците си и се обърна в момента, в който Кармайкъл влезе в стаята.

Беше висок, около шейсет и тригодишен, с добре поддържано тяло, което в момента демонстрираше, облечен в искряща бяла риза, която добре очертаваше гръдните и коремните му мускули. Панталоните му бяха черни и впити, което му позволяваше да демонстрира и другите си атрибути. Косата му бе драматично разделена на бели и черни ивици и прибрана в опашка, така че лицето му — широко, с високи скули, стесняващи се в заострена издадена брадичка — да остане открито.

Очите му бяха дълбоки и с цвета на разтопен шоколад, а кожата му — в нюанса на слабо кафе.

— А, лейтенант Далас. Или да се обръщам към вас с госпожо Рурк?

Ив чу приглушеното изсумтяване на Пийбоди, но не му обърна внимание.

— Наричайте ме лейтенант Далас.

— Разбира се, разбира се — той се приближи, а риза му се захлъзга около тялото му, хвана ръката, която Ив му бе подала между дланите си. — Просто тази сутрин направих връзката — той свойски притисна ръката ѝ и насочи чара си към Пийбоди. — А вие коя сте?

— Това е помощничката ми, полицай Пийбоди. Имам някои въпроси, господин Смит.

— Ще бъде повече от щастлив, ако мога да ви отговоря — отвърна той и пое ръката на Пийбоди по същия начин, както преди това бе държал ръката на Ив. — Заповядайте, заповядайте, седнете. Ли ще ни донесе чай. Имам специална сутрешна смеска, която дава енергия. Направо е фантастична. Наричайте ме Кармайкъл.

Той плавно се наведе към възглавница в прасковено жълто и сложи котето в скута си.

— Хайде сега, Снежинке, кажи, да не би да си помисли, че татко те е забравил?

На Ив не ѝ се щеше да сяда на някоя от възглавниците, нито пък да остане права, надвесена над него. Затова седна на масата.

— Можете ли да ми кажете къде бяхте онзи ден между полунощ и три часа сутринта?

Той се опули по същия начин като котето.

— Е, това звучи доста официално. Случило ли се е нещо?

— Да, една жена бе убита в Китайския квартал.

— Не ви разбирам. Толкова отрицателна енергия — той затвори очи и си пое дълбоко въздух. — Ние се стараем да поддържаме положително енергийно поле в тази къща.

— Да, убедена съм, че Джейси Утън е сметнала прерязването на шията ѝ за едно доста положително преживяване. Можете ли да посочите местонахождението си, господин Кармайкъл?

— Ли — каза той, докато тъмнокожата жена в искрящо бяло се вливаше като река в стаята, — познаваме ли жена на име Джейси Утън?

— Не.

— Знаем ли къде бях между полунощ и три часа през поминалата нощ?

— Да, разбира се — тя започна да налива бледозлатист чай от бледосин чайник в бледосини чашки. — До десет часа бяхте на официална вечеря, организирана от семейство Ризлинг. След това придружихте госпожица Хъбъл до дома ѝ, изпихте по едно питие в апартамента ѝ и се прибрахте у дома към полунощ. Прекарахте двайсет минути в изолационния си контейнер, за да премахнете натрупаната отрицателна енергия, преди да се оттеглите. Легнахте си към един и половина и станяхте след обичайното събуждане по телефона в осем часа на следващата сутрин.

— Благодаря ти — каза ѝ той и взе чашата, която тя остави на масата. — Трудно ми е да помня всички тези подробности. Щях да съм загубен без Ли.

— Бих искала да получа имената и адресите на хората, с които сте бил, за да потвърдят тази информация.

— Чувствам се доста неловко от всичко това.

— Това е рутинна мярка, господин Смит. Когато потвърдя алибито ви, ще продължа нататък.

— Ли ще ви предостави имената — той махна с ръка и отново затвори очи. — За здравето ми, както и за работата е много важно сетивата ми да се стимулират от положителното, от любовта и красотата.

— Така. Редовно си поръчвате от „Уитиърс“ в Лондон определен вид хартия за писма. Последната ви покупка е направена преди четири месеца.

— Не. Никога не купувам каквото и да било — той ококори очи и се усмихна. — Не мога да ходя по магазините, ако ме разбирате. Почитателите ми са толкова ентусиазирани. Носят ми стоките у дома — Ли или някой от служителите ми ходят на пазар. Харесвам хубавата хартия. Смятам, че е много важно да се изпращат лични писма, написани на хубава хартия, до приятели или до хора, които са направили нещо за мен.

— Кремава на цвят с плътна текстура. Нерециклирана.

— Нерециклирана ли? — той сниши глава, усмихвайки се в чашата си като малчуган, хванат да бърка в кутията с бонбони. — Срамувам се да кажа, че използвам нещо такова. Не е никак екологично, но наистина е великолепно хартия. Ли, хартията ми за писма от Лондон ли идва?

— Мога да проверя.

— Тя ще провери.

— Добре. Бих искала да ми дадете мостра от нея, ако нямате нищо против, както и имената на вашите служители, които са упълномощени да правят покупки от ваше име в Лондон.

— Аз ще се погрижа за това — отвърна Ли и отново се плъзна навън.

— Не ми е особено ясно защо моята хартия за писма може да представлява интерес за вас.

— Бележка, написана на такава хартия, бе оставена върху трупа.

— Моля ви — той вдигна и двете си ръце, като ги плъзна по тялото си, докато си поемаше въздух и ги отдръпна при издишването. — Не искам такива гледки да замърсяват сетивата ми. Затова слушам само собствената си музика. Никога не гледам телевизия, с изключение на специално подбрани развлекателни или социални предавания. По света има твърде много мрак. Твърде много отчаяние.

— На мен ли го казвате.

Когато Ив си тръгна, тя държеше в ръцете си мостра от неговата хартия и списък с имената на служителите му в Лондон.

— Доста е странен — отбеляза Пийбоди. — Но изглежда добре. А и просто не прилича на човек, който ще тръгне да преследва компаньонки.

— Обича груповия секс, от време на време с непълнолетни.

— О! — помощничката ѝ сбръчка нос и погледна през рамо към къщата. — Дотук е онова, което ми подсказват инстинктите за него.

— Може би смята, че непълнолетните му почитателки имат по-малко отрицателна енергия в сексуално отношение, отколкото жените, които биха могли да слушат скапаната му музика, без да избягат с писъци на петата минута.

Тя се качи в колата и тръшна вратата.

— Ако тази гнусна песничка „Любовта огрява света“ ми се загнезди в главата, ще се върна тук и ще го пребия с тояга.

— Е, това вече ще ви даде положителна енергия — заключи Пийбоди.

ПЕТА ГЛАВА

Тъй като добре знаеше, че мерките за сигурност в Обединените нации са доста строги, Ив реши да избегне евентуален неприятен сблъсък с пазачите и паркира във второто пиво на уличната рампа на Първа улица.

Малкият преход по преките щеше да им помогне да изгорят калориите от поничките.

Там все още разрешаваха обиколки — тя предварително бе проверила — но се контролираха много строго, защото заплахата от тероризма бе като гръмоносен облак, готов всеки момент да затрепти. Но народите по света и признатите извънземни федерации продължаваха да провеждат своите срещи и сесии, гласувания и заседания в огромната бяла сграда, която заемаше цели шест преки.

Знамената още се развяваха, като разноцветен символ на желанието на хората да се съберат и да говорят за проблемите на човечеството, предположи Ив. И от време на време да свършат нещо в тази връзка.

При все че имената им бяха включени в списъка на посетителите, двете с Пийбоди преминаха през поредица от пропускателни пунктове. На първия предадоха оръжията си — изискване, което всеки път леко изостряше нервите на Ив.

Картите им бяха сканирани, а пръстовите им отпечатыци — проверени. Чантата с документи на Пийбоди също премина през скенер и след това бе щателно претърсена. Цялото им техническо оборудване — видеотелефони, джобни компютри и комуникатори — премина през внимателен анализ.

Минаха през метален детектор, детектор за запалителни средства, детектор за оръжия и скенер на цялото тяло — всичко това преди да бъдат допуснати до входното ниво.

— Добре де — промърмори Ив, — може би имат основание да са толкова предпазливи, но отказвам да приема претърсването на телесните кухини.

— Някои от нивата на сигурност ги включиха след случая „Касандра“ — поясни Пийбоди и заедно с Ив и един униформен охранител се качи в бомбоустойчив асансьор.

— Следващия път, когато ни се наложи да разговаряме с Ренквист, той ще дойде при нас.

Ескортираха ги от асансьора до поредния пропускателен пункт, където отново бяха подложени на поредните процедури по сканиране, анализ и идентификация.

Охранителят ги предаде в ръцете на своя помощничка, която се държеше също толкова по военному. След сканиране на ретината на помощничката и гласовата ѝ команда, се отвори поредната бомбоустойчива врата. През нея преминаха от света на параноичните мерки за сигурност в атмосфера на ежедневна работа.

Това беше истински кошер от кабинети, огромен кошер с много действащи килийки. Тук дребните служители от „голямото добрутро“ носеха консервативни костюми и слушалки, а токовете на обувките им пъргаво тракаха по плочките на пода. Прозорците бяха тройно защитени и оборудвани с детектори за въздушния поток — щяха да спуснат противоударни щитове в случай на опасност.

Висок слаб мъж, облечен в монотонна сива гама кимна на помощничката и се усмихна на Ив.

— Лейтенант Далас, аз съм Томас Нюкърк, личен асистент на господин Ренквист. Ще ви придружа.

— Доста сериозна охранителна система си имате тук, господин Нюкърк.

Тя бе забелязала камерите и сензорите за движения, поставени по коридора. „Очи и уши навсякъде — помисли си. — Кой би могъл да работи по този начин?“

Той проследи погледа ѝ.

— В един момент преставаш да ги забелязваш. Просто това е цената, която трябва да бъде платена за сигурността и свободата.

— Аха.

Той имаше квадратно лице, а челюстта му бе толкова изострена и права, сякаш бе издялана със сабя. Много светли, много студени сини очи и червендалеста кожа под къса, щръкнала песъчлива коса.

Вървеше изопнат като струна, целеустремено и с ръце, изпънати плътно до тялото.

— Бивш военен ли сте?

— Капитан от Кралските военновъздушни сили — леката усмивка се появи отново. — Господин Ренквист има доста бивши военни в персонала си.

Той използва карта за достъп до поредната врата и съответно — до канцелариите на Ренквист.

— Изчакайте за момент, ако обичате.

Докато чакаха, Ив огледа района. Още един лабиринт от помещения, повечето отделени едно от друго със стъклени панели, така че служителите да са изложени на погледите на съседите си и камерите. По нищо не личеше това да ги притеснява, докато работеха по клавиатурите или водеха разговори.

Погледна в посоката, в която Нюкърк бе поел и видя, че в дъното се намира затворена врата с табелка с името на Ренквист.

Тя се отвори и от стаята излезе Нюкърк.

— Господин Ренквист ще ви приеме, лейтенант Далас.

Доста голяма суматоха за такъв обикновен човек, каквото бе първото й впечатление от Ренквист. Той стоеше зад дълго тъмно бюро, което най-вероятно бе дървено и доста старо, а зад гърба му се откриваше гледка към река Ист.

Беше висок мъж с телосложение, което й подсказваше, че е редовен посетител на някой спортен център или пък плаща солидни суми на пластичен хирург. Освен това заключи, че тялото му направо се губеше в безличния сив костюм, въпреки че той сигурно струваше цяло състояние.

Беше достатъчно привлекателен за човек, който си пада по излъсканото и изисканото. Имаше светла кожа и светла коса, а лицето му се отличаваше със силно издаден нос и високо чело.

Опушеносивите му очи бяха най-хубавото в него и сега те посрещнаха погледа й.

Гласът му бе някак насечен и толкова британски, че тя зачака английски препечени питки — както и да изглеждат те — да започнат да изскачат от устата му заедно с думите.

— Лейтенант Далас, за мен е удоволствие да се запозная с вас. Слушал съм и съм чел доста за вас — той протегна ръка и тя получи едно твърдо и сухо ръкостискане на политик. — Ако не се лъжа, вече сме се срещали на едно благотворително събитие.

— Така разбрах и аз.

— Заповядайте, седнете. — Ренквист посочи стола и сам седна зад бюрото си. — Кажете какво мога да направя за вас.

Тя се настани в стол с твърда тапицерия. „Определено доста неудобен“ — отбеляза. Зает човек, който не може да си позволи в кабинета му да се заседават хора и да му отнемат прекалено много време.

Бюрото му представляваше още един кошер на индустрията. Имаше информационен и комуникационен център, чийто екран мигаше в режим на почивка; малка купчина дискове и друга — с хартия, втори видеотелефон. Сред работните принадлежности имаше и двойна снимка в рамка. Тя успя да види част от лицето и къдравата коса на малко момиче — светла като на баща ѝ — и предположи, че до него най-вероятно е жена му.

Знаеше достатъчно за политиката и протокола, поне толкова, колкото да започне по правилата на играта.

— Бих искала да ви благодаря за съдействието от свое име и от името на нюйоркската полиция. Знам, че сте изключително зает човек и оценявам факта, че отделихте време, за да разговаряте с мен.

— Аз съм убеден привърженик на идеята да се оказва помощ на местните власти, където и да се намирам. Обединените нации, на първично ниво, са световните полицейски сили. В известна степен ние с вас сме колеги. С какво мога да ви помогна?

— Жена на име Джейси Утън бе убита по-предишната нощ. Случаят е поверен на мен.

— Да, чух за убийството — той се облегна назад, но веждите му се смръщиха. — Лицензирана компаньонка в Китайския квартал.

— Да, сър. В хода на разследването си се натъкнах на достатъчно сериозни основания да проуча и проследя определен тип хартия за писма. Вие сте купили от същата тази хартия преди шест седмици в Лондон.

— Бях в Лондон това лято за няколко дни и наистина закупих хартия за писма. Няколко различни вида, доколкото си спомням. Някои от тях за лични нужди, а други — за подаръци. Да разбирам ли, че тази покупка ме прави заподозрян в убийството на тази жена?

Той беше спокоен. По-скоро заинтригуван, отколкото разтревожен или ядосан.

— За да мога да ускоря разследването си, се налага да проверя всички имена на купувачите и да установя тяхното местонахождение през въпросната нощ.

— Разбирам. Лейтенант, мога ли да съм сигурен, че тази посока на разследването е сигурна и дискретна? Да се свърже името ми, макар и индиректно, с лицензирана компаньонка и с убийство би породило значително и нежелано медийно внимание към моята личност и тази на Евънс.

— Името ви няма да стане обществено достояние.

— Добре. По-предишната нощ?

— Между полунощ и три сутринта.

Той не се протегна да извади електронния си бележник, а вместо това склочи пръсти, наблюдавайки Ив.

— Заедно със съпругата ми посетихме театрално представление. „Шест седмици“ от Уилям Гантри, британски драматург. В „Линкълн център“. Бяхме в компанията на две други семейства, тръгнахме си от театъра към единайсет часа и след това изпихме по едно питие в „Реноар“. Мисля, че със съпругата ми си тръгнахме от там към полунощ. Трябва да сме се прибрали у дома към дванайсет и половина. Съпругата ми си легна, а аз останах да работя в кабинета си около час. Може би малко по-дълго. След това погледах новини около половин час, както правя обикновено, след което си легнах.

— Да сте видели или разговаряли с някого, след като съпругата ви си легна?

— Опасявам се, че не. Мога само да ви кажа, че си бях вкъщи и се занимавах с работата си, когато е станало убийството. Малко съм объркан по какъв начин закупуването на хартията ме свързва с тази жена или с нейната смърт.

— Убиецът ѝ е написал бележка на такава хартия.

— Бележка — сега веждите на Ренквист се повдигнаха. — Разбирам. Това е доста арогантно от негова страна, нали?

— Всъщност той също няма алиби за времето на убийството — отбеляза Пийбоди, докато вървяха към колата.

— Това е проблемът, когато нещо се случи в два часа сутринта. Повечето от заподозрените ще твърдят, че са си били вкъщи, пъхнати в

собствените си легла. Имат своя охранителна система или са вързани към системата на хотел или жилищна сграда и е малко трудно да ги наречеш гнусни лъжци.

— Мислите ли, че той е гнусен лъжец?

— Още е рано да се каже.

Тя намери Елиът Хоторн при единайсетата дупка на частен голф клуб в Лонг Айленд. Беше жилав, добре сложен мъж с рошава бяла коса, развяваща се около светлокафявата му шапка, с пищни бели мустаци, които изпъкваха на фона на бронзовокафявото му лице. Имаше снопове бръчки, струпани около устата му и разтварящи се във ветрила около очите му, но те самите бяха пронизващи и бистри, докато се прицелваше да изстреля топката от началната позиция.

Той подаде стика за дълги удари на момчето, което носеше останалите, а сам скочи в бяла количка и направи знак на Ив да го последва.

— Говорете бързо — беше всичко, което каза, преди да подкара колата напред.

Така и направи, излагайки му подробностите, докато Пийбоди и момчето ги следваха пеша.

— Мъртва курва, луксозна хартия за писма — обобщи той и изсумтя, докато спираше колата. — Ползвал съм компаньонки от време на време, но никога не съм си записвал имената им — той скочи от колата, заобиколи топката си и се зае да изучава релефа. — Сега си имам млада жена и не ми трябва компаньонки. Не си спомням хартията. Когато имаш млада жена, купуваш всякакви безполезни боклуци. Лондон?

— Да.

— Август. Лондон, Париж, Милано. Все още въртя някои сделки, а тя обича да пазарува. Щом казвате, че съм купил хартията, значи съм я купил. И какво от това?

— Свързано е с убийството. Ако можете да ми кажете къде бяхте между полунощ и три часа по-предишната нощ...

Той се изкикоти гръмогласно, изправи се от мястото, където бе клекнал и насочи към Ив цялото си внимание.

— Мило момиче, аз вече надхвърлих седемдесетте. В добра форма съм, но имам нужда от сън. Всяка сутрин играя голф — изкарвам всичките осемнайсет дупки, а преди това — закусвам обилно, чета вестник и проверявам борсовите новини. Всяка сутрин ставам в седем. Всяка вечер си лягам към единайсет, освен ако жена ми не ме завлече на някое парти. По-предишната нощ си бях в леглото към единайсет и след като се любих с жена си — процес, който не продължава толкова дълго, колкото някога — заспах. Разбира се, не мога да го докажа.

Той леко закачи гърба ѝ, приближавайки се към момчето със стиковите.

— Дай ми стик номер седем, Тони.

Ив го наблюдаваше как заема позиция, прицелва се и засилва топката в красива дъга. Тя отскочи на чима около дупката и се търкулна на около метър и половина от целта.

По широко ухилената физиономия на Хоторн Ив заключи, че явно ударът си го е бивало.

— Бих искала да разговарям със съпругата ви.

Той сви рамене и подаде стика на момчето.

— Ваше право. Тя е от другата страна, на тенис кортовете. Днес има урок по тенис.

Дарла Хоторн се носеше с танцови стъпки по сенчест корт, облечена в бонбонено розова закачлива поличка. Тя определено наблягаше на танца, а не на действителния контакт с топката, но изглеждаше страхотно добре, докато го правеше. Тялото ѝ бе такова, каквото сънуваха пубертетчетата — пищни и меки потрепващи гърди, които напъваха дрехата ѝ и невероятно дълги крака, които доста добре се подчертаваха от късата поличка и розовите обувки.

Тенът ѝ беше толкова равномерен, че изглеждаше като боядисана.

Косата ѝ, която сигурно пусната стигаше до кръста, бе вързана с панделка — розова, разбира се — и провряна през отвора на малката ѝ розова шапка с козирка. Опашката се мятеше напред-назад, докато притежателката ѝ скачаше щастливо по корта и не успяваше да уцели жълтата топка.

Когато се наведе при един от опитите си да я спаси, Ив бе удостоена с гледката на сърцевидния ѝ задник в доста изрязани стегнати гащета.

Нейният треньор, привлекателен тип с етажирана буйна коса и ослепително бели зъби се провикна да ѝ даде наставления.

Той се приближи и застана зад нея, притискайки се до тялото ѝ да я поощри, докато с ръце натаманияваше замаха ѝ. Дарла му прати през рамо голяма усмивка, придружена с пърхане на мигли.

— Госпожо Хоторн? — Ив стъпи на корта, преди топката да полети отново.

Треньорът моментално се втурна към нея.

— Ботуши! Не можете да стъпвате по тази настилка без подходящи обувки.

— Не съм тук, за да замахвам по топки — рязко каза тя и показва полицейската си значка. — Трябва да поговоря с госпожа Хоторн.

— Въпреки това трябва да си свалите ботушите или да застанете на страничната линия. Имаме си правила.

— Какво има, Ханк?

— Търси ви една полицайка, госпожо Хоторн.

— О! — прехапа устна Дарла и потупвайки се в областта на сърцето се приближи към края на мрежата. — Ако става въпрос за онази глоба за превишена скорост, няма да я платя. Аз просто...

— Не съм от Пътна полиция. Може ли да ми отделите една минута?

— О, разбира се. Ханк, мога да направя почивка. Цялата се изпотих.

Тя се приближи към една от пейките с въртеливи движения на бедрата, отвори розова чанта и извади бутилка вода от известна марка.

— Бихте ли ми казали къде бяхте по-предишната нощ. Между полунощ и три часа.

— Какво? — лъскавото ѝ съвършено овално лице видимо пребледня. — Защо?

— Това е просто рутинна проверка по случай, който разследвам.

— Сладкишчето знае, че си бях вкъщи — очите ѝ, зелени като на русалка започнаха да плуват. — Нямам представа защо би искал да ме разследвате.

— Не разследвам вас, госпожо Хоторн.

Ханк се приближи и ѝ подаде малка хавлиена кърпа.

— Проблем ли има, госпожо Хоторн?

— Няма проблем, отиди да опъваш мускулите си някъде другаде — прогони го Ив и седна до Дарла. — Между полунощ и три, предишната нощ.

— Бях си вкъщи в леглото — хвърли тя вече предизвикателен поглед на Ив. — Със Сладкишчето. Къде другаде бих могла да бъда?

„Добър въпрос“ — помисли си Ив.

Попита я за хартията за писма, но Дарла само сви рамене. Да, били са в Европа през август и тя е накупила много неща. Защо не? Как да запомни всичко, което тя е купувала или Сладкишчето ѝ е взел?

Ив я изтормози още няколко минути и след това се изправи, за да остави Дарла да се върне обратно на корта и Ханк да я утеши. Той самият ѝ хвърли доста злобен поглед, преди да поведе ученичката си към сградата, която Ив предположи, че е клубният салон.

— Интересно — промърмори Ив, — изглежда, че нашата Дарла се е упражнявала с топките на Ханк поне през част от времето, за което става въпрос.

— И определено е получила повече от инструкции за бекхенда си — съгласи се Пийбоди. — Горкото Сладкишче.

— Ако Сладкишчето знае, че жена му играе индивидуално с треньора си, би могъл да използва времето, докато я няма вкъщи, за да вземе ракетата си, да отиде в града и да убие Утън. Имаш жена, която ти играе по тъч линията и вече съвсем ти е писнало. Така че не просто убиваш курва — а какво друго е младата ти невярна жена, ако не курва — но и използваш лъжливата кучка като алиби. Гейм, сет и мач. Доста умно.

— Да, освен това ми допаднаха тенис метафорите ви.

— Правим, каквото можем. Както и да е, това е само хипотеза. Да отидем да проверим какво още можем да изровим за Хоторн.

Беше се женил четири пъти, както ѝ бе казал Рурк, като всяка следваща съпруга е била по-млада от предишната. Беше се развел с бившите госпожи Хоторн и ги бе отрязал с най-ниската възможна финансова издръжка, определена чрез предбрачно споразумение. „Съдейки по резултатите, той винаги е победител“ — помисли си Ив.

Със сигурност не беше глупак.

Нима един толкова предпазлив и хитър човек би останал сляп за заниманията на настоящата си съпруга?

Нямаше криминално досие, въпреки че няколко пъти бе съден по граждански искиове за различни финансови сделки. Тя ги прехвърли набързо и установи, че повечето от тях са дела за причинени щети, заведени от вложители без късмет.

Притежаваше три къщи и шест превозни средства — включително и яхта — и се занимаваше с благотворителна дейност. Официалното му състояние възлизаше на малко под милиард.

Голфът, според материалите за него, които прегледа, явно бе истинският му бог.

Всяко име от нейния списък имаше алиби, потвърдено от брачен партньор, любовник или служител. Което означаваше, че никое нямаше особена тежест.

Ив се облегна назад и намести краката си на бюрото, затвори очи и се пренесе в уличката на Китайския квартал.

Тя е първа. Води клиента. Краката я болят — палецът ѝ е подут. Обувките я убиват. Два часа през нощта. Горещо, задушно. Тази нощ няма много работа. Само двеста долара в чантичката.

Това означава четирима, може би петима клиенти, в зависимост от това какво са искали.

От много време е в бранша и знае, че трябва да иска парите предварително. Дали после си ги е взел или изобщо не ги е дал? По-скоро второто, реши тя. Искан е да действа бързо. Завърта я. Искан да застане с лице към стената.

Дали я докосва? Дали плъзга ръка по гърдите ѝ, по задника и после по слабините?

Не, няма време. Това не го интересува. Особено, когато кръвта плисва по ръцете му.

Топла кръв. Това е, което го побърква.

Срещу стената. Дръпва главата ѝ назад за косата — с лявата ръка. Плъзва скалпела по гърлото ѝ — с дясната — от ляво на дясно, леко отдолу.

Кръвата руква, плисва по стената и рикошира към лицето и тялото ѝ, към неговите ръце.

Остава жива още няколко секунди, само няколко секунди на ужас — не може да крещи, тялото ѝ се разтърсва от леки конвулсии, докато умира.

Полага я на земята, с лице към отсрещната стена. Изважда инструментите си.

Светлина, някакъв вид светлина. Не може да извърши толкова прецизна работа в тъмното.

Лазерен скалпел, използва светлината от лазерния скалпел, за да вижда какво прави.

Слага това, за което е дошъл в някаква здрава чанта и почиства ръцете си. Сменя ризата си или съблича онова, което носи върху нея. Всичко вече е прибрано в чанта или куфар. Оглежда се внимателно, за да е сигурен, че спокойно ще мине по улицата.

Изважда бележката. Усмивва се, доволен е. Поставя я внимателно върху тялото.

Излиза от уличката. Може би петнайсет минути. Не повече от петнайсет минути и си тръгва. Отнася трофея си в колата. Развълнуван е, но не губи самообладание. Трябва да кара внимателно. Не може да се изложи на риска от рутинна проверка, когато мирише на смърт и носи част от тялото ѝ със себе си.

Обратно вкъщи. Включва охранителната система. Душ. Отървава се от дрехите си.

Успява. Имитира един от най-великите убийци и никой не е по-умен от него.

Тя отвори очи и втренчи поглед в тавана. Ако това беше някой от петимата ѝ заподозрени, би трябвало да се отърве от изрязаната от тялото част или да я съхрани като сувенир в някое много сигурно място.

Дали обикновеният уред за рециклиране на домакински отпадъци може да се справи с подобно нещо или се е наложило да ползва апарат за преработване на медицински отпадъци? Трябваше да провери.

Тя изкара карта на града на монитора на компютъра си и изчисли разстоянието и времето за път, което делеше местопрестъплението от жилището на всеки от заподозрените. Петнайсет минути в уличката, достатъчно време да се справи с жертвата — вероятно я е набелязал по-рано — и прибиране у дома. Всеки от тях би могъл да го направи за по-малко от два часа.

Тя се изправи и започна да пише рапорта си с надеждата, че внезапно ще я озари прозрение. Когато това не се случи, прочете фактите, завърши рапорта и го вкара в съответния файл.

Прекара още един час в проучване на уредите за рециклиране и на възможностите да се сдобиеш с лазерен скалпел. И реши да се върне на местопрестъплението.

Животът на улицата през деня бе съвсем благопристроен. Два бара, закусвалня, пазар и обменно бюро бяха най-близките обекти до уличката.

Само баровете са били отворени след полунощ, а те и двата бяха в далечния край на пресечката. Въпреки че районът бе внимателно проучен, тя отново обиколи всички места, проведе стандартните процедури, задава въпроси и отвсякъде си тръгна с празни ръце.

Накрая отново се озова в началото на уличката с униформения полицаи и дроида, отговарящ за сигурността на района.

— Както вече казах — каза ѝ полицаи на име Хенли, — познавах я така, както човек познава местните компаньонки. Никога не е създавала проблеми. Те нямат законно право да използват уличката или което и да е друго обществено място, но повечето от тях го правят. Затова от време на време ги разгонваме.

— Някога да се е оплаквала, че някой клиент е играел по-грубо или я е тормозел?

— Не би го направила — поклати глава Хенли. — Тя странеше от мен и от дроида. Кимваше ми, когато минавахме на обиколка, но не беше от онези, които се сприятеляват. Имаме доста тежки случаи в този район — клиенти и клиентки, които бият проститутките. Появяват се и разни психопати, нападат ги в гръб, а понякога размахват ножове. Имали сме такива случаи, но никога нещо такова. Никога не се е случвало нещо такова.

— Искам копия от всички доклади за случаи на използване на нож или каквото и да е острие.

— Аз мога да ви ги намеря, лейтенант — каза ѝ дроидът. — За какъв период?

— За една година — нападения над жени, но главно над лицензирани компаньонки. Може би първо се е упражнявал.

— Слушам, лейтенант. Къде да ги пратя?

— Прати ми ги в Централното полицейско управление. Хенли, къде е най-безопасното място за паркиране в този район? На улицата или под земята.

— Ами, ако човек търси спокойно място с по-ниска престъпност, би отишъл на запад, вероятно към Лафайет. Ако пък търси място с достатъчно натоварен трафик, така че никой да не го забележи, би отишъл от другата страна на канала, в Малката Италия. Ресторантите работят до късно.

— Добре, ще пробваме и двете. Единият от вас да тръгне към Лафайет, а другият да се отправи на север. Разпитвайте живеещите в района, търговците, които може да са били там по това време на нощта, дали са забелязали човек с чанта. Някакъв вид чанта, достатъчно голяма. Трябва да се е движел сравнително бързо, все пак е отивал към колата си. Говорете с компаньонките — добави тя. — Някоя от тях може да се е опитала да го примамва и той да я е отблъснал.

— Изстрел в мрака, лейтенант — отбеляза Пийбоди.

— Видели са го, но не знаят, че са го видели. Ако имаме късмет, ще размърдаме паметта на неколцина.

Тя застана на тротоара, пържейки се на жегата, докато оглеждаше улицата.

— Трябва да проверим с колко можем да разтеглим бюджета за допълнителна охрана и наблюдение в радиус една миля от местопрестъплението. Той ще се придържа към милята, ще следва познатия сценарий. Първото действие е минало толкова гладко, че няма да чака твърде дълго, за да премине към второ действие.

ШЕСТА ГЛАВА

На Рурк му предстоеше мъчителна среща. Тя обаче трябваше да се състои, но му оставаше надеждата, че след като приключи, тежестта, която усещаше в тила си ще изчезне.

Твърде дълго я бе отлагал, а това не му беше присъщо. Изобщо той не беше същият, откакто се запозна с Мойра Баниън и тя му разказа своята версия за историята на неговата майка.

„Животът — помисли си той, докато гледаше през огромната прозрачна стена на своя кабинет в средната част на града — може да разклати устоите ти, когато най-малко го очакваш.“

Минаваше пет. Часът на срещата бе избрал съвсем умишлено. Пожела да се срещне с Мойра в края на деня, за да бъде свободен след това. За да може да се прибере у дома, да се опита да загърби всичко и да вечеря извън дома със съпругата си.

Интеркомът избръмча и той едва не подскочи. Дявол да го вземе!

— Да, Каро.

— Госпожа Баниън дойде.

— Благодаря. Покани я.

Наблюдаваше уличното движение, въздуха и небето и разсеяно си мислеше, че да се прибиращ точно в този час сигурно е доста неприятно. Въздушните трамваи вече бяха претъпкани и от своя висок етаж виждаше множеството уморени, ядосани лица — горките нещастници бяха наблъскани един в друг като гребци в галера в едно потно пътуване към домовете им.

На улицата под него автобусите пуфтяха, такситата изглеждаха като задръстена река, а пешеходните алеи и конвейерните ленти бяха претъпкани.

Ив беше някъде там долу, предположи Рурк. И от време на време вероятно с раздражение се сещаше за това, което ѝ предстои — официално облекло и светски разговори след ден, прекаран в преследване на убиец.

По всяка вероятност щеше да се втурне в дома им, нервна и неспокойна, ще разполага само с няколко минути и с все сили ще се помъчи да направи онзи странен преход от полицай към съпруга. Съмняваше се, че тя изобщо имаше някаква представа колко го възбужда и какво удоволствие му доставя нейното превъплъщение.

Когато на вратата се почука, той се обърна.

— Влез.

Введе я неговата секретарка и той се възхити от двете спретнати, елегантни, добре облечени жени в зряла възраст, които заедно влязоха в кабинета му.

— Благодаря ти, Каро. Госпожо Баниън, благодаря ви, че дойдохте. Защо не седнете? Мога ли да ви предложа нещо за пиене? Кафе? Чай?

— Не. Благодаря ви.

Той пое подадената му ръка и почувства как тя леко потрепери при ръкостискането му. Сетне ѝ посочи стол с ясното съзнание, че се държи обиграно и хладно. Просто не можеше да се държи по друг начин.

— Оценявам факта, че отделихте от времето си, за да се срещнете с мен — започна той, — при това толкова късно.

— Няма проблем.

Виждаше я как поглъща с очи кабинета му — размерите му, стила. Произведенията на изкуството, мебелите, оборудването, вещите, с които бе успял да се обгради. С които имаше нужда да се обгради.

— Мислех си да дойда в „Докас“, но се сетих, че ако някой мъж започне да се навърта твърде често из приюта, може да изнерви някои от жените и децата.

— За тях е хубаво да се виждат с мъже. Мъже, които се отнасят с тях като с хора и не искат да ги наранят — тя сви ръце в скута си и въпреки че посрещна погледа му хладнокръвно, той почти успя да чуе как учестено бие сърцето ѝ. — Периодът на тормоз се преодолява, като се избавят от страха, започнат да уважават себе си и се опитат да възстановят нормалните си човешки взаимоотношения.

— Няма да оспорвам думите ви, но се чудя дали Шавон Броуди би оцеляла, ако се страхуваше повече? Не знам какво точно да ви кажа — продължи той, преди тя да успее да отвърне. — Или по-скоро — как

точно да го кажа. Мислех си, че знам. Първо бих искал да се извиня, че ми трябваше толкова време, за да се срещна повторно с вас.

— Очаквах да бъда уволнена — и в нейния, както и в неговия глас се усещаше полъхът на Ирландия със своите нюанси и шепоти. — Затова ли ме извикахте?

— Не, не това е причината. Съжалявам, трябваше да се досетя, че вероятно сте се притеснили поради начина, по който си тръгнах. Бях ядосан и... раздвоен — той се изсмя кратко и едва успя да се възпре да не зарови ръка в косата си. „Нерви“ — помисли си.

— Бяхте бесен и готов да ме сритате отзад.

— Така е. Помислих си, че лъжете — очите му останаха приковани в нейните, спокойни и сериозни. — Със сигурност. Със сигурност трябваше да имате някаква изгода от това да ми кажете, че онова момиче, което сте познавали някога в Дъблин, е моята майка. Думите ви противоречаха на всичко, което някога съм знаел, в което съм вярвал, на целия ми живот, ако ме разбирате.

— Да. Разбирам ви.

— Случвало се е и друг път, до мен се добираха хора с някакви истории за роднинство. Чичо, брат, сестра, каквото поискаш. Лесно беше да ги разобличи, да ги пренебрегна и да приключи с тях.

— Това, което ви разказах не беше просто поредната история, Рурк, а самата истина.

— Хм, да — той сведе поглед към ръцете си и разпозна в широчината на дланта, в дължината на пръстите ръцете на баща си. — Знаех го, по някакъв начин го усещах. Това правеше нещата още по-лоши. Почти непоносими. — Той вдигна поглед и отново срещна нейния. — Имате право да знаете, че ви проучих, и то доста обстойно.

— Очаквах, че ще го сторите.

— Проучих и нея. Никога преди не го бях правил, поне не задълбочено.

— Не ви разбирам. Не бих ви го съобщила, ако не мислех, че знаете част от историята. Човек като вас би узнал всичко, което го интересува.

— Аз бях горд, че е без значение за мен, докато смятах, че моята майка е Мег Рурк. Изобщо не се вълнувах от този въпрос; бях толкова щастлив, че се разделихме завинаги.

Мойра въздъхна дълбоко.

— Отказах кафето преди малко, защото ръцете ми трепереха. Дали не бих могла все пак да ви помоля за едно.

— Разбира се.

Той се изправи и отиде да отвори едно табло в стената. Вътре имаше изцяло оборудвана мини кухня. Когато тя се засмя, Рурк програмира кафето.

— Никога не съм виждала подобен кабинет. Толкова изискан. Краката ми едва не потънаха до глезените в килима. Твърде млад сте, за да имате такова богатство.

Усмивката, която се изписа по лицето му вместо отговор, бе по-скоро унила, отколкото доволна.

— Започнах съвсем млад.

— Така е. Стомахът ми още се бълника — тя го притисна ръка. — Сигурна бях, че сте ме извикал, за да ме уволните, може би дори да ме заплашите с някакви съдебни мерки. Не знаех как ще го съобщя на семейството си, нито на жените в „Докас“. Ужасяваше ме мисълта, че ще трябва да си тръгна. Привързала съм се към работата си.

— Както вече казах, аз ви проучих. Те наистина имат късмет, че работите в приюта. Как пиете кафето си?

— С много сметана, ако обичате. Цялата сграда ваша ли е?

— Да.

— Прилича на огромно черно копие, мощно и изящно. Благодаря — тя взе кафето, пое си дъх и отпи първата глътка. Очите ѝ се разшириха, след това се стесниха, когато подуши течността. — Това истинско кафе ли е?

Спонтанният му, добронамерен смях мигом прогони тежестта, която чувстваше в тила си. Най-после се отърва от неприятното усещане.

— Да, истинско е. Ще ви изпратя от него. Първия път, когато срещнах жена си, ѝ поднесох кафе и реакцията ѝ бе подобна на вашата. Изпратих и на нея. Може би затова се омъжи за мен.

— Много се съмнявам — сега погледът ѝ бе прикован право в очите му. — Тя е мъртва и той я е убил, нали? Патрик Рурк я е убил, както винаги съм смятала.

— Да. Отидох до Дъблин и проверих.

— Ще ми кажете ли как?

„Пребил я е до смърт — помисли си. — Пребил я е до смърт с ръцете си, които толкова приличат на моите. Сетне я е хвърлил в реката. Изхвърлил е горкото момиче, което го е обичало достатъчно, за да му роди син.“

— Не, няма. Ще ви кажа само, че се добрах до човек, който е бил с него по онова време и е знаел за това. Познавал я е и знае точно какво се е случило.

— Ако имах повече опит и малко арогантност... — поде Мойра.

— Нямаше да ви помогне. Не би имало никакво значение къде ще се намира майка ми — в приюта в Дъблин, при семейството си в Клир или някъде другаде, където би избягала. Той щеше да я открие. Защото незнайно по каква причини — поради гордост, низост или жестокост, той е искал мен.

Тази мисъл щеше да го преследва до края на дните му. А може би такава беше целта?

— Непременно щеше да я открие.

— Това е най-милото нещо, което бихте могли да ми кажете — промълви тя.

— Това е самата истина — и той трябваше да я приеме, доколкото беше възможно. — Отидох до Клир. Видях семейството й. Моето семейство.

— Така ли? — тя се протегна и положи ръка върху неговата. — О, толкова се радвам. Толкова се радвам, че сте го направил.

— Те бяха... необикновени. Близначката на майка ми, Шиниъд, ми отвори вратата на дома си. Просто така.

— Ами, това са хората от западния край, те са известни с гостоприемството си, нали?

— Все още съм изумен и благодарен. Благодарен съм ви, госпожо Баниън, че ми казахте. Искях да го знаете.

— Тя щеше да се радва. Не само че знаете, но и че сте пред приели тези стъпки. Мисля, че щеше много да се радва — тя сложи кафето си настрана и отвори чантичката си. — Не приехте това, когато бяхте в кабинета ми. Ще го приемете ли сега?

Той взе снимката на млада жена с червена коса и красиви зелени очи, която държеше тъмнокосо момченце.

— Благодаря ви! Много бих искал да я имам.

Някакъв тип в бял костюм пееше, че любовта е загадъчна и непонятна. Ив отпи от шампанското си и призна, че трябва да се съгласи с певеца. Или поне с констатацията, че любовта е непонятна. Защо иначе би се напругала да се отърве от мислите си за убийството и да се преструва, че прави нещо повече от това да заема място в пространството в някаква бална зала във Филадельфия?

Бог ѝ бе свидетел, че любовта — и тя възнамеряваше доста яко да срита отзад Рурк по-късно, затова че я бе изоставил — бе единствената причина да се намира тук, докато някаква жена в копринена рокля с цвят на лавандула не спираше да мели за разни модни дизайнери.

Да, да, да, тя познаваше Леонардо лично. Бога ми, той е женен за най-добрата ѝ приятелка. Можеше доста добре се възползва от Мейвис в момента. Да, за бога, нали роклята ѝ бе негово творение.

И какво от туй, по дяволите? Това са просто дрехи. Обличаш ги, за да не си гол и да не ти е студено.

Любовта я задължаваше да си цензурира мислите, така че нейното участие в разговора, когато успееше да се вклини в стената от шум, обграждаща жената, да звучи на място. Да. Да.

— Ах, ето я и най-възхитителната жена в стаята. Ще ни извините ли? — Чарлс Мънро, галантен и красив, се усмихна очарователно на мъчителката ѝ. — Просто трябва да я открадна.

— Убий ме — промълви Ив, докато Чарлс я измъкваше на свобода. — Извади пистолета от чантата ми, притисни го в гърлото ми и стреляй. Край на мъчението.

Той само се засмя и я завъртя към дансинга.

— Когато те видях, си помислих, че си на път да извадиш пистолета и да пръснеш черепа на жената.

— Представях си, че го завирам в устата ѝ. Тя така или иначе изобщо не се затваряше. Както и да е, благодаря ти, че ме спаси. Не знаех, че си тук.

— Малко позакъснях, всъщност току-що пристигнах.

— На работа ли си? — Чарлс беше високоплатен компаньон.

— С Луиз съм.

— О! — той бе жиголо и Ив не можеше да проумее как Чарлс и отдадената на работата си доктор Луиз Димато бяха изградили

връзката си и успяваха да я поддържат.

„Всичко е възможно!“ — напомни си тя.

— Щях да се свържа с теб — продължи той, — във връзка с Джейси Утън.

„Никога не забравяш, че си ченге.“

— Познаваше ли я?

— Да. Не добре, всъщност. Не мисля, че някой изобщо познаваше добре Джейси. Но се движехме в едни и същи среди, така че от време на време се засичахме. Или поне така беше, преди да ѝ дадат по-нисък лиценз.

— Хайде да се уединим някъде.

— Не знам дали моментът е подходящ...

— Мен ме устройва. — Ив взе нещата в свои ръце и го задърпа от дансинга, а след като направи бърз оглед на обстановката, реши да го изведе навън.

На терасата, окичена с гирлянди от цветя, имаше още повече хора и маси. Но определено беше по-тихо.

— Каж ми какво знаеш.

— Почти нищо — той се приближи към края на терасата и погледна светлините на града, които се простираха под тях. — Тя бе се уредила доста добре, още преди да вляза в бранша. Обичаше всичко да е изискано. Най-добрите дрехи, най-добрите заведения, най-добрите клиенти.

— И вероятно най-добрият пласъор?

— Не знам нищо за пласъора ѝ. Не знам — повтори той. — Не твърдя, че не съм наясно с тази страна на бранша, но самият аз съм чист. Направо безукорен, особено сега, когато приятелката ми е доктор — добави с усмивка. — Всички бяхме изненадани, че понижиха лиценза на Джейси. Ако е била пристрастена, значи добре го е прикривала. Стига да знаех нещо, Далас, щях да ти го кажа. Без никакви колебания. Струва ми се, тя нямаше приятели, или поне не истински приятели. Нито пък врагове. Само работа.

— Добре — тя плъзна ръце към джобовете си, но внезапно се сети, че късата ѝ рокличка в бакърен цвят няма такива. — Сетиш ли се за нещо, колкото и незначително да е, бих искала да го науча.

— Нямах проблеми. Начинът, по който е извършено убийството направо ме извади от равновесие. Слуховете са ужасяващи. Луиз се

тревожи — той хвърли поглед към вратите на терасата. — Не е казала нищо конкретно, но се притеснява. Обичаш ли някого, усещаш кога е под напрежение.

— Да, предполагам. Трябва да внимаваш, Чарлс. Не отговаряш на профила на жертвата в този случай, но все пак трябва да внимаваш.

Той се усмихна леко.

— Ще внимавам.

Не каза нищо на Рурк за този разговор, докато пътуваха в совалката на път към дома. Но си го припомняше отново и отново, и внимателно го обмисли.

Когато влязоха в спалнята си и се заизмъква с вибриращи движения от тясната си рокля, тя му го разказа.

— Не ми се струва, че този разговор ще е полезен за твоя случай — отбеляза Рурк.

— Не, не това ме накара да се замисля. Като се върнахме в залата, аз ги наблюдавах, него и Луиз. Изглеждат точно като диви гълъби или нещо подобно. И човек веднага разбира, че тази нощ ще се търкалят голи.

— Голи гълъби. Не, тази гледка определено не е приятна. Ще си представя друга.

— Ха-ха. Мисълта ми е, как може да се търкаля гола с него тази нощ, като знае, че утре той ще прави същото с толкова клиенти, колкото има в бележника си?

— Защото не е същото — Рурк отметна кувертюрата на леглото. — Едното е лично, а другото е служебно. Такава му е работата.

— О, това са пълни глупости. Много тъпо обяснение. И ако не е такова, би ли могъл да застанеш ей там и да ми кажеш, че ако бях компаньонка, щеше да се чувстваш екстра, щеше да умираш от кеф при мисълта, че яхвам бастуна на някой тип?

— Много те бива да приказваш — той я погледна. Държеше в ръката си блестящата си рокля. Върху нея нямаше нищо друго, освен триъгълника в същия цвят, твърде малък, за да бъде наречен бикини, триредния гердан от пъстроцветни камъни, който още не бе свалила и сандали на висок ток.

А също и ядосано изражение.

— Не, нямаше да се чувствам екстра, нито да умирам от кеф, нито нещо подобно. Аз не обичам да деля. Господи, изглеждаш страшно секси. Защо не дойдеш тук и не се търкулнем като голи гълъби?

— Водим разговор.

— Ти водиш — поправи я той и с блеснали очи слезе от платформата, където се намираше леглото и се приближи до нея.

— И като стана въпрос за разговори — тя се измъкна, отскачайки пъргаво зад канапето. — Все още не съм те пребила до смърт затова, че ме остави с оная жена, оная, която приличаше на тънко претрупано дърво.

— Бях възпрепятстван и нямаше как да ти помогна.

— Целуни ме отзад.

— О, мила моя Ив, с такава любов си мисля за задника ти — той направи маневра, тя я парира. И заобиколиха канапето. — По-добре бягай — меко каза той.

И надавайки бърз вик, Ив направи точно това. Когато двамата останаха без дъх, тя го остави да я хване.

Не разполагаше с нищо. Никакви разкрития, никакви нови улики, нито пък стари, нищо обещаващо. Подреди наново списъка със заподозрените, както и съществуващите предположения, търсейки нещо, за което да се хване. Отново внимателно проучи района около местопрестъплението и разгледа докладите от лабораторията.

Вкара цялата информация в Международната база данни с надеждата да открие подобни престъпления и попадна на едно в Лондон преди година — може би щеше да й свърши работа. Все още бе неразкрито. Но не бе съвсем същото, а по-нескопосано, по-немарливо.

Дали не се с упражнявал?

Нямаше бележка на луксозна хартия, а само осакатеното тяло на млада компаньонка. Не беше същия тип като Утън, помисли си Ив, и се запита дали всъщност не се хваща като удавник за сламка.

Имаше доста кланета; нападнати или дори убити от техни клиенти или евентуални клиенти улични компаньонки. Но нищо, което да отговаря на варварски елегантния стил на Джак.

Разговаря със съседни, колеги и сътрудници на заподозрените от нейния списък, придържайки се към неофициалния и дискретен тон. Не спираше да се рови и да дълбае. Нищичко не се появи.

Посрещна неделята разгневена и раздразнена. Определено нямаше настроение за пикник. Единствената ѝ надежда да изтърпи пикника бе да отмъкне Майра на някое тихо местенце и да я накара да си напрегне мозъка.

— Може би трябва да дадеш един ден почивка и на нейния, и на своя.

Тя се смръщи, докато прекосяваха тротоара, който водеше към прекрасната къща на Майра, разположена в хубавия ѝ квартал.

— Какво?

— Мърмориш доста високо — Рурк я потупа успокоително по рамото. — Не съм убеден, че да си говориш сам, докато чукаш на вратата на психоложка, е възможно най-доброто поведение.

— Ще останем само няколко часа. Нали помниш? Така се разбрахме.

— Ммм — с този неопределен звук той притисна устни към челото ѝ.

Вратата се отвори.

— Здравейте. Вие сигурно сте Ив и Рурк. Аз съм Джилиън, дъщерята на Шарлот и Денис.

Тези думи я хванаха неподготвена, тъй като рядко се сещаше, че Майра има и собствено име. Лицето на момичето бе почти същото като на психоложката.

Макар косата ѝ да бе по-дълга — стигаше доста под раменете ѝ — и чуплива, имаше същия наситеночервен нюанс. Очите ѝ бяха сини — издаваха кротост и търпение, но сега бяха приковани в тези на Ив и гледаха изпитателно. Беше по-висока и кльощава от баща си, носеше широка ефирна блуза и панталони, които свършваха малко над глезените.

На един от глезените имаше татуировка — три преплетени орнамента. На китките ѝ дрънчаха гривни, а по пръстите ѝ блестяха пръстени. Ноктите на краката ѝ бяха лакирани в бледорозово.

Фамилията ѝ беше Уикан, припомни си Ив, и нейна беше заслугата, че Майра има няколко внуци.

— Очарован съм да се запозная с вас — Рурк вече поемаше ръката на Джилиън, плавно заставайки между двете жени, които очевидно се преценяваха с погледи. — Приличате на майка си, която винаги съм смятал за една от най-прекрасните жени на света.

— Благодаря. Мама каза, че сте очарователен. Моля, заповядайте. Пръснали сме се навсякъде — тя хвърли поглед към горния етаж на къщата, откъдето долиташе сърцераздирателен бебешки плач, — както може би вече чувате, но почти всички сме в задната част. Ще ви поднесем напитки, така че ще съберете сили за яростната атака, на която ще ви подложи семейство Майра.

Значителна част от членовете на семейството бяха струпани в кухня с размерите на плевня — глъчката бе невъобразима. През стъклена стена на две нива, която служеше за гръб на къщата се виждаха останалите, които се намираха в широк вътрешен двор, отрупан със столове и маси и снабден с огромен уред за готвене на открито, от който вече се носеше пушек.

Тя видя Денис — симпатичния и отнесен съпруг на Майра, който ръчкаше уреда с някаква дълга вилица. Носеше шапка на „Метс“ върху подобната си на избухнала бомба сива коса и бе обут в торбести къси панталони, стигащи почти до изпъкналите му колена, които Ив на ум определи като очарователни.

До него стоеше друг мъж — вероятно синът — спореха разпалено, смееха се и жадно отпиваха от бутилките.

Наоколо тичаха деца на различна възраст. Десетгодишно момиче седеше на висок стол до големия плот и се цупеше.

Навсякъде бе пръсната храна, която настойчиво им предлагаха, докато се запознаваха. Някой бутна коктейл „Маргарита“ в ръката ѝ.

Когато попита за бира, Рурк бе упътен към фризер в двора. Малко момче — тя съвсем обърка имената им, тъй като я обстрелваха като с картечен откос — бе натоварено със задачата да придружи Рурк в двора и да го представи на останалите.

Хванал детето за ръка, Рурк хвърли поглед назад през рамо, ухили се злорадо на Ив и се запъти към двора.

— Сега изглежда малко хаотично... но ще стане още по-лошо — каза през смях Майра и извади още една препълнена с храна купа от огромния хладилник. — Толкова се радвам, че дойдохте. Лана, спри да

се цупиш и изтичай горе. Виж дали леля Коли няма нужда от помощ за бебето.

— Не разбирам защо аз трябва да правя всичко — каза деvojчето, но се смъкна от стола и избяга.

— Ядосана е, защото наруши правилата и ѝ забранихме да гледа телевизия и да ползва компютър една седмица — обясни Джилиън.

— О!

— Познатото ѝ ежедневие за една седмица се променя — продължи Джилиън, докато се навеждаше да вземе от пода някакво дребосъче с неясен за Ив пол.

— Една седмица е цяла вечност, когато си на девет. Джили, опитай зелевата салата. Според мен може да се сложи още малко копър.

Джилиън послушно отвори уста и пое храната, която майка ѝ поднасяше на вилица.

— И малко пипер също така.

— Ами, хъм... — Ив чувстваше, че е навлязла в някаква паралелна вселена. — Сигурно очаквате много хора.

— Ние сме много хора — изкикоти се Майра.

— Мама продължава да смята, че апетитът ни е като на подрастващи. — Джилиън разсеяно потърка гърба на майка си. — Винаги приготвя твърде много храна.

— Приготвя? Ти си сготвила всичко това?

— Хъм. Обичам да готвя, когато мога. Особено за семейството — бузите ѝ порозовяха от удоволствие, а очите ѝ се смееха, когато смигна на дъщеря си. — И принуждавам момичетата да ми помагат. Ужасно сексистко е, разбира се, но никой от мъжете не струва и пет пари в кухнята — тя погледна през прозрачната стена. — На тях им дай голяма, сложна, пушеща скара и те се чувстват прекрасно.

— Нашите мъже отговарят за скарата — допълни Джилиън и тупна малчугана, което го докара до щастлив кикот. — А Рурк?

— Имате предвид храна? — Ив погледна навън, там, където той бе застанал и видимо се забавляваше, небрежно облечен като за пикник в джинси и избеляла синя тениска. — Не. Не мисля, че има подобен уред.

Имаше соеви хотдози и сандвичи, мечтаната от Рурк картофена салата, студени макарони, големи резени плодове, плуващи в някакъв подсладен сок, дебели резени домати, зелена салата и яйца с копър. Купи, чинии и подноси с тези и други ястия непрекъснато се въртяха между хората. Бирата беше студена, а коктейлите „Маргарита“ не спираха да прииждат.

Тя се оказа въввлечена в разговор за бейзбол с един от синовете на Майра, и за неин ужас едно малко, русо дете се покатери по крака ѝ и се настани в скута ѝ.

— Искам — избърбори то и ѝ се ухили с омазаната си с доматиен сос уста.

— Какво? — паникьосано се огледа около себе си. — Какво иска той?

— Каквото имаш — Майра потупа момченцето по главата, докато минаваше край нея, за да вземе бебето от снаха си и да го гушне.

— Добре, ето ти — Ив предложи чинията си с надеждата, че детето ще я вземе и ще се върне към предишното си занимание. Но то само зарови малките си дебелички пръсти в плодовата ѝ салата и си извади резен праскова.

— Харесва — той отхапа малко и щедро ѝ предложи остатъка.

— Не, изяж го.

— Хайде, Брайс — Джилиън го взе от скута на Ив и моментално стана новата ѝ най-добра приятелка. — Отиди да видиш какво иска да ти даде дядо.

След това се настани до Ив и повдигна вежди към брат си.

— Изчезвай — каза му тя. — Женски разговор.

Той се отдалечи, без да се обижда. Дружелюбността явно беше обща черта на мъжете в това семейство, помисли си Ив.

— Чувстваш се объркана и малко не на място — поде Джилиън.

Ив взе онова, което бе останало от сандвича ѝ и отхапа.

— Това просто наблюдение ли е или резултат от психологическо проучване?

— По малко и от двете. И отчасти се дължи на това, че съм дъщеря на наблюдателни и чувствителни родители. Големите семейни събирания могат да са доста странни за хора, които нямат собствено семейство. Твоят Рурк изглежда се приспособява по-безболезнено —

тя хвърли поглед към мястото, където той седеше с Денис и Брайс. — Той е повече „социално животно“, отколкото ти — донякъде това се дължи на работата му, но отчасти е заложено в природата му.

Джалиън си бодна от салатата с макарони.

— Има няколко неща, които се чувствам длъжна да ти кажа — тя замени храната с глътка „Маргарита“. — Ами, първо, трябва да призная, че мъжът ти безспорно е най-забележителното парче, което съм виждала някога.

— Това не ме обижда, стига да не забравяш, че е мой.

— Не отмъквам чужди съпрузи, но дори да го правех, ти не би го позволила, ще се справиш с мен набързо, а освен това той дори не би ме забелязал. Всъщност много обичам съпруга си. Заедно сме вече десет години. Бяхме доста млади, когато се събрахме, родителите ми бяха притеснени. Но за нас беше правилното решение — тя си гризна от парче морков. — Имаме щастлив, пълноценен живот и три прекрасни деца. Бих искала да имам още едно.

— Още едно какво?

Джалиън се засмя и се извърна назад.

— Още едно дете. Надявам се да бъда благословена с още едно. Друго обаче исках да ти кажа, но се съмнявам, че ще ме оставят дълго време насаме с теб. Ревнувах от теб.

Очите на Ив се присвиха и хвърлиха светкавичен поглед назад, в посоката, където беше Рурк, а сетне обратно към Джалиън, когато тя се изсмя тихо, почти мяукащо.

— Не, не заради Рурк — въпреки че едва ли бих могла да бъда винена за подобно нещо. Ревнувах майка си от теб.

— Хвана ме натясно.

— Тя те обича — каза Джалиън и видя как нещо подобно на неудобство премина през лицето на Ив. — Уважава те, тревожи се за теб, възхищава ти се, мисли за теб. Понеже изпитва същите чувства и към мен, нейната привързаност към теб ме дразни.

— Изобщо не е същото — поде Ив, но Джалиън поклати глава отрицателно.

— В много отношения е същото. Аз съм нейна плът и кръв, имаме и духовна връзка, но няма никакво съмнение, че си завладяла част от сърцето и душата ѝ. Бях доста раздвоена, когато ми каза, че си поканена.

Тя облиза солта от ръба на чашата си, без да спира да изучава Ив.

— От една страна чист егоизъм — „Защо трябва да идва? Ти си моя майка.“ А от друга — неистово любопитство. „Най-после ще я разгледам добре.“

— Аз не се състезавам с теб за...

— Обичта на майка ми? — довърши Джилиън с лека усмивка. — Не, не се състезаваш. Вината е моя, моят егоцентризм предизвика тези отблъскващи и разрушителни чувства. Тя е най-необикновената жена, която познавам. Мъдра, състрадателна, силна, умна, щедра. Невинаги съм оценявала, защото е трудно, когато го имаш. Едва като пораснах и си родих свои деца, започнах да я ценя.

Погледът ѝ обходи двора, след това се спря и се прикова върху нейната собствена дъщеря.

— Надявам се, че един ден Лана ще изпитва същите чувства към мен. Във всеки случай, усещах, че ми отнемаш малки части от моята майка. Предварително бях решена да не те харесам, макар че подобно поведение е в пълно противоречие с моите разбирания, но — тя вдигна чашата си за малка наздравица и отпи — не се получи.

Джилиън взе каната с „Маргарита“ и сипа от коктейла своята чаша и в тази на Ив.

— Ти дойде днес заради нея. Вероятно се е наложило възхитителният ти съпруг да те убеждава, но все пак си тук преди всичко заради нея. Тя означава много за теб. И забелязах, че наблюдаваш баща ми с възхищение и обич. Това ми подсказва, че си добър психолог, а знам от майка си, която също е такава, че си добра полицайка и добра жена. Сега вече ми е далеч по-лесно да я поделям с теб.

Преди Ив да успее да измисли подходящ отговор, Майра се приближи с бебето, заспало на рамото ѝ.

— Всички ли хапнаха достатъчно?

— Повече от достатъчно — увери я Джилиън. — Защо не го дадеш? Ще го кача горе.

— Не, така си е добре. Не ми случва да го държа достатъчно често — тя пъргаво седна, леко потупвайки бебето по гърба. — Ив, трябва да те предупредя. Денис е убедил Рурк, че не може да живее без барбекю.

— Ами, той има какви ли не уреди — тя довърши сандвича си.
— И всичките работят перфектно.

— Денис би казал, че работата не е в готварския уред, а в готвача. Казвам ти го и аз, ще се убедиш, след като опиташ ягодицата ми торта и пая от праскови.

— Пай ли? Направила си пай? — очевидно имаше още какво да споделят за семейните събирания, осъзна Ив. — Вероятно мога...

Комуникаторът на Ив избръмча. Лицето ѝ угасна, а приветливата усмивка на Майра изчезна.

— Съжалявам. Извини ме за минута.

Тя се изправи, извади апарата от джоба си и се отправи към кухнята, към тишината.

— Какво има? — попита Джилиън. — Какво става?

— Работата ѝ — промълви Майра и си припомни как очите на Ив станаха хладни и безизразни. — Смърт. Вземи бебето, Джили.

Тя тъкмо се изправяше, когато Ив се върна в двора.

— Трябва да тръгвам — поде Ив и след това сниши глас, когато Майра се приближи и я хвана за ръката. — Съжалявам. Трябва да вървя.

— Същото ли е?

— Не. Той е, но не е същото. Ще ти съобща подробностите, веднага щом мога. По дяволите, мозъкът ми е малко размекнат. Изпих прекалено много „Маргарити“.

— Ще ти дам нещо за изтрезняване.

— Ще ти бъда благодарна — тя кимна на Рурк, когато той се присъедини към нея. — Ти можеш да останеш. Ще отнеме известно време.

— Ще те закарам, ако се налага, ще се върна вкъщи, а на теб ще оставя колата. Друга компаньонка?

Тя поклати глава отрицателно.

— По-късно — пое си въздух и огледа двора със семейната сбирка, цветята и храната. — Животът невинаги е пикник, нали?

СЕДМА ГЛАВА

— Остави ме на ъгъла. Няма нужда да влизаш в пряката.

Рурк не ѝ обърна внимание и премина бързо през светофара.

— Колегите ти ще изпуснат шанса да видят с каква кола пристигаш.

Колата беше искрящо сребърно бижу с опушени стъкла, гюрук и ръмжаща пантера за двигател. И двамата знаеха, че тя направо се смразява при мисълта как другите полицаи подсвиркват и дюдюкат заради луксозните играчки на Рурк.

Ив нямаше друг избор, но рязко свали слънчевите си очила. Бяха нови — един от поредицата предмети, които редовно и загадъчно се появяваха сред вещите ѝ. Подозираше, че са маркови и не се съмняваше, че са нелепо скъпи. За да си спести поне това главоболие, тя ги пхна в джоба си.

— Не е нужно да ме чакаш. Не знам колко време ще продължи.

— Ще поостана известно време и няма да ти се пречкам — той паркира зад полицейска кола и линейка.

— Ето това се казва возило, лейтенант — рече един от униформените полицаи, още докато тя слизаше от колата. — Обзалагам се, че пали на секундата.

— Затваряй си устата, Франки. Какво имаме?

— Сладуранско — промълви той, прокарвайки ръка по блестящия гюрук. — Жертва от женски пол, удушена в апартамента си. Живееела е сама. Няма следи от взлом. Казва се Лоис Грег, на шейсет и една години. Синът се притеснил, след като не се появила на семейната сбирка и не отговорили на обажданията му. Дошъл тук, влязъл вътре и я открил.

Той говореше оживено, въпреки че хвърляше по някой и друг поглед през рамо към колата, докато влизаха в сградата.

— Удушена?

— Да, лейтенант. Ясни следи от сексуално насилие с предмет. Четвърти етаж — нареди той, когато се качиха в асансьора. —

Изглежда е използвал пръчка на метла. Доста е зле.

Тя не каза нищо и остави новата информация да се филтрира в съзнанието ѝ.

— Оставил е бележка — каза Франки. — Адресирана е до нас. Копелето е пъхнало плика между пръстите на краката ѝ.

— Де Салво — прошепна тя. — Боже господи!

След което го заличи от съзнанието си, заличи го изцяло, за да може да отиде на местопрестъплението без каквито и да било предубеждения.

— Трябва ми чантичка с приспособления и записващо устройство.

— Донесохме, когато разбрахме, че не са ви намерили вкъщи.

Тя му прости коментарите за колата.

— Местопрестъплението изолирано ли е? — попита го.

— Да, лейтенант. Синът е в кухнята с униформен полицаи и медицинско лице. Доста е зле. Казва, че не я е докосвал.

— Моята помощничка е на път. Пратете я при мен, когато пристигне. Ти трябва да останеш отвън — обърна се тя към Рурк.

— Слушам — отвърна той, но почувства внезапна болка, че ще бъде изолиран от поредния ѝ кошмар.

Ив влезе през отворената врата, отбеляза, че в спретнатото, семпло жилище нямаше следи от насилствено проникване, нито от борба. На прозорците имаше светлосини завеси, достатъчно прозрачни, за да пропускат светлина. Нямаше щори.

Тя клекна, за да огледа няколко капки кръв на ръба на килима.

До слуха ѝ долиташе звука от плач в друга стая. „Синът в кухнята“ — мина ѝ през ума, сетне блокира тази мисъл. Изправи се, махна на другите полицаи да дойдат, запечата района, нагласи записващото устройство и влезе в спалнята.

Лоис Грег лежеше простряна на леглото, гола и все още вързана, а платненият колан, с който бе удушена, бе омотан около врата ѝ и точно под брадичката бе направена тържествена фльонга.

Кремавият плик с името на Ив, напечатано отгоре, беше пъхнат между пръстите на левия ѝ крак.

Имаше повече кръв, повече отколкото при Утън — върху обикновените бели чаршафи, по бедрата ѝ, по дръжката на метлата, която бе оставил на пода.

Тя беше дребна жена, сигурно не тежеше повече от петдесет килограма, имаше кожа с цвят на карамел, което подсказваше смесен произход. Косата ѝ бе къса, светлокестенява, а прикованите ѝ към тавана очи бяха няколко нюанса по-тъмнокафяви.

Спуканите капиляри по лицето ѝ, по очите ѝ, подутият и посинял език показваха, че е била удушена. „Тялото се е борело — помисли си Ив, — дори след като съзнанието вече е било замъглено, тялото се е борело за въздух. За живот.“

Тя забеляза дългия зелен халат до леглото. Той бе използвал колана на халата, за да я удуши.

Искал е да бъдеш в съзнание, докато ти е причинявал болка. Искал е да вижда лицето ти, болката, ужаса и страха, които изпитваш. Да, този път е искал това. Искал е да те чуе как викаш. Хубава сграда като тази сигурно има добра звукова изолация. Проучил го е предварително, проучил те е предварително.

Каза ли ти какво възнамерява да ти причини? Или действаше безмълвно, докато ти се молеше?

Тя описа местопрестъплението, документира положението на тялото, мястото на халата, метлата, грижливо спуснатите завеси.

Чак след това взе плика, отвори го и прочете написаното.

Здравейте отново, лейтенант Далас. Денят не е ли прекрасен? Ден, който направо те примамва да се отправиш към плажа или да излезеш на разходка в парка. Съжалявам, че прекъсвам неделния ви ден, но вие очевидно толкова обичате работата си — както и аз своята — и не смятам, че ще имате нещо против.

Малко съм разочарован от вас. По няколко причини. Първо, тц, тц, затова, че възпирате репортажите за мен. Наистина с нетърпение очаквах цялата шумотевица. И все пак няма да успеете да задържите всичко под похлупак твърде дълго. Второ, смятах, че ще ми отправите малко по-

сериозно предизвикателство до този момент. Надявам се, че най-новото ми предложение ще ви вдъхнови.

Много късмет!

Ал

— Самодоволно копеле — промърмори тя и запечата бележката и плика, преди да отвори чантичката с приспособленията.

Вече бе приключила предварителния оглед, когато Пийбоди влезе.

— Лейтенант, съжалявам. Бяхме в Бронкс.

— Какво по дяволите... — тя не успя да довърши. — Какво е това? Какво е това, с което си облечена?

— Ами това е, хм, рокля без ръкави — изчервявайки се леко, Пийбоди прокара ръка по розовата пола. — Толкова време ни отне да се върнем, че си помислих, че е по-добре да дойда направо тук, вместо да се прибирам до вкъщи, за да си сложа униформата.

— Тъхъ.

Роклята беше с тънки презрамки и доста изрязан корсаж. Тя потвърждаваше любимите думи на Макнаб. Пийбоди определено има какво да покаже.

Абсолютно правата коса на Пийбоди бе покрита със сламена шапка с широка периферия, а на устните ѝ имаше червило в цвета на роклята.

— Как именно смяташ да работиш в този вид?

— Ами, аз...

— Каза „ние“? Довела си Макнаб?

— Да. Да, лейтенант. Бяхме в зоологическата градина. В Бронкс.

— Това все пак е нещо. Кажи му да провери външната охранителна система, както и дисковете с видеозаписи от охранителните камери на партера и в асансьорите. Тази сграда трябва да има такива.

— Слушам, лейтенант.

Помощничката ѝ излезе, за да предаде заповедта, а Ив отиде в банята, намираща се в съседство до спалнята.

Може би след това си е измил ръцете, помисли си тя, но нямаше никакви следи. Банята беше чиста, а хавлиите изглежда бяха сложени

наскоро. „Лоис не е понасяла мръсотията — мина ѝ през ума, — нито безпорядъка.“

„Донесъл си е сапун и кърпа — помисли си Ив, — или е отнесъл някоя от нейните.“

— Ще накараме „метачите“ да проверят канализацията. Може да извадим късмет — каза тя на Пийбоди, когато се върна.

— Не разбирам. Това не като при Утън. По нищо не напомня на Утън. Съвсем различен тип убийство, различен стил. Имаше ли бележка?

— Да. Вече е запечатана.

Пийбоди огледа местопрестъплението, опитвайки се да го запомни с фотографска точност. Тя забеляза, подобно на Ив, малката ваза с цветя на нощното шкафче, квадратната кутия за дреболии на тоалетката, върху която пишеше „Обичам баба“ с розови закръглени букви, а също и снимките и холограмните изображения по тоалетката, нощното шкафче и малкото бюро до прозореца.

Беше тъжно, помисли си. Винаги беше тъжно да виждаш тези малки късчета от нечий живот, когато животът е свършил.

Но тя се опита да отхвърли тази мисъл. Далас би я отхвърлила, добре го знаеше. Или да я зарови някъде дълбоко или да я използва. Но не можеше да си позволи да отклони вниманието си, защото изпитва съжаление.

Пийбоди отново погледна тялото, мислейки единствено, че е полицайка.

— Смятате ли, че убиецът действа сам? Може би са група?

— Не, един е — Ив вдигна ръката на жертвата. Нямаше лак, забеляза тя. Ниско изрязани нокти. Нямаше пръстени, но се виждаше бледата следа от един, който явно е носела често. Безименният пръст на лявата ръка. — Нашият човек просто ни показва колко е разностранен.

— Не разбирам.

— Аз разбирам. Виж дали ще успееш да намериш бижутата ѝ. Търся пръстен, тип халка.

Пийбоди започна с чекмеджетата на тоалетката.

— Сигурно можете да ми обясните какво разбирате, за да мога да разбера и аз.

— Жертвата е възрастна жена. Няма следи от насилствено проникване в дома ѝ или от борба. Пуснала го е да влезе, защото си е мислела, че изглежда безопасен. Вероятно се е дегизирал като служител по поддръжката или по някаква ремонтна дейност. Обърнала се е с гръб към него и той я е ударил по главата. Има пукнатина в задната част на черепа, а по килима в дневната има кръв.

— Била ли е компаньонка?

— Съмнявам се.

— Намерих бижутата ѝ — Пийбоди показва прозрачна кутия с различни накити. — Обичала е да носи обеци. Има и няколко пръстена.

Тя донесе кутийката и я държеше, докато Ив се захвана да я преравя. Рурк с неговата склонност да я отрупва с дрънкулки я бе научил да разпознава истинските от фалшификатите. Повечето от украшенията на Лоис бяха фалшиви, но имаше и няколко качествени истински образци.

— Той не се е занимавал с тях. Най-вероятно дори не ги е погледнал.

— Не, не мисля. Според мен е носела пръстен, нещо като брачна халка, и той го е взел. Като символ, като сувенир.

— Мислех, че е живеела сама.

— Така е. Още една причина да избере тъкмо нея — тя се извърна от кутията с хубави бижута и отново погледна Лоис Грег. — Пренася я тук. Отново носи уредите си, най-вероятно този път са в кутия за инструменти. Нещо, с което да върже ръцете и краката ѝ. Съблича халата ѝ, след това я завързва. Намира това, което иска да използва, за да я изнасили. Тогава я събужда. С другата жертва не си е играл, но тази е различно.

— Защо? — попита Пийбоди, докато оставяше кутията за бижута обратно на тоалетката. — Защо е различно?

— Защото търси разнообразие. Тя започва да крещи, когато идва на себе си и осъзнава какво се случва. Случващото се и това, което ще последва заливат съзнанието ѝ като поток. Тя обаче не може да го приеме, отказва да повярва, крещи, бори се и моли за милост. Те обичат да им се молиш. Когато започва да я обработва, когато болката се разлива из тялото ѝ, гореща, вледеняваща, невъобразима, тя започва да крещи още по-силно. Той е направо на върха на удоволствието.

Ив отново вдигна едната ръка на Лоис, сетне се премести към краката ѝ.

— Разкървавила е китките и глезените си, опитвайки се да се освободи — напругала се е, гърчела се е, за да скъса въжетата. Не се е предавала. Вероятно и това му е доставило удоволствие. Когато се бориш, дишането ти се учестява, лицето ти почервява и това ги възбужда. Зареждат се енергия, когато се бориш и не можеш да победиш.

— Далас — приглушено каза Пийбоди и положи ръка рамото на Ив, когато видя, че нейната началничка става все по-бледа и се облива в студена пот.

Ив сви рамене и внимателно отстъпи назад. Познава всичко онова, което Лоис Грег бе почувствала. Но това нямаше да я разклати, не сега, а по-късно — в спомените, кошмарите. Кръвта и студът, и болката.

Гласът ѝ беше овладян и безстрастен, когато продължи да рисува картината.

— Когато свършва с изнасилването, взема колана на халата ѝ. Тя вече не е на себе си от болката и шока. Качва на леглото, възсяда я, гледа я в очите, докато я души, слуша я как се бори за въздух, усеща как тялото ѝ се гърчи под неговото в тази извратена пародия на секс. И тогава той достига до оргазъм — когато тялото ѝ се изопва под него и очите ѝ изскачат. Тогава се изпразва.

Когато идва на себе си, връзва колана на фльонга, втъква бележката между пръстите на краката. Сваля пръстена от ръката ѝ, наслаждава му се. Толкова типично женско поведение — да носиш символа, когато няма мъж, който да символизира. Пуска пръстена в джоба си или го слага в кутията за инструменти, след това проверява как изглежда всичко наоколо и остава доволен. Точно както трябва. Отлична имитация.

— На какво?

— На кого — поправи я Ив. — Алберто де Салво. Бостънският удушвач.

Тя излезе в коридора, където полицаите правеха всичко възможно да възпрат хората от съседните апартаменти да влязат вътре.

И Рурк беше там, помисли си тя. Човекът, който имаше повече пари и от Господ, седеше с кръстосани крака на пода на вестибюла с гръб, опрян на стената и работеше на джобния си компютър.

Вероятно нямаше да има нищо против да го прави — по причини, които тя никога нямаше да разбере — в продължение на часове.

Приблужи се до него и клекна, за да го погледне в очите.

— Ще остана тук известно време. Трябва да се прибираш. Ще накарам някой да ме хвърли до управлението.

— Лошо, нали?

— Много. Трябва да говоря със сина, а той е... — тя въздъхна дълбоко. — Казаха ми, че лекарят му е дал нещо успокоително, но все още е доста зле.

— Не може да се чувства добре, убили са майка му.

Въпреки присъствието на други полицаи, тя сложи ръка върху неговата.

— Рурк...

— Демоните не умират, Ив, просто се научаваме да живеем с тях. И двамата сме го знаели през цялото време. Аз ще се справя с моя по свой начин.

Тя понечи да каже още нещо, но вдигна поглед към Макнаб, който в този момент излизаше от асансьора.

— Лейтенант, никой от дисковете не е записал нищо от осем сутринта. Няма нищо на записите от външната камера, нито на тези от асансьора, нито от коридора на този етаж. Доколкото мога да преценя, той ги е неутрализиран с дистанционно, преди да влезе в сградата. Мога да проверя, но в момента нямам никакви уреди.

Усмихна се глуповато и с ръце посочи торбестите си червени къси панталони, синята вталена риза и отворените гуменки, които носеше.

— Ами отиди и вземи тогава — разпореди се тя.

— Случайно ми се намират няколко джаджи в колата, които могат да послужат — прекъсна я Рурк. — Защо да не ти услужа с тях, Иан?

— Това би било страхотно. Охранителната система е доста добра, така че ако е ползвал дистанционно управление, трябва да е от

полицейски или по-висок клас. Не мога да преценя, освен ако не вляза в пулта за управление и не проверя таблото.

Ив се изправи и протегна ръка. Рурк я хвана за лакътя, тя него също, за да му помогне да се изправи.

— Действай. Дай ми най-доброто предположение какво точно е ползвал.

Осем секунди за влизане, помисли си. Предвид времето на смъртта, което бе установила, той е отделил не повече от час на Лоис Грег. Повече време, отколкото на Утън, повече време, за да си поиграе, но все пак е действал бързо.

Тя се върна в апартамента и отиде до кухнята.

Джефри Грег не плачеше в момента, но сълзите бяха оставили опустошителните си следи по лицето му. То беше червено и подпухнало, а очите му — които много напомняха тези на майка му — бяха кървясали и подути.

Той седеше на малка пластмасова маса с ръце, склучени около чаша вода. Кестенявата му коса бе на снопчета и тя много образно си представи как в скръбта си я е дърпал и заравял пръсти в нея.

Прецени, че трябва да е някъде към трийсетте и забеляза, че беше облечен в кафяви къси панталони и бяла тениска като за летен неделен ден.

Седна срещу него и почака, докато зачервените му очи я погледнаха.

— Господин Грег, аз съм лейтенант Далас. Трябва да говоря с вас.

— Казаха, че не мога да вляза и да я видя. Трябваше да вляза. Когато... когато я намерих, не влязох. Просто изтичах навън и се обадох в полицията. Трябваше да вляза... да направя нещо. Може би да я покривя?

— Не. Направили сте точно каквото трябва. Помогнали сте й много повече, като сте постъпили така. Съжалявам, господин Грег. Моите съболезнования.

„Безполезни думи — помисли си. — Проклети безполезни думи.“ Мразеше да ги изрича. Мразеше се за това, че не може да преброи случаите, в които те насила са излизали от устата й.

— Никога не е причинявала зло комуто и да било — той най-сетне успя да поднесе чашата към устните си. — Мисля, че трябва да

го знаете. Никога през живота си не е наранявала когото и да било. Не разбирам как някой може да й причини това.

— По кое време дойдохте днес? — тя вече знаеше, но въпреки това щеше да го накара отново да премине през всички подробности.

— Аз, ъх, дойдох към три часа, или поне така мисля. Може би по-скоро към четири. Не, беше по-близо до три — той отново зарови пръсти в косата си. — Толкова съм объркан. Този следобед трябваше да имаме барбекю на открито у сестра ми в Риджууд. Майка ми трябваше да дойде у нас, ние живеем на Трийсет и девета улица. Всички заедно щяхме да вземем влак до Ню Джързи. Трябваше да дойде у дома към един часа.

Той глътна малко вода.

— Тя много закъснява по принцип. Подиграваме ѝ се за това, но когато стана почти два, започнах да ѝ звъня да побърза. Тя не отговори на обаждането ми, реших, че вече е на път. Но не се появи. Звъннах на личния ѝ телефон, но не отговори ѝ на него. Жена ми и детето започнаха да се изнервят и ядосват. Аз също. Направо се вбесих.

Като си спомни това, той отново се разплака.

— Страшно се бях разярил, че се налага да дойда дотук да я взема. Не бях особено притеснен, даже никак. Изобщо не ми мина през ума, че нещо ѝ се е случило, а през цялото време тя е била...

— Когато пристигнахте тук — подкани го Ив, — влязохте сам. Имате ключ ли?

— Да, имам ключ от външната врата и от нейния апартамент. Мислех си, че нещо не е наред с телефоните ѝ и това всичко. Понякога забравя да ги зареди и те изключват. Нещо се е случило с телефоните ѝ и тя е загубила представа за времето. Това си мислех, когато влязох. Извиках я, викнах: „Мамо! По дяволите, мамо, трябваше да тръгнем към дома на Мизи преди два часа.“ И когато не ми отговори, си казах: „Дявол да го вземе, тя е на път към нас, а аз съм тук и цялата история е толкова досадна.“ Но все пак се приближих до вратата на спалнята. Дори не знам защо. И тя беше... Господи, Господи! Мамо.

Той отново се срина, но Ив побърза да възпре лекаря, преди да се приближи с поредната доза успокоителни.

— Господин Грег, Джеф, трябва да се стегнете. Трябва да ми помогнете. Забелязахте ли някого близо до апартамент или пък отвън?

— Не знам — той избърса запотеното си лице. — Бях ядосан и бързах. Не забелязах нищо по-специално.

— Майка ви споменавала ли е да се притеснява за нещо, да е забелязала нещо, някой да я е тормозел?

— Не. Живее тук от много години. Сградата е хубава. Сигурна — той разтърка очи с кокалчетата на пръстите си като дете и си пое дълбоко въздух, за да успокои гласа си. — Тя познава съседите си. С Лия живеем само на няколко преки оттук. Виждаме се всяка седмица. Щеше да ми каже, ако нещо не е наред.

— А баща ви?

— Те се разделиха, Господи, преди цели двайсет и пет години. Живее в Боулдър. Не се виждат често, но се разбират. Исусе, Исусе, баща ми не би го сторил — гласът му отново засече и той започна да се поклаща на стола си. — Трябва да си напълно откачен, за да сториш някому такова нещо.

— Това е просто рутинно запитване. Имаше ли връзка с някого?

— Сега си няма никого. Имаше си Сам — бяха заедно около десет години. Той загина при трамвайна катастрофа преди около шест години. С него наистина си подхождаха, предполагам. Оттогава си няма никого.

— Носеше ли пръстен?

— Пръстен ли? — той погледна Ив неразбиращо, сякаш въпросът бе зададен на някакъв странен, неизвестен нему език. — Да. Сам ѝ даде пръстен, когато заживяха заедно. Никога не го сваляше.

— Бихте ли го описали?

— Хм... беше златен. Може би имаше камъни по него? — той притисна дланта си към очите. — Господи! Не мога да си спомня.

— Няма нищо — стигаше му толкова, прецени тя. А и тази посока беше задънена улица. — Един от офицерите ще ви заведе у дома.

— Но... няма ли нещо? Не трябва ли да направя нещо? — очите му отново плузнаха в сълзи, докато умолително гледаше Ив. — Бихте ли ми казали какво трябва да направя?

— Просто се приберете у дома при семейството си, Джеф. Това е най-доброто, което можете да сторите засега. Аз ще се погрижа за майка ви.

Ив излезе заедно с него и го отведе при един униформен полицаи, който щеше да го придружи до дома му.

— Дай ми някаква информация — рече тя на Макнаб.

— Определено е удар с дистанционно. Трябва да има страхотни умения по електроника и охранителни системи, или достатъчно пари за да си купи предавател за смущения — джаджата, която е използвал, струва много пари на черния пазар.

— Защо? — поинтересува се тя. — В сгради от този тип охранителната система е добра, но не е на свръхвисоко ниво.

— Да, но въпросът не е в това, че предавателят е блокирал охранителната система, а как точно я е блокирал — той извади пакетче дъвки от един от многобройните си джобове, предложи на Ив и сам сгъна една и я пхна в устата си, след като тя отказа.

— Блокира всичко, свързано с охранителната система, но без да влияе на другите операционни системи. Осветлението, климатикът, жилищните и личните електроуреди остават незасегнати. Освен... — дъвчейки активно, той посочи лампите в дневната, — тук вътре. Този апартамент и тази конкретна стая. Светнете — нареди той и Ив кимна разбиращо, когато лампите не се запалиха.

— Да, всичко съвпада. „Извинете за безпокойството, госпожо, но получихме обаждане за повреда в електрозахранването на сградата.“ Облечен е като работник — бих се обзаложила — и носи сандъче с инструменти. Огромна услужлива усмивка. Може би дори й казва да пробва лампите — когато те не се запалват, тя отваря вратата.

Макнаб направи впечатляващо с размера си мораво балонче и го спуска.

— Звучи ми правдоподобно.

— Провери телефоните, за да приключим с това. Ако откриеш нещо, аз ще бъда в управлението. Пийбоди!

— Идвам с вас, лейтенант.

— Не и докато не свалиш тази тъпа шапка. Махни я — нареди Ив и се запъти навън.

— Шапката ми харесва — каза Макнаб с приглушен глас и добави, като предизвикателно повдигна вежди: — Секси е.

— Макнаб, за теб и тухлата е секси — но след като се озърна дали теренът е чист, тя бързо го щипна по задника. — Може би по-късно пак ще я сложа. Нали се сещаш, само шапката.

— Пийбоди, направо ме убиваш.

Той също се огледа набързо, видя, че Ив се е отдалечила и придърпа Пийбоди към себе си за сочна целувка.

— Боровинка — довольна, тя направи мораво балонче от дъвката, която той мушна в устата ѝ. Сетне забърза след Ив и си свали шапката.

Намери началничката си навън, застанала до абсолютно върховната кола на абсолютно върховния Рурк.

— Няма смисъл — казваше Ив в този момент. — Ще се качим на полицейската кола. Ако видя, че наистина закъснявам, ще ти се обадя.

— Обади ми се, каквото и да става и аз ще ти уредя транспорт.

— И сама мога да си уредя транспорт.

— Това не е транспорт — измърка Пийбоди, погалвайки нежно колата. — Това е истински звяр.

— Лесно можем да се сместим вътре.

— Не — Ив сръза Рурк, при все че очите на Пийбоди грейнаха и се просветлиха. — Никъде няма да се смества.

— Както намериш за добре, Пийбоди, изглеждаш направо изкусителна — той взе шапката от ръката ѝ и я сложи на главата ѝ. — Ти си супер деликатес.

— О! Ами! Божке! — под шапката лицето ѝ просветна възхитително.

— Изтрий нелепото изражение от лицето си, свали си шапката и ни закарай в управлението — отсече Ив.

— Ъ? — въздъхна тя. — Слушам, лейтенант. Ще изпълня всичко.

— Наистина ли трябва да правиш всичко това? — попита Ив, когато Пийбоди се отдалечи замечтано.

— Да. Когато стане детектив, ще се лиша от удоволствието да виждам нашето момиче в униформа, но сигурно ще е интересно да се види как ще изглежда иначе. Ще се видим вкъщи, лейтенант — и без да го интересува дали ще се ядоса, той хвана брадичката ѝ и силно притисна устни към нейните. — Ти, както винаги, си изкусителна.

— Да, да, да — пъхвайки ръце в джобовете, тя се отдалечи наперено.

Беше тъмно, когато се прибра у дома. Независимо дали беше проява на магарешки инат, тя не се свърза с Рурк да ѝ осигури

транспорт, дори след като осъзна, че няма пари за такси. Но успя да изрови жетони за метрото и се озова във вагон, претъпкан с хора, които се отправяха към дома след неделния ден извън града.

Тя предпочете да стои права, поклащайки се в ритъма на влака, докато той се придвижваше към жилищната част на града.

„Вече не се возя достатъчно често в метрото“, помисли си Ив. Не че ѝ липсваше. Половината от рекламите бяха на езици, различни от нейния, а половината пътници — надрусани или изнервени. И винаги се намираха по един-двама, които миришеха така, сякаш имаха някаква фанатична нетърпимост към сапуна и водата.

Такива като съсухрения, беззъб просяк с разрешително, окачено на мърлявия му врат, който ѝ се ухили и откри оголените си венци. И все пак само един стоманен поглед бе достатъчен да го накара да погледне в друга посока.

Предполагаше, че това ще ѝ липсва, поне малко.

Тя се премести и се зае да си убива времето, като изучава другите пътници. Студенти, погълнати от техните книги на дискове. Деца, които се бяха запътили към видеозалите. Някакъв старец, който хъркаше достатъчно силно, за да я накара да се зачуди дали вече не е изпуснал спирката си. Видимо изтощена жена с децата си и неколцина отегчени яки типове.

А също и хърбав ненормалник, облечен в неподходящ за сезона шлифер, който в момента мастурбираше в другия край на вагона.

— О, за бога — започна тя, но един от яките типове забеляза откачалката и очевидно оскърбен от неговото занимание, заби юмрук в лицето на чекиджията.

Потече кръв. Няколко души изкрещяха. Въпреки че носът му се бе превърнал във фонтан, извратеният тип продължаваше да си държи оная работа в ръката.

— Престанете — намеси се Ив и се протегна да сграбчи първия от яките мъжаги, когато един от пътниците се паникьоса, скочи и блъсна Ив в юмрука на втория мъжага.

— По дяволите — тя видя как пред очите ѝ прелитат искри и разтърси глава, за да избистри погледа си. — Аз съм от полицията, мамка му.

Зачервената ѝ страна пулсираше, тя заби лакът в първия тип, за да му попречи да налага кикотещия се перверзник, който

продължаваше да мастурбира на пода на вагона, и после настъпи втория по крака.

Когато издърпа във въздуха извращения тип и му се озъби, всички отстъпиха назад. Блясъкът в очите ѝ постигна онова, което юмрукът на мъжаката не успя. Пенисът на перверзника спадна.

Тя хвърли поглед надолу, докато той се изпразваше, и въздъхна.
— Пусни го — нареди тя.

„Дявол да го вземе това метро“ — помисли си, докато се изкачваше по дългата алея към дома. Прибирането с метро ѝ бе донесло подута челюст, главоболие и ѝ бе коствало времето, необходимо, за да слезе от проклетия вагон и да предаде онзи идиот на транспортните власти.

Не я интересуваше особено, че се надигаше приятен ветреца — почти като елей. Или че той разнасяше едва доловимите ухания на нещо сладко и цветно във въздуха. Не я интересуваше, че небето бе толкова безоблачно, че можеше да види три четвърти от луната, която висеше в небето като лампа.

Добре, беше красиво, но по дяволите.

Влезе вътре и след кратко запитване говорещата карта ѝ съобщи, че Рурк е в семейната видеозала.

„Кое то беше различно от главната видеозала, помисли си. Но къде по дяволите се намираше?“ И тъй като не беше съвсем сигурна, а и преходът от станцията на метрото до входната ѝ врата беше доста сериозен, тя се качи на асансьора.

— Семейната видеозала — нареди тя и светкавично бе понесена нагоре и на изток.

Главната видеозала се използваше за тържества и други събития, припомни си тя. Над сто души можеха да се съберат на плюшените столове в нея, имаше и стенен екран, голям колкото киноекран.

Но семейната беше — както би казал съпругът ѝ — по-интимна. Приглушени цветове, удобни места, спомни си тя. Два екрана — един за филми и един за игри. Както и изключително сложна система за озвучаване, в която можеше да се включи всичко — от старомодните тежки плочи, с които Рурк обичаше да си играе понякога, до миниатюрните звукови стикове.

Тя пристъпи в стаята и моментално бе залята от взривна звукова вълна, която сякаш идваше от всички посоки. Очите ѝ се разшириха — на екрана се водеше ожесточена космическа битка.

Рурк беше се опънал на едно кресло с котарака в скута си и с чаша вино в ръка.

Трябваше да отиде да работи, каза си Ив. Да направи още проучвания за Бостънският удушвач, да продължи да се рови в търсене на някаква допирна точка между Утън и Грег. Макар че беше абсолютно сигурна, че такава няма.

Трябваше да подгони „метачите“, патолозите, лаборантите — макар да знаеше, че никой няма да ѝ обърне внимание в десет часа в неделя. Но все пак можеше да ги притисне.

Можеше да огледа още веднъж възможните заподозрени, да прочете отново бележките си, списъка със заподозрените, да разглежда таблото със снимките на убитите.

Вместо това тя се приближи и вдигна котарака от скута на Рурк.

— Седнал си ми на мястото — каза му тя и го настани на друг стол.

След това се намести в скута на съпруга си и взе чашата му.

— За какво става въпрос?

— Изглежда водата е веществото, което е на мода. Тази планета в Квадрант нула...

— Няма Квадрант нула.

— Това е измислица, мила моя Ив, любителке на буквалното — той я гушна и разсеяно я целуна, без да откъсва поглед от екрана. — Както и да е, тази планета страхотно е закъсала за вода, за питейна вода, и се организира спасителна експедиция, която да подsigури вода и средства, за да се справят с проблемите си. Но се появява друга групировка, която иска водата за себе си. Вече имаше няколко кървави сражения по този повод.

Нещо избухна на екрана — порой от цветове, оглушителен грохот от звуци.

— Добро изпълнение — отбеляза Рурк. — А, има и една жена, шеф на екологичната полиция, тя е от добрите, но се влюбва в един мошеник, капитан на търговски кораб, който доставя нужните стоки срещу пари. Минали са около трийсет минути от филма. Но мога да го пусна отначало.

— Не, ще се ориентирам.

Тя възнамеряваше да поседи с него само няколко минути, да даде малко почивка на мозъка си. Но историята я увлече, и беше толкова хубаво, толкова просто да остане, излегната в креслото с него, докато на екрана се водеха измислени битки.

И накрая доброто победи.

— Не е зле — каза тя, когато се появиха титрите. — Ще поработя още час-два.

— Ще ми кажеш ли какво е?

— Вероятно — тя стана, протегна се и запримига като бухал, когато Рурк включи лампите.

— О, Ив, по дяволите, какво си направила с лицето си този път?

— Вината не беше моя — леко нацупена, тя предпазливо докосна брадичката си с върховете на пръстите. — Някакъв човек ме блъсна в юмрука на един тип, когато се опитвах да го спра да смачка на пихтия един друг тип, който си правеше чекия в метрото. Не мога да обвинявам човека — този с юмрука — защото той не го бе насочил към мен всъщност. Но все пак.

— Животът ми — каза Рурк, след като помълча за миг, — беше сив, преди да се появиш.

— Да, аз съм като дъгата — тя размърда челюстта си. — Или поне лицето ми. Искаш ли да поработим?

— Можеш да ме убедиш, ако сложим нещо на раната.

— Не е чак толкова зле. А освен това от транспортната полиция ми казаха, че въпросният тип е редовен пътник по тази линия. Казват му Уили Чекиджията.

— Това е възхитителен образец на ежедневието в Ню Йорк — той я задърпа към асансьора. — Направо копнея да се повозя в метрото.

ОСМА ГЛАВА

В тесния апартамент на Пийбоди Макнаб я подлагаше на поредица от интензивни компютърни симулации. Той бе доказал, че е доста педантичен и досаден инструктор, установи през последните няколко седмици Пийбоди.

Присвила рамене, тя внимателно си проправяше път през сцена на убийство, избирайки решенията и възможностите си в теренно разследване на двойно убийство.

И изруга, когато направеният избор доведе до оглушително бръмчене — лична добавка на Макнаб към симулатора — и на екрана се появи намръщеното лице на облечен в роба съдия, който поклати пръст към нея.

Ах, ах, ах, неправомерно действие, замърсяване на местопрестъплението. Доказателствата са покрити. Заподозреният се измъква на свобода заради грешка на разследващия детектив.

— Наистина ли се налага да го казва?

— Спестява юридическите празнословия — рече Макнаб и натъпка картофен чипс в устата си, — кара по същество.

— Не искам да правя повече симулации — лицето ѝ придоби нацупено изражение, което направо разтърси либидото на Макнаб. — Още малко и мозъкът ми направо ще изтече през ушите.

Той я обичаше достатъчно, за да пропъди от мислите си своята представа как я съблича и я люби върху килима.

— Виж сега, ти си върхът в писмената част. Имаш много силна памет за детайлите и за правните въпроси и за прочие глупости. Ще се справиш и на устния, ако успееш да овладееш гласа си да не цвърчи.

— Не цвърчи.

— Чува се нещо подобно на звука, който издаваш, когато те хапя по пръстите на краката — той се усмихна широко и показва зъбите си, когато тя се смръщи. — На мен този звук ми харесва как звучи, но изпитната комисия няма да е толкова романтично настроена. Така че ще трябва да го посмажеш малко.

Тя продължи да се цупи, но устата ѝ направо увисна, когато той я плесна през ръката, която протегна към пакета с чипс.

— За теб няма, докато не минеш през още една симулация.

— Господи, Макнаб, аз не съм кученце, което изпълнява номера, за да получи бисквитка.

— Не, ти си полицай, който иска да стане детектив — той премести плика, за да бъде извън обсега ѝ. — И си уплашена.

— Не съм уплашена, а съм притеснена за изпита си и за това, че трябва да докажа своята подготовка... — тя въздъхна през зъби, докато той я изучаваше с търпеливите си зелени очи. — Ужасена съм — ръката му я обгърна и тя се сгуши в кокалестото му рамо. — Ужасена съм, че ще се проваля и ще изложи Далас. И теб, и Фийни, и командира, и семейството ми. Господи!

— Няма да се провалиш и няма да изложиш никого. Не става въпрос за Далас или за когото и да било. Става въпрос единствено за теб.

— Тя ме подготви, тя ме предложи за детектив.

— Значи сигурно смята, че си готова. Това не е проста задача, Тибоди — той леко отърка носа си в бузата ѝ. — Никой не предполага, че е лесно. Но ти имаш нужната подготовка, теренното време, усета, пипето. И, скъпа, имаш стомах и сърце за това.

Тя извърна глава и го погледна.

— Ти си дяволски мил.

— Не, това е самата истина, но има още една истина — за такава работа ти трябва топки, а ти си нямаш.

Сладникавата ѝ разнеженост към него моментално се превърна в раздражение.

— Хей.

— И понеже си нямаш топки — продължи той спокойно, — не се доверяваш на това, което усещаш със стомаха си, нито на подготовката си. Непрекъснато се съмняваш в себе си. Вместо да се облегнеш на знанията си, продължаваш да се чудиш какво не знаеш и непрекъснато се дъниш на симулациите.

Тя се отдръпна и го загледа напрегнато, сви устните си, а очите ѝ се вледениха. Гласът ѝ просъска.

— Мразя те, защото си прав.

— Тц. Обичаш ме, защото изглеждам дяволски добре.

— Задник.

— Проскубано коте.

— Проскубано коте — тя забели очи, ала устните ѝ се разляха в усмивка. — Божке! Добре, зареди още една. Нека да е много трудна. И когато успея да я закова, не само ще си получа чипса, но... — усмивката ѝ стана закачлива. — Ще си сложиш моята шапка.

— Готово.

Тя се изправи, за да се поразтъпче и да си проясни мислите, докато той програмира симулацията. Бе уплашена, призна си тя. Уплашена, че толкова много иска да стане детектив и бе позволила това унищожил увереността ѝ. Трябва да го преодолее. Дори дланите ѝ да са влажни, а стомах ѝ — на възли, да, трябва да го преодолее.

Далас никога не допускаше нервите да ѝ попречат на работата. А те явно ѝ влияеха, ала имаше и още нещо, по-дълбоко, по-жестоко. Забеляза го днес следобед при убийството на Грег, само за секунди, този следобед. Беше го забелязала и при други случаи на сексуално престъпление. Лицето на лейтенанта пребледняваше, очите ѝ се замъгляваха. Припомняше ѝ нещо ужасяващо — Пийбоди бе сигурна. Нещо много лично.

Пийбоди бе убедена, че става дума за някакво изнасилване. За наистина брутално изнасилване. И вероятно е била доста млада. Още преди да стане полицаи. Пийбоди бе изучавала кариерата на Ив в нюйоркската полиция като образец, достоен за подражание, но не беше срещнала доклад за сексуално насилие над Далас.

Значи е било преди, преди Академията. Когато е била тийнейджърка или още по-рано. Стомахът на Пийбоди инстинктивно се сви. Определено ти трябва и стомах, и топки, за да се изправяш срещу неумолимите си спомени, всеки път, когато стъпваш на местопрестъпление, свързано със сексуално насилие.

Със сигурност ти трябва нещо повече, за да не позволиш на неумолимите спомени да те сломят, а да ги употребиш в своя полза. Трябва ти храброст.

— Готов съм — каза ѝ Макнаб. — Намерил съм ти страхотно престъпление.

Тя си пое въздух и повдигна рамене.

— Аз също съм готова. Отиди в спалнята или си намери друго занимание, става ли? Искам да го направя сама.

Той я погледна, видя онова, което се надяваше да види и кимна в знак на съгласие.

— Няма проблем. Закови лошия, Тибоди.

— И още как.

Тя доста се изпоти със задачата, но остана съсредоточена. Спря да си задава въпроса какво би искала от нея Далас, какво би направила Далас и се съсредоточи върху това, което трябваше да се направи. Спазвай правилата и наблюдавай, събирай доказателства и идентифицирай. Разпитвай, докладвай, разследвай. Тя си проправи път през взаимно противоречащи си свидетелски показания, мъгляви спомени, факти и лъжи, лабораторни изследвания и задължителни процедури.

С нарастващо вълнение установи, че е успяла да разкрие случая.

Макар да ѝ се искаше да се забави на финалната фаза, ареста, тя преодоля желанието си и направи своя избор. И беше възнаградена — на монитора се появи графичното изображение на прокурор. Той изрече:

Арестувай го. Предумишлено убийство.

— Да! — тя скочи от стола и изигра своя малък победен танц. — Имам арест. Заковах гадното копеле. Хей, Макнаб, донеси ми онзи проклет чипс.

— Естествено — той влезе в стаята, ухилен до уши. В едната си ръка държеше плика с чипс и беше гол, ако не се броеше нейната лятна сламена шапка. И тъй като тя беше кацнала жизнерадостно на слабините му, Пийбоди предположи, че успехът ѝ го е направил също толкова щастлив, колкото и самата нея.

Тя избухна в смях и се смя, докато не почувства, че ще прилошее.

— Такъв идиот си — успя само това да изрече и скочи върху него.

За Ив всичко беше въпрос на съчетаване на голите факти с логиката на разсъжденията. Помагаха ѝ опитът и образованието.

— Трябва да е познавал ежедневието на жертвите, което означава, че е познавал самите тях. Но това не означава, че те са го

познавали, тук връзка няма, познавал ги е само той. Принципът му не е случаен, защото се гордее със своя избор. Първо е проучил почвата.

— Това е обичайният модел, нали? — Рурк вдигна глава, като усети погледа ѝ. — Ако любовта на моя живот е зъболекарка, аз ще понауча нещичко за последните новости в нейната професия.

— Не споменавай думата „зъболекарка“ — промърмори Ив и несъзнателно, с боязън прокара език по зъбите си.

— Нека се придържаме към зловещите убийства — и тъй като знаеше, че няма смисъл да се опитва да я разубеди да не пие поредно кафе в полунощ, Рурк също си наля още една чаша. — Проучването на почвата, подборът, дебненето, планирането. Всички тези етапи са неотменна част от цялото за типичния — ако може да се нарече така — сериен убиец.

— Възбудата, контролът, властта, детайлите. Сега е жива, защото ѝ позволявам, ще бъде мъртва, защото го искам. Ясно е, че се възхищава от прославилите се серийни убийци. Джак Изкормвача, Бостънският удушвач, затова и ги имитира. Но до голяма степен той изявява и себе си. По-добър от тях, защото има разностранни познания.

— И иска ти да го преследваш, защото ти се възхищава.

— По свой извратен начин. Иска около него да се вдигне шум. Не му е достатъчно да убива — нуждае се едновременно и от ловеца, и от жертвата. Той е преследвал тези жени като плячка.

Тя се обърна към таблото, което бе подготвила в домашни си кабинет — на него бяха закачени снимки на Джейси Утън и Лоис Грег, преди и след смъртта им.

— Наблюдавал ги е, проучил е ежедневието и навиците им. Нуждаел се е от компаньонка, за да имитира Изкормвача, и то точно определен тип компаньонка. Тя се вместила в представата му. Очаквал е да се разхожда по улицата в този час на нощта. Не е било случайно. Точно както Лоис Грег отговаря на изискванията за жертва на Удушвача — знаел е, че в неделя сутрин ще бъде сама вкъщи.

— И е знаел, че някой ще я открие преди края на деня?

— Да — кимна тя и отпи от кафето си. — По този начин побързо получава удовлетворението си. Много вероятно е той да се е обадил анонимно на 901. Искал е Утън да бъде открита, колкото се може по-скоро, така че да започнат хвалебствията и ужасът.

— Което означава, че се чувства в пълна безопасност.

— Пълна безопасност — съгласи се Ив. — Има голямо надмощие. Ако Грег нямаше семейство или приятели, които най-вероятно да я потърсят след няколко часа, щеше да му се наложи да почака, за да получи следващата си доза удоволствие, или пък да рискува да се обади отново на 901. Затова се е прицелил конкретно в тези жени, така както ще се прицели и в следващата.

Тя седна и потърка очи.

— Ще имитира някой друг. Но някой, който е станал известен и е оставял телата на места, където могат лесно да бъдат намерени. Изключваме серийните убийци от миналото, които са погребвали, унищожавали или изяждали жертвите си.

— Също доста забавна групичка.

— О, да. Няма да имитира някой като готвача Жирар, оня французин от двайсетте години на този век.

— Който е държал жертвите си в огромен фризер, нали?

— Слагал ги е там, нарязани на парчета, готвел ги е и ги е поднасял на нищо неподозиращите клиенти в своето изискано бистро в Париж. Трябвали са им близо две години, за да го хванат.

— И ресторантът му е бил известен с вкусните момици.

Тя потрепери.

— Не разбирам хората, които ядат карантия.

Той прокара длан по ръката ѝ.

— Защото си изморена.

— Може би. Той ще продължи посоката, която е поел, няма да се прави на Жирар, на Дамер, или на онзи руски маниак Иван Касапина. Но тъй като хората са такива, каквито са, той има достатъчно образци, на които да подражава. И ще продължи да подбира за жертви жени.

Тя се върна до таблото.

— Когато убиваш жени по този начин, означава, че имаш проблем с жените. Той обаче няма връзка с жертвите си. Отново ще насоча вниманието към хартията на бележката. Ще проверя дали някой от списъка няма изявен интерес към прочутите убийци.

— Има и друг човек, с когото можеш да разговаряш — предложи Рурк. — Томас Е. Брийн. Той е написал книга, която някои смятат за най-изчерпателното съчинение за серийните убийци на двайсети век и

друга — за масовите убийци през вековете. Всъщност аз съм чел някои от книгите му, тъй като темата представлява интерес за съпругата ми.

— Томас Е. Брийн — Ив замислено присви очи. — Може би съм чела нещо от него. Звучи ми някак познато.

— Живее тук, в града — усмихна ѝ се той. — Проверих подробностите около него, докато беше в Централното управление, защото сметнах, че може да те интересува.

— Умник.

Този път, когато се протегна за каната с кафе, той сложи ръце върху нейните, за да я спре.

— Достатъчно умен, за да знам, че вече си надхвърлила дозата си кафе за деня и въпреки това започваш да оклюмваш.

— Искам само да изчисля процентите на вероятност с компютъра.

— Тогава въведи данните и остави компютърът да изчислява, докато спиш. На сутринта ще имаш резултатите.

Щеше ѝ да поспори с него, но беше дяволски изморена. Направи онова, което Рурк ѝ предложи, но въпреки това отново погледна към таблото. Към Лоис Грег.

Чуваше как плаче синът на жената, вече зрял мъж. Виждаше отчаяното му лице, когато я молеше да му каже какво да прави.

„Мама“ — изрече тази дума, сякаш бе малко дете. Въпреки че прехвърляше трийсетте, изрече „мама“ като безпомощно дете, усетило невъзвратима загуба.

Знаеше, че и Рурк се е чувствал безпомощен, оскърбен като малко момче, когато узна, че майката, която никога не е познавал, е била убита и е мъртва три десетилетия. Ала все пак скърбеше.

И точно него ден една млада жена я бе наблюдавала с подозрение и неприязън, защото бе близка с нейната майка.

Какво свързваше толкова неумолимо детето и майката? Дали не бе еднаквата им кръв, чудеше се тя, докато се събличаше, за да си легне? Дали не бе заложено още в утробата на майката или пък бе нещо, което се придобиваше след раждането?

Убийците на жени, убийците, водени от страстта, често стават такива заради неестествените си чувства или взаимоотношения с майките си. Също както светците стават такива заради своята висока

нравственост, предположи тя. Или може би човечеството се люшка между тези две крайности?

Дали убиецът е мразел майка си? Тя ли го е тормозела или той нея? Дали всеки път убива нея?

Потънала в размисъл за майките, заспивайки, тя си представи своята майка.

Косата, златистата коса, толкова блестяща и красива, толкова дълга и къдрава. Обичаше да я докосва — макар да знаеше, че не ѝ е позволено. Обичаше да я гали, както момченцето, което галеше кученцето си — веднъж го видя.

Вкъщи нямаше никой и беше съвсем тихо — обичаше тази тишина. Когато ги нямаше тях, мама и татко, никой не крещеше, нямаше го страховитият шум, никой не ѝ забраняваше да прави всичко онова, което ѝ се искаше.

Никой не я удряше.

Беше ѝ забранено да влиза в стаята, където спяха мама и татко, или където мама понякога водеше други татковци да си играе с тях на леглото без дрехи.

Но вътре имаше толкова интересни неща. Например дълга златиста коса или яркочервена коса, а също и шишенца, които миришеха на цветя.

Тя се приближи на пръсти до тоалетката, слабо момиченце с увиснали джинси и жълта тениска, оцапано с гроздов сок. Ушите ѝ бяха наострени, ушите на жертвата — внимателно се ослушваше, готова на секундата да се изстреля от стаята.

Пръстите ѝ се протегнаха и погалиха жълтите къдри на перуката. Спринцовката, небрежно подхвърлена встрани, не я интересуваше. Знаеше, че мама взима лекарство всеки ден, някой път повече от веднъж на ден. Понякога лекарството я правеше сънлива, а понякога я караше да танцува ли, танцува. Беше по-добра, когато ѝ се танцуваше и макар че смехът ѝ бе зловещ, все пак бе за предпочитане пред крясъците или шамарите.

Над тоалетката имаше огледало и можеше да види горната половина от лицето си, ако се повдигне на пръсти. Косата ѝ беше грозно кестенява — права и къса. Не беше красива като косата на мама.

Неспособна да устои, сложи перуката върху главата си. Тя се спусна чак до кръста ѝ и я накара да се почувства красива и щастлива.

Върху тоалетката имаше всякакви играчки за боядисване на лицето. Веднъж, когато мама беше в добро настроение, бе нарисувала устните и бузите ѝ и бе казала, че прилича на малка кукла.

Ако приличаше на кукла, може би мама и татко щяха да я харесват повече. Нямах да ѝ крещя, да я удрят и щеше да излиза навън и да си играе.

Тананикайки си, тя си сложи червило, притисна устните си една към друга, така както бе виждала да прави мама. Оцвети с четка бузите си и трмаво напъха краката си в обувките на високи токчета, които бяха пред тоалетката. Олюляваше се на тях, но така успя да види още повече от лицето си.

— Като малка кукла — каза тя, доволна от златистите къдри и цветните петна.

Ентусиазирано продължи да се мацоти и толкова се увлече в играта, че забрави да се ослушва.

— Тъпа малка кучко!

Крясъкът я стресна, крачетата, обути с майчините обувки се изкривиха, а те се изхлузиха. Вече летеше надолу към пода, когато една ръка я зашлеви през лицето. Удари си лакътя, заболя я силно, сълзите ѝ бликнаха, ала майка ѝ вече я сграбчваше за наранената ръка и я влачеше към краката си.

— Казах ти да не влизаш тук. Казах ти да не пипаш нещата ми.

Ръцете на мама бяха бели, толкова бели, а боядисаните в червено нокти сякаш кървяха. Зашлеви я силно и намацаната бузка запламтя.

Момиченцето понечи да заплаче, когато ръката се вдигна отново.

— Дявол да го вземе, Стел — избухна татко, сграбчи мама и я запокити на леглото. — Звукоизолацията тук е пълна трагедия. Искаш съседите отново да ни докарат проклетите социални работници ли?

— Малкото лайно ми е ровило из нещата — мама скочи от леглото и сви в юмрук кървавите краища на пръстите си. — Виж каква бъркотия е направила! Писна ми да чистя след нея и да я слушам как хленчи.

На пода, свито на кълбо с ръце около главата, детето се мъчеше да не издава никакъв звук. Никакъв звук, за да забравят, че е там, за да стане невидима.

— Никога не съм искала това хлапе — в гласа на мама се усещаше нещо хапещо, като прещракване на остри зъби. Детето си представи как щракват върху пръстите на ръцете и краката ѝ. Ужасът я накара да замяука като хванато в ъгъла котенце и да притисне ръце към ушите си, за да блокира звука. — Идеята да се появи беше твоя. Ти се оправяй с нея.

— Ще се оправя с нея — той вдигна детето, макар че то страхуваше от него, страхуваше се инстинктивно, но в този момент се боеше повече от мама, от нейните думи, които хапят и от белите ѝ ръце, които удрят.

Тя се сгуши в него и потрепери, когато той плъзна ръка по нахлупилата се върху главата ѝ перука, сетне надолу по гръбчето и дупето ѝ.

— Удари си една доза, Стела — каза той. — Ще се почувстваш по-добре. Аз ще се погрижа да купим дроид, за да гледа детето.

— Да, как не. Когато си купим оная голяма къща и луксозните коли, и всички останали боклуци, които ми обеща. Единственото нещо, което съм видяла досега от теб, Рич, е това скимтящо келеме.

— Инвестиция в бъдещето. Тя ще ни се отплати един ден. Нали, малката? Удари си една доза, Стела — повтори той и с детето се отправи към вратата. — Аз ще оправя хлапето.

Последното нещо, което детето видя, докато той напускаше стаята, бе лицето на мама. И оцветените в златисто клепачи на мама, и кафявите ѝ очи, които бяха пълни със злоба и омраза, както и думите ѝ.

Ив се събуди, но не със задушавашката я паника от кошмарите ѝ, които я връхлитаха, а с усещането за някакъв студен ужас. Стаята беше тъмна и тя осъзна, че бе се претърколила в далечния край на леглото, сякаш в съня си се е нуждаела от усамотение.

Чувстваше се като смразена, усещаше, че може да ѝ прилошее, затова се претърколи обратно и се сви до Рурк. Ръката му я обгърна и я притегли към него. Обградена от топлината му, тя се престори, че отново заспива.

На сутринта не каза нищо на Рурк за съня си. Не знаеше нито дали би могла, нито дали трябва. Искаше да го заключи някъде

дълбоко, но усещаше, че то — сън или спомен — напирва в нея, докато изпълняваше обичайните си сутрешни действия.

Беше истинско облекчение, че сутринта на Рурк бе запълнена със срещи и тя успя да се измъкне от къщата без много-много разговори.

Той лесно и точно разчиташе мислите и чувствата ѝ — талант, който едновременно я удивляваше и вбесяваше, а тя не бе готова да се рови в онова, което си бе спомнила.

Майка ѝ бе курва и наркоманка и никога не е искала детето си. Не просто не го е искала. Направо го е мразела.

„Какво значение имаше?“ — запита се Ив, докато караше към центъра. Баща ѝ беше същинско чудовище. Каква полза, като знае, че майка ѝ също е била чудовище. Това нямаше да промени нищо.

Тя паркира при Централното управление и се запъти към канцеларията си. С всяка стъпка в жужащия кошер на управлението, тя усещаше, че се съвзема. Тежестта на оръжието ѝ я успокояваше, както и съзнанието, че значката ѝ е в джоба.

Веднъж Рурк ги бе нарекъл нейните символи и те бяха точно това. Символите на това коя е тя и какво представлява.

Мина през общото помещение, където сутрешната смяна вече заемаше местата си. Заобиколи малката канцелария на Пийбоди, точно когато нейната помощничка допиваше последната си глътка кафе.

— Томас Е. Брийн — подхвана Ив и изрецитира адрес в Ист Вилидж. — Свържи се с него и уреди среща, колкото се може по-бързо. Ние ще отидем при него.

— Слушам, лейтенант. Тежка нощ, а? — в отговор на безмълвния втренчен поглед на Ив, Пийбоди само сви рамене. — Не ми изглежда да сте спали много, това е всичко. Нито пък аз. Зубрих за изпита. Вече приближава.

— Искаш съвсем нормална среща, без да размахваш значка. Уреди разговор. После ще преминем към втория етап на работа по списъка, като ще започнем с Фортни — тя се запъти към вратата, сетне се обърна. — Гледай да не преучиш.

— Гледам, ама наистина се провалях на симулациите. Снощи заковах две. Това беше първият път, когато почувствах, че се справям.

— Добре — Ив пъкна палци в джобовете си. — Добре — повтори тя и се отправи към кабинета си, за да пришпори лаборантите за последните изследвания на Грег.

Препирнята с Дики Тъпака разведри настроението ѝ и тя зачете медицинските доклади. Морис потвърждаваше, че уредите, използвани за Утън, са хирургически. Токсикологичният анализ показваше, че в кръвоносната ѝ система няма наличие на химикали.

След като тя вече не употребяваше наркотици, би било загуба на време да се търси пласьорът ѝ, това не беше приоритет.

Щателният оглед за пореден път на Китайския квартал и околните райони бе довел до нулев резултат.

— Няма следи от семенна течност в тялото на Грег — каза Ив на Пийбоди, докато пътуваха към Ист Вилидж. — Медицинските доклади посочват, че е била изнасилена единствено с дръжката на метлата. На местопрестъплението няма други отпечатащи от пръсти, освен нейните, на членовете на семейството и на двама съседни, които са „чисти“. Косми, мъжки. Дики Тъпака смята, че са от перука и мустаци, но още не е потвърдено окончателно.

— Значи мислим, че се е дегизирал.

— Вероятно е така, нали е трябвало да я следи, според мен няколко седмици. Трябвало е да е наясно с нейния режим. И все пак по какво я е избрал? Просто ей така? Как се е насочил точно към тази компаньонка, точно към тази жена?

— Може би между двете има някаква връзка. Място, където са пазарували и двете, където са обядвали или работели. Може би общ лекар, банка?

— Възможно е, и това е добра посока, в която би могла да поработиш. Аз обаче съм склонна да мисля, че за него е бил важен районът. Кварталът. Избира декора, главния персонаж и накрая поставя пиесата си.

— Като говорим за квартали, този тук е наистина хубав. — Пийбоди прехласнато зяпаше сенчестите тротоари, големите стари къщи, красивите цветя, засадени в сандъчета или саксии. — Някой ден мога да се преместя тук. Когато заживея спокоен живот и започна да мисля за семейство и такива неща. Мислила ли сте някога за това? За деца и така нататък.

Ив си припомни изпълнените с омраза очи от съня ѝ:

— Не.

— Страшно много свободно време и всичко останало. Смятам да помисля по този въпрос след шест-седем години. Макнаб, естествено, ще бъде подложен на сериозни тестове, преди да се обвържа с него с някакво сериозно съжителство. Хей, окото ви дори не трепва.

— Защото не те слушам.

— Слушате ме — прошепна Пийбоди, когато Ив паркира до бордюра. — Той наистина е страхотен, откакто ми помага да се подготвя за изпита. Друго си е, когато имаш някой, който да те насърчава. Наистина иска да успея, защото аз го искам. Това е... ами, страхотен е.

— През повечето време Макнаб се държи като идиот, но те обича.

— Далас! — Пийбоди се размърда толкова рязко на седалката си, че шапката ѝ се нахлупи над едното око. — Казахте думата, която започва с „о“ и името на Макнаб в едно и също изречение. И то съвсем съзнателно.

— Просто млъкни.

— С удоволствие — помощничката ѝ си оправи шапката с щастлива усмивка. — Ще се наслаждавам мълчаливо.

Те отидоха три къщи по-надолу и стигнаха до триетажен дом, който най-вероятно някога е бил жилищна сграда, обитавана от много семейства, предположи Ив. Да пишеш за убийци очевидно е доходно занятие, след като Брийн бе успял да си позволи къща в този доста скъп район.

Тя се изкачи по малкото каменно стълбище, водещо до главния вход, забеляза пълния набор от охранителни съоръжения, който явно вдъхваше достатъчно сигурност на собственика, за да не се раздели с гравирани стъклени плоскости от двете страни на предната врата.

Освен него, в къщата живееха съпругата му и двегодишният им син, както бе узнала от бързата проверка, която направи. Брийн получаваше държавна издръжка като родителя, който отглежда детето, докато съпругата му работеше значителен доход като вицепрезидент и главен редактор на сензационно модно издание „Ютрей“.

„Хубава, стройна семейна структура“ — помисли си Ив, докато звънеше на вратата и подаваше значката си за сканиране.

Отвори самият Брийн, заедно със сина си, който бе яхнал раменете му. На дундестото лице на детето бе изписана усмивка, а ръцете му бяха се вкопчили в разрошената руса коса на Брийн, сякаш беше юзда.

— Дий! — изкрещя момчето и ритна баща си.

— Само дотук, приятел — Брийн сви ръце около глезените на малчугана или за да го закотви стабилно, или за да попречи на неуморните малки пети да го удрят под мишниците, предположи Ив. — Лейтенант Далас?

— Точно така. Благодаря, че ми отделихте време, господин Брийн.

— Няма за какво. Винаги с удоволствие разговарям с полицаи, а и с интерес следя работата ви. Надявам се някой ден да напиша книга за нюйоркските престъпления и мисля, че вие ще бъдете един от основните ми източници.

— Ще трябва да говорите с Отдела за връзки с обществеността на Централното управление по този въпрос. Може ли да влезем?

— О, да, разбира се. Извинете.

Той отстъпи назад. Беше около трийсетте, як и със среден ръст. От добре оформените му ръце Ив заключи, че едва ли прекарва по цял ден пред компютъра. Имаше красиво, но не твърде нежно лице, което още повече се подчертаваше от тъмнозелените очи. Синът му ги бе наследил и те наблюдаваха Ив над главата на бащата.

— Бластер! — провикна се той, когато забеляза оръжието под сакото на Ив. — Хвърли го!

Брийн се засмя и преметна детето, за да го свали от раменете си с бързо и плавно движение, което накара хлапето да запищи от удоволствие.

— Джед е малко кръвожаден. Явно е семейна черта. Само ще отида да го оставя при дроида, после ще поговорим.

— Никакъв дроид! — лицето на детето за части от секундата от ангелско стана раздражено. — Остава с тати!

— Само за малко, шампионе, след това ще отидем в парка — той загъделичка момченцето и го докара до кикот, докато се изкачваха по стълбите.

— Хубаво е да видиш, че някой мъж се занимава така с дете и това му доставя удоволствие — отбеляза Пийбоди.

— Да. Чудя се какво ли мисли мъж, преуспял мъж, че получава издръжка, за да отглежда детето вместо майката, докато тя всеки ден отива на работа като директор в голяма фирма. Някои мъже биха били бесни. Би им се сторило, че малката лейди е твърде нахакана, властна. Майката на Брийн е била същата — работела е като невролог, а баща му е изградил кариера на родителя, отглеждащ детето. Може би — добави Ив, загледана в стълбите — някои мъже биха изпитвали скрита ненавист към жените си при този вид семейна структура?

— Това наистина е сексистко.

— Да, така е. Някои хора са точно такива.

Пийбоди се смръщи.

— Човек би трябвало да има доста извратен мозък, за да превърне хубава семейна сцена като тази, която току-що видяхме, в мотив за убийство.

— Това е само един от вродените ми таланти, Пийбоди.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Брийн ги настани в просторен кабинет в съседство с кухнята. Два големи прозореца гледаха към задния двор, едно доста спретнато пространство, обрамчено от ниска стена. Отвъд стената имаше разлистени дървета. Тази гледка по-скоро подсказваше, че се намират в някое тихо предградие, а не в сърцето на града.

Някой бе сложил саксии с цветя във вътрешния двор, както и няколко шезлонга. Имаше и малка маса, засенчена от чадър на сини и бели ивици.

Няколко пластмасови камиончета лежаха на една страна, заедно с пъстроцветните си пластмасови пътници, сякаш бе се случила ужасна катастрофа.

„Защо децата винаги удрят играчките си една в друга?“ — запита се Ив. Може би това беше някакъв пещерен инстинкт и ако всичко вървеше както трябва, детето го надрастваше или поне се научаваше да го контролира, когато стане възрастен.

Бащата на Джед изглеждаше достатъчно цивилизован, седнал в стола си на колелца, който бе изкарал иззад бюрото си. И все пак, той изкарваше прехраната си, като пишеше за хора, които не успяваха да се контролират и да надраснат унищожителните си инстинкти — от пластмасовите играчки те ги прехвърляха върху хора от плът и кръв.

„Всякакви хора попадат в купа“ — Ив го знаеше много добре.

— И така, с какво мога да ви помогна?

Той изглеждаше нетърпелив — отзивчива усмивка, съсредоточен поглед с лек блясък, който подсказваше на Ив, че сигурно бе ударил няколко камиончета през този ден.

— Направили сте доста задълбочени изследвания за серийните убийци — започна Ив.

— Предимно исторически фигури. Въпреки че съм разговарял и с няколко съвременни убийци.

— Защо, господин Брийн?

— Името ми е Том. Защо? — беше изненадан от въпроса. — Защото темата е удивителна. Вие самата сте толкова близко до тази порода хора, контактували сте с тях лично. Не ги ли намирате удивителни?

— Не съм сигурна, че тази е точната дума.

Той се приведе напред.

— Но все пак се питате какво ги прави такива, нали? Какво ги различава от нас. Дали е нещо, което им липсва, или е нещо, което им е в излишък? Дали са убийци по природа или тази необходимост се развива в тях постепенно? Дали едно конкретно събитие или поредица от събития ги превръща в убийци? И наистина, отговорът невинаги е един и същ и именно това е удивителното. Един човек прекарва детството си сред мизерия и насилие, но става пълноценен член на обществото. Президент на банка, предан съпруг, добър баща, верен приятел. Играе голф през почивните дни и всяка вечер разхожда шнауцера си. Не забравя миналото си, а го използва, за да се превърне в нещо по-добро, по-възвишено, нали?

— А друг го използва като извинение да се потопи в тинята. Да, разбирам посоката на разсъжденията ви. Защо пишете за тинята?

Той отново се облегна назад.

— Ами, мога да ви пробутам всички ония локуми, че изучаването на убиеца и изметта на обществото ни помага да разберем как и защо се случва всичко това. А знанието и информацията са оръжие против страха. Би било вярно — добави той с бърза момчешка усмивка, — но на друго ниво си е просто забавление. Занимавам се с тия неща още от дете. Джак Изкормвача беше големият ми идол. Изчел съм всичко за него, гледал съм всеки филм, проучил съм уебсайтовете, съчинявал съм истории, правех се на полицаи и се опитвах да го проследя. С течение на времето разширих периметъра на изследванията си, започнах да изучавам психологическите характеристики на различните типове престъпници, етапите, през които преминават — проучването на обстановката, лова, внезапната атака и затишието.

Той сви рамене.

— Превъзмогнах желанието си да стана полицаи и да преследвам лошите. Превъзмогнах го — ухили се той на Ив. — Мислех да се захвана с психология, но и това не беше за мен, всъщност исках да

пиша, в писането съм добър. Защото пиша за онова, което ме интересува.

— Чувала съм, че някои писатели имат нужда сами да преживеят темата, за която пишат. Нуждаят се от реалността, за да могат да облекат в думи замисъла си.

По лицето му се разля видимо удоволствие.

— Питате ме дали не съм нарязал на парчета няколко улични компаньонки в името на достоверността? — разсмя се с пълно гърло, ала смехът му бързо секна като вълна, ударила се в стена, когато забеляза, че Ив продължава да го наблюдава напрегнато.

Той премигна няколко пъти, сетне преглътна шумно.

— Дявол да го вземе, вие говорите сериозно. Заподозрян ли съм? — здравословният тен на лицето му се изцеди и кожата му стана бледа и блестяща. — Наистина ли?

— Бих искала да знам къде бяхте на пети септември между полунощ и три сутринта.

— Сигурно съм бил вкъщи. Не... — той вдигна и двете си ръце и потърка слепоочията си. — В главата ми стана пълна каша. Мислех си, че искате да се консултирате с мен. Доста се бях наточил. Тъж... бях си тук. Джул — Джулиета, съпругата ми, имаше късна служебна среща и се прибра чак към десет. Беше уморена до смърт и направо си легна. Аз се посветих на писането. Заради Джед къщата е тиха само през нощта. Работих до един часа, може би и малко след това. Мога да проверя дисковете.

Той отвори чекмеджетата на работното си бюро и започна да рови из тях.

— Аз, о, господи! Изпълнявам задълженията на мъжа в къщата. Правя го всяка вечер, преди да си легна. Проверявам охранителната система, уверявам се, че навсякъде е заключено. Хвърлям един поглед на Джед. Това е.

— А в неделя сутринта?

— Тази неделя? — той погледна нагоре, после встрани. — Жена ми и Джед станаха първи.

Той направи пауза и Ив видя, че в него протича видима промяна. Първоначалната изненада бе заменена от интерес, удоволствие, дори гордост, че е заподозрян по случай с убийство.

— Повечето недели спя до късно и тя се занимава с него. Съпругата ми не прекарва толкова време с него, колкото аз. Заведе го в парка. Обикновено излизат рано и закусват на открито, ако времето е хубаво. Джед много обича. Какво е станало в неделя? Не разбирам...

И тъкмо тогава се сети. Ив видя, че той се сети.

— Жената, която бе намерена удушена в апартамента си в неделя. Жена на средна възраст, живеела е сама. Сексуално насилие и удушаване.

Сега очите му бяха присвити, а цветът се завръщаше по страните му.

— Репортажите бяха доста схематични, но удушаване и сексуално насилие — това не е стилът на Изкормвача. Каква е връзката?

Под настойчивия поглед на Ив той плъзна стола си напред.

— Вижте, ако аз тайно работя като убиец, вече знам какво се е случило, така че няма да ми кажете нищо ново. Ако просто съм специалист по серийни убийци и ми дадете повече подробности, бих могъл да ви бъда от полза. И в двата случая нищо не губите.

Тя вече бе решила какво трябва и какво не трябва да му каже, но задържа погледа си върху него още за миг.

— Коланът от халата на жертвата е бил използван като оръжие на убийството и след това убиецът го е вързал на фльонга под брадичката ѝ.

— Бостънският удушвач, това е неговият почерк — той щрака с пръсти и се зае да рови из купчините дискове и папки по бюрото си. — Леле. Имате двама убийци, които имитират знаменитостите в бранша? Работа в екип, като Леополд и Лоеб? Или... — млъкна, очите му се разшириха, и той си пое дълбоко дъх. — Не, не са двама, а е само един. Един убиец, който внимателно се придържа към списъка със свои герои. Ето защо ме гледате така. Чудите се дали възприемам хората, за които пиша, само като свои герои, и дали не смесвам работата с живота си. Дали не искам да съм един от тях.

Той се изправи и започна да крачи по-скоро от прилив на енергия, отколкото от нерви, прецени Ив.

— Това е адски удивително. Вероятно е чел книгите ми. Леко ме побиват тръпки, но по някакъв странен начин се чувствам и поласкан. Де Салво, Де Салво. Съвсем различен тип от Джак — промърмори

Брийн. — От работническата класа, семеен човек, жалък мухльо. Докато Джак вероятно е бил образован мъж и е принадлежал към висшата класа.

— Ако по някакъв начин информацията, която току-що ви дадох, стигне до медиите, ще знам откъде е дошла. — Ив замълча, докато Брийн не спря да крачи и не я погледна. — Ще направя живота ви същински ад.

— Защо да предоставям информацията си на медиите и да допусна някой друг пръв да напише? — той отново седна леко се усмихна. — На тази история с големи букви пише бестселър. Знам, че звучи жестоко, но в работата си аз трябва да съм дистанциран, както и вие — във вашата. Ще ви помогна с каквото мога — натрупал съм цели планини от проучвания и данни за всеки голям сериен убиец, откакто Джак Изкормвача се е появил, както и за няколко по-незначителни престъпници. Ще ви предоставя цялата си информация, ще помагам като цивилен консултант и накрая ще ви размахам сметката за услугите си. А когато всичко приключи, ще го опиша в книга.

— Ще помисля върху предложението ви — Ив се изправи. И видя под цялата бъркотия, която бе направил на бюрото си, кутия с хартия за писма в кремав цвят.

— Хубава хартия за писма — отбеляза тя и се приближи, за да извади кутията.

— Ммм? О, да. Използвам я, когато искам да впечатля някого.

— Така ли? — очите ѝ просветнаха като лазери. — Напоследък кого сте искали да впечатлите?

— Не знам, за бога. Струва ми се, че я използвах преди няколко седмици, за да изпратя това, което баща ми наричаше „проста като фасул“ бележка на издателя си. С благодарности за получена покана за вечеря. Защо?

— Откъде я взехте? Хартията?

— Сигурно Джули я е купила. Не, почакайте — той се изправи и лицето му придоби озадачено изражение, когато взе кутията от Ив. — Не е вярно. Подарък е. Естествено, сега си спомням. Пристигна чрез издателя ми, придружена с писмо от почитател. Читателите непрекъснато изпращат разни неща.

— Символичен подарък от читател на скромната сума от петстотин долара?

— Шегувате ли се? Леле — сега докато Ив оставяше кутията обратно на бюрото, той я наблюдаваше по-внимателно. — Значи трябва да се отнасям с нея много уважително.

— Искам мостра от тази хартия, господин Брийн. Тя отговаря на типа хартия, оставена от убиеца и при двете убийства, които разследвам.

— Това е адски странно — отпусна се тежко на стола си. — Вземете си от нея — докато ровеше с ръка из косата си, на лицето му се отразяваха най-различни чувства. — Той знае за мен. Чел е книгите ми. Какво, по дяволите, пишеше в бележката? Не мога да си спомня, да, май пишеше колко се възхищава от работата ми, от прецизното ми отношение към детайла или нещо подобно, и от... — как беше — от моя ентусиазъм към темата.

— Бележката у вас ли е?

— Не, не бих я запазил. Отговарям на някои от писмата лично, а имам и дройд, който се занимава с кореспонденцията ми. Ако писмото е ординарно, рециклираме хартията, след като му отговорим. Той използва работите ми като научни изследвания, не мислите ли? Това е ужасно и едновременно ласкателно.

Ив подаде един лист и плик на Пийбоди, за да ги запечата в плик за доказателства.

— Дай му разписка — нареди тя. — Не бих била поласкана ако бях на ваше място, господин Брийн. Това не е изследване или наниз от думи в книга на диск.

— Сега аз съм част от това. Този път не съм просто наблюдател, а и участник в нещо, за което ще пиша.

Тя виждаше, че той беше по-скоро доволен, отколкото ужасен.

— Възнамерявам да го спра, и то скоро, господин Брийн. Ако нещата станат по моя начин, няма да имате много материал за книгата си.

— Не знам какво да мисля за него — каза Пийбоди, когато излязоха от къщата. Тя се обърна, огледа дома и си представи как добре изглеждащият Брийн премята сина си на раменете си и го

отвежда в парка да си играе. И мечтае за слава и богатство, добити с кървави думи. — Хартията се появи като гръм от ясно небе. Дори не се опита да я скрие.

— Къде е тръпката, ако не я открием?

— Това го разбирам, а и обича внезапната атака, няма спор. Но неговата версия звучи достоверно, особено ако убиецът е чел книгите му.

— Той не може да докаже откъде е дошла и ще изгубим много време, докато я проследим. А и Брийн е възбуден от всичко това.

— Предполагам, че такива неща го възбуждат. Неговата работа е свързана с извратената страна на нещата.

— Както и нашата.

Изненадана, Пийбоди се забърза, за да не изостава от Ив, запътила се към колата.

— Харесахте го?

— Още не мога да преценя. Ако не е нищо повече от това, което твърди, няма да имам никакви проблеми с него. Хората обичат убийствата, Пийбоди. Най-вече когато между тях и убийствата има дистанция. Четат за тях, гледат филм за тях, пускат си вечерните новини, за да чуят за тях. Важното е, че не са съвсем близо до тях. Вече не плащаме, за да гледаме как двама души се накълцват до смърт на арената, но все още изпитваме жажда за кръв. В абстрактен смисъл. Защото това ни вдъхва сигурност. Някой е мъртъв, но ние сме живи.

Тя си спомни, докато се качваше в колата, за да се спаси от парещата жегата, как тази мисъл бе преминавала през главата ѝ, отново и отново, докато седеше сгушена в ъгъла на онази ледена стая в Далас и гледаше кървавите останки на човека, който някога ѝ бе баща.

— Не можеш обаче да се чувстваш по този начин, когато го виждаш непрекъснато. Когато правиш това, което правим ние.

— Не можеш — съгласи се Ив и запали колата. — Някои могат. Не всички полицаи са герои, само защото се предполага, че трябва да са такива. И не всички бащи са добри хора, само защото носят на конче малките си синове. Независимо дали го харесвам или не, липсата на алиби, сферата, в която работи и наличието на същата хартия като тази на бележката в дома му го поставят в списъка на заподозрените. Много внимателно ще проучим Томас Е. Брийн. Ще

проверим и жена му. Какво не чухме нито веднъж в този разговор, Пийбоди?

— Не разбирам накъде биете.

— Каза ни, че тя се е прибрала от късна среща. Легнала си е веднага. Той е работил. Спал е до късно на следващия ден. Тя е завела детето в парка. Но нито веднъж не чух да произнесе думата „ние“. Съпругата ми и аз, Джул и аз. Аз, жена ми и Джед. Това е, което не чух. И какво трябва да мисля сега?

— Смятате, че бракът им не върви, че между Брийн и съпругата му им търкания или са загубили интерес един към друг. Да, разбирам го, но също така разбирам, че двама души могат да имат всеки своята кариера, да си имат дете и животът им да върви добре.

— Може би. Няма особен смисъл да бъдеш с някого, ако никога не си с него, нали? Хубавец като Брийн може да започне да се обижда и изнервя при такъв режим. Особено ако съзира в него повторение на собственото си детство. Човек не иска на трийсет и няколко години да се погледне огледалото и вместо себе си да види там баща си. Ще занимаем много внимателно с Томас Е. Брийн — каза тя. — И ще видим какво ще излезе.

Ив реши, че следващата ѝ спирка ще е Фортни. Но вече беше време всичко да се разиграе, както тя го иска.

— Искам да притисна Фортни за второто убийство и преразгледаме първото. Алибито му беше пълен боклук, и тъй като ставам малко чудата, когато хората ме лъжат, този път няма да се държа особено приятелски.

— Тъй като вие сте vyplъщение на ведростта и добронамереността по природа, това ще бъде истинска изненада.

— Усещам далечен полъх на недодялан сарказъм в тази кола.

— Ще я дезинфектираме.

— Но за щастие съм vyplъщение на ведростта и добронамереността и няма да ти отвърна със същото. Няколко минути след началото на моя неприятелски разговор с Фортни ще получа обаждане по видеотелефона си.

— Тъй като благоговеея пред вас, не съм изненадана, че знаете предварително.

— Ще се ядосам, но все пак ще се наложи да осъществя връзката, така че ти ще поемеш разпита.

— Знаете ли кой ще ви търси... Какво? Аз?

Това, помисли си Ив, мигновено изтри самодоволната усмивка от лицето на помощничката ѝ.

— Ти ще влезеш в ролята на доброто ченге. Изстрадалата, малко неопитна и непрестанно извиняваща се подчинена. Изиграй го, действай неумело.

— Лейтенант Далас. Аз съм изстрадала, неопитна и непрестанно извиняваща се подчинена. Не ми се налага играя, за да действам неумело.

— Използвай го — протичко отвърна Ив. — Накарай го да проработи в твоя полза. Остави Фортни да си мисли, че те води за носа. Той ще види момиче в униформа, което получава заповеди от мен. Втора цигулка. Няма да види повече от това, няма да види от какъв материал си направена.

„Не знам от какъв материал съм направена“ — помисли ги Пийбоди, но си пое дълбоко дъх и каза:

— Мога да проверя как ще проработи.

— Трябва да проработи — повтори Ив и паркира пред административната сграда; после нагласи хронометъра на видеотелефона си.

Ив си проправи път до кабинета на Фортни със замах и веднага определи тона на разговора. Достави ѝ удоволствие, призна си тя. Вложи малко допълнителна самоувереност в походката си, когато влезе и прекъсна холограмната му конферентна връзка с някакъв филмов продуцент.

— Сигурно ще искаш да отложиш малкия си интимен разтвор, Лео. Или ще предпочетеш да включиш и Холивуд в нашия разговор?

— Нямате право да нахълтвате тук и да ми важничите.

Тя показа зъбите си в смразяваща усмивка и размаха значката си така, че всички присъстващи да я видят добре.

— Икаш ли да се обзаложим?

Цвятът на лицето на Фортни стана почти пурпурен.

— Съжалявам, Тад, трябва да се погрижа за това... вмешателство. Моята асистентка ще насрочи нова среща, когато ти е удобно.

Той прекрати холограмната връзка, преди Тад да успее да направи нещо повече от това да вдигне тънките си вежди в две заострени въпросителни.

— Няма да търпя подобно нахалство! — този път пурпурната му коса беше силно пригладена назад и откриваше лицето му, а лъскавата му опашка се мятеше диво, докато той размахваше ръце. — Ще се обадя на адвоката си и ще се погрижа да бъдете строго смърнена от началника си.

— Направи го. И ще отидем в Централното полицейско управление, където ще можеш да обясниш на мен, на адвоката си и на началника защо ми пробута един куп глупости и алиби.

Ив пристъпи с разкривена походка и заби пръст в гърдите му.

— Да лъжеш шефа на разследване на убийство не ти печели никакви точки, Лео.

— Ако смятате, че имате право да намекувате, че прикривам някакво престъпление...

— Нищо не намекувам — гледаше го право в очите, докато говореше, и това също й достави удоволствие. — Казвам го. Без заобикалки. Твоята благодетелка не те покри, приятел. Ти не си се оттеглил заедно с нея през въпросната нощ, както твърдеше. Тя си е легнала сама и предполага, че си я последвал в някакъв момент. „Предполагам“ не струва пукната пара. Така че нека започнем отначало. Дали тук или в моя кабинет, за мен няма никакво значение.

— Как смеете? — той вече загуби всякакъв цвят на лицето, обидата и раздразнението изпиха страните му. — Ако мислите, че ще стоя тук и ще търпя да бъда обиждан, да бъде обиждана жената, която обичам, от някаква второразредна полицайка лесбийка...

— Какво ще направиш по въпроса? Ще ме извадиш от строя, както направи с Джейси Утън и Лоис Грег ли? Ще видиш по-голям зор. Не съм нито похабена компаньонка, нито шейсетгодишна жена.

Сега гласът му изпищя като на момче в пубертета и беше на път да премине в скрибуцане.

— Нямам представа за какво, по дяволите, говорите.

— Не можа да го вдигнеш, нали, Лео — тя внимаваше да удържи ръцете си далече от него, макар че щеше да й хареса да му удари няколко леки крошета. — Дори когато е била вързана и безпомощна, не си успял да изправиш бастуна.

— Махнете се от мен. Вие сте луда — малки стрелички страх проблеснаха в очите му, когато с танцова стъпка избяга зад бюрото си. — Напълно сте се побъркала.

— Ще видиш колко съм луда, ако не ми кажеш къде беше през нощта на пети септември и сутринта на осми септември. Опитай се да ме баламосаш пак, Лео — каза тя и тропна с ръце върху масата, — и ще видиш колко съм луда.

Видеотелефонът ѝ избръмча навреме. Тя избръмжа и рязко го измъкна от джоба си.

— Само текст — отсече. Изчака няколко секунди, все едно четеше. — По дяволите! — промърмори тя на себе си, сетне се обърна към Пийбоди. — Изкопчи проклетата информация от този задник. Трябва да проведе този разговор и нямам време за губене. Пет минути, Лео — каза тя през рамо, докато вървеше към вратата. — След това се връщам за следващия рунд.

Той се отпусна тежко на стола си, когато вратата се затръшна след Ив.

— Тази жена е истинско бедствие. Щеше да ме удари.

— Господине, сигурна съм, че грешите — Пийбоди хвърли неуверен поглед към вратата, която продължаваше да се тресе на пантите си. — Лейтенантът е... последните дни бяха много тежки, господин Фортни, и лейтенант Далас е подложена на много голям стрес. Съжалявам, че си изпусна нервите. Искате ли малко вода?

— Не. Не, благодаря — той притисна ръка към веждите си. — Просто трябва да се успокоя. Не съм свикнал да се отнасят с мен по този начин.

— Тя е много колоритна — Пийбоди опита да се усмихне с половин уста, когато той вдигна поглед. — Убедена съм, че можем да изясним всичко, преди тя да се върне. Имаше някои несъответствия в предишните ви показания, сър. Лесно е да се объркаш или да смесиш часовете и датите, когато не очакваш, че ще ти се наложи да си спомниш действията си.

— Ами да, разбира се, че е лесно — каза той с видимо облекчение. — Определено не очаквах да бъда разпитван за убийство. За бога!

— Разбирам ви. И ми се струва, че ако действително бяхте убили госпожица Утън и госпожа Грег, щяхте да си уредите солидно алиби.

Очевидно сте интелигентен човек.

— Благодаря ви, полицай...

— Пийбоди, сър. Ако позволите да извадя електронния си бележник, можем да се опитаме да сглобим картината за въпросните периоди — тя се усмихна с леки следи от съчувствие и известна нервност. — Може ли да седна?

— Да, да. Онази жена съсипа добрите ми обноски. Не разбирам как работите с нея.

— Всъщност за нея е по-точно, сър. Аз съм нещо като стажантка.

— Разбирам — той започваше да се отпуска, забеляза Пийбоди. Също както забелязваше и радостта му, че е избегнал лъва и е попаднал на същинско котенце. — Отдавна ли работите в полицията?

— Не много отдавна. Върша предимно административна работа. Лейтенантът мрази бумацината — тя започна да забелва очи, престори се, че се е усетила какво говори и напрегна, за да се изчерви.

Фортни се разсмя:

— Тайната ви ще бъде запазена. И все пак, чудя се какво прави жена като вас в една толкова тежка област?

— Мъжете все още са повече от жените в тази професия — чу се да казва тя и почувства как устните ѝ се извиват в бърза закачлива усмивка. — Това може да е доста силен мотив. Аз само бих искала да кажа колко се възхищавам от работата ви. Страхотна почитателка съм на музикалния театър, а вие сте участвали в прекрасни проекти. За такава като мен това изглежда толкова бляскаво и вълнуващо.

— Има си своите добри страни. Може би ще ви е приятно да ви разходя из театъра, зад кулисите, там, където се развива истинското действие.

— Това би било... — гласът ѝ заглъхна бездиханно. — Направо ще полудея от щастие — тя хвърли поглед обратно към вратата. — Не би трябвало да правя нещо такова. Нали няма да кажете нищо?

Той направи знак, че си заключва устата и в отговор предизвика лек кикот.

— Ако мога само да изясня някои от тези несъответствия, преди тя да се върне. В противен случай направо ще ми одере кожата.

— Съкровище, едва ли сериозно вярваш, че мога да убия когото и да било.

— О, не, господин Фортни, но лейтенантът...

Той се изправи, заобиколи бюрото си и седна на края му.

— Лейтенантът не ме интересува. Истината е, че Пепър и аз... ами, нашата връзка се разпадна, ако мога така да се изразя. В момента сме само бизнес партньори и се преструваме за пред обществото. Не бих искал нищо да ѝ навреди по какъвто и да било начин, докато се труди толкова усилено в тази пиеса. Изпитвам огромна привързаност и уважение към нея... макар че нещата между нас не са това, което бяха.

Той изгледа Пийбоди като малко паленце и тя направи всичко възможно да му отвърне със съчувствие. Макар че си мислеше: „Кретен. Толкова зелена ли изглеждам?“, а на глас каза:

— Сигурно ви е ужасно трудно.

— Шоу бизнесът е взискателна господарка, и от двете страни на завесата. Онова, което казах за онази вечер беше почти истина. Не споменах, че с Пепър не сме разговаряли, както всяка вечер, когато се прибира след представление. Прекарах тази нощ така, както прекарвам твърде много други. Сам.

— Значи няма никой, който да може да потвърди местонахождението ви?

— Опасявам се, че не, не пряко, въпреки че Пепър и аз бяхме в къщата заедно през цялата нощ. Беше поредната самотна нощ и да си призная, спомените за тях ми се сливат. Чудя се, може би бихме могли да вечеряме с вас.

— Хмм...

— Насаме — добави той. — Не мога да си позволя да ме видят как вечерям с красива жена, докато Пепър и аз официално сме заедно. Слуховете ще я наранят, а тя е толкова чувствителна. Трябва да се концентрира върху пиесата. А аз трябва да се съобразявам с това.

— Това е толкова... — думите, които кръжаха в главата ѝ бяха много далеч от ласкателни, но тя успя да изплюе тяхна алтернатива — Толкова смело. С удоволствие, стига да намеря свободно време. С тези убийства лейтенантът на практика работи по двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. А когато тя работи, аз също работя.

— Убийства — за момент той изглеждаше искрено озадачен. — За това ли е цялата работа около тази Грег? Друга компаньонка ли е била убита?

— Имаше друго нападение — измъкна се Пийбоди. — Много ще ми помогнете, ако ми кажете къде бяхте в неделя сутринта между осем и дванайсет. Така ще имате алиби и вероятно ще успея да загляда нещата с лейтенант Далас, така че да не ви безпокои повече.

Тя се опита да се усмихне глуповато, но реши, че не е най-доброто ѝ постижение.

— Неделя сутринта? Спах със съня на невинните до десет часа. Позволявам си да се поглезя в неделя. Пепър трябва да е станала и излязла рано. Има урок по танци, никога не го пропуска. Сигурно съм хапнал нещо леко, комбинирайки закуската и обяда и съм прегледал неделния вестник. Съмнявам се, че дори съм се облякъл до обяд.

— И отново сте били сам?

По лицето му се изписа тъжна, изкривена усмивка.

— Опасявам се, че да. Пепър сигурно е отишла право в театъра след урока. Неделно матине. Отидох в клуба, но не преди един часа. За да поплувам, да мина през сауна и масаж — вдигна ръце и ги отпусна отново. — Опасявам се, че не съм правил нищо интересно през целия ден. Друго щеше да е, ако си имах компания. Някоя... сродна душа... щяхме да си направим приятна разходка с кола извън града, да спрем в някоя очарователно ресторантче за обяд с шампанско и да прекараме неделята си по далеч по-забавен начин. А сега нямам нищо друго, освен работа, илюзии и самота.

— Бихте ли ми казали името на вашия клуб? Така ще мога да дам на лейтенант Далас нещо, за което да се хване.

— Ползвам услугите на „Гоулд Кий“ на Мадисън.

— Благодаря — тя се надигна. — Ще видя дали мога да я отклоня.

Той пое ръката на Пийбоди, загледан в очите ѝ, докато я поднасяше към устните си.

— Вечеря?

— Звучи чудесно. Ще се свържа с вас в момента, в който разбере кога съм свободна — надяваше се, че има още едно изчервяване в запас, — Лео — промълви тя и добави една срамежлива усмивка.

Бързо излезе навън и се запъти право към Ив, която стоеше с видеотелефона си в ръка.

— Още не мога да изляза от ролята си — промърмори Пийбоди. — Той би могъл да попита някоя от фръцлите си какво е станало тук,

така че вие трябва да изглеждате шокирана, ядосана и готова да ми подпукате задника всеки момент.

— Добре. Тогава и аз не трябва да излизам от ролята си, защото това е ролята, която изпълнявам ежедневно.

— Той е мазник и кретен, няма солидно алиби и за двете убийства. Трудно ми е да си представя, че такъв кретен може да е нашият човек, но няма алиби.

Пийбоди погледна към обувките си, изучавайки блясъка им, с тайната надежда, че изглежда достатъчно раболепно.

— Освен това изневерява на Пепър според мен. Сваляше ме и го правеше съвсем естествено. Този тип има повече изтъркани реплики от герой на следобедна сапунена опера и много по-малко талант.

— Ти отвърна ли му?

— Колкото да поддържам ритъма, но недостатъчно, за да си навлека мъмрене в случай на официално разследване. Вероятно вече можете да поемете към асансьора. Става ми все по-трудно да продължа да изглеждам наивна и раболепна.

Ив се съгласи и така изчисли времето, че Пийбоди едва успя да скочи в асансьора, преди вратите да се затворят.

— Според мен това беше добър похват.

— Добре, че задникът ми не е по-голям, отколкото е. Той промени версията си за нощта на убийството на Утън. Каза, че с Пепър са само бизнес партньори и се преструват на двойка за пред обществото, за да няма отрицателен ефект, докато върви пиесата. Продължава да твърди обаче, че си е бил вкъщи през цялата нощ, както и в неделя сутринта. Сам. Истински самотник.

— Що за глупачка би се вързала на тези тъпотии? — зачуди се Ив.

— Много биха се вързали, предполагам, всичко зависи от това как е поднесено — тя раздвижи раменете си. — Неговият подход не беше лош, между другото. Но беше твърде бързо и твърде очевидно. Както и да е, той твърди, че е отишъл в „Гоулд Кий“ на Мадисън към един часа на обяд в неделя. Според мен оправя някоя от глупачките си. Не е типът мъж, който би ползвал услугите на компаньонка. Няма защо да плаща, понеже може да баламоса някоя и да я вкара някоя в леглото си. А също така си мисля, че за Пепър ще е истинска новина, като

научи, че вече са само бизнес партньори. Също така ми се струва, че той не смята жените за хора.

„Давай, Пийбоди“ — помисли си Ив и се облегна на стената на асансьора, докато помощничката ѝ коментираше.

— Мисли за тях, защото по всяка вероятност си представя как чука всяка жена, която е що-годе привлекателна. Но не ги харесва. През цялото време ви наричаше „онази жена“. Нито веднъж не ви назова по име или по чин. А в начина, по който го казваше имаше доста голяма страст.

— Добре свършена работа.

— Не знам дали открих наистина нещо полезно. Само дето вече мога да си представя как извършва убийствата.

— Откри, че лъже любовницата си и ако не ѝ изневерява активно, което по всяка вероятност прави, поне е склонен към изневяра. Откри, че е имал възможност да извърши и двете убийства. Значи той е лъжец, който изневерява. Това не го прави убиец, но е лъжец, който изневерява, има хартията, открита на двете местопрестъпления, и има особено отношение към жените. Това не е зле за деня.

Кармайкъл Смит записваше в студио в Лос Анджелис, така че му даде почивка за този ден. Достъпът до Нилс Ренквист бе възпрепятстван от поредица бюрократични процедури, затова тя реши да го прескочи и се зае със съпругата му.

Нюйоркската къща на Ренквист нямаше нищо общо с оживения семеен квартал на Брийн, нито с шикозния мезонет на Кармайкъл. Този дом беше самото достойнство и сдържано изящество, облечен в избледнели тухли и високи прозорци.

Салонът, в който бяха допуснати със значителна доза неохота и неодобрение от страна на униформена икономка, която би могла да даде справка на Съмърсет за заплащането си, бе решен в кремави и винени тоналности, към които се присъединяваше приглушеният блясък на лъснати с религиозно благоговение антики.

Бели и винени кремове в кристална ваза, поставена върху дълга и тясна маса край стълбището, разнасяха уханието си из въздуха.

Заедно с него се носеше отекващо безмълвие, което в представите на Ив се асоциираше с празни къщи или църкви.

— Прилича на музей — пророни Пийбоди. — Вие с Рурк имате всички онези страхотни предмети на богатшите, но това тук е различно. У вас живеят хора.

Преди Ив да успее да отговори, по дървения под се разнесе звукът от токчета. „Хора живеят и тук“, помисли си Ив, но имаше усещането, че те са съвсем различни.

Жената, която се приближаваше към тях, беше също толкова красива, достолепна и сдържано елегантна, колкото и дома, който бе създала. Косата ѝ беше светлоруса, грижливо оформена в къса прическа, която улавяше светлината. Лицето ѝ беше бледо и кадифено, с едва загатната розовина по бузите и устните. „Тя никога не излиза от къщи, без да се с намазала с крем против изгаряне от глава до пети“ — каза си Ив. Очите ѝ бяха студено сини, носът — тесен и леко вирнат нагоре. Носеше широки панталони, убийствено високи обувки и риза с лека лъскавина — всички те в кремаво.

— Лейтенант Далас — в гласа ѝ се долавяше помпозна британска нотка и ръката, която подаде, бе студена като очите ѝ. — Памела Ренквист. Съжалявам, но след малко очаквам гости. Ако се бяхте свързали със секретарката ми, сигурна съм, че можехме да уредим среща в по-удобно време.

— Тогава ще се опитам да направя неудобството по-кратко.

— Ако става въпрос за хартията, по-полезно ще ви бъде да отделите това време за разговор със секретарката ми. Тя се занимава с кореспонденцията ми.

— Вие ли купихте хартията, госпожо Ренквист?

— Твърде възможно е да съм аз — лицето ѝ ни най-малко не се промени, запази своето меко, приятно изражение, докато говореше със сдържана учтивост, която Ив винаги намираше за обидна. — Обичам да пазарувам, когато съм в Лондон, но рядко отбелязвам всяка незначителна покупка. Със сигурност притежаваме тази хартия, така че няма никакво значение дали съм я купила аз или Нилс, или някой от асистентите ни. Останах с впечатлението, че съпругът ми вече е обсъдил този въпрос с вас.

— Така е. При разследване на убийство обаче се налага да бъдат разпитвани и двете страни. Бихте ли ми казали къде бяхте вие и

съпругът ви през нощта...

— Бяхме точно там, където Нилс вече ви е казал, че сме били през нощта на убийството на оная нещастница — тонът ѝ стана леден и презрителен. — Съпругът ми е много зает човек, лейтенант, и знам, че вече е отделил от времето си, за да разговаря с вас по този въпрос. Нямам какво да добавя към онова, което вече ви е казал, а и очаквам гости.

„Не бързай толкова, миличка.“

— Още не съм разговаряла със съпруга ви за второто убийство. Бих искала да ми кажете къде бяхте двамата в неделя между осем сутринта и дванайсет на обяд?

За първи път, откакто жената се появи в салона, тя се смути. Беше моментно, леко потъмняване на кадифената ѝ кожа, лека бръчка около розовите устни. След това лицето ѝ отново стана гладко и бледо.

— Намирам това за изключително досадно, лейтенант.

— Да, аз също. Но все пак кажете. Неделя, госпожо Ренквист.

Памела Ренквист рязко си пое въздух през издяланите ѝ като от скулптор ноздри.

— В неделите съчетаваме закуската с обяда в десет и половина. Преди това съпругът ми по всяка вероятност се е наслаждавал на заслужения си един час в нашия контейнер за релаксация, както прави всяка неделя, когато графикът му позволява, между девет и десет часа. Докато той е правел това, аз би трябвало да съм се присъединила към него в нашия домашен спортен център за своя неделен сутрешен час гимнастика. В единайсет и половина дъщеря ми отиде в музея с бавачката си, а съпругът ми и аз се подготвихме да отидем в клуба за тенис мач по двойки с приятели. Това достатъчно подробно ли е, лейтенант?

Тя произнесе „лейтенант“ така, както друга жена би казала „любопитна, нахална кучка“. Ив трябваше да ѝ отдаде дължимото за това.

— Вие и съпругът ви сте били вкъщи в неделя от осем сутринта до обяд.

— Както вече казах.

— Мамо.

И двете се обърнаха и видяха застаналото на стълбите малко момиченце — в златно, розово и бяло, хубаво като торта с глазура —

застанало на стълбите. Млада жена на около двајсет и пет години, с черна коса, здраво вързана на сила ѝ, държеше детето за ръка.

— Не сега, Роуз. Не е прилично да ни прекъсваш. София, заведи Роуз горе. Ще те уведомя, когато гостите дойдат — тя говореше на дъщеря си и на жената със съвсем еднаква вежлива и дистанцирана интонация.

— Да, госпожо.

Жената леко дръпна момичето за ръката — това не убягна от погледа на Ив, както и леката съпротива на детето, преди покорно да се качи по стълбите.

— Ако това е всичко, лейтенант, ще трябва да уговорите среща с мен или съпруга ми чрез канцелариите ни — тя отиде към вратата и я отвори. — Надявам се, че ще намерите когото търсите скоро, за да постигнем своя покой.

— Сигурна съм, че Джейси Утън и Лоис Грег се чувстват по същия начин. Благодаря за отделеното време.

ДЕСЕТА ГЛАВА

С помощта на снахата на Лоис Грег Ив успя да очертае ежедневието на жертвата.

Лия Грег поднесе чай с лед в миниатюрен кът, прилепен до миниатюрната ѝ кухня. Искаше ръцете ѝ постоянно да са заети с нещо, забеляза Ив. И съзнанието ѝ да работи. Нещо повече, Ив видя жена, която искаше дейно да участва в издирването на убиеца на свекърва си.

— Ние бяхме близки. Всъщност Лоис ми беше по-близка от собствената ми майка — макар очите ѝ да бяха подпухнали от сълзите, ръцете ѝ не потрепваха, а гласът ѝ бе ясен. — Майка ми живее в Денвър с втория ми баща. Имаме проблеми — тя се усмихна, когато каза това, по-скоро здраво стисна устните си, което подсказваше, че проблемите явно бяха големи. — Но Лоис беше върхът. Някои от приятелките ми имат проблеми с родствениците на съпрузите си. Нежелани съвети, намеци, вмешателства.

Тя сви рамене и седна срещу Ив на малкия барплот. Сетне кимна към пръстена на лявата ръка на Ив:

— Вие сте омъжена, значи знаете как може да бъде, особено с майките на синове, които не искат да се отделят от малкото си момченце.

Ив издаде неопределен звук. Нямаше смисъл да обяснява, че не знае как може да бъде. Че майката на съпруга ѝ е била принудена да се отдели от малкото си момченце много, много отдавна.

— Но от страна на Лоис не съм срещнала нищо подобно. Не че не обичаше децата си. Просто знаеше как да балансира. — Сълзите, които не отронваше, блещукаха в очите ѝ, но тя не отвърна поглед от Ив. — Беше забавна и остроумна и имаше свой живот. Обичаше децата си, обичаше внуците си, обичаше мен — наложи ѝ се да си поеме дълбоко въздух и да се успокои. — Джеф и сестра му, всички ние сме направо смазани от случилото се. Тя беше млада и в добро здраве, жизнена и енергична. От онези жени, за които очакваш, че ще живеят вечно. Да я загубим по този начин е ужасно жестоко. Но — тя отново

си пое въздух — предполагам, че добре го знаете, с вашата работа. И не за това сте тук.

— Знам, че ви е тежко, госпожо Грег, и оценявам това, че отделихте време да разговаряте с мен.

— Бих направила всичко, абсолютно всичко, за да ви помогна да откриете кучия син, който причини това на Лоис. Сериозно говоря.

Ив видя, че наистина беше така. Подпухналите, обезобразени от скръбта очи сега гледаха непоколебимо и проблясваха гневно.

— Предполагам, че често сте разговаряли.

— Два-три пъти седмично. Почти толкова често се виждахме — вечери в неделя, бясно пилеене на пари по магазините, дни, които прекарвахме по женски. Ние бяхме приятелки, лейтенант. Лоис и аз... тя беше, предполагам, че току-що го осъзнах, но тя беше най-добрата ми приятелка. О, по дяволите!

Тя избухна в сълзи и се спусна да си вземе кърпичка.

— Няма да загубя присъствие на духа, няма да помогна нито на нея, нито на Джеф и децата, ако изгубя самообладание. Дайте ми само секунда.

— Не се притеснявайте.

— Утре ще направим опелото. Тя не искаше да е нещо официално или потискащо. Обичаше да се шегува с това. „Когато ми дойде времето — казваше — искам да ми направите изискано опело и кратко. След това отворете шампанско и си направете истински празник. Празнувайте живота ми.“ Ще изпълним желанието ѝ. Но не трябваше да бъде точно сега. И не по този начин. Не знам как ще се справим. Както можем, предполагам.

Лия отново седна и си пое въздух.

— Така. Знам какво ѝ е сторил. Джеф ми каза. Той се опитваше да го скрие, но в един момент се срина и думите потекоха като лавина, така че знам какво ѝ е сторил. Няма нужда да сте внимателни с мен.

— Сигурно много ви е харесвала — това беше първият път, когато Пийбоди се намеси в разговора, и забележката отново насълзи очите на Лия, въпреки че тя се усмихна.

— Благодаря. А сега, какво мога да направя?

— Носела е пръстен на безименния пръст на лявата ръка.

— Да, тя го смяташе за венчална халка, макар със Сам така и да не узакониха връзката си. Сам беше любовта на живота ѝ. Загина

преди няколко години при катастрофа, но тя продължи да носи пръстена.

— Можете ли да го опишете?

— Разбира се. Златна халка с малки сапфири. Пет малки сапфира, защото ѝ го даде за петата им годишнина. Много класически, много изчистен. Лоис не обичаше претрупаните бижута.

Млъкна за момент и Ив видя, че тя разбра.

— Взел го е? Взел е пръстена ѝ? Копелето, гадният кучи син. Този пръстен значеше много за нея.

— Фактът, че убиецът е взел пръстена ѝ може да ни помогне да го открием и идентифицираме. Когато намери пръстена, и него самия, вие ще можете да го идентифицирате. Това ще ни помогне да изградим обвинението.

— Добре, добре — тя затвори очи за миг, видимо успокоявайки се. — Благодаря. Сега мога да мисля за пръстена като за средство, с което да го хванем. Това ми помага.

— Споменавала ли е нещо, колкото и между другото да било — подхвана Ив, — че е срещнала някого, видяла е някого да обикаля около дома ѝ?

— Не — видеотелефонът в кухнята иззвъня, но тя не му обърна внимание.

— Можете да се обадите — увери я Ив. — Ние ще почакаме.

— Не, просто поредното съболезнователно обаждане. Всички, които са я познавали, се обаждат. Сега това е по-важно.

Ив наклони глава.

— Полицай Пийбоди е права. Сигурно много ви е харесвала.

— Би очаквала от мен да се справя с това, така както тя би го сторила. Така и ще направя.

— Тогава помислете внимателно. Да е споменавала за някого, за някого, когото е срещнала или видяла през последните няколко седмици.

— Лоис беше общителна, от хората, които говорят с непознати на опашката в магазина или завързват разговор в метрото. Така че не би го споменала, освен ако не е нещо странно.

— Опишете ми местата, където е ходела, маршрутите, които е ползвала. Търся повтарящи се действия, от които човек би могъл да се

възползва, ако я следи, неща, позволяващи му да е сигурен, че в неделя сутрин ще е сама.

— Добре — Лия се облегна назад, затвори очи и започна да описва основните навици на Лоис, докато Ив си водеше бележки.

— Животът ѝ беше прост, макар и доста деен. Занятия по фитнес три пъти седмично, на всеки две седмици посещение в салон за красота, ходене на пазар в петъците, излизане с приятели в четвъртък вечер — вечеря, кино или пиеса, доброволческа работа в понеделник следобед в местния дневен детски център, работата ѝ на непълен ден в дамския бутик във вторник, сряда и събота.

— От време на време излизаше с някой мъж — добави Лия. — Но напоследък не, а и не е имало нищо сериозно. Както казах, Сам беше нейният мъж. Ако се е виждала с някой друг, дори да беше съвсем повърхностно, щях да знам.

— Клиентите в магазина? Имало ли е мъже?

— Разбира се, тя ни разказваше за някои от мъжете, които идват и се оставят на нейната милост, търсят нещо за приятелка или съпруга. Но напоследък нищо не бе споменавала. Почакайте.

Очите ѝ се разшириха и гърбът ѝ се изпъна като струна.

— Почакайте. Спомням си, че обясняваше за някакъв мъж, на когото се е натъкнала, докато е пазарувала плодове и зеленчуци. Преди около две седмици. Каза, че се чудел какви домати да избере или нещо подобно.

И сякаш за да проясни паметта си, Лия потърка слепоочията си.

— Помогнала му да си избере плодове и зеленчуци — типично в неин стил. Каза, че е самотен баща и наскоро се е преместил в Ню Йорк с малкия си син. Притеснявал се дали ще успее да намери дневен детски център и тя му каза „Кид Тайм“ — там, където работи като доброволка и му дала цялата необходима информация. И понеже си е Лоис, изкопчила информация и за него самия. Каза, че е хубаво момче, загрижен баща, изглеждал ѝ самотен и се надяваше, че ще отиде в „Кид Тайм“ и може би ще успее да го сватоса с нейна позната, която също работи там. Господи, как каза, че му беше името? Ед, Ърл, не, не, Ал. Точно така.

— Ал — прошепна Ив и усети как името направо се заби в стомаха ѝ.

— Каза, че я е изпратил донякъде, носил ѝ е торбите. Говорели са си за деца, докато са вървели няколко пресечки заедно. Не обърнах особено внимание, това беше нещо, което тя правеше непрекъснато. И познавайки Лоис, щом са говорили за деца, тя е говорила за нейните, за нас. Вероятно му е разказала как се събираме в неделя следобед и как с нетърпение очаква тези срещи. За това колко добре знае какво е сам да отглеждаш деца.

— Спомена ли как изглежда той?

— Каза, че е хубаво момче. Но това не означава нищо. По дяволите! Тя би нарекла всеки мъж под четирийсетте момче, така че от тази информация няма особена полза.

Напротив, помисли си Ив. Това изключваше Елиът Хоторн, както вече ѝ бяха подсказали собствените инстинкти.

— Тя беше родена майка, така че щом е видяла тоя тип да се вайка край домати, първосигнално се е приближила до него да му подаде ръка, да поговори с него, да се опита да му помогне да разреши проблемите си. Южняк — развълнувано каза Лия. — Това е, което каза за него. Хубаво южняшко момче.

— Беше истинско съкровище. Разбирате ли ме?

Рико Винсенте, собственик на семейния пазар, от който Лоис Грег бе пазарувала всяка седмица, без следа от неудобство избърса очите си с червена кърпа и след това я пхна в задния джоб на панталоните си в цвят каки, които висяха около кльощавия му задник. Той се захвана отново да реди току-що доставените праскови в сандъка, изложен на тротоара.

— Така разбрах и аз — отвърна Ив. — Идвала е тук редовно.

— Всеки петък. Понякога се отбиваше и в други дни, купуваше някои работи, но въпреки това беше на линия всяка петъчна сутрин. Питаше ме как е семейството ми, оплакваше се от цените, но не злобно — побърза да каже той. — Приятелски. Някои хора влизат тук, никога не ти казват нито дума, но не и госпожа Грег. Ако намеря копелето... — той направи неприличен жест. — Финито.

— Може да оставите това на мен. Някога да сте забелязани някой да се навърта наоколо, да я наблюдава?

— Ако видя, че който и да е притеснява някой от клиентите ми, на секундата го прогонвам — той посочи с палец над рамото си като рефер, който прогонва бейзболен играч. — Тук съм от петнайсет години. Това е моят дом.

— Имало е някакъв мъж, преди около две седмици. Тя му е помогнала да си избере плодове и зеленчуци, завързала е разговор с него.

— Типично в неин стил — той отново извади кърпата.

— Излязъл е с нея, носел е чантите ѝ. Изглеждал е добре, някъде към четирийсетгодишен.

— Госпожа Грег винаги говореше с някого. Нека да помисля — той зарови ръка из гъстата си рошава коса, в която черното и бялото се редуваха като окраска на зебра и изкриви тясното си лице в напрегната физиономия. — Да, преди няколко петъка, тя взе един тип под крилото си, избра му хубаво грозде, малко домати, марули, репички, моркови, половин килограм праскови.

— Можете ли да опишете и него толкова подробно, колкото описахте покупките му?

На лицето на Винсенте за първи път се появи усмивка.

— Не толкова подробно. Тя го доведе с нея — винаги лично обслужвам госпожа Грег на касата — и каза нещо като „Господин Винсенте, искам добре да се погрижите за нов приятел Ал, когато дойде отново сам. Той има малко момченце, което се нуждае от най-добрите ви плодове и зеленчуци.“ Аз отвърнах нещо от сорта, че при мен се продава само най-доброто.

— А той какво каза?

— Не си спомням дали изобщо каза нещо. Усмихваше се. Носеше бейзболна шапка, сега като се замисля. И слънчеви очила. В тази жегата почти всеки носи шапка и слънчеви очила.

— Висок или нисък?

— А, проклет да съм — той попи запотеното си лице с кърпата. — По-висок от мен, но кой не е? Аз съм към метър петдесет и пет. Тогава имахме много работа и не му обърнах особено внимание. Основно тя говореше, както обикновено. Помоли ме да ѝ заделя малко праскови за следващата седмица. Щеше да ходи на семейно събиране у дъщеря си в Джързи идната неделя и искаше да ѝ занесе малко праскови, защото нейното момиче ги обожава.

— Дойде ли да си ги вземе?

— Разбира се, сега, този петък. Два килограма. Сложих ѝ ги в малка кошничка, да си ги отнесе вкъщи с нея, защото е редовна клиентка.

— Онзи тип, който е излязъл с нея, идвал ли е отново?

Винсенте отново избърса лицето си и не скри факта, че бърше и очите си.

— Не съм го виждал повече. Не идвам в магазина само в сряда, тогава играя голф, така че може да е дошъл тогава и аз да не знам. Но ако беше дошъл, през който и да е друг ден, щях да го видя. Мислите, че това е човекът? Смятате, че това е извратеното копеле, което уби госпожа Грег?

— Само проучвам терена, господин Винсенте. Оценявам помощта ви.

— Ако ви трябва още нещо, ако ви трябва какво и да е, елате отново. Тя беше истинско съкровище.

— Мислите, че той може да е убиецът — поде Пийбоди, докато вървяха из квартала и следваха маршрута, който Лия бе начертала.

— Мисля, че е хитър и безскрупулен тип, представил се е с името Ал — Алберто де Салво — човекът, чийто метод е възнамерявал да използва за нейното убийство. Освен това смятам, че е измислил много хитър начин да я проучи, като дойде в магазина с изражението на объркан самотен баща. Ако е наблюдавал района в търсене на жена, сама жена от нейната възрастова група и я е забелязал, преценил я е, следял е режима ѝ, научил е името ѝ, събрал е информация за нея и е узнал, че работи като доброволка в дневен детски дом.

„Той знае как да проучва — помисли си Ив. — Знае как да изчаква, да събира информация, да я осмисля, преди да направи своя ход.“

— Жената работи в детски дом като доброволка, значи обича децата, затова той ѝ казва, че има дете, когато установява първоначален контакт с нея.

Тя кимна и огледа района. „Беше хитро — помисли си. — И просто.“

— Магазинът е подходящо място да установиш контакт — питаш за съвет, пробутваш ѝ история за дете, на което трябва да се намери детски дом. Изпраща я донякъде. Той знае къде живее. Също както знае и плановете ѝ за неделя. Не за тази неделя, а за следващата, така че разполага с достатъчно време да я наблюдава, да изясни всичко, да планира, да се наслаждава на очакването.

Тя спря на ъгъла и се загледа в хората, които минаваха — повечето имаха типичния нюйоркски поглед, който се извъръща малко преди да установи контакт с очи. „Районът определено не е туристически — заключи. — Хората тук живеят и работят, занимават се с делата си.“

— Тя се е разхождала обаче — каза Ив на глас. — Разхождала се е с него, бърбrelа си е, разказвала му е безобидни подробности от живота си. Праскови за дъщеря ѝ, но в неделя в апартамента ѝ нямаше праскови. Той ги е взел. Малък сувенир за ядене, взет заедно с пръстена. Излязъл е от дома ѝ, след като е сторил онова, което е сторил и е държал малка кошничка с плодове в ръка. Обзалагам се, че е бил на седмото небе заради това и наистина е изпитал страхотно удоволствие, когато е отхапал голяма сочна хапка.

Здраво стъпила на крака, Ив пъхна палци в джобовете си, твърде съсредоточена в картината, която си представяше, за да забелязва бързите и отегчени погледи, които започнаха да ѝ подхвърлят минавачите, когато се показва оръжието ѝ.

— Но това е грешка, глупава, самонадеяна грешка. Хората може и да не забележат човек, който излиза от жилищна сграда с кутия за инструменти в ръка, но те със сигурност могат да забележат някой, който излиза с кошница с плодове и кутия за инструменти в ръцете си.

Тя прекоси улицата, застана на другия ъгъл и заоглежда земята.

— Подвижните павилиони едва ли ще са изкарани толкова рано в събота, не и в този район. Но будките за вестници, кафенетата и магазините за готови храни със сигурност работят. Искам да бъдат внимателно проучени. Искам да знам дали някой е забелязал човек в работно облекло с кутия за инструменти и шибана кошничка с плодове.

— Слушам, лейтенант. Само бих искала да кажа, че е истинско удоволствие да ви наблюдавам как работите.

— Накъде биеш, Пийбоди?

— Не, наистина, много ми е полезно да ви наблюдавам, че виждате това, което виждате и как го виждате. Но сега, щом споменахте, позволете да отбележа, че е доста горещо. И сигурно бихме могли да си вземем по нещо за пиене от онзи павилион.

Ив изсумтя с половин уста, но все пак изрови жетони от джоба си.

— Вземи ми кутийка „Пепси“ и кажи на продавача, че ако не е студена, лично ще дойда и ще му се отразя доста болезнено.

Докато Пийбоди топуркаше нататък, Ив стоеше на ъгъла и си мислеше. Сигурно я е оставил тук, реши тя. Най-вероятно тук, на няколко преки от апартамента ѝ. Пътищата им е трябвало да се разделят на ъгъл, така е най-разумно. Вероятно ѝ е казал, че живее наблизо и какво работи, забавлявал я е с историйки за детето. Всичко е било лъжа, ако този наистина е техният човек.

Всяка фибра на полицаия в нея ѝ подсказваше, че е той.

Значи южняк. Дали ѝ е казал, че е от Юга. Най-вероятно. Използвал ли е южняшки акцент или действително има такъв. Използвал е, реши тя. Още един претенциозен жест.

Пийбоди се върна, като освен напитките носеше и порция пържени картофи и едно зеленчуково шишче.

— Взех ви картопки с доста сол, за да не ми се подигравате за шишчето.

— Това няма да ми попречи. Винаги ще се подигравам на зеленчуци, набучени на пръчка — но си взе картопки от кутийката. — Ще тръгнем в тази посока и ще се отбием в магазина за дрехи. Може би е ходил и там.

В бутика бяха имаше две продавачки, те заплакаха с все сила в мига, в който Ив спомена името на Лоис. Едната от тях отиде до вратата и сложи табелата „Затворено“.

— Просто не мога да свикна с мисълта. Непрекъснато очаквам да влезе и да ни каже, че всичко това е една ужасна шега — високата продавачка с гъвкаво като на хрътка тяло, попи едното си око и утешително потупа по гърба по-младата си колежка, докато тя хлипаше. — Щях да затворя магазина днес, но не знам какво бихме правили, ако не се занимаваме с нещо.

— Вие ли сте собственичката? — попита Ив.

— Да. Лоис работеше при мен от десет години. Беше страхотна с персонала, с клиентите, със стоката. Би могла да върти целия магазин само с една ръка, стига да поиска. Толкова много ще ми липсва.

— Беше ми като майка — ридаещата жена вдигна главата си. — Омъжвам се през октомври и тя ми помагаше за сватбата. Страхотно се забавлявахме с всички приготовления, а сега, сега тя няма да присъства.

— Знам, че ви е много тежко, но трябва да ви задам няколко въпроса.

— Искаме да помогнем. Нали, Ади?

— Разбира се — жената овладя риданията си. — Ще направим всичко възможно.

Ив им зададе обичайните въпроси и неусетно поведе разговора към мъжа, описан от Винсенте.

— Не си спомням някой с подобна външност да е идвал в скоро време. Ади?

— Не, или поне не сам. Има мъже, които идват със съпругите и приятелките си, само от време на време някой идва сам. Но никой, отговарящ на вашето описание, не е идвал през последните няколко седмици. Никой, на когото Лоис да е помогнала или с когото да е говорила, докато аз съм била на работа.

— А да е идвал някой да пита за нея?

— Имаше един мъж миналата седмица, не, преди две седмици. Спомняш ли си, Майра? Беше облечен в жесток костюм, носеше куфарче „Марк Крос“.

— Да, спомням си. Каза, че Лоис му е помогнала преди месец да избере подаръци за жена си и те имали толкова голям успех, че решил да се отбие и да ѝ благодари.

— Как изглеждаше?

— Хм. Наближаваше четирийсетте, висок и с хубаво телосложение, с гъста козя брадичка и вълниста кестенява коса, по-скоро дълга. Носеше я вързана на тила. Така и не свали слънчевите си очила.

— „Прада“, европейски модел — усмихна се Ади. — Купих на годеника си същите за рождения ден. Струват цяло състояние. Този мъж миришеше на пари и говореше със завален северняшки акцент.

Опитах се да го насоча към аксесоарите, защото изглеждаше така, сякаш може да си позволи да снесе някоя пачка, а и имаме едни приказни чанти, но той не захапа. Само каза, че се е надявал да благодари на госпожа Грег. Казах му, че съжалявам, че не е на работа, защото много би се зарадвала. Ако иска да се отбие отново, трябва да го направи във вторник, сряда или събота и му казах от колко до колко е на работа през тези дни. О, господи! — Лицето ѝ пребледня, а очите ѝ се изцъклиха. — Грешно ли съм постъпила?

— Не. Това е просто рутинен въпрос. Спомняте ли си нещо друго?

— Не, той само каза, че ще се отбие, ако пак дойде в района, и си тръгна. Помислих си колко мило е това, защото клиентките обикновено не си правят труда да идват да благодарят, а мъжете — никога.

Те продължиха по списъка, направен от Лия, и откриха, че на всяко място имаше някой, който си спомняше мъж, с леки вариации в описанието, който да се е интересувал от Лоис Грег по някакъв повод.

— Дебнел я е — каза Ив. — Събирал е информация, избирал е момента. Имал е на разположение няколко седмици. Възнамерявал е да убие първо Утън, а тя е била лесна жертва. Всичко, което трябва да направиш, за да избереш компаньонка от нейното ниво, е да се навърташ в района, да наблюдаваш контингента и да избереш някоя, която отговаря на изискванията ти. Не трябва да се притесняваш, че няма да я хванеш насаме, защото такова е естеството на работата ѝ, но с Лоис е трябвало да бъде в нейното жилище, за да отговаря на образа, който имитира. Трябвало е да бъде сама вкъщи и да не очаква никого до късно през деня.

— Сигурно разполага с доста време — рече Пийбоди, — щом може да отиде на пазар в петък, да обиколи останалите места — бутика, детския дом, фитнес клуба — и то в работно време. Не прилича на човек, който работи от девет до пет.

— Не, и ако се върнем към нашия списък, всички в него имат ненормирано работно време.

Ив се бе свързала с Бакстър и Трухарт, за да се заемат с проучването на района и се надяваше всеки момент да получи обаждане от тях, че са намерили човек, видял убиеца с неговата кошница с праскови.

Междувременно трябваше да действа. Бе убил два пъти и тя беше сигурна, че вече е набелязал следващата си жертва.

Остави Пийбоди да проведе по-задълбочено проучване на Брийн и жена му и се запъти да си издейства — дали с молби, дали с подкупи — кратка консултация с Майра.

Наложи се да почака и тя нервно закрачи из чакалнята, питайки се отново и отново, кого ще имитира в следващото си убийство.

До момента той бе избрал двама знаменити убийци, които не бяха сред живите, и тя беше готова да се обзаложи, че ще се придържа към този модел. „Никой, който е още жив“: — помисли си. Изкормвача така и не е бил заловен, а Де Салво е починал в затвора. Значи тези два случая му вършеха работа. Имаше още много възможности за него, дори да бъдат изключени убийците унищожили, скрили или изяли жертвите си.

Комуникаторът ѝ избръмча, точно когато надничаше през ключалката на вратата на Майра и се канеше да я отвори.

— Далас.

— Бакстър е. Мисля, че намерихме твоя човек, Далас. Свидетелка от съседната сграда, която е отивала на църква и е видяла човек в униформа на Градската поддръжка — или поне така смята тя — да излиза от сградата на жертвата с кутия за инструменти и пластмасова кошница за плодове.

— Времето съвпада ли?

— Съвсем точно. Тя иска лично да говори с теб.

— Доведете я в управлението да видим какво има да ми каже — отвърна Ив и прекъсна връзката точно навреме, когато вратата на кабинета на криминалната психоложка внезапно се отвори.

Доктор Майра я посрещна с обичайното си ведро изражение и я покани да седне на едно от удобните кресла пред бюрото си. Беше облечена в един от елегантните си костюми с цвят на праскова, който особено добре подчертаваше топлите черти на лицето ѝ и подходеше на сламените кичури в кестенявата ѝ коса.

— Благодаря ти, че ме прие без предварителна уговорка — поде Ив.

— Знаеш, че бих направила всичко, за да ти помогна, особено в този случай — отвърна Майра и се приближи към автоготвача, за да поръча сок за приятелката си. Тя добре познаваше дневния ѝ режим и

предположи, че кафетата, които е изпила вече прехвърлят допустимата бройка. — Кажи ми каквото знаеш. Имаш десет минути.

Ив се отпусна и започна с жертвата — как е била открита, какъв метод е бил използван за убийството ѝ и какво е гласила поредната бележка.

Междувременно Майра бе успяла да пхне в ръката ѝ чашата със сок и бе седнала зад бюрото си, откъдето внимателно я наблюдаваше. Накрая, когато Ив приключи с разказа си и се възцари тишина, психоложката прокара ръка през косата си и изпитателно се вгледа в Ив.

— Има и нещо друго. Нещо, което те е развълнувало.

— Просто... — Ив пресуши сока си като лекарство, на един дъх. — Днес разговарях със снахата на Грег и това, което ми каза, ми напомни за начина, по който дъщеря ти говори за теб. Пълно съвпадение. След това чух същите неща от човека от пазара, който е посещавала, от хората, с които е работела, от всички. Тя е оставила следа. Също като теб. Това е нещо, което той не е отчел — начина, по който хората ще се сплотят заради нея. Ще се борят за нея.

— Права си. Очаквал е самото събитие да се превърне в голяма тема, тоест той самият да стане темата. Тя самата, освен че е била подходяща, е произволен избор. Въпреки че първата му жертва е изкарвала прехраната си със секс, а втората е била жестоко малтретирана сексуално, убийствата не са сексуални актове, те са гневен протест срещу секса. Срещу жените. И този акт го прави силен, а тях свежда до нулата.

— Дебнел е Грег — каза Ив и сподели разкритията си с Майра.

— Той е много внимателен. По свой начин педантичен, въпреки факта, че и двете убийства са доста зловещи. Подготвя ги съвестно, също така съвестно имитира. Всеки успех му доказва, че е по-силен, по-значим от жените, които убива, но и, че превъзхожда мъжете, на които подражава. Не му е необходимо да се придържа към определен модел, или поне така си мисли, защото, разбира се, модел има. Смята, че е напълно способен да извърши всякакъв вид убийство и да му се размине. Да те надхитри, теб, жената, с която е избрал да играе. Той побеждава жената в теб, доказва, че стоиш по-ниско от него всеки път, когато ти оставя бележка.

— Бележките му обаче не се връзват с всичко, което каза досега. Те са великодушни и шеговити. А той не е.

— Поредната дегизация — съгласи се Майра. — Поредната маска. Умишлено се старае да звучи различно в тях, по същия начин, както се е стараел да звучи различно пред хората, с които е говорил, докато е дебнел Грег. Отново господин Разнообразие.

— За него е важно да не бъде вкаран в определена рамка, да не му се сложи определен етикет, да не бъде вкаран в някакъв стереотип. Вероятно точно това му е причинявала някоя властна жена в детството. Вероятно поддържа илюзията за образа, който тя му е внушила, но той не вижда себе си по този начин. Той убива майката, Ив. Чрез Утън убива майката курва, а чрез Лоис Грег — майката хранителка. Когато и да имитира следващия път, жертвата ще бъде за него поредно превъплъщение на майката.

— Проучих различни възможности, но колкото и да стеснявам кръга на тези, които би имитирал, няма да се добера до следващата жертва преди него.

— Ще му трябва време да се подготви, да приеме нов облик, нов стил.

— Не много — промърмори Ив. — Няма да му трябва много време, защото вече го е измислил. Той не е започнал всичко това миналата седмица.

— Съвсем вярно. Започнало е преди години. Още в детството си е изпитвал такава необходимост. Типичният сценарий на измъчване или убиване на малки животни, таен тормоз над други деца, сексуални смущения. Ако семейството или хората, които са го отглеждали са знаели, може да са го подложили на терапия.

— А ако не са?

— Независимо дали те са знаели, ние знаем, че неговите потребности и действия са ескалирали. От психологическия портрет и показанията на свидетелите можем да заключим, че той е някъде към края на трийсетте. Не е започнал да убива на тази възраст, не е започнал с Джейси Утън. Ще има и други. Ти ще ги откриеш — каза Майра — и те ще те отвеждат до него.

— Да, ще ги откроя. Благодаря — Ив стана. — Знам, че си притисната от времето, а и аз имам свидетелка, която е на път към управлението — поде тя, сетне смени тона. — А, и още нещо —

благодаря за поканата за неделя. Съжалявам, че се наложи да се изнижа така.

— Беше прекрасно, че вие двамата бяхте с нас известно време, колкото и да е то — Майра също се изправи. — Надявам се, че ще ми кажеш какво те мъчи. Имаше време, когато не би го направила, нито би ми позволила да забележа, че нещо те измъчва. Мислех, че вече сме отминали този етап.

— Десетте ми минути свършиха.

— Ив — прошепна Майра и сложи ръката си върху нейната.

— Сънувах сън — думите излетяха от устата ѝ бързо, сякаш бяха чакали да излязат на свобода. — Нещо подобно на сън. За майка ми.

— Седни — Майра пристъпи към бюрото си и се свърза с помощничката си. — Ще се забавя още няколко минути — каза тя и бързо изключи интеркома, преди помощничката ѝ да успее да отговори.

— Не искам да те задържам. Не е кой знае какво. Не беше кошмар. Не точно.

— Никога до сега не си имала истински спомен за майка си.

— Не. Ти знаеш. Само веднъж преди време си спомних, че чувам гласа ѝ как му крещи, кара се с него заради мен. Но този път я видях. Видях лицето ѝ. Имам нейните очи. Мамка му.

Тя седна, не, просто се стовари на стола и притисна дланите си към същите тези очи.

— Защо? По дяволите.

— Произволност на генетичния код, Ив. Твърде умна си, за да мислиш, че цветът на очите ти означава нещо.

— Майната ѝ на науката и без друго я мразя. Това е всичко. Видях как ме гледаше с тях. Тя ме мразеше, дълбока омраза, стигаща чак до червата ѝ. Не го разбирам, просто не го разбирам. Бях на... не ме бива да преценявам възрастта на дете. На три, може би на четири. Но тя ме мразеше така, както мразиш стар враг.

Майра искаше да се приближи до нея, да я прегърне, да я приласкае като майка. Но знаеше, че не трябва.

— И това те нарани.

— Чудех се — тя си пое въздух и рязко го издиша. — Предполагам, че се чудех дали той по някакъв начин не ме е откъснал от нея в някакъв момент. Не я е пребил до смърт и не е заминал с мен.

Чудех се дали, въпреки наркотиците, все пак не е изпитвала някакво чувство към мен. Мисълта ми е, че като носиш някого девет месеца в тялото си, би трябвало да чувстваш нещо.

— Да, така е — нежно каза Майра. — Но някои хора не са способни да обичат. Ти също го знаеш.

— По-добре от повечето хора. Живеех си с представата за една друга майка, докато не се разби на пух и прах. За една майка, която ме търси, тревожи се за мен. Опитва се да ме открие през цялото това време, защото... дълбоко в себе си ме е обичала. Но не е така. В очите ѝ нямаше нищо друго, освен омраза, когато ме погледна. Погледна едно дете.

— Знаеш, че не е мразела теб, защото никога не те е познавала. Не истински. И липсата на чувство у нея не е била и не е твоя вина. Тя просто не е имала това чувство. Ти си трудна жена, Ив.

Тя се засмя леко и сви рамо.

— Да бе. Така значи?

— Трудна жена, често доста дразнеща, своенравна, взискателна и нетърпелива.

— Ще стигнеш ли скоро до добрите ми страни?

— Нямам толкова време — Майра се усмихна, доволна, че чува обичайния сарказъм. — Но твоите недостатъци, такива каквито може би ги виждат някои, не пречат на тези, които те познават, да те обичат, да те уважават и да ти се възхищават. Каж ми какво си спомняш.

Ив въздъхна и заразказва съня си с хладната безстрастност и внимание към детайлите, които би използвала в полицейски рапорт.

— Не знам къде се намирахме. Имам предвид в кой град. Но знам, че тя проституираше за пари и наркотици, и той нямаше нищо против. Знам, че искаше да се отърве от мен, но той беше против, защото имал други планове за мен. Като негова инвестиция.

— Те не са ти били истински родители.

— Моля?

— Заченали са те — яйцеклетка и сперматозоид. Тя те е отгледала в тялото си като в инкубатор и те е изхвърлила от него, когато е дошло времето. Но не са ти били родители. Има разлика. Знаеш, че има.

— Предполагам.

— Ти не си като тях. Ти си ги надраснала. Има още една разлика. Позволи ми да кажа нещо последно, преди помощничката ми да ми прегризе гърлото и да ме накаже за това, че нарушавам графика си. Ти също си оставила следа и си оказала влияние върху живота на много хора, много повече, отколкото ти или аз можем да преброим. Спомни си това следващия път, когато се погледнеш в огледалото и в собствените си очи.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато Ив влезе в стаята за почивка, Бакстър нагъваше огромен сандвич, който миришеше прекалено добре и изглеждаше прекалено свеж, за да е дошъл от ведомствения автоготвач, от някой от автоматите или пък от гишето за храна за вкъщи в стола.

Изглеждаше домашно приготвен и вкусен.

До него на квадратната маса благовидният Трухарт работеше старателно над салатата от марули, покрита с парченца пиле. Срещу тях жена, която изглеждаше така, сякаш е видяла изгревите и залезите на цели два века им се усмихваше добросърдечно.

— Кажете сега — каза тя с писклив глас, — това не е ли по-добро от всичко, което може да ви даде една машина?

— Ъхъ — отговори Бакстър, без да спира да дъвчи, видимо съгласен с нея и безгранично щастлив.

Устата на Трухарт, който беше по-млад и почти толкова зелен, колкото и салатата си, не беше толкова натъпкана, той дръпна стола си назад, когато забеляза Ив.

— Лейтенант.

Застана мирно, а Бакстър погледна насмешливо новобранеца и с обожание — сандвича си.

Той преглътна залъка си.

— Господи, Трухарт, спести ми подмазването, поне докато си смеля храната. Далас, представям ти възхитителната и прекрасна госпожа Елза Паркси. Госпожо Паркси, това е лейтенант Далас, ръководещата на разследването, с която искахте да говорите.

— Благодаря ви, че дойдохте, госпожо Паркси.

— Това е мой дълг, нали? Като гражданка, да не говорим като приятелка и съседка. Лоис се грижеше за мен, когато имах нужда, сега аз ще се погрижа за нея, доколкото мога. Седни, миличка. Обядвала ли си?

Ив хвърли едно око към сандвича, после към салатата и преглътна завистта, която се надигна в общо взето празния й стомах.

— Да, госпожо.

— Казах на тези момчета, че ще им направя страхотно ядене. Не мога да понасям храна от автомат. Тя не е естествена. Детектив Бакстър, предложете малко от този сандвич на момичето. Толкова е кльощава.

— Яла съм, наистина. Детектив Бакстър ми каза, че в неделя сутринта сте видели някакъв мъж да излиза от сградата, където е живяла госпожа Грег.

— Да. Не съм говорила с полицията преди това, защото след църква отидох при внук си и останах да преспя при него. Разбира се, вчера по новините чух за Лоис.

Безбройните бръчки по нейното изсъхнало като стафида лице се изкривиха в изражение, което Ив определи като скръб.

— Никога не съм била толкова шокирана и разстроена, дори когато моят Фред, лека му пръст, падна под трамвай № 3 през 2035 г. Тя беше добра жена и добра съседка.

— Да, знам. Какво може да ни кажете за мъжа, когото видяхте?

— Почти не му обърнах внимание. Очите ми все още виждат доста добре. Оправих ги отново миналия март, но не му обърнах особено внимание.

Тя разсеяно извади пакет хартиени кърпички от подобна на пещера дамска чанта и ги подаде на Бакстър.

— Благодаря, госпожо Паркси — каза той с покорен, изпълнен с уважение глас.

— Ти си добро момче — тя го потупа по ръката, след което насочи вниманието си към Ив. — До къде бях стигнала? А, да. Тъкмо излизах, за да чакам внука си. Той се отбива всяка неделя в девет и петнайсет сутринта, за да ме закара на църква. Ходите ли на църква?

През погледа на госпожа Паркси премина светкавичен проблясък като от мънисто, което накара Ив да се поколебае кое да избере — истината или удобната лъжа.

— Да, госпожо — обади се Трухарт, а изражението му беше напълно сериозно. — Обичам да ходя да слушам месата „Свети Патрик“, когато мога да стигна до средната част на града в неделя. Иначе ходя в „Света Богородица Мъченица“ в центъра.

— Католик ли си?

— Да, госпожо.

— Е, всичко е наред — тя потупа и неговата ръка, сякаш да го успокои, че вината не е негова.

— Видели сте мъжа да излиза от блока на госпожа Грег — подсети я Ив.

— Казах, че съм го видяла, нали така? Той излезе една минута, след като прекрачих прага на входната врата от другата страна на улицата. Беше облечен в сива униформа и носеше черна кутия за инструменти. В другата си ръка държеше синя пластмасова кошница като онези, дето ги имат по пазарите. Не можах да видя какво имаше в нея, зрението ми е добро, както вече казах, но беше далеч, пък и аз не зяпах в мъжа.

— Как изглеждаше?

— Изглеждаше като техник. Бял мъж или със смесен произход. Трудно е да се каже, защото слънцето ми светеше в очите. Не знам на колко години. Определено не на моите — тя се захла и разкри възхитителен набор от изкуствени зъби. — Трийсет, четирийсет, петдесет, шейсет — всички ти изглеждат еднакви, щом удариш един век, а аз ударих моя, та и седемнайсет отгоре този март. Но според мен е на трийсет или четирийсет.

— Поздравления, госпожо Паркси — каза Трухарт и ѝ се усмихна.

— Ти си много приятен младеж. Онзи носеше фуражка, униформена фуражка и слънчеви очила. Тъмни. Аз също бях сложила моите. Слънцето блестеше силно, въпреки че беше още рано. Той ме видя — не можах да видя очите му, разбира се — но той ме видя, защото ми се усмихна и леко ми се поклони. Нахалство му казвам аз на това; просто изсумтах и погледнах в друга посока, защото не понасям нахалството.

— В каква посока тръгна?

— О, запъти се на изток. С пружинираща походка, като човек доволен от сутрешната си работа. Лоша работа, лоша работа е, когато някакъв мъж може просто ей така спокойно да си върви по тротоара, след като е убил жена. Лоис неведнъж е ходила вместо мен на пазар, когато съм се чувствала зле и ми носеше цветя, за да ме разведри. Винаги отделяше по някоя минута да си побъбри с мен. Съжалявам, че не знаех какво е сторил. Внукът ми пристигна една-две минути по-

късно — той винаги е точен. Щях да му кажа да прегази това гадно животно на улицата. Бог ми е свидетел, щях да го накарам.

Тя продължи да разпитва госпожа Паркси, докато не се убеди, че е получила всичко, което жената може да ѝ даде, сетне я предаде на Трухарт и му нареди да я придружи до униформен полицаи, който да я откара вкъщи.

— Бакстър, остани още една минута — тя зарови ръка в джоба си и установи, че по-рано през деня бе дала на Пийбоди последните си жетони. — Имаш ли достатъчно за едно „Пепси“?

— Какъв е проблемът да използваш номера на значката си? Да не би да си прескочила лимита?

Тя му хвърли изпълнен с неприязън поглед, почти се разсърди.

— Въведа ли си номера, машината ми изказва съжаленията си. Тази в нашия отдел направо ме мрази — провежда лична вендета. И те си говорят помежду си, Бакстър. Не си мисли, че не си общуват.

Той я наблюдава в продължение на минута и накрая каза:

— Имаш нужда от почивка.

— Имам нужда от „Пепси“, мамка му. Искаш ли да ти дам разписка?

Той се приближи до автомата, въведе номера на значката си и поръча кутията.

„Добър ден. Вие поръчахте половин литър «Пепси» в метална кутия. Страхотно е! Пожелавам ви безопасен и ползотворен ден и не забравяйте да рециклирате след това.“

Бакстър извади кутийката, върна се при Ив и ѝ я подаде.

— Черпя те.

— Благодаря. Виж, знам, че имаш много работа. Благодарна съм ти, че отдели време за проучването.

— Просто го включи в доклада си. Може и аз да понамажа покрай теб.

Тя кимна към вратата, така че излязоха и продължиха да разговарят.

— Трухарт изглежда добре. Достатъчно стабилен ли е?

— Лекарят каза, че физически е добре. Хлапето е здраво като кон. Психиатърът също му даде зелена светлина.

— Четох оценките, Бакстър. Питам те ти какво мислиш.

— Струва ми се, че това, което му се случи преди няколко седмици, извади от равновесие повече мен, отколкото него. Той е стабилен, Далас. Истинско съкровище. Да ти призная, никога не съм възнамерявал да си взема заек и да сложа треньорска шапка, но той е същински дар божии.

Бакстър поклати глава, докато се качваха на ескалатора:

— Хлапето обича работата. Мамка му, той живее с работата, както никой друг — освен теб. Той се втурва за всяка смяна, умира от желание да работи. Казвам ти, направо ми стопля сърцето.

Останала довольна, Ив се запъти надолу по коридора с него.

— Като говорим за обучаващи се — продължи Бакстър, — чух, че Пийбоди ще се явява на изпит за детектив след няколко дни.

— Правилно си чул.

— Нервна ли си, мамче?

— Много смешно. Защо трябва да съм нервна?

Той се захили и в следващия момент и двамата се обърнаха по посока на пронизителен вой. Някакъв кльощав тип с белезници се изтръгна от униформения полицаи, който го придружаваше, повали на колене друг с добре центриран ритник в слабините, след което се понесе към ескалатора с подивели очи, а от устата му хвърчеше слюнка.

Тъй като държеше кутийка „Пепси“ в ръката си, Ив замахна с нея. Уцели го точно между очите. Чу се тъп звук. Беше по-скоро изненадан, отколкото сериозно наранен, затова само се препъна, изправи се, снижи глава и я нападна като стенобойна машина.

Тя имаше точно толкова време, колкото да успее да се завърти. В следващия момент вдигна рязко коляното си и го заби в брадичката му. Чу се ужасен звук от изпукване, който, предположи Ив, беше или от удара в челюстта му или от измятането на хрущяла в коляното ѝ.

Какъвто и да беше случаят, той полетя надолу и падна на задника си, след което моментално бе поет от двама униформени и един случайно минаващ цивилен.

Бакстър прибра оръжието си и се почеса по главата, загледан в мелето на пода.

— Искаш ли ново „Пепси“, Далас?

Това, което бе останало от нейното се разливаше в кафява локва на пода.

— Дявол да го вземе. Кой отговаря за този задник?

— Аз, лейтенант — един от униформените се запрепъва към нея. Той се задъхваше, а долната му устна кървеше. — Водех го към участъка за...

— Полицай, защо изгубихте контрол над арестанта си?

— Смятах, че е под контрол, лейтенант. Той...

— Очевидно сте смятал погрешно. Явно се налага да си припомните каква е правилната процедура.

Арестантът се мятеше, риташе и пишеше като жена. За да демонстрира какво представлява правилна процедура, Ив се наведе, без да обръща внимание на болезненото прещракване в коляното. Сграбчи пищящия тип за един кичур от дългата му тъмна коса и изви главата му, докато обезумелият му поглед не срещна нейния.

— Млъквай. Ако не млъкнеш, ако моментално не спреш да се съпротивляваш, ще ти изтръгна езика от устата, ще го омотая около врата ти и ще те удуша с него.

По погледа му разбра, че се е позабавлявал с някакви химични вещества, но нейната заплаха постигна целта си — или може би тонът ѝ му подсказа, че наистина го мисли, и то съвсем буквално.

Когато той се отпусна, Ив се изправи и изгледа униформения полицай със същия хладен поглед:

— Прибави оказване на съпротива и нападение над полицай към днешния списък с награди за нашия гост. Искам да видя копие от рапорта ти, преди да го подадеш, полицай — тя умишлено плъзна поглед надолу и провери табелката на гърдите му, — Кълин.

— Слушам, лейтенант.

— Изпуснеш ли го пак, ще използвам неговия език, за да те удуша. Действай.

Настана леко боричкане, когато двамата униформени се намесиха в знак на солидарност, за да вдигнат арестанта и да го повлекат по коридора.

Бакстър подаде на Ив нова кутийка с „Пепси“:

— Реших, че си го заслужила.

— Адски си прав — промърмори тя и закуцука към отдел „Убийства“.

Ив написа собствения си рапорт и лично го занесе на командир Уитни. С жест той я покани да седне, което тя прие с благодарност, понеже нямаше да усеща твърде силно болката в коляното.

Когато приключи с устния си рапорт, началникът ѝ каза:

— Изолираш медиите, според теб това ще го амбицира или ще го засегне?

— С медиите или без тях, той отново ловува. Жертвите му са случайни, но той ги подбира, а подбирането изисква време. Що се отнася до средствата за масова информация, пуснах няколко изказвания чрез Отдела за връзки с медиите. Те са съсредоточени върху първото убийство. То е по-атрактивно в сравнение с убийството и изнасилването на шейсетгодишна жена в апартамента ѝ. От него няма да се заинтересуват твърде много, докато някой от тях не се добере до информацията, че между двете убийства има връзка. Това ще се случи, особено ако той удари отново, но все пак имаме време за глътка въздух.

— Подвеждаш медиите?

— Не, сър. Просто не ги отвеждам никъде. Направих изявление пред Куинтън Поуст от Канал 75, вместо пред Надин Фарст, защото сметнах, че трябва да охладя слуховете, че имам любимци. Сече му пипето, но още е зелен. Щом Надин ухапе това, тя ще направи връзката. Дотогава не съм длъжна да отговарям на въпрос, който не е зададен.

— Правилно.

— От друга страна, сър, мисля, че въпреки твърденията му, на него не му пука особено за вниманието на медиите. Не и този път. Той иска моето внимание и го получава. Психологическият портрет, направен от доктор Майра, потвърждава потребността му да доминира над жените и да ги унищожава. Властната жена е неговата Немезида. Това съм аз, ето защо ме е избрал.

— Набелязана жертва ли си?

— Не ми се вярва или поне не, докато се придържа към модела си.

Уитни изсумтя и събра върховете на пръстите си.

— Трябва да знаеш, че получих оплаквания.

— Сър?

— Едно от Лео Фортни, който хленчи, че си го тормозила и заплашва да заведе дело срещу теб и отдела. Второ от канцелариите на Нилс Ренквист, в което се споделя... неудоволствие от факта, че съпруга на дипломат е била разпитвана от служител на нюйоркската полиция. И трето от представител на Кармайкъл Смит, който разпалено издекламира нещо за негативния ефект, който би предизвикал тормозът над неговия клиент от страна на... как го каза? Безчувствена, агресивна и надъхана личност със значка.

— Това трябва да съм аз. Лео Фортни даде невярна информация по време на първия разговор. Той е сменил историята си до известна степен по време на втория разговор, проведен от помощничката ми, но версията му все така намирисва. Както с Нилс Ренквист, така и със съпругата му бе проведен разговор, а не са били разпитвани. И въпреки че и двамата оказаха съдействие, никой от тях не беше особено отзивчив. Що се отнася до Кармайкъл, ако отнякъде изтече информация, че по някакъв начин е замесен в моето разследване, то ще е от самия него.

— Смяташ да разглеждаш всеки от тях като заподозрян това разследване.

— Да, сър.

— Добре — доволно кимна той. — Не ми пречи да импровизирам отговори на оплакванията, но този път пипай внимателно, Далас. Всеки от тях по свой начин притежава значителна власт и те до един знаят как да използват медиите в своя полза.

— Ако някой от тях е убиецът, аз ще събера доказателства. Пък после нека използват медиите от затвора.

— Тогава ги омотай, но внимателно.

Свободна да си върви, тя се изправи. Уитни повдигна едната си вежда, когато тя се запъти към вратата:

— Какво е станало с крака ти?

— Просто коляното — отвърна тя, ядосана, че бе забравила да контролира куцането си на излизане. Затова леко се усмихна. — Попаднах в глупава ситуация — допълни тя и затвори вратата зад себе си.

Тръгна си по-късно, отколкото бе възнамерявала и попадна в доста неприятно задръстване. Вместо да се бори с него, Ив изчака, като използва времето, за да размишлява, да прегледа бележките си и да нахвърля нови.

Имаше заподозрени, макар че ѝ липсваха доказателства. Имаше нишки, които се преплитаха и в двете убийства. Бележките, тонът им, имитацията.

Нямаше ДНК проби, нито веществени улики, нито доказателства, които да я наведат на мисълта, че убиецът е познавал жертвите си. Свидетелските показания описваха мъж от бялата или от смесената раса, с неопределена възраст и цвят на кожата. „Използвал е различни акценти — помисли си. — Защото явно има характерен глас?“

Ренквист с неговите британски тоналности. Кармайкъл с прословутите си извивки.

Възможно.

И все пак Фортни правеше изявления пред средствата за масова информация и обществото достатъчно често. Би могъл да сметне, че някой ще го познае.

Или пък това отново може да е свързано с егоцентризма, при всеки един от тях. „Толкова съм значим и известен, че всеки би ме познал, ако не се дегизирам.“

„Търси властна жена“ — каза си тя. Това е в основата на всичко, това е ключът към загадката.

Ив съблече якето си, докато вървеше от колата към къщата. Беше задушно, някак си като наелектризирано. Може би се задаваше буря. „Дъждът няма да навреди“ — помисли си тя и праметна якето си върху колоната на стълбището. Един силен дъжд би могъл да задържи нейния човек в леговището му и да му попречи да излезе на лов.

Преди да се заеме отново с работата си, със своя лов, тя трябваше да се добере до един друг мъж.

Говорещата карта ѝ съобщи, че Рурк е във вътрешния двор, до който се стига през кухнята. Тя нямаше никаква идея защо би стоял навън на този отвратителен въздух, когато къщата беше благодатно освежаваща и хладна.

Но тя извървя дългата отсечка до кухнята, прекоси помещението и излезе навън, където се намираше той. Там просто се вцепени и загуби ума и дума.

— А, добре, вече си тук. Можем да започваме.

Беше облечен в джинси — това не беше обичайното му домашно облекло — и бяла тениска. Беше бос и леко запотен, което й допадна. Истината беше, че той би допаднал не само на нея, но на която и да било жена, независимо от облеклото си, независимо от обстоятелството, че стоеше в жаркия вътрешен двор през една септемврийска вечер, в която уредите за измерване качеството на въздуха просто бяха развели белия байрак и се бяха предали без бой.

Но в момента тя бе по-силно заинтригувана от огромния, блестящ сребрист уред до него.

— Какво е това нещо?

— Това е уред за готвене на открито.

Внимателно и с известно облекчение, че все още носи оръжието си за всеки случай, тя се приближи.

— Нещо като барбекю?

— Да, и това, плюс още много неща — той погали с красивата си ръка капака, както мъж гали жена, в която се е влюбил безпаметно. — Възхитително, нали? Пристигна преди час.

Беше много масивен и отблясъците, хвърляни от слънцето по повърхността му бяха почти ослепителни. Тя забеляза, че имаше няколко капака, някакви допълнителни джаджи от двете страни, както и отделение с вратичка, разположено под основния корпус.

Имаше безбройно много копчета, лостове и циферблати. Ив навлажни устни:

— Хм. Не прилича съвсем на онова, което използваша семейство Майра.

— По-нов модел — той отвори основния капак и разкри още една блестяща повърхност с множество лъскави решетки и купчина сребристи кубчета отдолу, като страничната повърхност на отделението бе покрита със здрав метал. — Не виждам причина да не си вземем последен модел.

— Наистина е огромен. Направо можеш да живееш в него.

— След като направим няколко пробни обиколки, си мислех, че можем да си спретнем наше барбекю. През почивните дни около Деня на труда.

— Предполагам, че под пробни обиколки нямаш предвид, че ще караш това чудо някъде — тя заби един бърз, проучващ ритник в едно

от големите му масивни колела.

— Всичко е под контрол — той се наведе и отвори една от вратичките. — Хладилно отделение. Имаме пържоли, картофи, малко зеленчуци, които ще набодем на тези шишове.

— Така ли ще направим?

— Трябва само да ги набодем — заяви той. — Имаме и бутилка с шампанско, за да го осветим. Макар че си мислех, че е по-добре да го изпием, отколкото да халосваме уреда с бутилката.

— Мога да се заема с тази част. Някога да си правил пържоли?

Той ѝ хвърли благ поглед, докато отваряше бутилката с шампанско:

— Прочетох наръчника, а освен това гледах как се прави у Майра. Не е чак такава философия, Ив. Месо и топлина, нищо повече.

— Добре — тя взе чашата, която ѝ бе налял. — Какво се прави първо?

— Включвам го и според времевото разписание в наръчника първо се слагат картофите. Те отнемат най-много време. Докато станат, ние ще седим на сянка.

При мисълта, че той ще включи чудовищния уред, тя предпазливо отстъпи назад.

— Да, добре, аз направо ще подхвана частта със седенето на сянка — последваха още няколко крачки назад.

И все пак тя го обичаше, затова се подготви да скочи да го защити, в случай, че уредът стане раздразнителен. Тя наблюдаваше как Рурк нарежда картофите на едно от по-малките отделения на грила, а сетне се зае с лостовете. Появи се червена светлина, подобна на враждебно око. Очевидно това го изпълни със задоволство, тъй като затвори капака, потупа го, след което извади малък поднос със солени бисквити и сирене от най-долното отделение.

Той изглеждаше доста сладък, трябваше да си признае тя, докато носеше подноса, прекосявайки слънчевия двор с боси крака и вързана на тила коса, както често я носеше, когато се занимаваше с някаква сериозна работа.

Ив му се ухили и пхна парченце сирене в устата си:

— Приготвил си всичко това.

— Да. При това беше много приятно — той опъна краката си и отпи от шампанското. — Не разбирам защо по-рано не съм се завъртал

из кухнята.

Чадърът над масата прекъсваше палещата слънчева струя и шампанското беше леденостудено. Никак не беше зле след дълъг ден, реши тя.

— И как разбираш, че картофите са готови?

— Има си хронометър. Също така се споменава, че можем да решим да ги боднем с вилица.

— Защо?

— Беше нещо свързано с това кога са готови. Но предполагам, че се разбира от само себе си. Какво си направила с коляното си?

„Никога не пропуска да забележи нещо необичайно“ — помисли си тя.

— Някакъв униформен тъпак позволи на един задник да му избяга. Използвах коляното си, за да попреча на въпросния задник да ме катурне по ескалатора. Сега сигурно реве, защото челюстта му е разместена и има леко сътресение на мозъка.

— Коляно за челюст. Разумно. Как получи сътресението?

— Той твърди, че е от кутийката „Пепси“, която му заковах между очите, но това са пълни глупости. По-скоро предполагам, че го е получил, когато му се нахвърлиха няколко ченгета.

— Хвърлила си „Пепси“-то си по него.

— То ми беше под ръка.

— Скъпата ми Ив — той поднесе свободната ѝ ръка към устните си и я целуна. — Както винаги изобретателна.

— Може и така да е, но ми се наложи да губя още време с бумащина. Полицай Кълин ще има да се разкайва.

— Не се и съмнявам.

Той сипа още шампанско и те го изпиха под закрилящата сянка. Когато Ив чу далечния тътен на гръмотевица, тя повдигна вежди и хвърли поглед към грила:

— Май ти предстои пороен дъжд.

— Има време. Просто ще го увеличи малко и ще сложа пържолите.

Петнайсет минути по-късно Ив отпи от шампанското си и видя как едно малко пламъче изригна от единия край на грила. И тъй като то не беше първото, тя не се стресна от него.

Вместо това наблюдаваше как Рурк се бори с новата си играчка, проклина я на два езика и я измерва с поглед, пълен с възмущение.

Когато ги бодна с вилица, картофите се оказаха твърди като камък под почернелите си кори. Наложиха се два пъти да слагат в уреда зеленчуците на шиш.

Пържолите бяха гадно сиви от едната страна и черни от другата.

— Не е възможно — промърмори той. — Трябва да е дефектна.

Той набодне една от пържолите и я вдигна от грила, за да я огледа намръщено.

— Това не ми прилича на средно алангле.

Когато сокът, който се процеждаше от месото предизвика още едно избухване на пламък, той го подхвърли обратно на решетките.

Изригнаха още пламъци и уредът, както вече няколко пъти преди това, произнесе строго предупреждение:

„Активният огън не е желателен, нито препоръчителен. Моля препрограмирайте в рамките на трийсет секунди, в противен случай този уред ще премине в аварийен режим, както гласи наръчника, след което автоматично ще изключи.“

— Мамка ти, гадна кучко, колко пъти трябва да препрограмирам?

Ив отпи още една глътка от шампанското и реши, че не е уместно да посочва, че обръщението „кучко“ е неуместно, тъй като гласът, идващ от уреда, определено беше мъжки.

Мъжете, беше забелязала тя, редовно назоваха неодушевените предмети, които проклинаха или псуваха, с обидни женски имена. По дяволите, тя самата правеше същото.

Две светкавици проблеснаха и разцепиха небето, а гръмотевицата прозвуча по-наблизо с едно продължително, зловещо изръмжаване. Ив усети първите пръски дъжд в засилващия се вятър.

Тя се запъти да спаси остатъка от бутилката шампанско, докато Рурк стоеше с поглед, втренчен в грила.

— Мисля да хапна пица — каза тя и се отправи към къщата.

— Просто има дефект — Рурк изстърга онова, което беше останало от храната в отделението за отпадъци на машината. — Това не е край — закани се той на уреда и последва Ив в къщата.

— Ще му хвърля още един поглед утре — каза й той.

— Знаеш ли — тя прекоси кухнята и отиде до автоготвача, който по нейно мнение беше нормалният начин на готвене. Хубаво е човек да види, че ти също можеш да се провалиш като нас, останалите смъртни. Да се изпотиш целия, да се нервираш и да ругаеш неодушевени предмети. Въпреки че аз не съм никак убедена, че това чудо навън е неодушевено.

— Със сигурност има фабричен дефект — отвърна той, но вече ухилен до уши. — Утре ще се погрижа.

— Не се и съмнявам. Искаш ли да хапнем тук?

— Става. Най-вероятно няма да можем да ядем в кухнята след тази вечер, при положение че Съмърсет си идва утре.

Тя се вцепени, а чашата ѝ остана във въздуха, на половината път към устните ѝ.

— Утре? Не е възможно. Той замина преди пет минути.

— Утре по обяд — той се приближи към нея и прокара пръст по трапчинката на брадичката и. — Ваканцията му беше значително по-дълга от пет минути.

— Накарай го да я удължи. Кажи му... че трябва да направи околосветско пътешествие. С лодка. От онези, на които гребеш с весла. Ще му се отрази добре.

— Предложих му да си продължи почивката. Той е готов да се върне вкъщи.

— Да, но аз не съм — тя вдигна ръце.

Той само се усмихна, наведе се към нея и я целуна по челото така, сякаш целува дете.

Тя изпухтя навъсено:

— Добре тогава. Добре. Но сега ще трябва да правим секс на кухненския под.

— Моля?

— Това е в списъка ми с неща, които трябва да направим и още не сме стигали до него, така че ще трябва да се заемем веднага. Пицата може да почака.

— Имаш списък?

— Трябваше да бъде спонтанно и неконтролирано, но ще се задоволим с това, с което разполагаме.

Тя пресуши чашата си с шампанско, остави я настрана разкопча кобура си.

— Хайде, събличай се, приятел.

— Списък за секс? — удивен и очарован, той я наблюдаваше как стоварва кобура си на плота и се заема с ботушите си. — Значи тази атака на стълбите — нагоре-надолу по стълбите — е била включена в списъка ти.

— Точно така — тя измъкна ботуша си и го хвърли настрани.

— Дай ми да го видя — той подаде ръка, като настоятелно размърда пръсти.

Надвесена над втория си ботуш, тя надигна глава.

— Това е нещо, което ти би нарекъл списък на ум — тя потупа главата си. — Всичко е тук. Ти не се събличаш.

— Обичам ума ти.

— Да, добре, хайде само да отметнем това малко задължение, след това можем...

Тя млъкна, когато той я сграбчи в ръцете си и я сложи по задник върху кухненския плот. Сграбчвайки косата ѝ в двата си юмрука, той привлече устата ѝ към своята и я плени.

— Достатъчно спонтанно ли е за теб? — попита той, когато тя си пое дъх.

— Може би — думите се търкулнаха обратно в гърлото ѝ, когато той разкъса ризата ѝ.

— А това неконтролирано ли е?

Беше ѝ малко трудно да отговори, тъй като устата ѝ отново бе подложена на атака. Той смъкна онова, което бе останало от ризата ѝ до китките ѝ. Ръцете ѝ бяха пленени и това отприщи инстинктивна паника, която се преплете хаотично с изблик на вълнение, когато той дръпна разкъсаната материя като въже.

Сега ръцете ѝ се озоваха зад гърба, а кръвта бумтеше в ушите ѝ. Не беше в състояние да си поеме дъх напълно. Виното, което бе изпила замая главата ѝ, а мускулите на бедрата ѝ затрепериха.

— Ръцете ми — успя да каже само.

— Не още — той беше луд по нея. Направо беше полудял. Побъркваха го формите ѝ, уханието ѝ, вкусът ѝ. А сега и звукът, който издаваше, докато ръцете му шеметно препускаха по тялото ѝ.

Той пируваше с кожата ѝ, с гърдите ѝ, със сърцето ѝ, което биеше бясно под устните му. Тя отново изстена, потрепери, потъна в друг свят, докато използваше езика и зъбите си.

Да му се остави. За него нямаше нищо по-възбуждащо от момента, когато тя му се оставяше.

Все още не можеше да диша. Усещанията обаче я връхлитаха, твърде мощно, твърде дълбоко, за да бъдат назовани с меката дума удоволствие.

Тя го остави да я поеме, би го молила за още, ако имаше думи. Когато смъкна бикините по бедрата ѝ, тя се разтвори за него. И тези ръце, тези прекрасни ръце я докараха до върха.

Изкрещя, когато го достигна, когато оргазмът избухна нея с такава горещина, че тя се зачуди как просто не се разтопила от него и не се разтекла по плота като локва.

Главата ѝ се отпусна безсилно на рамото и тя успя да произнесе само една дума:

— Още.

— Винаги — устните му преминаха през косата ѝ, по бузата и отново намериха нейните. — Винаги.

Ръцете му я обвиха и нейните, вече освободени, отвърнаха на прегръдката. Тя склучи крака около кръста му и се помъчи да проговори, думите излязоха от устата ѝ на задъхани пресекулки.

— Не сме на пода.

— Ще стигнем до там — той я ухапа леко по рамото, по шията, чудейки се как се удържа да не я изяде цялата.

Издърпа я от плота, поемайки тежестта ѝ върху себе си, докато устните им се сляха отново, докато сърцата им туптяха заедно. Ръцете ѝ си проправиха път под тениската му, късите ѝ нокти дращеха влажната му кожа.

Сетне тя дръпна дрехата нагоре, издърпа я съвсем и заби зъби в рамото му:

— Господи, тялото ти. Мое, мое, мое.

Бяха на пода, дърпаха дрехите си и засмукваха жадно въздух, тъй като дробовете им бяха на път да се взривят. И този път, когато краката ѝ се склучиха около него, той влезе в нея.

Горещ, непоносимо горещ, тя го бе засмуквала в себе си, за да вземе още от него, за да го повлече със себе си. Ръцете му се плъзнаха по лъскавата ѝ кожа и намериха опора върху бедрата ѝ. Слели се в едно цяло, те останаха така, докато той не изкрещя от удоволствие.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Лежах по гръб на пода. Гърлото ѝ ужасно бе пресъхнало и тя не бе съвсем сигурна, че може да преглътне. Дишането ѝ отнемаше цялата енергия, която ѝ бе останала.

Що се отнася до спонтанния, неконтролиран секс, вече имаха победител.

Очите ѝ бяха затворени, защото клепачите ѝ тежаха приблизително по един тон. Почувства, че пръстите му леко докосват нейните и му даде максимален брой точки за възстановяване.

— Има ли още нещо в списъка ти?

— Не — дъхът ѝ свистеше. — С това се приключва.

— Слава богу.

Тя изсумтя — най-близкия звук до смях, който бе в състояние да произведе.

— Трябва да станем оттук преди утре на обяд.

— Мисля, че трябва да е по-скоро. Умирам от глад.

— Аз също. Не смятам, че си в състояние да изпълниш един от мъжкарските си номера и да ме вдигнеш.

— И аз не смятам. Надявах се ти да ме вдигнеш.

— Мда — те останаха там, където си бяха още една минута. — Може да опитаме заедно.

— На три тогава — той отброи. На три те успяха да се вдигнат един друг в седнало положение, след което просто си останаха така, ухилени до уши.

— Това беше много добро.

— Хрумването е мое — напомни му тя.

— Достойно за книгата на рекордите. По-добре да се опитаме да се изправим.

— Добре, но да не пришпорваме нещата.

Те се изправиха, олюляха се и се хвана един за друг като двойка пияници.

— Леле. Щях да кажа, че малко изгубих равновесие, докато те наблюдавах как губиш рунда в борбата с грила, но не е така. Ти ме накара да изляза от равновесие. Оценявам го.

— Удоволствието е изцяло мое — той положи глава на нейната.
— Само изчакай за минута, докато кръвта ми започне да циркулира отново.

— Кръвта ти има склонността да циркулира право към оная ти работа, а аз искам пица. И душ — сети се тя. — Душ и после пица, приятелю мой, защото на нищо не приличаме.

— Добре. Хайде да съберем каквото е останало от дрехите.

Тя откри раздраната си риза, онова, което някога е било бельо и разни останки от различни дрехи. Двамата заедно изнесоха веществените доказателства от кухнята.

— И не си и мисли, че ще ме изчукаш отново под душа. Приключихме.

Той я изчука отново под душа, но само защото тя го бе споменала.

Заеха се с пицата си. Когато вече работеше усърдно над третото си парче, тя усети, че може би празнината в стомаха ѝ започва да се запълва.

— Какво прави днес? — попита тя съпруга си.

— С кое?

Тя вирна глава:

— От време на време искам да знам какво правиш. Така си припомням, че не си само хубав секс обект.

— Аха, разбирам. Имах срещи — той вдигна рамене, докато тя не отместваше поглед от него. — Най-често, когато обяснявам какво правя, очите ти стават като стъкло или изпадаш в безсъзнание.

— Не е вярно. Е, добре, за стъклото може би си прав, но никога не губя съзнание.

— Имах среща с брокера си. Обсъдихме настоящите пазарни тенденции и...

— Нямам нужда от всички подробности. Среща с брокера — акции и бонове, и прочие. Ясно. Какво друго?

— Конференция за курорта „Олимп“. Два нови района са готови и предстои да бъдат пуснати. Увеличавам полицейските сили и отредите по сигурността. Шериф Анджело ти праща поздрав.

— Предай и на нея. Някакви проблеми там?

— Нищо сериозно — отми соления вкус на пицата „Пеперони“ с шампанско. — Дарсия се чуди кога ще отидем пак на гости.

— Следващия път, когато загубя съзнание и позволя да ме завлекат на космическа совалка — тя облиза соса от пръста си. — Какво друго?

— Среща с вътрешния персонал, няколко проверки на сигурността. Рутинни неща. Обсъждане на предварителните доклади за ферма за овце в Нова Зеландия, която смятам да купя.

— Овце? Бее-бее?

— Овце, вълна, агнешки котлети и други вторични продукти — той й подаде салфетка и я подсети за госпожа Паркси. — Имах дълъг работен обяд с няколко предприемачи и техния представител, които ме поканиха да се включа в проекта им. Огромен център за отдых на закрито в Ню Джързи.

— Ще се включиш ли?

— Малко вероятно. Но все пак беше забавно да ги чуя и да хапна за тяхна сметка. Това достатъчно ли ти е?

— И това е само до обяд?

— Точно така.

— Ти си зает човек. Сега по-трудно ли ти е да се занимаваш с всички тези работи извън Ню Йорк, отколкото преди, когато пътуваше?

— Аз още пътувам.

— Не както преди.

— Преди повече ме влечеше. Преди да имам жена, която иска да я изчукам на кухненския под.

Тя се усмихна, но той я познаваше твърде добре:

— Какво те тормози, Ив?

Тя едва не му разказа всичко за съня си, за спомена си, но се удържа. Темата за майките беше още твърде болезнена за него. Затова заговори за работата си. Не беше измъкване. Работата наистина я тормозеше.

— С цялото си същество усещам какъв е той. Но не мога да си го представя със сигурност. Променя се и ще се промени отново, за да ми попречи. Не, мисленето си няма да промени. Защото това също се променя. Добър е, защото се променя. Защото се превъплъщава в личността на този, когото имитира. Не знам дали ще успея да го спра.

— Вероятно се надява точно на това? Да те обърка, като избира различно лице, различен метод, различен тип жертва.

— Досега успява. Опитвам се да го разгранича от маската, която си слага. Да го видя такъв, какъвто е, за да разбера дали инстинктът ми е на прав път. За да мога да премина от инстинкта към доказателствата до ареста.

— И какво виждаш?

— Арогантност, интелигентност, гняв. Концентрация. Той има отлична концентрация. И страх, струва ми се. Чудя дали страхът го кара да имитира други, вместо да действа по свой собствен начин. Но от какво се страхува?

— От залавяне?

— От провал. Мисля, че от провал. И може би този страх от провал се корени във властна жена.

— Според мен го виждаш много по-ясно, отколкото признаваш.

— Виждам жертвите — промърмори тя. — Двете, които вече е убил и сянката на следващата. Не знам коя ще бъде, нито къде, нито защо ще избере тъкмо нея. И ако не открия всичко това, той ще се добере до нея, преди аз да се добера него.

Апетитът ѝ бе изчезнал, както и еуфорията от страхотния секс.

— Ти си зает човек, Рурк — каза тя. — Имаш си достатъчно работа.

— Предпочитам така. Както и ти.

— Браво на нас. Трябва да погледна списъка със заподозрените. Трябва да открия тази властна жена, защото, когато това стане, ще открия и него. Бих могла да използвам нечия подадена ръка.

Той взе нейната и я стисна:

— По случайност имам една свободна.

„Най-практичният начин да започне е по азбучен ред“ — помисли си тя. Макар че гордостта ѝ бе леко наранена, все пак реши да остави Рурк да работи на компютъра.

Беше се провалил с грила, но на този уред е истински цар.

— Ще започнем с Брийн — каза му тя. — Искam всичко, което може да се намери за Томас Е. Брийн, без да прекрaчваш законите за поверителност на информацията.

Той ѝ хвърли жален поглед.

— И какво му е забавното?

— Нека да е чисто.

— Добре тогава, искам кафе. И бисквита.

— Бисквита ли?

— Да — котаракът скочи на бюрото, за да завре глава в ръката на Рурк. — Знам, че имаш скривалище за бисквити. Искам една.

Тя постави ръце на хълбоците си и нервно потропа с пръсти:

— От къде знаеш, че имам скривалище?

Той погали котарака и ѝ се усмихна:

— Като останеш без надзор, през повечето време забравяш да ядеш и когато се сетиш, налиташ на сладко.

Имаше известни възражения срещу забележката за надзора, но сега имаше друг приоритет. Приблужи се към него с присвити очи и го изгледа изпитателно, сякаш срещу нея седеше главен заподозрян:

— Нали не си се промъкнал в кабинета ми в Централното управление и не си претарасил тайния ми склад за бонбони?

— Естествено, че не. Мога и сам да си намеря бонбони.

— Възможно е да лъжеш — каза тя след миг. — Доста си хлъзгав.

— Така каза и под душа.

— Ха-ха. Но мога обаче да си представя как дебнеш из управлението и ми задигаш шоколадовите бонбони, само за да ме подлудиш.

— Не и когато мога да намеря по-удобни начини да го постигна. Къде ми е кафето?

— Добре, добре. Томас Е. Брийн.

Ив отиде в кухнята и усети как котаракът се извива като панделка в краката ѝ, въпреки че бе изял парче пица. Програмира автоготвача да приготви кана кафе, свали чаши, след което хвърли предпазлив поглед към кабинета си, запъти се към малкия шкаф, в който бръкна, за да извади плика тройни шоколадови бисквити.

Извади една за Рурк и реши, че тя също може да хапне. После си помисли, какво пък толкова, той ѝ помагаше. Можеха да ометат каквото е останало в плика.

Подушвайки десерта, Галахад започна още по-усилено да мърка и да се умилква. Сипа му шепа котешки деликатеси и докато слагаше

кафето и бисквитите на поднос, видя как се нахвърли върху храната си — като лъв върху газела.

— Данните от първо ниво вече са готови, но сигурно вече имаш най-основното — каза Рурк. — Защо проверяваш Брийн?

— Първо, защото е стандартна процедура да проверявам всеки, когото съм разпитвала по време на разследване — тя остави подноса. — А се заравям по-надълбоко, защото при него ми светна лампичка. Не знам точно защо.

Тя се приближи към стенния екран, където Рурк вече бе извадил първоначалните данни.

— Томас Екуинас Брийн, трийсет и тригодишен, женен, с едно дете от мъжки пол на две години. Писател и професионален баща. Приличен доход. Докарва си добри пари и явно е на път да направи още повече. Едно задържане за незаконни вещества — „Зонър“ — на двайсет и една. Пушене в колежа, нищо изненадващо. Роден в Ню Йорк, завършил е Нюйоркския университет — хуманитарни науки със следдипломна квалификация по криминология — харесва ми това — и творческо писане. Изкарва прехраната си, като пише статии за списания, разкази и до този момент има две публикувани книги, и двете са бестселъри. Женен от пет години и двамата родители са живи и живеят във Флорида. Звучи ми нормално.

— Да — но не беше, помисли си Ив. В действителност не беше хубавата картинка, която се представяше. — Има хубава къща в хубав квартал. Не би могъл да си я позволи — не и преди втората си успешна книга, но жена му има високоплатена работа, така че най-вероятно комбинират приходите си, тъй като живеят там от втората година на брака си. Той се занимава с детето, а тя изкарва големите пачки.

Рурк опита бисквитата. „Жена му, помисли си, имаше непогрешим усет за сладкиши.“

— Имам известен брой служители с подобна семейна структура.

— Просто има нещо нередно, това е всичко. Трудно е да се назове. А и като прибавиш факта, че тоя тип прекарва деня си в мисли за убийства, описва ги с думи, чете за тях, пресъздава ги.

— Наистина ли? — той сипа кафе и за двама им. — Кой би посветил толкова много време и енергия на убийството?

— Усетих сарказма. Разликата е, че полицаят намира за отблъскващи убийствата. А той се омагьосва от тях. Крачката от

удивлението и възхищението до експериментирането не е толкова голяма. Има нужното образование, гъвкава програма и познания, както и мотив — ако медиите надушат убийствата, продажбите на книгите му ще се увеличат. Съпругата му е директор на модно списание и съм сигурна, че тя също знае цената на публичността.

Загледана замислено в екрана, тя се заклати напред-назад на краката си:

— Притежава хартията. Твърди, че е подарък от почитател, от някой, когото не си спомня. Няма как да се докаже, нито да се опровергае. И все пак би било интересно, ако открия, че той или жена му са я купили. Това би било много интересно.

— Мога леко да прекрача ограничителните мерки за поверителност и да видим какво мога да изровя по този въпрос.

Предложението беше съблазнително, но Ив поклати глава отрицателно:

— Покупката не се води нито на неговата сметка, нито нейната. Поне ние не сме открили нищо такова. Ако тръгнем в тази посока, ще бъде повече от леко прекрачване. Ще се придържам към биографичните данни засега.

— Развали ми удоволствието.

— Притежава хартията и това е предостатъчно. Позволи ми да я видя — усмихна му се Ив.

— Ако той е твой човек, не би ли трябвало жена му да знае?

— Така ми се струва и на мен, освен ако не е пълна идиотка. Биографията ѝ не ми изглежда като на идиотка. Джулиета Гейтс, на същата възраст, също завършила Нюйоркския университет. Мода и връзки с обществеността, двойна магистратура. Тя си е начертала път и го е следвала неотклонно. Минимално прекъсване за раждането, след това отново на работа. Изкарвала е двойно повече от него допреди две години и все още си докарва същата сума годишно. Чудя се как ли са регламентирани финансовите им дела?

— Какво търсиш?

— Кой поръчва музиката? Парите са власт, нали? Обзалагам се, че тя командва парада в това домакинство.

— Ако това е критерият, струва ми се, че аз нямам толкова контрол тук, колкото би трябвало.

— Лошо за теб. Изобщо не ми пука за парите ти. Обзалагам се обаче, че на Том му пука за нейните — с присвити очи тя отново си представи и него, и къщата, и детето, и усещането за дом. — Нуждае се от нейния дял, за да поддържа тази хубава къща, да отглежда детето, така както иска, поне докато не започне да печели повече. Първокласен модел дроид-детегледач, който му помага, хубави дрешки, хубави играчки, той самият си има свой работен ритъм, така че може да си позволи почивки, за да носи на конче сина си и да го води в парка.

— И тези черти на добър баща го правят заподозрян в убийство. Докато следя мисълта ти, започвам да се плаша, че всичко това ни превръща в една доста цинична двойка.

Тя хвърли поглед над рамото си, само за да го погледне за малко. Цинична или не, те бяха двойка в истинския смисъл на думата.

— Така и не каза нищо за нея. Виждаш неговите вещи и тези на детето, разпръснати из къщата. Играчки, обувки и така нататък, но нищо нейно. Интересно! Интересно е, че те не изглеждат едно цяло. Изкарай данните за родителите.

Тя им хвърли бърз поглед, попълвайки празнините в най-основните факти, които бе узнала преди това.

— Виждаш ли, и тук майката е ключовата фигура. Има сериозна кариера, тя е била основният източник на приходи. Бащата е напуснал работа, за да поеме функцията на професионален баща. И погледни, майката е работила като служител в Международната асоциация на жените, била е дори директор и е сътрудничела на „Феминист войс“. Възпитаничка на Нюйоркския университет, докато таткото е учил в държавен университет. Да, това е интересно.

— Този сценарий означава, че Брийн е израснал в среда, доминирана от жена, бил е контролиран от жена със силни политически наклонности и изяви, докато бащата е сменял пеленки и всичко останало. Майката го е притиснала да учи в нейния университет, или той го е направил, за да спечели одобрението ѝ. И когато си е избирал половинка, се е спрял на жена с ярка индивидуалност, която да контролира неговия свят, докато той приема исторически по-типичната за жените роля на отглеждащ родител.

— Да, което не го прави непременно извратен психопат, но е нещо, което трябва да се има предвид. Копирай и сложи във файл данните тук и на компютъра ми в управлението.

Той се усмихна, докато правеше онова, което му бе казала.

— Очевидно и аз съм се спрял на жена с ярка индивидуалност. Какво говори това за мен, питам се?

— Моля те! — рече тя и отиде да си вземе бисквита. — Утре имам среща с Джулиета Гейтс. Междувременно нека преминем към Лео Фортни.

Фортни беше на трийсет и осем години, имаше два брака зад гърба си, два развода, никакво потомство. Рурк изпълняваше изключително бързо исканията ѝ и тя прочете, че първата му съпруга е била незначителна филмова звезда, от порно видеофилмите. Бракът бе продължил само малко повече от година. Втората съпруга беше преуспяващ театрален агент.

— Около него има някаква шумотевица — вметна Рурк. — Пикантни слухове, ако се съди по репортажите в медиите. Искаш ли да ги извадя целите или ти трябва само ключовите моменти?

— Започни с ключовите моменти.

— Изглежда Лео е бил много лошо момче. — Рурк отпи от кафето си, зачетен в своя монитор. — Хванали са го по долни гащи, буквално, в хотелски апартамент в Ню Лос Анджелис, докато се е забавлявал с две доста надарени старлетки. Освен това се носели слухове за значителни количества химични стимуланти, както и за уреди от сексуално естество — между другото аз само цитирам. Явно подозирайки нещо подобно, жена му е наела частен детектив да го следи. Той бил обрулен до шушка при развода и си е навлякъл доста подигравки, тъй като няколко други жени на драго сърце разкрили пред медиите преживяванията си с горкия Лео. Едната казва следното: „Той е ерекция в движение, постоянно му става и обикновено му се свива в ключовия момент.“ Олеле!

— Развратен, неспособен да се контролира и публично изложен от жени. Има на сметката си няколко сексуални нападения и ексхибиционизъм. Харесва ми. Виж финансовото му състояние. Няма начин да поддържа начина на живот, който иска с това, което изкарва. Трябва му жена — понастоящем Пепър Франклин — която да го издържа.

— Не го харесвам — промърмори Рурк, докато продължаваше да чете. — Тя заслужава по-добър.

— Той се опита да сваля Пийбоди.

Той вдигна поглед и в очите му просветна мрачен блясък.

— Определено не го харесвам. На теб налетя ли ти?

— Не. Страх го е от мен.

— Значи поне не е напълно безмозъчен.

— Той всъщност е едно егоцентрично лъжливо копеле, което обича да вкарва тъпи женски в леглото си, Пийбоди се направи на такава пред него, и да използва по-силни жени, за да се грижат за него, а след това да им изневерява. Той е образован и знае как да си сложи блестящо лустро. Обича хубавия живот, включително скъпата хартия за писма, достатъчно театрален е, за да му харесва имитацията и има необходимата свобода да проучва и да ловува. Какво имаме за родителите му, семейната среда?

— На екрана е. Виждаш, че майка му е актриса. Предимно поддържащи роли, жанрови типажки. Всъщност съм гледал някои от филмите ѝ. Добра е, непрекъснато е ангажирана.

— Родила е Лео от съпруг номер две от общо пет. Бих казала, че определено е заета непрекъснато. Значи той има няколко втори бащи и доведени братя и сестри. Бащата е театрален брокер. Също като Лео.

— Ето, тук също има интересни неща — той преглеждаше бързо това първо ниво на информация и търсеше ключови скандални думи. — Нашият човек е бил на шест, когато родителите му са се развели — двамата са имали доста явни връзки по време на брака си и след това. Майка му също така е твърдяла, че бащата е склонен към физическо насилие. Но от друга страна той твърдял същото за нея. Съдейки по това, домашното им огнище трябва да е било като бойна сцена.

— Значи прибавяме детство, белязано от насилие и възможна родителска небрежност. Майката е обществена фигура, което я прави много силна. Сигурно са имали домашен персонал, нали? Прислужници, градинари, детегледачка. Виж какво ще изровиш кой се е грижил за малкия Лео, докато ми показваш семейство Ренквист.

— Тогава ще си взема още една бисквита.

Тя се извърна назад, като чу последното, готова да направи някаква саркастична забележка. Но щом го видя, с лъскавата му коса и будните, съсредоточени върху екрана очи, сърцето ѝ заби бясно.

Нелепо, беше нелепо. Тя много добре знаеше как изглежда той. И все пак той продължаваше силно да ѝ влияе.

Сигурно усети втренчения ѝ поглед върху себе си, защото вдигна очи и срещна нейните. Абсурдно красив мъж с бисквита в ръка.

— Мисля, че я заслужавам.

Мозъкът ѝ даде заето:

— Какво?

— Бисквитата — отвърна той и отхапа от нея. В следващ момент вирна глава. — Какво?

— Нищо — леко засрамена, тя се обърна и заповяда на сърцето си да се успокои. Време беше да преминат към следващия.

„Нилс Ренквист — помисли си. — Самодоволно, нахално копеле. Но това беше просто лично мнение. Време беше за факти.“

Той беше роден в Лондон. Майка му бе наполовина британка, наполовина американка. Четвърта братовчедка на краля по майчина линия и купища пари по бащина. Баща му беше лорд Ренквист, член на парламента и твърд консерватор. Една по-малка сестра, която се бе установила в Австралия с втория си съпруг.

Ренквист притежаваше целия британски образователен пакет. От „Стоунбридж“ в „Итън“, от „Итън“ в „Оксфорд Единбург Юнивърсити“. Беше служил две години в Кралските военновъздушни сили като офицер с чин капитан. Владееше италиански и френски и се беше присъединил към дипломатическия корпус на трийсет години — в същата година, когато бе сключил брак с Памела Елизабет Дайсърт.

Тя имаше подобен произход и образование — заможни родители, първокласно образование, което включваше и шест години в пансион в Швейцария. Беше единствено дете и разполагаше със значително парично състояние.

Те бяха това, което хората от тези среди биха нарекли подходяща двойка, предположи Ив.

Спомни си за малкото момиченце, което бе слязло по стълбите, докато разпитваше Памела Ренквист. Малката кукла в розово и златно — Роуз — която нетърпеливо бе дръпнала ръката на бавачката си, преди да се подчини на майка си.

Не, не бавачка. Тя я бе нарекла гувернантка. Хората от тяхното тесто винаги имаха засукани имена за всичко.

Дали Ренквист е имал бавачка или гувернантка, докато е растял?

Работното му време бе строго определено. Но дали неговите помощници или секретари биха му задавали въпроси, ако им каже да

го покрият за няколко часа? Разгледа снимката от личната карта на Ренквист и сериозно се усъмни.

Нито той, нито жена му имаха криминално досие. Нямаше никакви малки петънца, както при Брийн и Фортни. Направо съвършена картинка, полирана и блестяща.

Тя не се хвана.

Не се бе омъжил до трийсетгодишна възраст, помисли си. Разумна възраст, ако си поел по маршрута под мотото „докато смъртта ни раздели“. Освен това мъж с политически амбиции имаше по-голям успех в тази сфера, ако представеше комплекта от съпруга и семейство. Ако не е дал обет за целомъдрие, би трябвало да е имал други връзки преди брака.

А може би и след него.

Вероятно си струваше да проведе един разговор с настоящата гувернантка. Кой познаваше по-добре семейната динамика от домашния персонал?

Ив отиде да си сипе още кафе.

— Можеш да заредиш данните за Кармайкъл Смит.

— Искаш ли ги преди информацията за бавачката на Фортни?

— Имаш ли я вече?

— Какво да кажа? Заслужавам си бисквитите.

— Първо Фортни, умнико.

— При тази трудна ситуация, която вече видяхме, е обяснимо, че последователно са ползвали услугите на няколко детегледачки. Детегледачки, бавачки, гувернантки, каквото ти хрумне. Общо седем за по-малко от десет години. Никоя не се е задържала на работа повече от две години, като средната продължителност на престоя им е шест месеца.

— Не ми изглежда достатъчно дълго, за да му окаже някоя от тях сериозно влияние. Така че според мен майката е авторитетната фигура.

— И съдейки по данните, доста избухлива фигура. Трима бивши служители са завели дела за тормоз срещу нея. Всичките са били уредени извън съда.

— Ще се наложи да огледам майката по-добре — тя закричи напред-назад пред екрана, докато осмисляше информацията. — Лео има майка, която е актриса и настоящата му любовница също е в този бранш. Захваща се с професия, в която си има вземане-даване с

актьори — упражнява контрол върху тях и те — върху него, предполагам. Това значи нещо. Убиецът играе. Приема някаква роля и доказва, че може да я изиграе по-добре от оригинала и с повече финес. Когато пусна да се изчислява процента на вероятност въз основа на тези данни, тя ще се окаже доста висока при Лео.

Тя се замисли.

— Хайде да преминем по целия списък, преди да се захванем със следващия. Намери ми бавачката на Ренквист или както там се нарича тази длъжност в Англия.

— Роберта Джанет Гейбъл — обяви Рурк и се усмихна. — Аз съм многофункционален.

— Обикновено да — промърмори тя и вдигна поглед към снимката на екрана. — Господи! — Ив потрепери драматично. — Зловеща.

— Тази е отсега. Трябва да е била значително по-млада, когато е работела за майката на Ренквист — и предвидил какво ще бъде следващото ѝ искане, Рурк изкара по-ранна снимка. — Пак си е зловеща.

— Определено — тя се зае да изучава двата образа на екрана, които показваха слабо лице с тъмни, вдлъбнати очи и устни, без следа от усмивка. Косата ѝ бе кестенява на снимката от младини и сива — на настоящата, но силно опъната назад и на двете. Линиите, които обрамчваха като скоби устата, която сякаш казваше „Без глупости“ на по-ранната се бяха задълбочили в неодобрителни бразди върху лицето на по-възрастната жена.

— Обзалагам се, че никой никога не я е наричал Боби — отбеляза Ив. Тя започна да се бори с изчисленията и беше искрено благодарна на Рурк, че вече бе направил сметката.

— Започнала е работа при тях, когато Ренквист е бил двегодишен и е останала с него, докато е навършил четиринайсет. Той не е бил пансионер в „Стоунбридж“, спял си е у дома. На четиринайсет е отишъл в „Итън“ и вече не са се нуждаели от услугите на бавачка. Роберта трябва да е била на двайсет и осем, когато е започнала работа като частна детегледачка. Сега е на шейсет и четири и отскоро е излязла в пенсия. Никога не се е омъжвала, нито има свои деца.

— Изглежда, че щипе — промърмори Ив. — Една от детегледачките в държавното училище беше същинска „щипалка“. Има

всички възможни препоръки, но със същото можеше да се похвали и тази кучка, която украсяваше ръцете ми със синини, когато бях на десет. Беше родена в Бостън и се върна там, когато се пенсионира. Да, това определено е класическа физиономия от Нова Англия, от онзи тип хора, които казват тъпотии от рода на „не играе ли пръчката, детето ще се разглези“.

— Би могла да бъде зле изглеждаща жена със златно сърце, която носи захарни пръчки в джоба си, за да ги раздава на розовобузи деца.

— Прилича ми на „щипалка“ — повтори Ив и седна на края на бюрото. — Финансовото ѝ състояние е стабилно — обзалагам се, че си е спестявала пенитата и не ги е прахосвала за захарни пръчки. Какво е захарна пръчка между другото?

— Ще ти купя. Ще ти хареса.

— Много вероятно. Мисля да си побъбря с нея, да видя какво ще каже за детството на Ренквист. Хайде да видим неприятния господин Смит.

— Ела да седнеш в скута ми.

Ив се опита да го погледне злобно, но дори не успя да се доближи до изражението на Джанет Гейбъл:

— Няма да има джиджи-биджи по време на работа.

— След като имаше джиджи на кухненския под, последвано от биджи под душа, мисля, че можем да отложим за известно време тази дейност. Ела и седни в скута ми, самотен съм.

Тя забели очи, но все пак отиде и се опита да не се размеква твърде много, когато устните му докоснаха косата ѝ.

— Кармайкъл Смит — каза той и си представи детето Ив, оставено на милостта на системата, която сега защитаваше. И искаше повече от всичко на света да я обсипе с всичко онова, от което е била лишена. Особено с любов.

— Трийсет и една, друг път. Убедена съм, че е напълнил нечий алчни ръце, за да фалшифицира това сведение. Роден е в Савана, но е прекарал част от детството си в Англия. Няма братя или сестри и майка му е била със статута на професионален родител, докато е навършил осемнайсет години. Запечатано досие на младежките му години, тук и в чужбина, което означава, че може би си струва да си навлечем неприятности, като се доберем до него. Няма толкова голямо

състояние, колкото се предполага при неговата кариера. Може би има високи разходи или скъпоструващи навици.

— Родителите му са разведени, бащата се е оженил повторно и се е преместил за постоянно в Девън. Англия, нали така?

— Последния път, когато проверих, си беше там.

— Няма криминално досие, но съм сигурна, че има нещо. Нещо, за което е платил, за да бъде скрито или пък сам го е направил. Прекарал е известно време в два шикозни рехабилитационни центъра. Нека да разгледаме майката по-отблизо.

— Сюзън Смит. На петдесет и две години. Родила е млада — отбеляза Рурк. — А е сключила брак близо две години по-късно. Привлекателна жена.

— Да, той донякъде прилича на нея. Ха, я виж ти. Мамчето е имало лиценз за компаньонка известно време. Била е улична компаньонка. И има досие.

Заинтригувана, Ив започна да се изправя, но Рурк я хвана през кръста.

— Ако не виждаш екрана от тук, ще пусна данните през аудио системата.

— Нищо ми няма на очите. По всичко личи, че се е пробвала с изнудване, била е заловена за притежание на забранени вещества, освен това е опитала и с дребни измами. Всички обвинения са били отхвърлени — промърмори Ив. — Така и не е влязла в затвора. Сигурна съм, че е измъкнала пари от някого. Запазила е лиценза, след като е кандидатствала за статут на професионален родител, но не е декларирала никакъв доход. Просто го е укрила, това е всичко. Останала е в занаята. Защо да плаща таксата, ако няма да обслужва клиенти? Значи сексуалното обучение на малкия Кармайкъл сигурно е започнало от рано и е било нещо като предаване на опит.

— Нека да видим данните от медицинските му прегледи — поиска тя. — Колкото се може по-назад във времето.

— Сега вече да прекращвам ли границите?

Тя се поколеба, но инстинктът ѝ я предаде.

— Гледай да е минимално.

Той леко я потупа по бедрото, правейки ѝ знак да стане, за да може да работи. Докато Рурк се занимаваше с компютъра, тя си сипа остатъка от кафето.

— Стандартни прегледи и ваксинации като дете — каза Рурк. — Явно е станал особено предразположен към произшествия на двегодишна възраст.

— Да, виждам — тя прегледа различните доклади от различни лекари, различни клиники. Шевове, леки фрактури, едно доста сериозно изгаряне. Изметнато рамо, счупен пръст на ръката.

— Биела го е — промърмори Ив. — Тормозът е продължил след развода, чак докато е влязъл в пубертета — сигурно е станал твърде голям, за да рискува. Значи властната личност е била майката. Тя се е местела достатъчно често, за да ѝ се размине. Непрекъснато е сменяла местожителството си в Щатите, прекарала е известно време в Англия. И сравни заработените приходи с авоарите ѝ.

— Приходите са направо нищожни, докато за другото може да се каже, че е доста солидно състояние.

— Да. Бих казала, че още суче от малкото си момченце. Човек няма как да не мрази подобно нещо. Да го мрази достатъчно, за да иска да убива.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив имаше достатъчно разумни основания да започне смяната си в домашния кабинет. Беше тихо — разбира се всяко място, сравнено с Централното полицейско управление, включително и футболен мач на „Арена Бол“, беше тихо.

Нуждаеше се от още време за размисъл. Искаше да сложи табло със снимките на убитите и тук, за да може да го гледа и изучава всеки път, когато е в стаята.

А причина номер едно да се позабави тук, вместо да се отпрати директно към центъра на града, беше очакваното завръщане на Съмърсет. Възнамеряваше да е далеч от дома преди обяд, но искаше още малко да обмисли факта, че след като се върне от работа, той вече ще си е възвърнал територията.

Затова подготви таблото, седна и сложи крака на бюрото. И докато пиеше кафе, се зае да го изучава.

На него бяха закачени снимки от местопроизшествията — уличката в Китайския квартал, спалнята на Грег. Бележките, намерени върху труповете. Снимки на жертвите — преди и след смъртта. Заедно с тях бяха закачени и снимки на оригиналните местопрестъпления в Уайтчапъл и Бостън, както и на двете жертви, които най-много се доближаваха до нейните.

Той също ги е изучавал, помисли си. Гледал е втрещено тези стари снимки, чел е тези стари доклади.

В момента сигурно изучава други. Освежава се и се подготвя за следващия си ход.

Имаше докладите на лаборантите, патолозите и „метачите“. Имаше показанията на свидетелите, най-близките роднини, заподозрените, съседите. Имаше времевите рамки. Имаше своите бележки, доклади и цяла купчина данни за тези, които оставаха в съкращения вече списък.

Щеше да ги преглежда отново и отново, да обикаля още, да провежда още разпити. Щеше да задълбочи и разшири кръга. Но той

щеше да я изпревари със следващото убийство. Инстинктът ѝ подсказваше, че ще я изпревари и някой друг ще умре, преди да успее да го догони.

Беше допуснал грешки. Тя отпи от кафето си и се втренчи в таблото. Бележките бяха грешка. Те бяха проява на горделивост и ликуване. Той изпитваше потребност не само да надуе рога си, но и да го направи с блясък. „Обърни ми внимание! Виж колко съм умен, виж колко изискан вкус имам.“

Но хартията можеше да бъде проследена, можеше да ѝ даде списък с имена, които да разследва.

Кошницата с праскови беше друга грешка. Това беше проява на арогантност. „Мога да си изляза просто така оттук, оставяйки жестоко малтретиран мъртвец след себе си, и да изям една хубава зряла праскова.“

Сигурно имаше и други грешки. Щеше да разнищи всичко, докато ги открие. Той щеше да допусне други грешки, защото колкото и да беше умен, беше и себелюбив.

Погледна към отворената врата, а когато чу звук от стъпки, челото ѝ се сбърчи.

— Хей — каза тя, когато Фийни влезе. Хубаво изгладената му риза ѝ подсказа, че жена му я бе връчила директно от шкафа. Очуканите му обувки пък говореха, че бе успял да се измъкне, преди госпожа Фийни да го смъмри и да го накара да сложи не чак толкова окаяни обувки.

Сигурно бе сресал косата си, но тя вече се бе накъдрила в обичайния хрусталак в червено и сребристо. На брадичката му имаше малка цепка, защото той твърдеше, че един мъж не може да се избърсне като хората, ако използва нещо различно от истински бръснач.

— Получих съобщението ти — започна той.

— Беше късно, затова го оставих на гласовата ти поща. Нямах предвид да идваш тук тази сутрин и да се отклоняваш от пътя си.

— Ще съм се отклонил от пътя си наистина, само ако няма датски пастички там отзад.

— Може би има. Ако не там, някъде другаде.

Приемайки това като покана, той се отправи към кухнята. Тя го чу как преглежда менюто и издаде одобрително ръмжене, когато се

натъкна на нещо, което задоволи изискванията му и си го поръча.

Върна се при нея с паста и огромна чаша кафе.

— И така — подхвана той, изучавайки таблото, което тя бе сложила. — Той води с две точки.

— Да, а аз съм на нула. Щом удари отново, медиите ще надушат следата и такава бъркотия ще ни се стовари на главите. „Смъртоносен имитатор вилнее из Ню Йорк“ или „Убиец хамелеон смайва полицията“. Те обожават тези глупости.

Фийни почеса бузата си и отхапа още едно парче от пастата си:

— Обществото също ги обича. Извратени копелета.

— Имам много данни. Работата е там, че дръпна ли една нишка, шест други падат. Мога да притисна Уитни за още хора, но знаеш какво е положението. Аз съм в сянка и бюджетът стига само за основните неща. Когато всичко излезе наяве и хората пропищят, политиката се включва в играта и бюджетът се разширява.

— Отделът за електронна обработка на информацията разполага с повече хора, с повече средства — довърши той.

— Нямам пряка нужда от твоя отдел на този етап. Проучванията и проверките са стандартни, нищо по-особено. Нямам видеотелефони или охранителни системи за проверка. Но...

— Моите момчета винаги могат да се поупражняват — Фийни наричаше детективите и по-нисшите си служители „момчета“, независимо от възрастта им.

— Ще съм ти благодарна. Така ще ми се отвори повече време за разпити и теренна работа. Миналата нощ се замислих — този тип е внимателен и прецизен. Погледни снимките на жертвите — старите и неговите. Разположението, телосложението и цветът на кожата на жертвите, методът, по който причинява смъртта. Те са добри копия, внимателно пресъздадени копия. А как ставаш толкова добър?

Фийни излапа пастата си и шумно отпи от кафето:

— С практика. Аз лично ще се заема с това, ще проверя чрез Международната база данни, ще видя дали ще изскочи нещо.

— Няма да е точно — каза тя, изпълнена с благодарност. — Има съвпадение при първото, но не абсолютно. Но когато направих проверката, търсех само за единия стил. Сега вече имаме два стила и възможност за други. Той е твърде предпазлив, за да допусне абсолютно съвпадение, убива по същия начин, но задължително внася

корекция. Не би оставил новото местопрестъпление по начина, по който е оставил предишните, които вече са обществено достояние.

— Не иска да се фука, преди да го е докарал до съвършенство — кимна разбиращо Фийни.

— Да. А ако е имало точни копия, сигурно се е отървал от телата. Погребал ги е, заличил е следите от тях. Но той не е хлапе. Не е на двайсет. Вече е зрял и Утън не му е първата. Прави го от известно време.

— Ще проверя и двата стила, както и всичко друго, за което си мислиш, че би могъл да се хване.

— Всички в основния ми списък, освен един, за когото още не знам — каза тя, мислейки си за Брийн, — пътуват. В Щатите и особено в Европа. Виждат доста свят и то от най-добрата му страна. Първа класа. Ако той е в този списък, светът е шибаната му игрална площадка.

— Прати ми файловете.

— Благодаря ти. Трябва да те предупредя, има някои деликатни имена в списъка. Имаме дипломат, известен певец, писател, който е на път да се прочуе и един тъпак, театрален брокер, който ходи със супер известна актриса. Вече са постъпили оплаквания за полицейски тормоз и прочие простотии. Ще последват още.

Фийни се захили:

— Е, това вече звучи наистина забавно — той се изправи, сложи празната си чаша настрана и потри ръце: — Да се хващаме за работа.

След като Фийни си тръгна, тя подреди файловете и ги прати до компютъра му в Отдела за електронна обработка на информацията и отбеляза действието в служебно писмо до началника си. Пусна още едно изчисляване на вероятностите, поигра си с няколко симулации, но те не бяха нищо повече от упражнение, което да остави мозъка ѝ да работи на спокойствие.

Когато приключи, компютърът и тя бяха стигнали до единомислие по списък от прототипи, на които той би могъл да подражава.

Изключи всички, които бяха работили с партньор или се целеха в мъже. Всички, които криеха или унищожаваша телата. И беше

подчертала всички, чиято слава ги бе надживяла.

Тъкмо започваше да се чуди къде е Пийбоди, когато един от домашните дроиди се приближи към вратата.

Дроидите винаги я стряскаха. Рурк рядко използваше услугите им и тя не ги виждаше често из къщата. Би понесла всякакъв вид отвратителни мъчения, преди да си признае, че всъщност предпочита Съмърсет от плът и кръв пред автоматичния персонал.

— Простете, че ви прекъсвам, лейтенант Далас. — Дроидът беше женски, с дрезгав глас. Благоприличната черна униформа с нищо не прикриваше факта, че имаше телосложение, което съперничи на порнозвезда.

Ив реши, че не е необходимо да си обучен следовател, за да стигнеш до заключението, че нейният съпруг с чувство за хумор я бе активирал нарочно, само за да може жена му да сравни едрогърдата блондинка със Съмърсет, известен с кльощавия си задник.

Трябваше да му го върне в края на краищата.

— Какво има?

— Имате посетител, който чака на вратата. Госпожица Пепър Франклин би желала да разговаря с вас. Свободна ли сте?

— Разбира се. Тя ми спестява едно пътуване. Сама ли е?

— Пристигна с лична кола, карана от шофьор. Но няма придружител.

„Оставила е Фортни вкъщи“ — помисли си Ив.

— Пусни я да влезе.

— Да я доведе ли горе?

— Не, въведи я в — как се казваше — предния салон.

— Бихте ли желали някакви разхладителни напитки?

— Ще те уведомя допълнително.

— Благодаря, лейтенант.

Когато дроидът излезе от стаята, Ив потропа с пръсти по бюрото. Хвърли поглед към вратата, която свързваше домашния ѝ кабинет с този на Рурк. Сигурно вече бе излязъл и вършеше това, което вършеше по цял ден. Това щеше да сведе светския елемент на посещението до минимум.

Умишлено сложи кобура си и остави сакото си на облегалката на стола. Не чак толкова прикрит начин да накара Пепър да разбере, че тя е на работа, реши Ив.

Допи си кафето, седна и си потананика още няколко минути.

Когато слезе в салона, Пепър я очакваше.

Актрисата бе облечена съвършено. Ефирна бяла блуза върху фино синьо бюстие, което подходеше на късите ѝ панталони. Към всичко това бе добавила сандали на токове, които предизвикаха болка в сводовете на ходилата на Ив и бе прибрала водопада от златистата си коса в някакъв доста сложен кок.

Ив усети парфюма ѝ, нещо свежо и лятно, докато преминаваше през стаята.

— Благодаря ви, че ми отделихте време. — Пепър задейства блясъка на професионалната си усмивка. — И то толкова рано през деня.

— Аз съм от отдел „Убийства“. Моят ден започва, когато вашият свършва. — При вида на неразбирация поглед на Пепър, Ив сви рамене. — Съжалявам. Малка полицейска шега. С какво мога да ви помогна?

— Предполагам, че Рурк не си е вкъщи?

— Не. Ако искате да го видите, може би ще успеете да го намерите в офиса му.

— Не, не, всъщност се надявах да ви хвана насаме. Може ли да седнем?

— Разбира се — Ив ѝ посочи едно кресло и сама седна на друг.

Пепър отпусна ръцете си на облегалките на дълбокото кресло, въздъхна и огледа стаята:

— Това си остава най-невероятният дом, който някога съм виждала. Толкова прекрасен стил, но така и трябва да бъде, след като е на Рурк.

— Пази ни от дъжда.

Пепър се засмя:

— Минало е известно време, откакто бях тук за последно, но си спомням един забележителен прислужник, а не домашният дроид, който ме пусна да вляза.

— Съмърсет. Той е на почивка. Ще се върне по-късно днес.

„Освен ако не е отвлечен от разбойници, които да го държат за откуп. Или пък не се влюби до полуда в някоя млада нудистка и не се пресели в Борнео.“

— Съмърсет. Да, разбира се.

— Не сте дошла тук да видите и него.

— Не — кимна Пепър. — Причината за идването ми е нещо между жени. Знам, че вчера сте се видели с Лео. Той беше много разстроен от срещата ви, чувства се преследван и смята, че изпитвате лично озлобление към него.

— Не изпитвам лично озлобление към него. Дори да е убиец, няма да е лично. Работата ми е да преследвам хора.

— Може би е така. Но истината е, че в този случай има лична връзка. Чрез мен. Чрез Рурк. Искях да говоря с вас откровено по този въпрос.

— Давайте — подкани я Ив.

Пепър леко се изпъна на стола си и сви ръце в скута си.

— Сигурна съм, знаете, че с Рурк имаме връзка по едно време. Определено мога да ви разбера, ако се чувствате неловко или дори сте ядосана. Но това беше преди няколко години, преди да срещне вас. Не бих искала някакво раздразнение или омраза — колкото и разбираеми да са тези чувства — да повлияят на отношението ви към Лео.

Ив остави тишината да надвисне над тях за момент.

— Нека да изясним дали съм ви разбрала правилно. Чудите се дали понеже вие и Рурк сте се търкаляли голи преди няколко години, аз се чувствам лично засегната и защото съм засегната, вгорчавам живота на този, с когото се търкаляте гола понастоящем.

Пепър отвори уста, затвори я отново, след което деликатно прочисти гърлото си, преди да заговори:

— Накратко казано, да.

— Нека ви разясня този въпрос, госпожице Франклин. Ако се засягах лично за всяка жена, която Рурк е чукал, щях да прекарам живота си в непрекъснат гняв. Вие сте една от многото. — Ив вдигна лявата си ръка и потупа халката си с върха на палеца. — Аз съм единствената. Вие не ме притеснявате.

За миг Пепър зяпна. След което премигна много бавно. И ъгълчетата на устата ѝ потрепнаха.

— Това е много... разумно, лейтенант. И много хитър начин да ми го върнете в същото време.

— Да, и аз така си помислих.

— Но във всеки случай...

— Няма друг случай. Рурк и аз бяхме възрастни хора, когато се запознахме. Какво се е случвало преди това, няма никакво значение за мен. И ако допусках дребнави изблици на ревност да се намесват или да влияят на работата ми, не бих заслужавала значката си. А аз заслужавам значката си.

— Сигурна съм, че е така — промълви Пепър. — Както съм сигурна, че заслужавате и Рурк. Той е най-удивителният мъж, когото някога съм познавала — също както дома му, пълен с цветове, с блясък и изненади. Но той не ме обичаше и никога не се преструвал, че ме обича.

— А Лео ви обича?

— Лео? Лео се нуждае от мен. А това е достатъчно.

— Трябва да кажа, че ми звучи така, сякаш се продавате евтино.

— Много мило от ваша страна. Но аз не съм цвете, лейтенант. Аз съм себична и претенциозна — тя се засмя развеселено. — И харесвам това у себе си. Очаквам да разполагам със свое време и пространство, когато са ми нужни и искам всеки мъж в живота ми да разбира, че моята работа е на първо място. Ако го прави и е лоялен, ми е съвсем достатъчно да се нуждае от мен. Лео е слаб, знам го — продължи тя с леко елегантно свиване на раменете. — Може би имам необходимост от слаб мъж, може би затова не успях да се задържа с Рурк повече от няколко седмици. Лео ме устройва. И неговата слабост, лейтенант, е още една причина, поради която той не може да е човекът, когото търсите.

— Значи никой от двамата ви няма за какво да се притеснява. Той излъга при първоначалния ни разговор. Ако някой ме излъже, започвам да се чудя защо.

Лицето ѝ омекна и Ив разбра, че каквото и да бе казала досега, всъщност тя обичаше Лео Фортни.

— Вие сте го изплашили. Нали е естествено човек да се изплаши, когато го разпитват от полицията? Особено за убийство.

— Вие не се изплашихте.

Пепър въздъхна.

— Добре. Лео има проблем с истината от време на време, но никога не е навредил никому. Не и сериозно.

— Можете ли да ми кажете къде беше в неделя сутрин.

Устните на Пепър се изопнаха, а очите ѝ останаха все така прями.

— Не мога. Мога само да ви кажа къде казва, че е бил, а той вече ви го е казал. Лейтенант, не смятате ли, че бих разбрала, ако живея, споделям леглото си и съм в интимни отношения с убиец?

— Не мога да преценя. Може би ще се съгласите да му предадете, че ако иска да се отърве от всичко това, трябва да започне да бъде откровен с мен. Докато той... има проблем с истината, аз ще го държа под око.

— Ще говоря с него — тя се изправи. — Благодаря ви, че се срещнахте с мен.

— Няма за какво — Ив я изпрати до вратата и когато я отвори, видя чакащата кола. А също и помощничката си, която се изкачваше пеша по алеята към къщата и пуфтеше.

— Полицай... как ѝ беше името? — попита Пепър.

— Пийбоди.

— О, да. Полицай Пийбоди изглежда така, сякаш има тежка сутрин. Тази буря снощи поохлади малко въздуха, но не достатъчно. Още не е достатъчно.

— Последни издихания на лятото в Ню Йорк. Какво друго може да се очаква?

— Това ще ме научи да си седя в Лондон. — Тя отново се усмихна и подаде ръка. — Все пак бих се радвала, ако вие с Рурк дойдете на пиесата. Само ми се обадете и аз ще ви уредя места.

— Скоро, когато нещата при мен се поуталожат, ще ви припомним обещанието ви.

Тя видя как шофьорът излиза и отваря задната врата на малката градска лимузина. И изчака, докато останалата без дъх и запотена Пийбоди изкачи стълбите.

— Лейтенант. Извинете. Успях се, след това стана авария в метрото... Трябваше да ви се обадя, но не осъзнах...

— Влизай, преди си получила сърдечен удар.

— Струва ми се, че леко съм се обезводнила — лицето на Пийбоди беше като сварен рак. — Може ли да ме изчакате само за минута? Да напръскам лицето си с вода.

— Отивай. Следващия път, за бога, вземи такси — провикна се тя, докато изкачваше стълбите на бегом, за да си вземе самото и онова,

което ѝ бе необходимо за през деня.

Ив грабна две бутилки вода от кухнята и пресрещна Пийбоди, която тъкмо излизаше от банята. Цветът на лицето на помощничката ѝ се бе нормализирал, униформата ѝ бе оправена и косата ѝ грижливо сресана и подсушена.

— Благодаря. — Пийбоди взе водата и загълта жадно от бутилката, за да добави още малко количество към водата, която бе изгълтала от чешмата в банята. — Мразя да се успивам. Учих до късно.

— Не ти ли казах, че може да преучиш? Ще си направиш лоша услуга, ако отидеш на изпита с прегорели бушони.

— Отделих само няколко часа. Искях да наваксам времето, което загубих, за да оглеждам апартаменти с Макнаб. Не се сетих, че имаме среща с Пепър Франклин.

— Нямаме. Тя се отби, за да защити Фортни — Ив се отправи към вратата и зави към гаража. Не се беше сетила да каже на някой от дроидите да докара колата ѝ пред входа. Съмърсет го правеше, без да го кара. Обстоятелството, че това беше от типа подробности, които винаги ѝ изхвърчах от главата, но никога от неговата, направо я вбесяваше.

— Е, поне знам, че не се побърквам — успя да каже Пийбоди и ускори крачка, за да догони Ив. — Толкова много неща се случват точно сега. Господи, Далас, ние подписахме договор. Жилището е хубаво — има допълнителна спалня, така че можем да си направим общ кабинет, а освен това е близо до Централното управление. Всъщност апартаментът се намира в сградата, където живееше преди, така че Мейвис и Леонардо ще ни бъдат съседи, а това е страотно, наистина беше много мило от страна на Рурк да ни уреди, но...

— Какво „но“?

— Подписах договор за жилище заедно с Макнаб. Това е някак твърде сериозно. Ще се нанесем до трийсет дни.

Ив набра кода за достъп до гаража и зачака да се отворят вратите.

— Мислех, че вече живеете заедно.

— Да, но неофициално. Наистина неофициално. Той просто виси в моето жилище през повечето време. Но това вече е истинско предизвикателство. Направо се паникьосах. — Тя притисна ръка към

стомаха си, докато вървеше към полицейската кола на Ив. — Ето защо се захванах да уча, веднага щом се прибрахме, но се паникьосах и за изпита. После не успях да заспя заради цялата тази паника и се нахвърлих на Макнаб, един вид за да си припомня защо правя всичко това, което също отне известно време, понеже, нали разбирате, бях доста паникьосана...

— Не желая да чувам тази част.

— Добре. Ами, не успях да заспя до късно и бях толкова изтощена, че сигурно съм изключила алармата. Едва после осъзнах, че съм се успала с един час.

— Ако си станала един час по-късно, защо... — Ив погледна ръчния си часовник — ... закъсня само петнайсет минути?

— Пропуснах някои от сутрешните си ритуали. Всичко беше наред, докато не стана аварията в метрото. Това ме изкара от равновесие и сега отново съм паникьосана.

— Можеш да забравиш мисълта, че аз ще скоча и ще ти се притека на помощ, за да те отърва от паниката. Виж, Пийбоди, ако досега не си се подготвила за изпита, тепърва нищо няма да направиш.

— Това не ме успокоява особено. — Тя зарея поглед през прозореца, докато Ив минаваше през вратите. — Не искам да се проваля. Не искам да изложа себе си и вас.

— Млъкни, започваш и мен да ме паникьосваш. Никого няма да изложиш. Ще дадеш най-доброто от себе си и това ще е съвсем достатъчно. А сега се стегни, за да те запозная с новостите около Смит, преди да се срещнем отново с него.

Пийбоди я изслуша, водейки си собствени бележи и накрая поклати глава:

— Тези данни ги няма в официалната му биография, нито в който и да е от неофициалните сайтове на почитатели. Не разбирам. Този тип е абсолютна хрътка, която не пропуска възможност да си спечели публичност и обича да играе по тънките струни на хората. Защо да не тиражира историята, че е израснал в дом на насилие, че е превъзмогнал всичко и вярва в силата на любовта, ча-ча-ча.

— Ча-ча-ча? — повтори Ив. — Мога да ти посоча поне две причини. Първо, не се връзва с образа, който е наложил. Силен, красив, романтичен, себичен мъж. А това не се връзва с бедността, с

малтретирувания син на компаньонка, която продължава да източва пари от него.

— Разбирам, но все пак можеш да играеш на тази струна и да продаваш дискове.

— Добре, да, това може да накара някои жени да изпитат съжаление към него, дори уважение и да платят цената на диска. Но той не го иска.

— А какво иска? — попита Пийбоди, макар да ѝ се струваше, че вече започва да съединява точките на цялостната схема.

— Не са и парите — те са полезен второстепенен продукт. Той иска възхвалата, почитанието. Оправя невръстните си фенки, защото не са толкова критични, а зрелите жени го харесват, защото те са по-склонни да прощават.

— И се обгражда с женски персонал, защото има нужда за него да се грижат жени — защото жената, която е трябвало да го прави, когато е бил дете, не се е грижела за него.

— На мен така ми изглежда. — Ив зави и профуча край макси автобус, който превозваше контингента си от пътници до техните кошери и килийки. — Публичният образ, мъжът на мечтите ти не е хлапе, чиято майка го е пребивала, след като е обслужела някой клиент. Или по-точно, неговата представа за мъжа на мечтите ти не е такава. Той си е изградил образ и трябва да се придържа към него.

— Значи теоретично погледнато, напрежението да крие всичко това, омразата и цикълът на насилие може да са предизвикали прещракване. И прещраквайки, той убива две страни на жената, която го е тормозела. Проститутката и майката.

— Сега вече мислиш.

„Беше нещо като симулация“ — помисли си Пийбоди. Беше малко бавна, но се надяваше, че по този начин успява да прецени къде да стъпи.

— Спомена две причини. Каква е другата?

— Другата е, че просто иска да загърби миналото си, да го заличи. То няма нищо общо с живота му сега — така си мисли той. Но греши — миналото винаги е част от цялото, но просто е нещо съвсем лично. И точно това той не иска да се предъвква от мляскащата публика.

Пийбоди крадешком плъзна поглед към Ив, но лицето на лейтенанта ѝ остана непроницаемо.

— Значи би могъл да е оцелял от терора човек, който си е изградил успешен живот, независимо от всички травми и цялото насилие.

— Ти го съжаляваш.

— Да, може би. Но не достатъчно, за да хукна да си купувам диск — добави тя и се изкиска. — Все пак той не е молел единствената личност, която е трябвало да се грижи за него, да го малтретира. Не мога да си представя как е възможно родителите ти да се нахвърлят така върху теб. Моите... е, ти си ги виждала. Майка ми може да те закове с поглед, но никога не е наранявала когото и да било от нас. Родителите ми са пацифисти, привърженици на „Нова ера“, но бъди сигурна, че ще нападнат настървено всеки, който би се опитал да ни нарани. Това го знам със сигурност — добави Пийбоди. — Но не е единственото, което знам със сигурност, защото съм виждала и другата страна. Докато работех в отдел „Домашно насилие“, преди да се прехвърля при вас. И само патрулирах по улиците в униформа. Както и това, върху което съм работила, откакто съм в отдел „Убийства“.

— Нищо не изтрива по-бързо всеобщата представа за доброто американско семейство от главата на полицаия от първите две смени в „Домашно насилие“.

— Една от най-добрите причини да спреш да патрулираш — съгласи се Пийбоди. — И най-вече заради децата, които изтърпяват насилието.

— Да, децата страдат най-много. Едни успяват да го надмогнат, други — да го заобиколят, а трети — да го превъзмогнат. Но има и такива, които не успяват. И друга теория за Смит е, че той се подхранва от женските хвалебствия в едно от измеренията на живота си — наслаждава им се, въпреки че смята самите жени за курви и кучки. И смятайки ги за такива, той ги убива по най-злобния и театрален начин, който може да измисли.

— Струва ми се, че това е доста читава теория.

— При всички положения няма да му стане никак приятно, като хвърля миналото му право в лицето. Така че бъди готова.

Хващайки се за последните думи на Ив, Пийбоди сложи ръка на лазерното си оръжие, докато вървяха от превозното си средство към

входната врата на къщата на Смит.

— Не чак толкова готова, Пийбоди. Първо да опитаме с добро.

Те бяха допуснати в къщата от същата жена и с влизането си бяха залети от същата музика като предишния път.

Преди да бъдат въведени в стаята с възглавниците по пода и пухкавото бяло коте, Ив сложи ръка на лакътя на жената.

— Има ли някъде истински столове?

Устата на Ли се изкриви, но тя все пак кимна утвърдително:

— Разбира се. Последвайте ме.

Введе ги в стая с големи дълбоки кресла, боядисана в бледозлатисто, чийто ефект се подсилваше от маси от прозрачно стъкло. Върху едната маса имаше малък фонтан, в който синя вода ромонеше по бели камъни. Върху друга имаше бяла кутия, пълна с бял пясък, който вероятно бе набразден с помощта на малкото гребло, сложено до нея, предположи Ив.

Завесите бяха спуснати, но когато влязоха, краищата на масите светнаха.

— Моля, настанете се удобно — жената направи жест към креслата. — Кармайкъл ще се присъедини към вас след миг.

Без да ѝ обръща внимание, Ив се зае да изучава медитационния екран. По него се стичаха меки пастелни цветове, преливащи от розово към синьо, към златно и обратно към розово. Гласът на Смит каканижеше за фон, като припяваше, че любовта е дъгата на сърцето.

— Вече ми се подвига — промърмори Ив. — Трябваше да го притисна да дойде в управлението, където нещата са си нормални.

— Чух, че вчера сте разместили ченето на някакъв нещастен човечец. — Пийбоди запази сериозността на изражението си. — Някои хора всъщност не смятат това за нормално събитие от ежедневието живот.

— Някои хора не знаят нищичко за живота — тя се обърна, като чу Смит да влиза.

— Колко се радвам да видя и двете ви отново. — Той се усмихна благо и направи плавно движение, с което посочи към креслата. Широкият ръкави на ризата му се разлюляха. — Ще пийнем нещо разхладително и цитрусово. Надявам се да ви хареса.

Той се настани в едно от креслата, а негова служителка постави подноса на дългата стъклена маса.

— Разбрах, че сте се опитвали да се свържете с мен — продължи той, докато сипваше течността в чашите. — Не бих могъл да си представя защо, но трябва да се извиня за отсъствието си.

— Ваш представител се е обадил на моя началник — каза Ив. — Така че, според мен, имате представа.

— Поднасям ви още едно извинение. — Той взе една от чашите и я хвана с двете си красиви ръце. — Агентът ми е ужасно покровителствен, в което естествено се състои работата му. Самата мисъл, че медиите могат да надушат, че съм разговарял с вас по толкова ужасен повод, го тревожи. Аз му казах, че разчитам на вашата дискретност, но... — той изящно сви рамене и отпи от чашата си.

— Аз не търся публичност, аз търся убиец.

— Няма да намерите такъв тук. Това е място на мир и спокойствие.

— Мир и спокойствие — кимна Ив, без да откъсва поглед от лицето му. — Предполагам, че това са важни за вас неща.

— Жизнено необходими, както би трябвало да бъде за всеки човек. Светът е платно, на което е изрисувана невероятна красота. Само трябва да се вгледаме.

— Мирът и спокойствието, както и красотата са по-жизнено необходими за някой, който е израснал без тях. За човек, който системно и редовно е бил тормозен като дете. Бил е пребиван. Плащате на майка си за да мълчи или просто за да я държите далеч от себе си?

Чашата в ръката на Смит се пръсна на парчета и от дланта му потече тънка струя кръв.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Звукът от разпиляването на парчетата стъкло по пода според Ив имаше по-интересна музикална нотка от гукащия глас на Смит на диска.

Тя дълбоко се съмняваше, че някой от феновете му би го познал сега, когато... отрицателната енергия, изкриви лицето му. Очите му пламтяха, а окървавената ръка беше все така стисната в юмрука, разбил чашата на парчета.

Чу затрудненото му дишане, преди той да скочи. Тя също се изправи, но бавно и се подготви да посрещне възможна атака.

Но той само изметна глава назад, като голям пес, който се канеше да вие и изрева името на Ли.

Тя пристигна тичешком, като босите ѝ крака изшляпаха по пода, а ефирните ѝ поли изплюяха във въздуха. Лекият чуруликащ звук, който издаде, беше в странна хармония с виещия рев и гукането.

— О, Кармайкъл! О, горкото то. Ти кървиш. Да извикам ли лекар? Да извикам ли линейка? — тя потупа собствените си бузи с бързи успокояващи движения.

Сълзите му се лееха и той протегна ръката си:

— Направи нещо.

— Господи! — Ив пристъпи напред, сграбчи порязаната му ръка и я обърна, за да погледне раната. — Донесете хавлия, вода, антисептик, бинт. Не е достатъчно дълбоко, за да притесняваме лекари.

— Но ръцете му, красивите му ръце. Кармайкъл е творец.

— Да, добре, сега е творец с рана на дланта. Пийбоди! Имаш ли кърпичка?

— Заповядайте, лейтенант.

Ив я взе и я омота около раната, а Ли изхвърча от стаята сигурно, за да повика пластичен хирург.

— Седнете, Кармайкъл. Това е само лека драскотина.

— Нямате право, нямате право да идвате в дома ми и да ме разстройвате по този начин. Нямате право, нямате срам. Не може да

идвате тук и да нарушавате равновесието ми. Да ме заплашвате.

— Не си спомням да съм ви заплашвала, а имам доста добра памет за такива неща. Полицай Пийбоди, заплашвала ли съм господин Смит?

— Не, лейтенант, не сте.

— Смятате, че след като вода организиран и привилегирован живот, не познавам тъмните му страни. — Устните му се изкривиха и той притисна порязаната си ръка към сърцето си. — Искате да измъкнете от мен пари, да ви платя, за да си мълчите за неща, които не са ваша работа. Жени като вас винаги искат да им се плаща.

— Жени като мен?

— Вие смятате, че сте по-добри от мъжете. Използвате хитрините или пола си, за да контролирате мъжете, да изсмукват силите им. Не сте нищо друго, освен едни животни. Кучки и курви. Заслужавате да...

— Заслужаваме какво? — настоя Ив, виждайки как върху лицето му се изписа усилието да уталожи гнева си. — Да страдаме, да умрем, да си платим?

— Няма да ме предизвикате да изрека тези думи. — Той се строполи отново в креслото, като държеше ръката за китката си и се поклащаше, сякаш за да се успокои.

Ли се втурна обратно в стаята с пухкава бяла хавлия, бутилка вода и бинт, който би стигнал да се превърже с него цял ескадрон след кървава битка.

— Оставете помощничката ми да се погрижи за ръката ви — каза му Ив. — Ли само ще оплеска всичко и доста ще ви боли, докато го прави.

Смит кимна отсечено и извърна глава от Пийбоди и кръвта.

— Ли, моля те, излез. И затвори вратата.

— Но, Кармайкъл...

— Искам да излезеш.

Тя премигна като чу рязката нотка в гласа му и очите се напълниха със сълзи, сякаш ръката му бе свързана с нейното тяло. Тя излезе мигновено.

— Как научихте за... нея — обърна се той към Ив.

— Работата ми е да научавам разни неща.

— Това би могло да ме съсипе. Публиката ми не иска такъв идол... Не искат нелицеприятното, непривлекателното. Идват на концертите ми заради красотата и романтиката, а не заради грозотата на реалността.

— Вашата публика не ме интересува, нито пък имам интерес да информирам обществеността, освен ако не е свързано с моя случай. Вече ви казах, че вашата известност не ме интересува.

— Всички се интересуват от нея — възрази той с кисела усмивка.

— Мислете каквото искате, ала тази е причината, поради която съм тук. Майка ви е била компаньонка. Тормозела ви е.

— Да.

— Подкрепяте я финансово.

— Докато я обезпечавам, тя ще стои настрана и вън от живота ми. Достатъчно умна е за да знае, че ако излезе наяве, за да продаде историята си, може да си докара някакви бързи пари, но това ще убие златната кокошка. Ако моите приходи намалеят, същото ще се случи и с нейните.

Той вдигна поглед към Ив и се усмихна тъжно:

— Обясних ѝ го много внимателно, преди да направя първото плащане.

— Взаимоотношенията ви с майка ви са враждебни.

— Нямаме взаимоотношения. Предпочитам да не мисля за нашата връзка. Тя разстройва моята положителна енергия.

— Джейси Утън е била компаньонка!

— Кой?

— Утън. Жената, която бе убита в Китайския квартал.

— Това няма нищо общо с мен — вече поуспокоен, той махна със здравата си ръка. — А и предпочитам да не се замислям за тъмните страни на живота.

— Втора жена бе убита в неделя. Майка на възрастен син.

Той я стрелна с поглед и в очите му имаше лека следа от страх.

— Това също няма нищо общо с мен. Аз съм надживял насилието. И не го размножавам.

— Жертвите на тормоз често сами упражняват тормоз. Деца, които са били подлагани на побой често се превръщат в склонни към насилие възрастни. Наранила ви е жена, жена, която е имала контрол

над вас, власт над вас. Наранявала ви е през годините, когато сте бил безсилен да я спрете. Как я карате да си плати за онази болка, за онова унижение, за всичките години, през които сте живял в страх?

— Не го правя. Тя никога няма да си плати. Такива като нея не си плащат. Тя побеждава, отново и отново. Всеки път, когато ѝ пращам пари, тя побеждава отново — сега по бузите му се стичаха сълзи. — Тя побеждава, защото вие отново ми напомняте за нея. Животът ми не е илюзия, сам си го създадох. Сътворих го. Няма да ви позволя да влезете в него и да го разбиеете на пух и прах, да го омърсите.

Състраданието я завладя. Думите му, страстта, която се криеше зад тях, биха могли да бъдат нейни.

— Имате жилище тук и в Лондон.

— Да, да, да! Какво от това? — той рязко отметна ръка и погледна надолу, когато леко я дръпна и щом погледът му попадна на окървавения плат, лицето му побеля като платно. — Вървете си, не може ли просто да си тръгнете? — Той затвори очи и се извърна към здравата си ръка.

— Кажете ми къде бяхте в неделя сутрин?

— Не знам. Как мога да запомня всичко? Имам хора, които се грижат за мен. Имам правото да се грижат за мен. Аз дарявам наслада. Получавам наслада. Заслужавам го.

— Неделя сутрин, Кармайкъл, между осем и дванайсет.

— Тук. Точно тук. Медитирах, прочиствах се от отровите. Не мога да живея в стрес. Нуждая се от миговете си на спокойствие.

— Сам ли бяхте?

— Никога не съм сам. — Той отвори очи — те бяха изпълнени с болка и призрачен ужас. — Тя е във всеки шкаф, под всяко легло, чака в съседната стая, за да ме нападне изневиделица. Заклучвам я, но нищо не помага — тя чака.

Прониза я болка — наблюдаваше го, разбираше го и усети как болката я пронизва.

— Напускахте ли къщата в неделя сутрин?

— Не си спомням.

— Познавахте ли Лоис Грег?

— Познавам толкова много хора. Те ме обичат. Жените ме обичат, защото съм съвършен. Защото не ги застрашавам. Защото знаят, че аз знам какво може да се крие по всичко това.

— Вие ли убихте Лоис Грег?

— Нямам какво повече да ви кажа. Сега ще се обадя на адвокатите си. Искam да напуснете дома ми. Ли! — той сложи порязаната ръка зад гърба си, когато се изправи, и леко се извърна. Сетне внимателно отстъпи настрана, за да се махне от изцапаната с кръв хавлия.

— Ли, накарай ги да си вървят — нареди той, когато тя отново влетя в стаята. — Накарай ги да напуснат. Сега трябва да полегна. Не ми е добре. Трябва ми тиха стая.

— Ето, ето — гукайки, тя обвини ръка си около кръста му и пое цялата му тежест. — Ще се погрижа за всичко, не се тревожи. Горкото ми момче. Не се тревожи.

Тя хвърли злобен поглед на Ив, докато извеждаше Смит от стаята:

— Когато се върна, искам вече да сте си тръгнали. В противен случай началниците ви ще разберат за това.

Ив стисна устни, заслушана в заглъхващия глас на Ли, която нежно утешаваше Смит.

— Този тип има сериозни проблеми — отбеляза Пийбоди.

— Да. Сигурно си мисли, че може да ги потули с медитиране, билкови чайове и затъпяваща музика. — Ив сви рамене. — Вероятно успява. Той не можа да понесе гледката на кръв — добави тя, оглеждайки хавлията. — Прилоша му от кръвта. Трудно е да стори това, което е било причинено на тези две жени, ако му прилошава от кръв. Но все пак възможно е само гледката на собствената му кръв да му действа така.

Тя провери колко е часът, когато излязоха от къщата.

— Малко е рано за следващата среща.

— Така ли? — Пийбоди се оживи моментално. — Тогава бихме могли да се отбием до някой подвижен павилион или магазин. Днес пропуснах закуската.

— Не е чак толкова рано — когато лицето на помощничката ѝ оклюма, Ив въздъхна дълбоко. — Знаеш, че мразя този поглед на скимтящо кученце. Ще купуваш от първото място, което ни се изпречи на път. И имаш само една минута да осъществиш сделката, която ще включва и кафе за мен.

— Разбрано.

Те спряха при количка със сандвичи, така че Пийбоди се задоволи с „джоб“ с бъркани яйца, който, предположи Ив, беше похубав на вкус, отколкото на мирис. С кафето нещата не стояха така, но си беше справедливо.

— Ще разговаряме с жената на Брийн. Когато се обадох в кабинета ѝ, се наложи да изгубя доста време, за да разбера графика и преминах към резервния вариант.

Отговорът на Пийбоди представляваше нещо като мучене, понеже устата ѝ бе пълна със заместител на яйца. Тя преглътна:

— Аз трябва да уреждам срещите.

— Сега ще се обиждаш ли, защото ти дадох глътка въздух?

— Не — отвърна тя, но положи доста усилия, за да не се нацупи.

— Не искам да мислите, че не мога да изпълнявам задълженията си, защото се занимавам с разни други неща.

— Ако имам някакви оплаквания от работата ти, Пийбоди, ти ще си първата, която ще ги научи.

— Това е сигурно — промърмори Пийбоди и си сръбна от енергийната напитка с черешов вкус. — Казахте резервен вариант?

— Джулиета се занимава с мода. Случайно имам познат във висшия моден ешелон. В графика на госпожица Глас чудодейно се появи пролука, когато получи обаждане от любимата на Леонардо.

— Звъннали сте на Мейвис. Страхотно.

— Това не е излизане по женски, Пийбоди. А разследване на убийство.

— Сребриста тапицерия, лейтенант. Бих се радвала да има хубава сребриста тапицерия. — С помощта на черешовата си напитка преглътна още един залък от заместителя на яйца. — Нямам търпение да ѝ кажа, че ще станем съседи. Поне докато тя роди. Сигурно ще искат да си вземат по-голямо жилище.

— Защо? Колко място заема едно бебе?

— Не толкова бебето, колкото всички други неща. Има люлка, маса за преобличане, съоръжение за игри, отделение за пеленки...

— Няма значение. Господи! — Побиваха я тръпки дори сам при мисълта за това.

— Настина е доста хитро да използвате Мейвис.

— Имам си своите върхови моменти.

— Разбира се, можехте просто да им кажете, че сте госпожа Рурк и те щяха да ви се поклонят до земи.

— Не искам да ми се покланят, а да проведе един проклет разговор. И не ме наричай госпожа Рурк.

— Само го споменавам. — Вече ободрена, Пийбоди довърши храната си. — Ех, нищо не повдига духа ти по-добре хубавата закуска. Не е чак толкова страшно, че ще наема едно жилище с Макнаб. Това е просто поредната стъпка една развиваща се връзка. Нали?

— Откъде, по дяволите, мога да знам?

— Когато сте се преместила при Рурк сигурно не сте се чувствала оглупяла, изнервена и объркана.

Последва една дълга пауза и още по-дълго мълчание.

— Чувствала сте се? — Главата на Пийбоди се удари в облегалката. — Това е толкова прекрасно. Сега съм далеч по-добре. Щом вие можете да се скапете, че се премествате при същински бог в този палат, значи всичко е наред и аз мога да съм леко на тръни, задето с Макнаб наемаме общо жилище. Всичко е наред.

— Мисля, че след като разрешихме тази заплетена дилема, вероятно бихме могли да се съсредоточим върху случая.

— Имам само един последен въпрос. Кога го превъзмогнахте? Колко време ви трябваше, за да се почувствате нормално, че сте се обвързали с Рурк, че живеете на едно място и всичко останало?

— Ще те уведомя, когато това се случи.

— Леле. Това е... — Тя се замисли и на лицето ѝ разцъфна замечтана усмивка. — Това е сладко.

— Моля те, млъкни, преди да съм ти причинила болка.

— Далас, казахте „моля“. Размекват се.

— Обиди — промърмори Ив. — Получавам единствено обиди. Госпожа Рурк, сладка, размекната. Ще видим колко съм мека, когато ѝ завра главата в задника.

— Ив Далас се завърна — оповести Пийбоди и прекара остатъка от пътуването им в доволно мълчание.

„Винаги можеш да разчиташ на Мейвис“ — помисли си Ив. За услуга, за разтуха, за приятелско рамо. И най-вече за откровена изненада.

Обстоятелството, че беше бременна в четвърти месец не беше изтощило енергията ѝ, нито пък бе оказало влияние върху склонността ѝ да поема модни рискове. Или поне Ив смяташе, че са рискове, защото никой, абсолютно никой не изглеждаше като Мейвис Фрийстоун.

Беше се спряла на летни багри, поне що се отнася до косата, тя бе вдигната в прическа от змиевидни шнурчета, преплетени с блестящи топчета в синьо, розово и зелено. Те бяха закрепени тук-там с бледолилави игли за коса във формата на малки цветя, както помисли Ив, преди да се вгледа по-отблизо и да осъзнае, че това са ембриони.

По една дузина тънки златни и сребърни верижки висяха от ушите ѝ. На всяка от тях бяха прикрепени шарени топченца, които се удряха едно о друго при всяко нейно движение. А това означаваше постоянно.

Дребното ѝ тяло бе издокарано в поличка с размерите на салфетка за маса, съчетана с риза с широки ръкави — и двете в бяло и обсипани с малки въпросителни, чиито цветове отразяваха като ехо нюансите на косата ѝ. Към дебелиите подметки и тежките токове на обувките ѝ бяха прикачени още топчета, които дрънчаха при всяка нейна стъпка. Ноктите на краката ѝ бяха лакирани във всички цветове на дъгата. За Мейвис това беше делово облекло.

— Това е направо супер страхотно — твърдеше Мейвис. — „Ютрей“ е абсолютният връх. Беше модната ми библия, преди да срещна моя мечо. Продължавам да преглеждам списанието всеки месец, но вече не трябва да мисля как ще си позволя всички тези безлични дрехи. Леонардо е най-добрият.

— Нужни са ми пет минути с нея.

— Работата е опечена, Далас. Ако можеше да ми целуне задника през видеотелефона, щях да имам следи от червило на дупето си. Само гледай.

Те прекосиха широкото фоайе. То беше решено в геометрични мотиви в бяло, червено и черно. От централното гише като във ветрило се разклоняваха алеи, водещи към поредица от бутици, луксозно кафене и център за вътрешен дизайн.

По стените бяха поставени екрани, по които стройни манекени препускаха в облекла, които биха могли да минат за творения на пациент с умствено разстройство от клиниката на Плутон.

— Есенните модни дефилета — каза ѝ Мейвис. — Нью Йорк, Милано, Париж и Лондон. — Тя нададе писък и посочи с пръст. — Виждаш ли тези? Това са моделите на моето бебче. Никой не може да го догони.

Ив разгледа ансамбъла от пристегнати към кожата червени каишки, които избухват във взрив от златни пера като опашка и прозрачна пола, която блестеше от малки бели светлини, прикрепени в долната част на плата.

Как би могла да спори?

Мейвис пристъпи наперено към информационния център, където се намираше охранителната станция, бранеща подстъпа към лъщящия червен асансьор:

— Мейвис Фрийстоун за Джулиета Глас.

— Да, госпожице Фрийстоун, трябва да се качите на трийсетия етаж. Там ще ви посрещнат. — Ръката на охранителя се вдигна, за да спре Ив и Пийбоди. — Само госпожица Фрийстоун е допусната до трийсети етаж.

— Не мислите сериозно, че ще пътувам сама, нали? — каза Мейвис с леден тон, преди Ив да успее да изръмжи. — Ако антуражът ми не е добре дошъл, значи и аз не съм.

— Моля за извинение, госпожице Фрийстоун. Само трябва да попитам горе.

— И по-бързо. — Мейвис вирна малкото си носле във въздуха. — Аз съм много заета жена.

Тя спретна цяло представление, включващо потропване с крак и оглеждане на маникюра за периода, преди охранителят да ги допусне.

— Вие и вашият антураж сте допуснати на трийсети. Благодаря за търпението.

Мейвис запази стила на примадона, докато вратите на асансьора се затвориха зад тях.

— Направо щях да го изям с лъжица. „Вие и антуражът ви сте допуснати до трийсети.“ Тоя лайно ли е или какво?

Тя направи бързо танцово движение с чупка в задника и потупа корема си:

— Казах антураж, само защото си помислих, че може да го удариш.

— Обмислях го.

— Опитвам се да пазя бебето да не вижда сцени на насилие. Дори не гледам много телевизия. Чух, че спокойствието и положителната енергия се отразяват наистина добре, докато си бременна.

С известна тревога Ив хвърли поглед към корема на Мейвис. „Дали това нещо вътре наистина чува?“

— Ще се постарая да не удрям никого, когато ти си наблизо.

— Това би било добре. — Мейвис изтри лъчезарната си усмивка, когато вратите на асансьора се отвориха, отново се превърна в примадоната. Тя повдигна вежди към жената, която ги очакваше.

— Госпожице Фрийстоун, за мен е истинско удоволствие да ви видя. Аз съм ваша голяма почитателка, и на Леонардо разбира се.

— Разбира се — Мейвис протегна ръка.

— Ако обичате, последвайте ме, госпожа Глас няма търпение да се срещне с вас.

— Това е повече от ясно — каза Мейвис с ъгълчето на устата си, докато преминаваха през друго пищно фоайе.

В него бяха поставени прозрачни килийки за потънали в работа дребни служители. Слушалките и клавиатурите бяха напълно ангажирани от армия, която очевидно наблюдаваше модните дефилета.

Пространството отново се разклоняваше като във ветрило и в далечния край на коридорите имаше двойна врата, боядисана, както Ив предположи, в запазения почерк на „Ютрей“ — убийствено червено.

Придружителката им бързаше пред тях — носеше пола, плътно прилепваща като бинт и токове, остри като скалпели. Тя натисна едно копче в средата на вратата. След няколко секунди рязък нетърпелив глас отвърна:

— Да.

— Госпожица Фрийстоун е тук, госпожо Глас.

Вместо отговор, вратите се плъзнаха вътре в стената и се разкри огромен кабинет, обрамчен с прозорци с щори.

Черно-бялата тема продължаваше и тук. Черен килим, бели стени, масивно бяло бюро. Широките кресла бяха на тънки бели и черни райета.

В червен цвят бяха розите, сложени във висока черна ваза, и яркият делови костюм на силната жена с впечатляващо тяло Джулиета.

Тя беше висока, с женствено тяло и медноруса коса, обрамчваща лице с формата на диамант. Остри скули, остър нос и уста, една идея по-тънка, за да се нарече красива. Но очите, тъмно, много тъмно кафяви, отклоняваха вниманието от малкия дефект.

Тя прекосяваше стаята, когато вратите се плъзнаха и като ги видя протегна ръка, а на лицето ѝ се изписа усмивка на възхищение:

— Мейвис Фрийстоун, за мен е такова удоволствие. Толкова се радвам, че се обади. От толкова време искам да се срещна с теб! Разбира се, познавам Леонардо от цяла вечност. Той е такова съкровище.

— Определено, но за мен.

— Заповядай, седни. Какво мога да ти предложа? Кафе с лед може би?

— Избягвам кофеина напоследък. — Мейвис остана права и потупа корема си.

— Да, разбира се. Поздравления. Кога трябва да се роди?

— През февруари.

— Какъв чудесен подарък за Свети Валентин — без да обръща внимание на Ив и Пийбоди, тя задърпа Мейвис към един от столовете. — Стига си стояла права, седни и ще пийнем по един студен газиран сок.

— С удоволствие. Имаш ли време за питие, Далас?

— Мога да намеря време, след като госпожа Глас намери пролука в запълнения си график. — Ив сложи ръка на облегалката на стола на Мейвис и изметна бедрото си настрани. — Въпросите ми няма да отнемат много време.

— Опасявам се, че не разбирам.

— Лейтенант Далас, нюйоркска полиция. — Ив извади значката си. — Помощничката ми, полицаи Пийбоди. Сега, след като всички вече се познаваме и сме се настанили удобно, вероятно бихте могли да ми отговорите на някои въпроси.

— Повтарям! — Джулиета излезе иззад бюрото си, за да застане в достатъчно властна поза. — Не разбирам. Съгласих се да се видя с госпожица Фрийстоун. Много бихме искали да направим голям материал за теб, Мейвис, с много снимки.

— Разбира се, може да го обсъдим. След като Далас приключи. Ние с нея се знаем от доста време — добави тя с възхитително

простодушна усмивка. — Когато спомена, че има проблем с уреждането на среща, аз я убедих, че това се дължи на някакво недоразумение и ще намериш време. Подкрепата за нашата местна полиция е наистина важен въпрос за нас с Леонардо.

— Много хитро — промърмори Джулиета.

— И аз така си помислих. — Ив остана права, а Джулиета седна. — Ако се чувствате неудобно, сигурна съм, че Мейвис няма да има нищо против да изчака отвън, докато приключим.

— Не е необходимо. — Джулиета се облегна и се завъртя на стола си. — Вече сте разговаряли с Том. Не знам какво бих могла да добавя. Не се меса в работата му и той — в моята.

— А как стоят нещата с вашия живот?

— Коя точно част от живота ни имате предвид?

— Кога за последен път сте били в Лондон?

— Лондон? — веждите ѝ се сбърчиха. — Не виждам какво общо има това с каквото и да било.

— Угодете на прищявката ми.

— Бях там преди няколко седмици по работа — с раздразнение, все още загнездено в бръчката между веждите ѝ, тя взе малък електронен бележник и набра клавишите за датата. — Осми, девети и десети юли.

— Сама?

През погледа ѝ премина бърза искра, само за миг, и веднага изчезна, преди да сложи електронния бележник на бюрото.

— Да, защо?

— Съпругът ви идвал ли е някога с вас?

— Ходихме заедно през април. Том смяташе, че това ще е забавно преживяване за Джед. Аз имах работа там, а той искаше да направи някакви проучвания. Взехме два допълнителни дни за семейна ваканция.

— Купихте ли някакви сувенири?

— Какво намекувате?

— Предполагам, че пътувате доста често до Европа — каза Ив, сменяйки тактиката. — Във вашия бранш.

— Така е. За модни дефилета, събития, за да се срещна с колегите в нашите европейски представителства. Само че какво общо има това с факта, че Том ви помага в разследване?

— Това е част от разследването.

— Не... — тя млъкна, когато иззвъня личния ѝ видеотелефон. — Извинете ме, това е личната ми линия. Трябва да се обадя.

Тя превключи на дискретен режим, сложи минислушалки на ушите си и се извърна настрани, за да попречи на Ив да види екрана на видеотелефона.

— Джулиета Глас. Слушам.

Гласът ѝ се затопли с няколко градуса и тънките ѝ устни се извиха в лека усмивка.

— Абсолютно. Записала съм го в графика си. Един часа. Мхм. Да, имам среща — последва дълго мълчание, през което тя само слушаше и Ив забеляза как страните ѝ леко се зачервиха. — Очаквам го с нетърпение. Да. До скоро.

Тя прекъсна връзката и свали слушалките.

— Съжалявам, среща следобед. Сега...

— Бихте ли ми казали къде бяхте в неделя сутринта?

— О, за бога — тя изпъшка шумно. — В неделя оставям Том да спи до късно и водя Джед в парка или някъде другаде. Опитвам се да ви съдействам, лейтенант, тъй като Мейвис ме помоли, но го намирам за много дразнещо.

— Почти приключихме. А какво ще кажете за нощта на четвърти септември, между осем часа и полунощ?

Джулиета отново взе електронния си бележник и въведе датата. Ив отново забеляза, че някаква сянка премина през лицето ѝ.

— Имах среща със сътрудник. Не мога да ви кажа точно в колко часа съм се прибрала вкъщи, тъй като не съм го отбелязала, но мисля, че беше след девет, може би към десет. Бях уморена и направо си легнах, а Том продължи да работи.

— Значи си е бил вкъщи през цялата нощ.

— Защо да не си е бил? Той работеше. Взех хапче и си легнах. Казах му, че си лягам и той едва ли би излязъл заради Джед. Том изцяло се е посветил на Джед, дори прекалено. Какво има?

— Това е всичко засега. Благодаря за отделеното време.

— Смятам, че ми дължите някакво...

— Ако още не си се отказала, можем да поговорим за статията. — Мейвис скочи на крака. — Трябва ми само една минута преди това.

Тя изхвърча от кабинета заедно с Ив и сниши гласа си до шепот:

— Е? Убила ли е някого или какво?

— Съмнявам се. Най-лошото, което мисля, че е направила е да изневерява на съпруга си с човека, който ѝ се обади на личната ѝ линия.

— Така ли? Наистина? По какво разбра?

— По много неща. Виж, ако не искаш да се занимаваш с нея, можеш да тръгнеш с нас. Ще те оставим въщи.

— Не, има си тръпка. Двойна страница в „Ютрей“ ми е направо мечта. А и това ще надуе продажбите на диска ми. Няма да навреди и на бизнеса на Леонардо. Работи и за двама ни. Добре се справихме, нали?

— Добре се справихме.

— Приятел в нужда се познава. Хей, какво мислиш за Винет или Видал?

— Кои са те?

— Моето бебе. Винет за момиче, Видал за момче. Това са френски имена. В момента експериментираме с френски имена и вече отхвърлих Фифи. Все пак, кой би кръстил детето си Фифи?

Ив не знаеше кой би кръстил дете Винет, но издаде неопределен звук.

— Някой може да ѝ казва Виги — намеси се Пийбоди. — Кое то се римува с Пиги, така че в училище ще ѝ казват Пиги Виги.

Мейвис изглеждаше ужасена:

— Така ли мислиш? Отказвам се и от Винет. — Тя потърка корема си утешително. — Има много време да измислим нещо друго. До по-късно. — Тя се втурна обратно в кабинета на Джулиета.

— Какви са ти впечатленията, Пийбоди? — попита Ив, докато слизаха с асансьора.

— Изглежда страхотно и ще измисли нещо по-добро от Винет или Видал.

— Имах предвид Джулиета Глас, глупачке.

— Знам, просто исках да ви ядосам. Лейтенант — добави тя, когато Ив я стрелна с поглед. — Тя диктува играта и това ѝ харесва. Облича се, за да демонстрира по-скоро власт и сила, отколкото стил. Амбициозна е. Сигурно на тази възраст е трябвало да бъде точно тук, където е. Направи ми впечатление на студенокръвна. Нямах никаква емоция, когато говореше за детето си. Това с извънбрачната връзка

беше доста добър удар. Направо съм го пропуснала. Но после като го казахте и си върнах лентата назад, се убедих, че е така. Начинът, по който се промени гласът ѝ, езикът на тялото.

— И ако съдя по изчервяването ѝ, бих казала, че гласът от другата страна ѝ описваше какви игрички ще играят на срещата си в един часа днес. Ще трябва да потвърдим наличието на допълнителната дажба, в случай, че се наложи да я притиснем по-късно.

— Ще я следим ли?

— Не, не искам да рискувам да забележи някоя от нас толкова скоро след малкия ни разпит. Ще видя дали Бакстър може да се заеме с това. Доколкото може да говори едно дете на възрастта на нейното?

— На тази възраст те рядко млъкват. Почти никой, освен най-близките не може да ги разбере, но това не им пречи да говорят.

— Тя се е срещнала с допълнителната си дажба в неделя, можеш да си сигурна в това. И детето е било с нея. Няма ли да издрънка всичко на татко?

— Сигурно му е казала, че е тайна.

— Ъхъ. — Тази територия ѝ бе непозната и прие, че Пийбоди е по-компетентна. — Децата пазят ли тайна?

— Не, но тя не ми изглежда да е от майките, които познават много добре децата си. И момчето изглежда доста привързано към баща си. Според мен то е пазило тайната до момента, в който тя е била достатъчно далече, за да не чуе и е изпяло всичко. „Татко, аз и мама, и чичо «Допълнителна дажба» играхме на люлките, но това е тайна.“

Ив си представи картината и кимна:

— И се съмнявам, че е за първи път. Татко знае какво става — не се ли ядосва поне малко? Не трябва ли да го изкара от релси? Ето го него — стои си вкъщи и гледа детето, грижи се за къщата, докато тя обикаля града — и Европа — с някакъв друг тип. Играе си с друг, докато е със собствения му син. Да, това е направо вбесяващо.

— Майка и курва — каза тя, докато се качваха в колата си. — Продължаваме да се връщаме към тази теза. Той няма никакъв проблем да се измъкне от къщата и за двете убийства и може да е купил хартията, плащайки в брой, по време на пролетното си пътуване до Лондон. По дяволите, хартията наистина би могла да е подарък от почитател. И той е сметнал, че е подходяща. Той познава прототипните убийства, както и оригиналните извършители.

- Средства, мотив, възможност.
- Да, Томас Е. Брийн току-що изскочи най-отгоре в списъка ни.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив едва бе прекъснала връзката с Бакстър, когато комуникаторът ѝ избръмча. Лицето на Уитни изпълни монитора.

— Ще се види с теб в десет и четирийсет и пет. Гледай да мине добре.

— Слушам, сър. Благодаря.

Пийбоди изгледа доволната усмивка на Ив.

— Човек един-единствен път закъснява петнайсет минути за работа и вече е загубил нишката?

— Намери ми информация за София ди Карло, гувернантката на Ренквист и по пътя към сградата на Обединените нации ще те въведа в ситуацията.

— Връщаме се в сградата на Обединените нации при Ренквист, без да сме изложени на опасността от федерален арест?

— Връщаме се, за да се извиня, да раболепнича и да изям солидна порция самоунижение.

— Не ви бива по тая част. — Пийбоди изглеждаше направо скръбна. — Направо си влизаме в кафеза.

— Просто ми намери данните. Ако не знам как да се извинявам, да раболепнича и да се самоунижавам, това е защото рядко ми се налага да го правя. Първо трябва да сгрешиш.

Последва единствено мълчание и Ив хвърли поглед към помощничката си.

— Няма ли да последва някой нахален коментар?

— Баба ми винаги казваше, че ако не можеш да кажеш нещо добро за някого, по-добре си затваряй устата.

— Да бе, като че ли я слушаш. Ренквист е бесен, жена му е бясна, а те са в състояние да спънат разследването. Най-добре го умеят това политиците. И тъй като впечатлението ми за тях е, че са помпозни задници, реших, че ако позамажа нещата в стил „Аз съм просто обществена служителка, ерго тъпачка“, може и да прескочим опасността.

— Казахте „ерго“.

— Връзва се с „помпозен“.

— София ди Карло, двајсет и шестгодишна, неомъжена. Италианска гражданка със зелена карта и разрешително за работа. Родителите ѝ, заедно с останалите си деца, живеят в Рим. Аха, родителите са домашни прислужници на Анджела Дайсърт. Обзалагам се, че е роднина на госпожа Помпозен задник. София работи в дома на Ренквист като детегледачка от шест години. Няма криминално досие.

— Добре, дъщерята на Ренквист е достатъчно голяма да ходи на училище, нали? Виж какво можеш да намериш за нея.

— Доста е сложно да получиш информация за непълнолетни, Далас, особено ако са чужди граждани, без да имаш допълнителни правомощия.

— Изкарай, каквото можеш.

Пийбоди се зае за работа, докато Ив караше през града. Горе в мъгливото небе рекламни дирижабли и туристически трамваи се движеха лениво. В сравнително прохладната си кола Ив се упражняваше на ум как да раболепничи.

Повтаряше си, че е за добро, но все пак се измъчваше.

— Личната информация за детето е блокирана. Това е доста стандартна процедура — обясни ѝ Пийбоди. — Особено при по-заможните семейства. Човек не иска разни похитители и гадни типове да знаят подробности за детето му. Няма да намерим нищо за нея без допълнителни правомощия.

— Не мога да искам такива. Не искам семейство Ренквист да знаят, че ги проучвам. Няма значение. Гувернантката при всички положения ще изведе детето, или още по-добре — ще излезе сама някой път. Сигурно има свободен ден.

Тя остави засега тази мисъл, понеже приближиха сградата на Обединените нации и се подготви да премине през многобройните проверки по сигурността.

Отне им двајсет минути да се доберат до външната канцелария на Ренквист. Посрещна ги неговият администратор и ги помоли да почакаат.

Ив реши, че допълнителните двајсет минути, през които го чакаха, бе начинът на Ренквист да им покаже кой командва парада.

Самоунижението, на което се подлагаше, вече бе заседнало в гърлото ѝ, когато най-сетне бяха приети от него.

— Ако обичате, бъдете кратка — побърза да каже Ренквист. — Отделих ви време в един много натоварен ден само заради личната молба на командира на полицията. Вече загубихте достатъчно от времето ми, както и от това на съпругата ми.

— Да, сър. Много съжалявам, че обезпокоих вас и госпожа Ренквист. В усърдието си да придвижа разследването напред преминах някои граници. Надявам се, че нито вие, нито госпожа Ренквист ще приемете това като лична обида, още по-малко, че ще допуснете да се отрази по някакъв начин на отдела ни.

Той повдигна вежди — изненадата и задоволството видимо проличаха в погледа му.

— Да бъда разглеждан като заподозрян в убийство едва ли е най-обичайното за мен явление и не би могло да бъде нищо друго, освен лична обида.

— Съжалявам, че съм ви оставила с впечатлението, че сте заподозрян. Процедурата на разследване налага да се проследят всички възможни връзки. Аз... — Тя се пробва с леко запъване и ѝ се прииска да може да се изчерви. — Аз мога само отново да поднеса извиненията си, сър, и откровено да ви заявя, че моето лично притеснение от факта, че не мога да разплета този случай може би е направило поведението ми към вас и госпожа Ренквист не особено любезно. В действителност аз само се стремя да отстраня името ви от който да е било от списъците, касаещи разследването ми. Разговорът ми с госпожа Ренквист, колкото и да бе необмислен, имаше за цел единствено да потвърди местонахождението ви по време на двете убийства.

— Съпругата ми беше много разстроена от факта, че въпросът е бил повдигнат в дома ни, когато тя всеки момент е очаквала гости.

— Разбирам. Отново се извинявам за причиненото неудобство. — „Мръсник такъв.“

— Определено не виждам защо името ми трябва да фигурира в някакъв списък, само защото вероятно притежавам някаква хартия.

Ив сведе поглед.

— Това е единствената следа, с която разполагам. Убиецът ме провокира с тези бележки. Много е неприятно. Но не ме извинява,

задето обезпокоих съпругата ви в дома ви. Моля, предайте искрените ми извинения на госпожа Ренквист.

По устните му сега заигра тънка усмивка.

— Ще ѝ предам. Както и да е, лейтенант, оставам с впечатлението, че едва ли щяхте да сте тук и да поднасяте извиненията си, ако висшестоящите ви не бяха настояли да го сторите.

Тя вдигна поглед и срещна неговия — позволи си в очите ѝ да проблесне слаба искра на ненавист.

— Вършех си работата както мога. Не ме бива в дипломатическите игри. Аз съм просто полицаи. И следвам заповеди, господин Ренквист.

— Изпитвам уважение към хора, които следват заповеди и проявявам разбиране към обществена служителка, която допуска усърдието в изпълнението на служебните ѝ задължения да замъгли до известна степен преценката ѝ. Надявам се, че не сте била порицана твърде остро.

— Не повече, отколкото заслужавах действията ми.

— И оставате ръководителка на разследването?

— Да, сър.

— Тогава ви желая успех. — Той се изправи и подаде ръка. — И се надявам, че скоро ще разкриете и арестувате виновника.

— Благодаря — Ив пое ръката му и я задържа, без да откъсва поглед от очите му. — Възнамерявам лично да заключа килията му и то много скоро.

Ренквист вирна глава.

— Увереност, лейтенант, или арогантност?

— Каквото влезе в работа. Отново ви благодаря, сър, за отделеното време и проявеното разбиране.

— Взимам си думите назад — каза Пийбоди, когато напуснаха сградата. — Бива си ви. Обезсърчено извинение със съвсем лек оттенък на омраза. Редовият войник, който се е опитал да си свърши работата и е бил предаден от висшестоящите си. Принуден е да изяде стабилна порция самоунижение и я преглъща стоически. Наистина успяхте да му пробутате номера.

— Не е чак толкова далеч от действителното положение. Би могъл да създаде доста неприятности на отдела. Има политически връзки, както и контакти с медиите. Никой не ми е заповядал да се извиня, но и никой няма да съжалява, че съм го направила. Шибана политика.

— Имате чин и се налага да играете според правилата му.

Ив само сви рамене и се качи в колата.

— Но не се налага да ми харесва. Нито пък него. Всъщност всеки път, когато го виждам, ми харесва все по-малко.

— Това е заради снобския фактор — обясни Пийбоди. — Наистина е доста трудно да харесаш човек с висок снобски фактор, а неговият е направо до небесата.

Тя хвърли поглед назад към лъскавата бяла сграда, блестящата кула и полюшващите се знамена.

— Предполагам, че ежедневното контактуване с дипломати, посланици и държавни глави превръща снобския фактор в необходимост.

— Дипломатите, посланиците и държавните глави следва да представляват хората, което не ги прави по-различни от нас. Ренквист може да си вземе снобския фактор и да си го завре знаеш къде.

Тя остави зад себе си белите стени и знамената и се отправи към сърцето на града.

— Никак няма да се разстроя, ако се окаже, че е той. Лично ще заключа килията на този кучи син. Сериозно говоря. И няма да имам нищо против да видя надменното лице на Ренквист от другата страна на решетките.

Тя се свря в Централното полицейско управление и използва упражнението по разчистване на бюрото си, за да остави мислите си да се подредят. Препрати една дузина съобщения и настойчиви искания от репортери на Отдела по връзки с медиите, след което щастливо забрави за тях. Представи си, че някъде в бъдеще я очаква пресконференция, но засега не й се налагаше да мисли над това.

Навакса поизостаналата си писмена работа, доколкото изобщо някога успяваше да я навакса и направи няколко обаждания.

Извади бележките, прочете ги отново, като търсеше ритъм, начин на изразяване, използване на думи, каквото и да, което да отговаря на начина на говорене на хората от списъка ѝ.

„Гласът не е негов“ — помисли си отново тя. Умишлено не използва своя глас. Приема образ, подражава и се превръща в друг човек. В кого се превръща, докато пишеше тези бележки?

Видеотелефонът на бюрото ѝ извън за входящо обаждане и тъй като искаше да избегне всякакви разговори с репортери, тя изчака докато просветне името на обаждания се. Чак когато прочете „Капитан Райън Фийни, Отдел за електронна обработка на информацията“, тя се обади.

— Бързо работиш — започна Ив.

— Хлапе, аз съм направо като ракета. Изскочи нещо, което може да е на твоя човек. Случаят е „замразен“. Жертвата е петдесет и петгодишна жена. Учителка. Била е удушена в апартамента си, открила я е сестра ѝ. Удушена е с чифт от онези прозрачните чорапогащите, дето ги носите вие, жените. Вързани на флъонга под брадичката ѝ.

— Бинго. Откога е „замразен“ случаят и къде?

— От юни миналата година, в Бостън. Ще ти пратя всички подробности. Няма оставена бележка и доста яко е премазал главата и лицето ѝ със статуйка. Медицинските доклади гласят, че вече е била предала богу дух, когато я е удушил.

— Практиката води към съвършенство.

— Възможно е. Имам още един с достатъчно съвпадения, за да ме накара да се зачудя. Шест месеца преди Бостън в Ню Лос Анджелис. Шейсет и шестгодишна жена. Тя обаче е била нелегално пребиваваща в сградата и това не се връзва. Но някой я е очистил в бърлогата ѝ, изнасилил я е с бейзболна бухалка, като първо я е премазал от бой с нея, а след това я е удушил със собствения ѝ шал. Също има флъонга, което е ѝ основната причина да изскочи този случай.

— Връзва се, нали? Нелегално живеещата жена е лесна плячка — не е трудно да я пипнеш и никой не го е особено грижа за нея. Мястото е добро за усъвършенстване на техниката.

— И аз съм на същото мнение. Ще ти изпратя подробностите и за този случай. Нямам никакви съвпадения по осакатяването. Има

доста кланета и кървища в добрите стари Щати, но нищо, което да е с почерка на нашия тип. Ще разширя на международно ниво.

— Благодаря, Фийни. Предстои ти отпуска, нали?

Скръбното му лице оклюма.

— Жената направо ми пържи задника до червено да се чупим за седмица. Навсякъде из проклетата къща се мотаят шибани ваканционни брошури. Според нея трябва да наемем някоя голяма къща на плажа или подобна тъпотия и да се съберем цялото семейство. Деца, внуци.

— Какво ще кажеш за Бимини?

— Кой?

— Къде, Фийни.

— О, Бимини. Какво за него?

— Рурк притежава имот там — голяма къща с персонал. Плаж, водопад, дрън-дрън. Мога да говоря с него ти и цялото ти семейство да ползвате някое от неговите транспортни средства. Проявяваш ли интерес?

— Исусе Христе, прибирам се вкъщи и казвам на жената, че ще заведем цялото стадо в Бимини, тя направо ще се гътне. Мамка му, да, разбира се, че проявявам интерес, но не е нужно да си играем на връщане на услуги.

— Не си играя. Имотът просто си е там. Преди известно време Рурк уреди нещо доста изгодно за Пийбоди и Макнаб, така че не виждам защо сега аз да не уредя нещо за теб. Особено като се има предвид, че смятам да те помоля да наглеждаш нещата тук, докато върша малко работа извън града.

— Звучи ми така, сякаш хубавите страни остават за мен. Данните вече пътуват към теб.

Ив ги прочете набързо и почувства онова леко жужене в кръвта. Жуженето на полицейския ѝ нюх. Пред погледа ѝ се намираха образци на работата му. Упражнения. Не бяха от типа престъпления, които говорят за собствен почерк, помисли си тя, а по-скоро бяха изграждане на стил и натрупване на умения, които той предпочиташе да не бъдат вписани в сметката му.

Трябва да е бил по-непохватен, по-непредпазлив. Сигурно е допуснал грешки и въпреки че следата бе изстинала, все би могла да открие нещичко.

След като получи разрешение от командира си, Ив се отправи обратно към отдел „Убийства“, като замисляше следващия си ход. Профуча през общото помещение и направи знак на Бакстър да я последва в кабинета ѝ, когато той я извика по име.

— И така, значи видя пича, с когото се въргаля?

— Не се въргаля с никакъв пич.

Устремът на Ив внезапно секна.

— Трябва да има някой. По дяволите, Бакстър, по лицето ѝ с главни букви пише, че има голяма тайна връзка. Почти усетих миризмата на секс, която излъчваше.

— Моля ти се, направо ми го надървяш. Ще си поръчам от кафето ти, за да се успокоя.

— Ако не си успял да я проследиш, макар че ти възложих да ѝ бъдеш „опашка“...

— Проследих я. — Той си поръча огромна чаша кафе, две захарчета и течна сметана. Сетне взе готовото кафе и се облегна на шкафа ѝ с папки, за да се наслади на първата глътка. — Това наистина е кафе, по дяволите. Като говорим за опашки, понеже ти повдигна въпроса, русокоската има страхотна опашка.

— Разкарай надървения си приятел и идиотския си мозък от кабинета ми. Все пак чука някого.

— Да съм казал, че не е така? — Той се усмихна, отпи отново и изви веждите си към Ив над ръба на чашата. — Просто не яха бастун.

— Тя... О, гледай ти, гледай ти, това е интересно. — Тя се наведе към ъгъла на бюрото си и се замисли над новината. — Не просто допълнителна дажба, а женска допълнителна дажба. Това направо би изкарало мъжа от кожата му.

— А и дажбата си я бива. Висока, стройна, черна и красива. От онзи тип, дето направо ти се приисква да почнеш на секундата да мляскаш от пръстите на краката. От моя гледна точка си е чисто похабяване — два възхитителни образа на женския пол, които се хлъзгат една върху друга. Разбира се, доста е забавно, когато си го представиш. Доста добре си прекарах времето, отдаден на това занимание и трябва да ти благодаря за възложената задача.

— Ти си извратен и перверзен тип.

— И се гордея с това.

— Мислиш ли, че можеш да отложиш лесбийските си фантазии за по-късно и да ми рапортуваш най-сетне?

— Вече се позабавлявах с тези фантазии и възнамерявам да го направя отново, но мога да отложам следващото действие. Твоето момиче напусна офиса си в дванайсет и четирийсет и пет и взе такси. Отправи се към централната част на града и по-точно към хотел „Силби“ в Парк. Влезе право във фоайето и дружката ѝ вече я очакваше. Знойното допълнително парче по-късно бе идентифицирано като Серена Унгър с помощта на детективския ми чар и петдесетачката, бутната на момчето от рецепцията.

— Петдесетачка? Мамка му, Бакстър.

— Хей, класно местенце — класен подкуп. Унгър се пререгистрира. И двете лица се отправиха към асансьора, който за огромна радост на детектива беше със стъклени стени. Благодарение на това той успя да използва блестящите си техники за наблюдение и да ги види как си разменят една продължителна и доста сладка целувка на път към четиринайсетия етаж. Влязоха в стая 1405, където, отдадени на дейности, които за нещастие детективът не можа да види, останаха до четиринайсет часа. Тогава Джулиета Глас напусна стаята и хотела, като се възползва от услугите на друго такси. Завърна се на работното си място с доволна усмивка, както би я определил детективът.

— Проучи ли Унгър?

— Накарах Трухарт да го направи, докато си чакахме обяда. Тя е моден дизайнер, трийсет и двегодишна, неомъжена. Няма криминално досие. Понастоящем работи за втората марка на Миранди. Седалището е в Ню Йорк.

— Въпрос. Жена ти те мами с друга жена. По-добре ли е или е по-лошо, отколкото да го прави с мъж?

— О, по-лошо е. Не стига, че ти изневерява, но и го прави без член, което означава, че няма особено високо мнение за оборудването ти. Ако е мъж, все пак можеш да го осмислиш някак. Нали се сещаш, че той се е възползвал от нея или тя е изпитала моментна слабост.

— Възползвал от нея — изсумтя Ив. — Мъжете наистина са жалки и елементарни.

— Стига де, момчетата се нуждаят от илюзиите си. Както и да е, ако е с друга фуста, означава, че я е търсела специално и е търсела

нещо, което ти не притежаваш. Това те прави двоен неудачник.

— Да, така ги виждам нещата и аз. И човек би се надървил доста на жените. Така да се каже. Ще трябва да разберем от колко време Джулиета си играе с жена.

Бакстър остави празната чаша и умолително склочи ръце.

— Моля те, моля те, моля те, нека аз. Никога не се докопвам до нещо забавно.

— За тази работа ми е нужен деликатен човек.

— Деликатен е презимето ми.

— Аз пък си мислех, че презимето ти е Рогато куче.

— Това е първото ми презиме — засегнато отвърна той. — Хайде де, Далас, какво ще кажеш?

— Пипай с кадифени ръце при Унгър. Говори с персонала в хотела и се придържай към минимални подкупи. Бюджетът ни никак няма да се увеличи, ако продължаваш да цакаш петдесетачки. Говори със съседите ѝ. Подуши около работното ѝ място. Тя ще се усети, така че запази причината за проучването в тайна. Деликатно, Бакстър, сериозно говоря. Имам работа извън града. Ако извадя късмет, ще се върна утре. В противен случай ще ми трябва още един ден.

— Можеш да оставиш това на моите изключително вещи ръце. О, и последно — няма да си искам петдесетачката. Струваше си да платя цената на билета.

„Той ще се справи“ — помисли си Ив. Не можеше едновременно да бъде в Бостън, Нью Лос Анджелис и да ръчка около Серена Унгър в Нью Йорк. Бакстър щеше да разработи тази линия, Фийни ще действа в сферата на подобните престъпления, а тя ще последва други потенциални следи.

По всичко личеше, че е събрала добър екип, без да има такова намерение.

А сега, реши тя, беше време да включи още един член към екипа си. И беше неин ред да играе деликатно.

Не очакваше да се свърже с Рурк още от първия опит, но явно великият бог на срещите бе решил да ѝ даде глътка въздух. Администраторката му я свърза с него с любезния коментар, че той току-що се е завърнал от работен обяд.

— И какво яде? — попита го тя, когато се появи на монитора.

— Салатата на главния готвач. А ти?

— Ще хапна нещо след минута. Имаш ли работа в Бостън?

Той повдигна вежди.

— Бих могъл и да си намеря. Защо?

— Трябва да направя едно проучване там и може би след това да отскоча до Западния бряг. Да проверя някои работи. Не искам да взимам Пийбоди. Изпитът ѝ е вдругиден. Трябва да остане тук, а и не съм сто процента сигурна, че ще се върна навреме, за да се яви тя на изпита си. Реших, че може би ще пожелаеш да се включиш.

— Става. Кога?

— Колкото се може по-скоро.

Веждите му се повдигнаха още по-нагоре.

— Надявам се, че това не е хитра маневра да избегнем завръщането на Съмърсет.

— Не, но то е допълнителен стимул да замина. Искаш ли да дойдеш, или не?

— Трябва да направя някои размествания в програмата си. — Той се извърна и Ив видя как пръстите му затанцуваха по малка клавиатура. — Нужни са ми... два часа.

— Устройва ме. — „Сега идваше сложната част“, помисли си тя. — Ще те чакам в транспортния център в Нюарк, да кажем в седемнайсет часа. Ще вземем совалка оттам.

— Обществен транспорт? При това в пет часа? Не мисля, че ще се получи.

Ив с огромно задоволство чу изсумтяването му.

— Нищо не може да се направи по въпроса с часа.

— Но с условията може. Ще вземем една от моите совалки.

Това бяха точно думите, които тя очакваше да чуе. „Слава богу!“ Последното нещо, от което имаше нужда сега е да се натъпче в някоя запарена кутийка с пътници и да се сблъска с неизбежните закъснения и лошата хигиена. Но знаеше правилата на играта, затова се смръщи, за да се държи на положение.

— Виж какво, приятелче, това е полицейска задача. Взимам те само за изпът и за евентуално извънградско чукане.

— Чуването винаги е добре дошло, но начинът на пътуване може да развали сделката. Ще те взема, когато уредя нещата тук. И ако ще спориш, по-добре забрави за мен. — Рурк погледна ръчния си

часовник. — Ще ти се обадя, когато съм на път към теб — добави той и прекъсна връзката.

„Това мина по вода“ — помисли си Ив.

Малко след пет тя вече беше настанена удобно в частната совалка на Рурк, гризеше ягоди и изучаваше бележките си в благоуханна прохлада.

— Можеш да дойдеш с мен на разговора с Роберта Гейл — каза тя на Рурк. — Но после ще се наложи да те зарежа. Говорих с шефа на разследването в Бостън и той се съгласи да се срещнем, но не беше особено възторжен. Ако доведе цивилен със себе си, възторгът му съвсем ще се изпари.

— Струва ми се, че ще намеря какво да правя. — Той работеше ръчно на един от компютрите в совалката и не вдигна поглед.

— Сигурна съм и също така съм сигурна, че се наложи много бързо да направиш промени в програмата си. Благодаря ти.

— Очаквам в замяна да бъда възнаграден с извънградско чукане при първа удобна възможност.

— Евтино парче си ти, Рурк.

Той се усмихна, но продължи да работи.

— Ще видим. О, и между другото — привидният ти протест срещу това да използваме моята совалка не беше добре отработен. Можеш да вложиш малко повече усилия следващия път.

Тя ухапа една ягода.

— Нямам представа за какво говориш — избръмчаването на видеотелефона ѝ я спаси от по-нататъшно обсъждане. — Далас.

— Хей, хлапе. Имам няколко находки. Предположих, че ще искаш да научиш подробностите, още докато си на път — унилите очи на Фийни се присвиха. — Ягоди ли ядеш?

— Може би — тя преглътна виновно. — Пропуснах обяда. И какво от това? Давай.

— Първото е доста мърляво, може би прекалено мърляво, за да е на нашия човек. Осакатено тяло на компаньонка, двайсет и осемгодишна, извадено от реката. Сена — това е във веселия Париж. Преди три години през юни. Накълцана е на парчета, липсват черният дроб и бъбреците. Гърлото ѝ е прерязано и има няколко рани по

ръцете. Била е твърде дълго във водата, за да бъдат възстановени каквито и да било улики, ако е имало такива. Разследването е стигнало до задънена улица и случаят остава неразкрит.

— Заподозрени?

— Следователят е наблегнал на последния ѝ клиент, но нищо не изскочило. Притиснал е и координаторът ѝ, който е известен с грубото си отношение към своите служители, но това също не довело до никъде.

— Добре. Какво друго?

— Преди две години в Лондон — убийство в стила на Изкормвача в района на Уайтчапъл. Компаньонка наркоманка, която някак е успяла да премине през токсичните проверки. Била е трийсет и шестгодишна и е имала две съквартирантки със същата професия. Опитали са се да го лепнат на приятеля ѝ, но той имал солидно алиби. Изглежда ми съвсем прозрачно.

— Как я е убил?

— Прерязал ѝ е гърлото. Отново се е хванал за половите ѝ органи и в рапортите се казва, че те не са били открити на местопрестъплението. Рязал е и по други части на тялото — по гърдите и китките. Следователят го определя като „убийство от страст“. Но в медицинските доклади има интересна забележка и като се замисля, склонен съм да се съглася. В нея се казва, че срязванията по гърдите и китките са по-скоро допълнение. В тях няма страст. Има свидетел, който твърди, че е видял жертвата да се отдалечава с мъж в черна пелерина и изискана шапка. И понеже свидетелят е бил надрусан със „Зонър“, следователят не е обърнал особено внимание на думите му.

— Връзва се — промърмори Ив. — Връзва се, нали разбираш. Облякъл се е с работното облекло, като Де Салво за убийствата с удушаване. Защо да не се издокара в костюм, когато имитира Изкормвача? Благодаря ти, Фийни. Прати файловете до служебния ми компютър с копие до домашния. Надявам се да се върна до двайсет и пет часа.

— Вече го направих. Ще разширя проучването на извънземно ниво. Вече се зарибих.

Ив се облегна на стола си и се втренчи в тавана.

— Ще ходим ли в Лондон и Париж? — поинтересува се Рурк.

— Не мисля, че мога да отделя нито времето, нито енергията, необходими, за да премина международната червена лента. Ще се опитам да сравня фактите, като говоря със следователите по видеотелефона.

— Ако промениш решението си, няма да ни отнеме повече от един ден.

Щеше ѝ се да види къде е бил, къде е извършил някои от по-ранните си престъпления. Но поклати глава отрицателно:

— Той е в Ню Йорк. Трябва да съм в Ню Йорк. Упражнява се от доста време — каза тя, по-скоро на себе си. — Усъвършенства способностите си. Затова сега може да си позволи да убива толкова често. Подготвителната работа, проучванията, детайлите, всичко е налице. Не му се налага да изчаква, защото е чакал достатъчно дълго.

— Независимо дали се е упражнявал, бързината ще го направи по-непохватен. — Рурк изчака, докато очите ѝ отново се фокусираха и срещнаха погледа му. — Може и да е педантичен, може и да е усъвършенствал способностите си, но се движи прекалено бързо, за да проявява достатъчно предпазливост.

— Мисля, че си прав. И когато оплеска нещата, ще го хванем. Когато го хванем, когато го затвора в килията и го пречупя, ще открием, че е имало и други. Други тела, които е скривал или унищожавал, докато се усъвършенства. Докато настъпи момента, в който може да позволи жертвите да бъдат открити и да изпита известна гордост. Но ранните му грешки са нещо друго, той не иска да го излагат. Това е емоционалната причина. Но има и друга — по-практична. Не е искал да остави твърде много подражателски убийства в анализите и да привлече вниманието, преди да е готов за големия си удар.

— Аз самият направих някои проучвания. — Рурк извърна компютъра си настрана. — В продължение на петнайсет месеца от март 2012 до март 2013 г. човек на име Питър Брент е убил седем полицейски служители в Чикаго. След като не е успял да издържи психотеста за служител на чикагската полиция, Брент се е присъединил към паравоенна група, в която се научил как да борава с онова, което щяло да стане предпочитаното му оръжие — далекобоен бластер, който вече е бил забранен за цивилни по онова време.

— Знам за Брент. Обичал е да напада от покриви. Спотайвал се е на покрива, изчакавал е ченгето да влезе в обсега му и го е убивал с изстрел в главата. На специален отряд от петнайсет души са им били необходими петнайсет месеца, за да го заловят.

Разбрала тревогата му, тя се наведе и положи ръце върху неговите.

— Брент не е убивал жени, а полицаи. За него не е имало значение какви са, щом са носели униформата, която той самият не е могъл да сложи. Не отговаря на профила за прототип.

— Пет от седемте загинали ченгета са били жени. Както и шефът на полицията, която той се опитал, но не успял да убие. Не ме баламосвай, лейтенант — каза той достатъчно спокойно. — Мислила си за Брент и си изчислила процента на вероятност, точно както сторих и аз. Знаеш, че има осемдесет и осем цяло и шест процента вероятност той да имитира Брент и да се прицели в теб.

— Няма да тръгне след мен — настоя тя. „Не още“ — помисли си. „Не още.“ — Има нужда да го преследвам, за да се чувства по-значим, по-успял и удовлетворен. Ако ме извади от играта, няма да получи същата тръпка.

— Значи те пази за последното действие.

Нямаше смисъл да се преструва, не и пред Рурк.

— Според мен сигурно го планира като дългосрочна цел. Но мога да ти обещаая, че няма да стигне до там.

Той взе ръката ѝ и преплете пръсти с нейните.

— Ще ти припомня това обещание.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Реши да се възползва от Рурк в разговора си с Роберта Гейл. Той щеше да ѝ предложи друг набор от впечатления. Бившата професионална детегледачка бе се съгласила да се срещне с Ив, стига разговорът да не трае повече от двацет минути.

— Не беше особено благоразположена — каза му Ив, докато се приближаваха към малкия жилищен комплекс, където Гейбъл бе свила гнездото си. — Особено когато казах, че ще бъда при нея към шест и половина. Обясни ми, че вечеря точно в седем и трябва да се съобразя с това.

— Хората на дадена възраст развиват определени устойчиви навици.

— И ме нарече госпожица Далас. Неколкократно.

Рурк съчувствено обви ръка около раменете ѝ.

— Вече я мразиш.

— Да. Наистина. Но работата си е работа. Никакви лигавщини по време на работа — добави тя.

— Все забравям тази част — все пак, преди да отдръпне ръката си, я притисна нежно към себе си.

Ив пристъпи към охранителната решетка, показва значката си и обяви целта на посещениято си. Беше допусната доста бързо, което я наведе на мисълта, че Гейбъл вече я очаква.

— Ще те представя като мой сътрудник — обясни му тя, когато влязоха в малко фоайе. Но един поглед към великолепното му лице, елегантния костюм и обувките, които сигурно струваха повече от месечния наем на Гейбъл, я накара да въздъхне. — И освен ако не е сляпа или малоумна, няма да се хване, но ще опитаме да го заобиколим някак.

— Направо си е предразсъдък да мислиш, че ченгетата не могат да бъдат добре облечени.

— Ризата ти струва повече от оръжието ми — промърмори тя. — Така че щом влезем, гледай да не я забележи, дръж си затворена устата

и гледай твърдо и сурово.

— А пък аз се надявах да ти хвърлям тайни погледи, пълни с обожание.

— Зарежи тия глупости. Вторият етаж — качиха се по стълбите и завиха в малък коридор с врати от двете страни.

Пълната тишина ѝ подсказа, че или сградата имаше отлична звукоизолация или всички наоколо бяха мъртви. Ив натисна звънеца на апартамент 2Б.

— Госпожице Далас?

Като чу гласа от домофона, Рурк стисна устни, за да потисне смеха си и се втренчи прилежно във вратата.

— Лейтенант Далас, госпожице Гейбъл.

— Искам да видя значката ви. Сложете я пред шпионката.

След като Ив послушно изпълни искането ѝ, последва продължителна тишина.

— Изглежда всичко е наред. С вас има мъж. Не споменахте, че ще доведете със себе си мъж.

— Това е мой сътрудник, госпожице Гейбъл. Може ли да влезем, ако обичате? Не искам да отнемам повече от времето ви, отколкото е необходимо.

— Много добре.

Настъпи мълчание и Ив предположи, че в момента отключва многобройни ключалки. Роберта Гейбъл отвори вратата и се намръщи.

Снимката от личната ѝ карта беше ласкателна, ако не друго. Слабото ѝ лице имаше остри линии, които Ив прецени, че се дължаха на факта, че не просто бе избягвала по-хубавите страни на живота, но направо ги бе отхвърлила. Косата ѝ беше силно опъната назад.

Облечена беше в сиво, какъвто бе и цветът на косата ѝ — безупречно колосана риза и пола, която висеше около кльощавото ѝ тяло. Обувките ѝ бяха черни и имаха дебели подметки, а връзките им бяха вързани изключително прецизно.

— Познавам ви — обърна се тя към Рурк и засмука толкова много въздух, че ноздрите ѝ видимо се разшириха. — Вие не сте полицейски служител.

— Не, госпожице.

— Полицията често използва услугите на цивилни консултанти — намеси се Ив. — Ако имате някакви въпроси относно тази

процедура, можете да се обадите на началника ми в Ню Йорк. Ще изчакаме отвън, докато проверите.

— Не е необходимо — тя отстъпи назад и те влязоха в дневната. Беше семпла и безукорно чиста. Нямаше никоя от натруфените джунджурии, които Ив обикновено очакваше да види в домовете на по-възрастни жени.

Нямаше възглавници или четки за прах, нито снимки в рамки или цветя. Имаше едно-единствено канапе, един стол, две маси и две лампи. Бездушната стая приличаше на килия в добре охраняван затвор.

Зад тези стени човек не би чул сладникавите трели от диск на Кармайкъл Смит, сигурна бе Ив. А това поне беше известна утеха.

— Можете да седнете на канапето. Няма да ви предложи освежителни напитки, защото вечерята е твърде скоро.

Тя взе стола, седна, облегна се на него с гръб, изпънат като ръжен, притисна плътно един към друг краката си — направо приличаха на залепени. Сетне сви ръце в скута си.

— Споменахте, че искате да разговаряте с мен във връзка с един от бившите ми възпитаници, но отказахте да назове името. Намирам това за доста грубо, госпожице Далас.

— И аз намирам убийството за доста грубо, а аз разследвам убийство.

— Не е необходимо да се държите нахално. Ако не можете да се отнасяте с уважение, този разговор е приключен.

— Уважението е двупосочен процес. Наричам се лейтенант Далас.

Устните на Гейбъл се свиха навътре, но тя наклони глава в съгласие.

— Много добре. Лейтенант Далас. Предполагам, че след като сте се сдобили с този чин, вие имате както професионален опит, така и здрав разум. Ако обясните накратко защо сте дошли да говорите с мен, можем да приключим този въпрос и да се върнем към задълженията си.

— Въпросите ми са от изключително поверително естество. Моля за вашата дискретност.

— Аз съм живяла и работила в частни домове на много влиятелни хора през по-голямата част от живота си. Знам много добре какво е дискретност.

— Едно от тези семейства има син. Нилс Ренквист.

Веждите на Гейбъл отскочиха нагоре и това бе първото истинско оживление, което тя прояви.

— Ако сте изминали целия този път от Ню Йорк, за да ме разпитвате за семейство Ренквист, значи губите моето време, както и своето. Аз ценя своето.

— Достатъчно, предполагам, че бихте предпочела да избегнете неудобството да бъдете откарана в Ню Йорк и подложена на официален разпит — заплахата нагореци въздуха. Никой съдия нямаше да ѝ даде властта да прекара граждански през щатски граници въз основа на малкото, с което разполагаше. Но самата мисъл за евентуалното неудобство често бе достатъчна да предизвика желание за съдействие.

— Не вярвам, че можете да ме откарате в Ню Йорк като обикновен престъпник — раздразнението обля страните на Гейбъл в розово. — Не се съмнявам, че адвокатът ми ще успее да предотврати подобно своеволие.

— Може би. Давайте, свържете се с него, ако искате да понесете всички проблеми, загубата на време и разходите. Ще видим кой ще победи накрая.

— Не ме интересува нито отношението ви, нито поведението ви.

Пръстите на Гейбъл се бяха свили върху бедрата ѝ и кокалчетата им бяха побелели. „Щипалка — помисли си Ив. — Без съмнение.“

— Често ми се случва. Нещо в убийството просто ме изкарва извън нерви. Можете да говорите с мен тук и сега, госпожице Гейбъл, в уюта на дома си. Или да задвижим бюрократичната снежна топка. От вас зависи.

Гейбъл я биваше във втренчения поглед — смразяващ и немигащ. Но не можеше да се мери с ченге с единайсет години опит зад гърба си.

— Много добре. Можете да зададете въпросите си. Ще отговоря на тези, които сметна за уместни.

— Докато е бил под ваше наблюдение Нилс Ренквист демонстрирал ли е някога агресивно или обезпокоително поведение?

— Разбира се, че не — тя изсумтя, сякаш дори самата мисъл беше нелепа. — Той беше добре възпитан младеж от добро семейство. Смятам, че настоящето му положение и начин на живот го доказват.

— Поддържате ли връзка?

— Получавам цветя за рождения си ден и картичка за Коледа, както е редно.

— Значи сте привързани един към друг.

— Привързани? — Лицето на Гейбъл се присви, сякаш бе подушила някаква неприятна миризма. — Не искам, още по-малко очаквам, привързаност от възпитаниците си, лейтенант Далас, като се съмнявам, че вие очаквате нещо такова от подчинените си.

— Какво тогава очаквате или сте очаквали?

— Подчинение, уважение и организирано, дисциплинирано поведение.

На Ив ѝ прозвучаха по-скоро като военни изисквания, но тя кимна.

— И сте ги получили от Ренквист.

— Разбира се.

— Прилагали ли сте телесно наказание?

— Когато се е налагало. Методите ми, които служиха добре както на мен, така и на възпитаниците ми, включваха наказание, съобразено с детето и с типа нарушение.

— Спомняте ли си какви наказания бяха подходящи за Нилс Ренквист?

— Той реагираше най-добре на забраната. Забраната на забавленията, компанията, развлеченията и прочие. Когато беше наказван, ставаше раздразнителен и обичаше да спори, но в крайна сметка се подчиняваше. Научи, подобно на всички мои възпитаници, че неприемливото поведение води до определени последствия.

— Имаше ли приятели?

— Имаше добре подбран кръг от приятели и познати.

— Подбран от кого?

— От мен и родителите му.

— А какви бяха отношенията с родителите му?

— Такива, каквито трябва да са. Не мисля, че въпросите ви са уместни.

— Почти приключихме. Имаше ли домашни любимци?

— Спомням си, че имаше куче. Някакъв миниатюрен териер. Сестра му Сара беше особено привързана към него и изпадна в безутешна скръб, когато то избяга.

— На колко години беше Ренквист, когато кученцето избяга?

— Мисля, че на десет или дванайсет.

— А какво можете да ми кажете за младата дама, сестрата на Ренквист?

— Тя беше образцова възпитаничка. Послушна, тиха и с добри обноски. Малко тромава и предразположена към кошмари, но иначе покорна и добросърдечна.

— В какъв смисъл тромава?

— Премина през етап, в който често се спъваше в собствените си крака, падаше или пък се удряше в разни предмети и определено имаше повече синини и одрасквания, отколкото е нормално за нейната възраст. По моя препоръка семейство Ренквист провериха зрението ѝ, но то се оказа доста добро. Просто беше въпрос на липса на координация и леко вятърничава природа. Надрасна го.

— На каква възраст го надрасна според вас?

— На около дванайсет години, предполагам. В пубертета стана грациозна, макар че в тази възраст момичетата обикновено я губят. Пубертетът е труден период, но Сара буквално разцъфна през нейния.

— И горе-долу по времето, когато тя е придобила грациозност и е престанала да се обсипва със синини и рани, брат ѝ е бил пратен в „Итън“. Така ли е?

— Мисля, че да. Без съмнение тогава изцяло се посветих на Сара и това ѝ помогна да стане по-уравновесена и по-уверена. Ако това е всичко...

— Само един последен въпрос. Спомняте ли си дали някой от домашните любимци на съседите е изчезнал по време на престоя ви в дома на семейство Ренквист? Други животни в района, които да са избягали?

— Домашните любимци на другите хора не бяха моя грижа. Не си спомням.

— Следваше ли мисълта ми? — попита съпруга си Ив, когато застанаха на тротоара.

— Беше достатъчно ясно. Ти се опитваше да установиш дали Ренквист е бил тормозен от властна жена в детството си. Дали той на свой ред е тормозел по-малката си сестра. Дали, както често се случва

при серийните или садистични убийци, е убивал или измъчвал домашни любимци.

— Учебнически въпроси — съгласи се Ив. — И смешното е, че тя не го схвана. Това ми подсказва, че или е разсеяна и глупава, или крие нещо, или възможността да е помогнала в отглеждането на психопат просто не се вписва в малкия ѝ свят.

— Към кое от трите клониш?

— Към последното. Тя е „щипалка“ и дори нещо по-лошо. Можеш да срещнеш много като нея в системата на сиропиталищата. Човек като нея не би и помислил, че има умствено или емоционално разстроен възпитаник, стига да ѝ се подчинява.

— Ти правеше ли го?

— Не особено често, но бих могла да го правя, ако си заслужаваше. Познавам много деца, които са преминали през нещо подобно и водят нормален живот. Ренквист би могъл да е един от тях. Сестра му също би могла наистина да е тромава. Но не ми харесва съвпадението. Трябва да помисля над това, но и да се срещна с бостънското ченге.

— Ще те хвърля.

— Не, по-добре да взема такси или да използвам метрото. Ако този тип ме види да слизам от убийствена кола с лъскав мъж зад волана, определено няма да ме хареса.

— Знаеш колко обичам да бъда наричан лъскавото ти парче.

— Понякога си еротичният ми сладкиш.

Рурк се засмя сподадено. Тя успяваше да го изненада в най-неочакваните моменти.

— И ще направя всичко възможно да си заслужи тази титла. Както и да е, имам малко работа, която трябва да свърша. Защо не ми се обадиш, като приключиш и да ми кажеш какво следва?

— Доста си послушен за лъскаво парче.

Той се усмихна, наведе се и я целуна леко.

— Добре дисциплиниран съм.

— Целуни ме отзад.

— Кое е определено е включено в играта. Не бързай — добави той, докато се пъхаше в колата. — Аз самият ще се забавя поне час.

За Ив една четвърт от този час отиде в придвижване през отворителните задръствания на Бостън. И все пак тя се озова в закусвалнята доста преди срещата с Хагърти.

Това беше типично полицейско свърталище — хубава, евтина храна и напитки без засукани етикети. Сепарета, няколко маси за двама и четирима и много столове по бара.

Имаше няколко ченгета, които бяха приключили смяната си, униформени и цивилни, и разпускаха след работния ден. При влизането си тя привлече вниманието им и след кратко наблюдение бе разпозната като принадлежаща към същата порода. Ченге.

Очакваше, че Хагърти ще е дошъл по-рано, за да маркира територията си и не остана изненадана, когато един мъж, седнал сам на маса, ѝ направи знак.

Беше здравеняк с гръден кош като на бик, широки рамене и червендалесто, квадратно лице с късо подстригана, песъчливо жълта коса. Очите му бяха сини, почти сиви, и бяха приковани в нейните, докато тя прекосяваше помещението.

Пред него имаше бира, наполовина изпита.

— Детектив Хагърти?

— Аз съм. Лейтенант Далас.

— Благодаря, че ми отдели време.

Те се ръкуваха и Ив седна.

— Искаш ли бира?

— Бих могла да изпия една, благодаря.

Тя го остави да я поръча — бяха на негова територия — и му позволи да я огледа.

— Интересуваш се от един от неразрешените ми случаи — каза той накрая.

— Имам жертва, която е била удушена и изнасилена с предмет. При проверка в информационната система на щатската полиция за подобни убийства изскочи твой случай. Теорията ми е, че той се е упражнявал, усъвършенствал е уменията си, преди да удари в Ню Йорк.

— Не е бил непохвален в Бостън. Нито аз съм.

Тя кимна и отпи от бирата си.

— Не съм тук, за да се перча, Хагърти, или да поставям под въпрос разследването ти. Трябва ми помощ. Ако съм права, човекът,

когото и двамата търсим, в момента действа в Ню Йорк и не е приключил. Така че си помагаме взаимно и го затваряме на топло.

— И ти извършваш ареста.

Тя отпи още глътка бира и се опита да уталожить раздразнението си.

— Ако го хвана в Ню Йорк, аз ще извърша ареста. Така стоят нещата. Но шефът ти ще разбере, ако информацията, която си споделил с мен, ми помогне да арестувам и обвиня този кучи син. И ти ще приключиш случая си. Ако не си пълен неудачник, ще успееш да му лепнеш още едно убийство. Когато това приключи, ще се вдигне голям шум в медиите. Ще получиш своя дял и от него.

Той се облегна назад и се ухили.

— Вбесих те.

— Започвам деня си вбесена. В хода на разследването си установих, че този тип до момента е убил поне шест души. Подозирам, че има и други и адски добре знам, че ще има други в бъдеще.

— Успокой се, лейтенант. Опитвах почвата. Пукната пара не давам за медиите. Няма да кажа, че не ми пука за ареста. Точно обратното. Моята жертва е била пребита до смърт, преди да ѝ върже проклетата фльонга на врата. Така че го искам, а не разполагам с нищо. Работих много усилено по случая и не открих нищо.

Хагърти отпи дълга глътка от бирата си.

— Влязъл ми е под кожата и работя по него, когато имам възможност. Ти ми казваш, че имаш случай в Ню Йорк, който те води към моя и аз искам своя дял от него.

Ив престана да се ежи и направи първата стъпка, защото го разбра.

— Имитира серийни убийци от миналото. Една от причините да убие в Бостън...

— Бостънският удушвач? — Хагърти сви устни. — Поработих в тази посока известно време. Подражателска история — имаше много съвпадащи елементи. Изучих случаите от миналото в търсене на въгъл, който да подхвана. Нищо не изскочи и след като не удари отново...

— Убил е бездомна жена в Ню Лос Анджелис, преди да удари в Бостън и сега го направи в Ню Йорк. Освен това е убил три компаньонки — в Париж, Лондон и Ню Йорк, имитирайки Джак Изкормвача.

— Сигурно ме поднасяш.

— Същият човек е. Оставил ми е бележки при двете жертви.

— При моята нямаше нищо такова — каза той в отговор на неизречения ѝ въпрос. — Нямам дори един свидетел. Охранителната система на сградата, ако можем да я наречем така, е била извадена от строя в деня преди убийството. Никой не се появил да я оправи. Изчакай да си извадя бележките.

Ив си води бележки по неговите. Преди още да е пресушила бирата си, те се споразумяха да си разменят файловете по случаите.

Тя погледна часовника си и направи нужните изчисления. Обаждането до Западния бряг ѝ уреди среща с тамошния ръководител на разследването. А следващото обаждане я свърза с Рурк.

Изглежда той също се намираше в някакъв бар, но съдейки по красивите светлини, лекия музикален фон и блясъка на нещо, което най-вероятно беше кристал, реши тя, това заведение беше на доста голямо разстояние от свърталището на Хагърти.

— Приключих тук — каза му тя. — Тръгвам към совалката. Колко време ти е необходимо?

— Още половин час ми е достатъчен.

— Чудесно. Ще се видим направо там. Имам с какво да се занимавам, докато се появиш. Имаш ли нещо против да се отправим директно към Западния бряг?

— Струва ми се, че мога да намеря с какво да се занимавам и там.

Ив не се и съмняваше. Когато той пристигна на совалката, тя вече беше прочела отново бележките си и пишеше до екипа и началника си рапорт за бостънското си посещение.

Рурк остави куфарчето си настрана, разпореди се совалката да потегли, когато има готовност и поръча храна за двама им.

— Какво мислиш за баскетбола? — попита Рурк.

— Става. Липсва му поезията на бейзбола и първичността на футбола, но има бързина и драматичност. Какво прави, да не би да прекара своя час, купувайки „Селтик“?

— Да.

Тя вдигна поглед.

— Разкарай се.

— Всъщност ми отне малко повече от час. Водим преговори от няколко месеца. И понеже дойдох дотук, направих един последен тласък и приключихме сделката. Сметнах, че би било забавно.

— Аз прекарвам един час, през който пия топла бира и говоря за убийства, а ти купуваш баскетболен отбор.

— Всеки играе според силите си.

Тя започна да яде, защото храната беше пред нея и знаеше, че ще достави удоволствие на Рурк.

— Хагърти е стабилен. Тип булдог и то не само като телосложение. И като мислене. Не се е отказал от случая, а много ченгета биха го направили, след като е минало толкова много време. Продължава да ръчка по него, но не е стигнал доникъде. Засега не забелязвам какво е пропуснал. Може и да се закача за нещо, като разгледам пълния файл, мисля, че е направил всички необходими стъпки.

— И с какво ти помага това?

— Знам, че е бил тук. Със сигурност. Датите. Мога да проверя дали през въпросните дни някой от моя списък не е бил в Бостън или с неизвестно местонахождение. Да проуча дали може би, само може би, няма някаква връзка между някой от тях и жертвата на Хагърти.

— Някой друг е булдог — отбеляза Рурк. — Не като телосложение, но със сигурност като мислене. Мога да проверя превозните средства. Да видим дали няма да изскочи някое име в списъка на пътниците на обществено или частно превозно средство за съответните дни.

— Нямам пълномощията затова. Все още. Ще ги получа. Ще включа убийството от Ню Лос Анджелис и европейските в общата картина и ще го получа. Всичките ми заподозрени са достатъчно високопоставени и ако прескочим границите, могат да използват нарушенията като доказателства, които да подхвърлят на процеса.

— Само в случай, че те или техните адвокати го забележат.

„Не биха забелязали, ако го направи Рурк — помисли Ив. — Никой не би забелязал.“

— Не мога да ползвам доказателства, ако не съм упълномощена да ги търся — но щеше да знае достатъчно, за да стесни списъка си със заподозрени. Достатъчно, за да спаси човешки живот.

— Ако го хвана и му предоставя възможност да се измъкне в съда, той ще убие някой друг. Не само защото му доставя удоволствие и има нужда да го прави, а и защото работи над това от много, много време. Ако се издъня, единственото, което ще постигна е да издигна временно препятствие по пътя му. Ако убие, след като се върне към нормалното си ежедневие, жертвата ще тежи на моята съвест. Не мога да живея с това.

— Добре. Разбирам те. Но, Ив, погледни ме в очите и ми обещавай, че ако убие още някого, преди да успееш да го спреш, няма да се чувстваш по същия начин.

Тя го погледна.

— Ще ми се да можех — беше единственото, което каза.

Детектив Слоун беше усърден младок, който беше поел случая с по-възрастния си, по-опитен, но не толкова усърден партньор. Сега беше пенсионер и Слоун дойде на срещата с Ив с новата си партньорка.

— Това беше първото убийство, в което бях ръководител на разследването — обясни Слоун на Ив, когато седнаха да изпият по един сок в екологичен бар. Това беше лосанджелиската версия на полицейско свърталище, предположи тя.

Мястото беше светло и прохладно, издържано в ярки цветове, а сервитьорите бяха пъргави и усмихнати.

Ив мислено благодари на бога, че живее и работи на другия бряг, където сервитьорите бяха както си трябва намръщени и никога не се чувстваха задължени да ти препоръчат коктейл от ананас и папая като специалитет на деня.

— Трент ми го даде като упражнение — добави той.

— Даде ти го, за да не му се налага да си вдига дебелия задник от стола — намеси се партньорката му.

Слоун се ухили добродушно.

— Може и такава да е била идеята. Жертвата беше от хората, лишени от граждански права. Открих членове на семейството ѝ, след като я идентифицирахме, но никой не се поинтересува от тялото. Разполагах с взаимно противоречащи си показания от свидетелите, които убедих да говорят с мен. Въпреки че повечето бяха под

въздействието на никакви забранени вещества, тези, които най-много вдъхваха доверие описаха мъж от неопределена раса, облечен в сива или синя униформа, който е бил забелязан да влиза в сградата около часа на убийството. Жертвата е живеела незаконно в сградата, както всички останали, затова всеки се старае да не забелязва нищо.

— В Ню Йорк имаме случай с подобни характеристики.

Името на партньорката на Слоун беше Бейкър, бяха привлекателни, здрави младежи с изсветляла от слънцето коса. Приличаха по-скоро на двойка професионални сърфисти, отколкото на ченгета.

„Освен ако не ги погледнеш в очите“ — мислено отбеляза Ив.

— Ние, въъ, направихме малко проучване, след като се свърза с мен — обясни Слоун. — За да сме наясно какво търсиш и защо.

— Добре, това ми спестява обясненията. Можеш да ми помогнеш за моя случай, като ми предоставиш копие от файловете по случая ти.

— Мога да го направя, но си искам своето. Това е първият ми случай като водещ следовател — добави Слоун с лека усмивка — и определено искам да го приключя.

— Ние искаме да го приключим — поправи го Бейкър. — Трент вече се пенсионира и възнамерява да прекара остатъка от живота си в риболов. Той няма нищо общо.

— Така е честно — съгласи се Ив.

Този път, когато приключи разговора си, тя позволи на Рурк да я вземе с колата. Прецени, че ченге, което не се притеснява от факта, че пие сок от папая, не би могло да се впечатли, когато негов колега се качва в лъскава малка кола с гюрук. Тя седна и напъха все по-набъбващата чанта с бележки и дискове под седалката.

— Искам да отидем на местопрестъплението, да огледаме декора.

— Става.

Даде му адреса и изчака да го въведе в компютъра на колата.

— Е, купи ли „Доджър“?

— Опасявам се, че не, трябваше само да кажеш.

Ив се усмихна и облегна глава на облегалката. Затвори очи и остави мислите да се въртят в главата ѝ, докато Рурк караше.

— Не мога да разбера защо човек би живял тук — каза тя. — Само защото са преживели едно голямо земетресение, не значи, че не

се задава следващо, което да ги изравни със земята.

— Все пак бризът е приятен — отбеляза Рурк. — И определено са се преборили със смога и шумовото замърсяване.

— Тук всичко ми изглежда като на видеофилм, разбираш ли? Прекалено прасковено, розово и бяло. Прекалено много здрави тела със съвършени усмихнати лица. Направо ме побиват тръпки.

Тя отвори едното си око.

— И просто не смятам, че е редно наред града да се полюшват палми. Просто не е редно.

— Тогава това тук трябва да ти хареса. Сградата, която търсиш, изглежда порядъчно порутена и занемарена, а и местните типове са задоволително мрачни.

Ив се изправи, потисна напиреща прозявка и се огледа.

Едва половината от уличните лампи работеха, а самата сграда беше абсолютно тъмна. Някои от прозорците бяха преградени с решетки, а други — с дъски. Няколко души се спотайваха и приплъзваха в сенките, а в една от тях тя забеляза, че се извършва продажба на забранени вещества.

— Това вече е по-близо до истината — ободрена, тя излезе от колата. — Това чудо има ли пълен пакет охранителни съоръжения?

— Абсолютно всички — той спусна гюрука и активира ключалките и дефлекторите.

— Бърлогата ѝ е на третия етаж. Но можем да разръчкаме из района, щом сме дошли дотук.

— Истинско удоволствие е да ръчкаш из сграда, която всеки миг може да се срути, а някой може да те намушка, пребие или застреля.

— Ти си имаш твоите развлечения, а аз — своите — тя огледа района и избра жертвата си. — Ей, задник!

Наркоманът с дълго черно яке се олюля на петите си.

— Ако ми се наложи да те гоня, сериозно ще се вбеса — предупреди го Ив. — И сигурно ще се подхлъзна така, че кракът ми да се озове в топките ти. Имам един въпрос. Ако знаеш отговора, ще получиш десетачка.

— Не знам нищо.

— Тогава няма да получиш кинтите. Откога се навърташ тук?

— От известно време. Не преча на никого.

— Беше ли тук, когато Сузи Манъри е била удушена. Горе на третия етаж.

— Мамка му. Не съм убил никого. Не познавам никого. Направили са го мъжете в бяло.

— Какви мъже в бяло?

— Мамка му. Хората от под земята. Превръщат се в плъхове, когато си искат и убиват хора, докато спят. Ченгетата знаят. Някои са ченгета.

— Да бе. Тези мъже в бяло. Гледай си работата — каза му тя и се отправи към сградата.

— Къде ми е десетачката?

— Грешни отговори.

Стаята на Манъри бе заета от друг, но настоящият ѝ обитател го нямаше.

Никой в тая сграда не знаеше нищо и не бе направил нищо.

— Губим си времето. Това не е моята територия. Не знам кого да притисна. Но дори и да знаех, не мисля, че би имало някаква полза. Когато живееш по този начин, хората си мислят, че окончателно си се отчаял. Но тя не се е била отчаяла. Слоун ми даде списък с личните ѝ вещи. Имала е дрехи, скривалище за храна и препарирано куче. Не мъкнеш със себе си препарирано куче, ако си отчаян и нищо не те интересува. Сигурно е била дрогирана, когато я е нападнал, но все още е дишала. Няма да е право да ѝ го причинява.

Рурк се обърна и застана лице в лице с нея в горещата и мръсна стая.

— Лейтенант, ти си изморена.

— Добре съм.

Когато в отговор той само погали бузата ѝ, Ив за миг затвори очи.

— Да, изморена съм. Познавам такива места. Когато на два пъти той остана без пари, отседнахме в подобни коптори. По дяволите, може да сме били и тук. Не мога да си спомня всичко.

— Трябва да поспиш малко.

— Ще поспя в совалката. Няма смисъл да оставаме повече. Вероятно разсъждавам по-правилно, когато съм в Ню Йорк.

— Тогава да се прибираме у дома.

— Май не си изпълних обещанието за извънградско чукане.

— Ще ти го запиша на сметката.

Ив дремна в совалката, докато прелиташе над континента и сънува плъхове, които се превръщаха в мъже, облечени в бяло. Сънува мъж без лице, който я удуши с дълъг бял шал и го върза на хубава фльонга под брадичката ѝ.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Марлин Кокс работеше в ирландската кръчма „При Райли“ от десет до два през нощта, три пъти седмично. Заведението беше на вуйчо ѝ, който всъщност се казваше Уотърман, но моминското име на майка му беше Райли.

Подпомагаше се финансово, за да направи своята докторантура в Колумбийския университет. Учеше градинарство, въпреки че плановете ѝ за реализация по специалността бяха доста неясни. Преди всичко тя просто обичаше университета, затова продължаваше да е студентка на двайсет и три години.

Беше дребна и хубава брюнетка с дълга права коса и наивни кафяви очи. По-рано това лято семейството ѝ се бе разтревожило за нея, когато няколко студенти от Ню Йорк бяха убити и тя бе отменила летните си занятия.

Трябваше да си признае, че самата тя бе леко уплашена. Познаваше първото убито момиче. Само бегло, но все пак беше доста шокиращо да разпознаеш лицето на колега от университета по новините.

До този момент не познаваше някой, който да е умрял, още по-малко от насилствена смърт. Не се налагаше да я убеждават особено много да си стои повече вкъщи и да вземе допълнителни предпазни мерки.

Но полицията бе заловила убиеца. Всъщност бе виждала и него. Освен шока, тя изпита и едно странно възмущение.

Сега, когато нещата се бяха уталожили, Марлин не се сещаше често за убитото момиче, нито за убиеца, с когото бе разговаряла в един компютърен клуб. Животът ѝ беше съвсем нормален и го разделяше между семейството, работата и ученето.

Всъщност в момента дори беше прекалено нормален. Нямахше търпение занятията ѝ да се върнат към сериозното си темпо. Искаше да се заеме с тях с пълна сила и да прекарва повече време с приятелите си. И се чудеше дали да не позадълбочи връзката си с един младеж, с

когото бе започнала да флиртува по време на прекъснатата си лятна сесия.

Слезе на спирката на метрото, която се намираше на две преки от апартамента, който споделяше с две свои братовчедки. Кварталът беше добър — одобрен от семейството, разбира се — с тихи улици и добри съседы. Краткият преход до дома не я тревожеше. Вече две години изминаваше същия път и досега никой не я бе притеснявал по никакъв начин.

Понякога почти ѝ се искаше да се случи нещо такова, само за да докаже на прекалено загриженото си семейство, че може да се справи сама.

Зави на ъгъла и видя малък фургон, нает от същата компания, чиито услуги бе ползвала, когато се премести от дома на родителите си в новото си жилище.

Беше доста необичайно време да се нанася или изнася човек, помисли си, но когато се изравни с фургона, чу ударите и няколко мъжки ругатни.

Видя, че мъжът се мъчеше да вкара малко канапе отзад. Беше добре сложен и макар да беше с гръб към нея, Марлин прецени, че е достатъчно млад да се справи. Тогава видя, че дясната му ръка е гипсирана.

Той се опита да повдигне канапето с лявата си ръка, използвайки рамото си, но тежестта и ъгълът, под който беше, му попречиха и единият край отново се стовари на асфалта.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите — мъжът извади бяла кърпичка и си попи потта на лицето.

Тя най-после успя да го види и реши, че е симпатичен. Черната му къдрава коса — любимата ѝ за мъж — се спускаше по яката на ризата му изпод бейзболната шапка.

Понечи да отмине. Симпатичен или не, не беше особено разумно да се заговаря с мъже на улицата посред нощ. Но той изглеждаше толкова клет — разгорещен, изнервен и малко безпомощен.

Добросърдечността ѝ я накара да спре, но нюйоркската ѝ предпазливост ѝ подшушна да стои на разстояние.

— Нанасяте се или се изнасяте? — попита го тя.

Мъжът подскочи и ѝ се наложи да прехапе устни, за да не се разсмее. И когато се обърна и я видя, вече зачервеното му лице

потъмня още повече.

— Ами, май нито едното, нито другото. Предполагам, че просто мога да оставя това глупаво нещо и да заживея в каравана.

— Ударил сте си ръката, а? — любопитството я накара да се приближи още малко. — Никога не съм виждала толкова голям гипс.

— Да — той прокара ръка по него. — Остават ми още две седмици. Счупих я на три места, докато се катерех по скали в Тенеси. Глупава история.

Тя реши, че е доловила южняшко звучене в гласа му и се приближи още една крачка.

— Доста късно през нощта сте решил да се пренасяте.

— Ами, приятелката ми, бившата ми приятелка — поправи се той с гримаса, — работи нощем. Каза ми, че трябва да си изнеса вещите, когато я няма. Друга глупава история — добави той с лека усмивка. — Брат ми трябваше да дойде да ми помогне, но закъснява. Типично за него. Искам да натоваря вещите си, преди Дона да се върне, а и съм наел фургона само до шест часа.

Беше наистина симпатичен. Малко по-възрастен от нейния тип мъже, но ѝ хареса носовата нотка в гласа му. Освен това беше в безизходица.

— Мога да ви помогна.

— Наистина ли? Няма ли да имате нещо против? Настина ще съм ви много благодарен. Ако само успеем да вкараме тази проклетия, може Франк да се появи за останалото. А и мисля, че с останалото бих могъл да се справя сам.

— Няма проблем — тя пристъпи по-близо. — Качете се горе, аз ще бутам отдолу, а вие ще ми давате указания.

— Да се пробваме — той се качи с известно затруднение заради гипса.

Тя се постара да го вдигне и да го избути навътре, но крайт на канапетото отново се удари в паважа.

— Съжалявам.

— Всичко е наред — мъжът ѝ се усмихна, макар да ѝ се стори, че изглежда изтощен. — Вие сте толкова дребна, нали? Ако имате още някоя и друга свободна минута, можем да се пробваме по обратния начин. Аз да поема тежестта — ще използвам гърба и раменете си. А

вие да се качите тук горе, да го хванете здраво и да дърпате, докато аз бутам навътре.

Някъде дълбоко в съзнанието ѝ прозвуча леко извъняване на предупредителна камбанка, но Марлин не ѝ обърна внимание. Покатери се във фургона, стоплена от благодарната усмивка, която ѝ прати на слизане.

Даваше ѝ указания, докато ръмжеше и наместваше канапето — и ругаеше брат си Франк така, че я накара да се разсмее. Когато канапето започна да се плъзга навътре, тя се отдръпна и застана встрани с чувство за добре свършена работа.

— Задачата е изпълнена!

— Изчакайте за секунда. Нека — той се пхна при нея и прокара здравата си ръка по челото си. — Само да го мръднем ето натам.

Той започна да ѝ сочи с ръка и въпреки че предупредителната камбанка прозвуча по-силно, когато той се качи при нея в малката тъмна пещера на фургона, тя погледна по посока на пръста му.

Първият удар уцели главата ѝ странично и тя се олюля. Пред погледа ѝ проблеснаха малки светлини и почувства ужасна и непонятна болка.

Препъна се, кракът ѝ се закачи за крака на канапето и тя залитна наляво, без да разбере, че това я спаси от втори брутален удар с гипсираната ръка.

Той се стовари върху рамото ѝ и тя заскимтя, опитвайки се да изпъли по-далеч от следващия удар и от пронизващата болка.

Чуваше гласа му, но сега той звучеше различно. Нещо разкъса дрехите и тялото ѝ, когато той я запрати назад.

— Не, работата не е завършена. Подла малка пачавра.

Не виждаше нищо, пред очите ѝ имаше единствено мрак и онези отвратителни проблясващи светлини. Но усети кръвта, собствената си кръв в устата си. В главата ѝ нещо пицеше, но тя чуваше ужасните неща, които той ѝ задъхано шепнеше с ужасния си глас.

Марлин плачеше, издаваше тихи животински звуци, които преминаха в стенания, когато по гърба ѝ се посипа градушка от удари. Протегна трепереща ръка към джоба си, като с все сили се бореше да остане в съзнание, да накара безчувствените си пръсти да сграбчат подаръка, който чичо ѝ бе връчил, когато започна работа при него.

Водена от сляп инстинкт, тя го насочи в посоката, от която долиташе гласа му.

Той нададе вой. Гротесков звук, който ѝ подсказа, че спрехт бе попаднал право в целта. Сирената за тревога, прикрепена към флакона, зави. Ридаше, но си помисли, че риданията може би са негови, но все пак се опита да изпълзи от фургона.

Болка, нова вълна от болка избухна в нея, когато по ребрата и челюстта ѝ се стовариха злобни ритници. Усети, че пада и светът вече изчезваше, когато главата ѝ се удари в паважа.

В четири сутринта Ив стоеше на тротоара и изучаваше кръвта по асфалта. Марлин Кокс бе откарана в болница преди час. В безсъзнание и с нищожна вероятност да оживее.

Бе зарязал наетия фургон и реквизита си и бе оставил жертвата си кървяща на улицата. Но не я бе довършил.

Ив клекна и взе малко парче бял гипс. Момичето се е борило достатъчно дълго, щом е успяло да го прогони.

Огледа бейзболната шапка и перуката, които вече бяха запечатани в пликове за доказателства. „Евтини модели“ — заключи. Трудно беше да се проследят. Канапето изглеждаше старо, разнебитено и протъркано. Мебел, която е купил на битпазара. Но разполагаха с фургона, така че можеха и да извадят късмет.

И дваисет и тригодишна жена, която умираше. Вдигна поглед, когато Пийбоди дотърча по тротоара.

— Лейтенант?

— Дваисет и тригодишна жена — започна Ив. — Идентифицирана като Марлин Кокс. Живее в онази сграда — каза тя и посочи с ръка. — Очевидно се е прибираща от работа. Свързах се с болницата, в която е била откарана, преди да пристигна на местопрестъплението. В момента е в операционната и изгледите не са никак обнадеждаващи. Била е жестоко пребита, засегнати са главата, лицето, тялото. Използвал е това, поне за начало — тя показва парченце гипс.

— Какво е това?

— Гипс. От гипсова превръзка, според мен на ръката. Горкият човек се е опитвал да вкара канапето във фургона или да го изкара.

Вероятно все пак да го вкара — искал е да я подмами вътре. Ръката му е счупена и не може да се справи. Изглежда безобиден, безпомощен и тя решава да му помогне. Сигурно е бил доста чаровен — много усмивки и прочие глупости. И когато влиза вътре, я удря. Цели се в главата, иска да я изкара от строя, да замъгли съзнанието ѝ и чувството ѝ за ориентация. Продължава да я налага — достатъчно, силно, за да натроши гипса.

Ив пристъпи към вратата в задната част на фургона. Теснотия, малко пространство. „Това е било грешка“ — отбеляза Ив. Не е разполагал с достатъчно място да се развихри с ударите, а и реквизитът — канапетото, кашоните — са му се пречкали.

„Имитацията е добра — реши тя, — но сцената е била прекалено тясна и е провалила представлението.“

— Не е действал достатъчно бързо — каза на глас. — Или прекалено дълго се е наслаждавал на удоволствието. Имала е спрей — вдигна плика за доказателства, в който беше флаконът. — Според мен е успяла поне веднъж да го уцели в лицето или достатъчно близо, за да го нарани и сирената за тревога се е задействала. Затова е избягал. По всичко личи — добави тя, кимвайки по посока на кръвта по паважа, — че или е паднала от фургона, или я е изтикал. Униформеният полицай, който ме въведе в ситуацията, каза, че от главата ѝ е изтекла толкова много кръв, че я е помислил за мъртва. Но е имала пулс.

— Тед Бънди. Попрочете това-онова — обясни Пийбоди, когато Ив я погледна. — Особено за серийните убийци от вашия списък. Той е използвал този метод.

— Да, и с по-голям успех от нашия човек. Това ще го вбеси. Дори тя да умре, ще бъде бесен. Да проверим фургона, Пийбоди. Пратила съм униформени полицаи да разговарят с хората от района и ще пусна „метачите“ да проучат превозното средство. Да намери нещо за това шибано копеле.

Когато Ив стигна до болницата, Марлин беше още в операционната. Чакалната пред нея беше претъпкана с хора. Дежурната сестра бе успяла да я предупреди, че се е събрало цялото семейство на пациентката.

Ив разпозна смесицата от шок, страх, надежда, скръб и гняв по лицата, които изглеждаха като едно-единствено лице, в мига, в който се обърнаха към нея.

— Простете за безпокойството. Аз съм лейтенант Далас от нюйоркската полиция. Бих искала да разговарям с Питър Уотърман.

— Аз съм — той се изправи — едър, широкоплещест мъж с подстригана по военному тъмна коса и сенки на тревога в очите.

— Бихте ли дошли навън, господин Уотърман.

Той се наведе да прошепне нещо на една от чакащите жени, след което последва Ив в коридора.

— Извинете, че ви откъсвам от семейството ви, но бях уведомена, че вие последен сте разговаряли с госпожица Кокс, преди тя да си тръгне към къщи тази сутрин.

— Тя работи за мен, за нас. Имам бар и Марли работи като сервитьорка няколко вечери седмично.

— Да, сър, знам това. В колко часа си тръгна?

Очите му бяха зачервени и се навлажниха отново. Но той се втрени с все сила в стената зад рамото на Ив и успя да се овладее.

— Веднага след два. Пратих я да се прибира и заключих сам. Видях я как отива към станцията на метрото. Тя е само на няколко крачки от вратата. А като слезе има да извърви само две преки. Кварталът е добър. Моите две деца живеят там с нея. Собствените ми дъщери живеят точно там.

Гласът му потрепери при последното изречение и му се наложи да спре, просто да спре и да си поеме дъх.

— Брат ми живее на половин пряка от тях. Кварталът е добър. Безопасен. По дяволите!

— Кварталът наистина е добър, господин Уотърман. Когато сирената за тревога се е задействала, хората са излезли. Не са се затворили в черупките си, без да поинтересуват. Вече разполагаме с няколко свидетели, видели мъжа, който я е нападнал да бяга. Можеше и да не избяга, ако кварталът не беше добър, ако хората не бяха отворили прозорците си и не бяха излезли да се притекат на помощ.

— Добре — той прокара дланта си през очите, а после си избърса носа. — Добре. Благодаря. Помогнах им да си намерят апартамент, нали разбирате. Сестра ми — майката на Марли — ме помоли да проверя мястото.

— И сте й намерили място, където хората се притичват на помощ. Господин Уотърман, когато човек държи бар, той забелязва хората, нали? Имате усет. Може би сте имали някакво по-особено усещане за някой, който е идвал при вас наскоро.

— Хората не идват при мен, за да си търсят белята. Имаме си редовни клиенти, идват и туристи. Имам споразумение с два хотела. Това е квартална кръчма за средната класа, сержант.

— Лейтенант.

— Извинете. Не познавам човек, който би причинил това на нашата Марли. Не познавам никой, който би го причинил на чия да е дъщеря. Що за извратено копеле пребива малко момиче просто ей така? Можете ли да ми кажете? Що за извратено копеле прави такива неща?

— Не, сър, не мога да ви кажа — тя гледаше лицето му, гледаше сълзите, които напиреха в зачервените му очи и се стичаха по бузите. — Казвала ли ви е за някой, когото е срещнала наскоро или пък е забелязала да се навърта из квартала, по местата, където пазарува, храни се или се среща с приятели. Каквото и да е?

— Не. Имаше някакво момче, което срещна в университета в началото на лято. Не знам името му. Може някоя от дъщерите ми да го знае — той извади кърпичка и си издуха носа. — Накарахме я да се откаже от летните си занятия заради убийствата на онези деца. Студентите, които бяха убити преди няколко седмици. Тя познаваше едното момиче и много се разстрои. Всички ние се разстроихме. Взех й този спрей и й казах да го носи в джоба си. Послуша ме. Тя е добро момиче.

— И го е използвала. Това значи, че е умна и смела. Тя го е прогонила, господин Уотърман.

— Лекарите няма да ни кажат — Ив се обърна, когато чу думите на жената зад себе си. Тя бе се облегнала на вратата, сякаш не можеше да понесе собствената си тежест. — Няма да ни кажат, но аз чувствам какво си мислят. Виждам го в очите им. Там вътре е моето дете. Моето дете, а те си мислят, че ще умре. Но грешат.

— Ще се оправи, Села — Уотърман я прегърна и я притисна силно. — Марли ще се оправи.

— Госпожо Кокс, можете ли да ми кажете нещо, което би ми помогнало по някакъв начин?

— Тя ще ви каже сама, когато се събуди. — Гласът на Села беше по-силен от този на брат й и излъчваше абсолютна увереност. — Тогава ще го подгоните и ще го затворите. И когато това стане, аз ще дойда и ще го погледна право в очите. Ще го погледна в очите и ще му кажа, че моето момиче, моето дете го е вкарало вътре.

Ив се настани в един тъгъл, с чаша кафе в ръката. Затвори очи. Не ги отвори, дори когато чу Пийбоди да се приближава и да сяда до нея.

— Още не сме извадили късмет с наемането на фургона, но Макнаб и Фийни работят усилено.

— Хитър. Предпазлив — промълви Ив. — Наема го по компютърен път с фалшиво име и фалшив номер на шофьорската книжка, плаща си и му го изпращат на фалшив адрес. Никой не го вижда. Сложил е ръкавици и всичко останало, така че във фургона нямаме нито отпечатъци, нито коса, нищо, освен перуката, която е захвърлил и парченцата гипс.

— Може част от кръвта на местопрестъплението да се окаже негова.

Ив поклати глава.

— Твърде хитър е, за да го допусне. Но не е толкова умен, колкото си мисли, защото не се е справил с Марлин Кокс. Не по начина, по който е искал. И някой го е видял. Някой го е видял да се качва в този фургон или да паркира пред дома й. Точно както хората са го видели да бяга като подплашен заек от местопрестъплението.

Тя си пое дълбоко въздух и отпи от кафето.

— Фургонът е бил неговият сценичен декор, така че там е внимавал. Искал е да я открием вътре. Но му се е наложило да избяга с пламнали очи и с изгарящо гърло заради спрея. Трябвало е да се добере до леговището си и да си измие очите.

Ив вдигна поглед, когато лекар, облечен в хирургически дрехи се зададе по коридора. На лицето му видя онова, което Села Кокс бе видяла — мрачно изражение.

— По дяволите!

Ив се изправи и го изчака да влезе и да поговори със семейството.

Чу мъжки и женски ридания и снишени до шепот гласове. Изчака хирургът да излезе и му се представи.

— Далас — показва му значката си. — Трябва ми една минута.

— Доктор Лорънс — представи й се той. — Не може да говори с вас, нито с когото и да било.

— Жива ли е?

Той поклати глава и прокара пръсти през рошавата си и сплъстена кестенява коса. Кожата му беше няколко тона по-тъмна, а очите му — почти черни и изпълнени с уморена тъга. Имаше телосложението на футболист и глас на поет.

— Не знам как издържа операцията и не очаквам да доживее до сутринта. Ще пусна семейството й при нея да се сбогуват.

— Нямах възможност да говоря с медицинските лица на местопрестъплението. Бихте ли ми казали какви наранявания има?

Лорънс се отправи към автомата и си поръча кафе.

— Пукнати ребра. Според мен я е ритал. Деформиран бял дроб, охлузени бъбреци, разместено рамо, счупен лакът. Това са само някои от по-второстепенните наранявания. Черепът й е съвсем отделна работа. Някога прокарвала ли сте твърдо сварено яйце върху твърда повърхност, за да счупите черупката.

— Да.

— Горедолу така изглежда черепът й. От бърза помощ са пристигнали навреме и са свършили титанична работа, но тя е изгубила много кръв, преди да се намесят те. Черепът й е с фрактура, лейтенант, и пораженията са много сериозни. В мозъка й има парченца от костта. Вероятността да се върне в съзнание, дори само за няколко минути, е почти нищожна.

— А каква е вероятността да е в състояние да говори, да има свързана мисъл и нормални двигателни функции, ако все пак чудото се случи?

Той поклати глава.

— Разбрах, че е напръскала със спрей нападателя.

— На местопрестъплението имаше флакон спрей — потвърди Ив, — и сирената се е задействала. Установи се, че е бил неин. Предполагам, че е успяла да го улучи, в противен случай щеше да довърши започнатото. Обзалагам се, че го е напръскала в очите.

— Вече уведомих колегите си. Ако някой дойде с такива симптоми в тази болница или в някое от здравните заведения, с които успях да се свържа, ще ви се обадим.

— Благодаря. В случай, че в състоянието ѝ настъпи каквато и да е промяна, ще ви бъда благодарна, ако се свържете с мен. Пийбоди? Имаш ли от визитните ми картички?

— Да, лейтенант.

— Още нещо — каза Ив, след като той пхна картичката в джоба си. — В последно време често ли използвате това? — тя му показва парче гипс.

— Не съм го използвал от времето, когато бях стажант-лекар — отвърна той и го завъртя в ръката си. — Понякога го използват. Гипсът е по-евтин от кожените превръзки, които са по-разпространени днес. С него раната зараства по-дълго, а и превръзката е тежка и неудобна. Гипсираме само при пациент с ниски доходи.

— Откъде го взимате? Материалът, от който се прави.

— Предполагам, че от компаниите за медицински продукти. Сигурно го взимат и в някои по-люксови рехабилитационни центрове за хора, които обичат старото и искат автентична гипсова превръзка.

— Да, и аз така си мисля. Благодаря ви.

— Медицински продукти или строителни материали? — попита Пийбоди, когато излязоха от болницата.

— И двете. Продажбите платени в брой. Не би оставил следа. А се обзалагам, че няма много кешови продажби от това чудо. Малките количества се взимат се лично. Доставка означава, че трябва да даде адрес. Влязъл е в магазина, купил го е, платил е в брой и си е излязъл. Провери първо в магазините за строителни материали. Всеки може да влезе в такъв магазин, без никой да го забележи. Това би бил първият му избор.

Ив провери колко е часът, докато се качваше в колата.

— Съвещание след час. Когато приключим, ще отидем на пазар.

Влезе в кабинета си и не успя да прецени дали се ядоса или по-скоро се удиви, когато видя Надин Фарст да седи на бюрото ѝ и да се наслаждава на чаша кафе и поничка.

— Недей да викаш и ръмжиш. Донесла съм ти понички.

— Какви понички?

— С пълнеж от крем, поръсени с цветна захар. — Надин отвори малката кутия. — Шест са и всичките са твои, лакомнице.

— Обичам добрия подкуп. А сега се разкарай от стола ми.

Ив се отправи към автоготвача и го програмира да ѝ направи кафе. Когато се обърна, видя, че Надин е седнала в единствения ѝ стол за посетители и е кръстосала обутите си в копринени чорапи крака.

— Сигурно трябва да уточня. Разкарай се от кабинета ми.

— Реших, че можем да закусваме заедно. — Надин поднесе миниатюрната поничка към устата си и отхапа залък, който според Ив съдържаше точно три трохички. — Далас, проявих разбиране към възгледа ти за фаворитите и за оплакванията на другите представители на „четвъртата власт“. Обърнах гръб на всичко. Не може да не се съгласиш.

— Не виждам гърба ти, но с тази риза виждам доста добре циците ти.

— Хубави са, нали? Но да не се отклоняваме от темата, уважих позицията ти, защото си права. Знам, че си подала информация на Куинтън, нито повече, нито по-малко, отколкото си искала да излезе. Уважавам и това ти решение.

— Тая сутрин уважението тече като пълноводна река. — Ив отхапа голяма хапка от поничката. — А сега чао-чао.

— Той не е направил връзката. Би могъл, особено след като му дам начален тласък. Умен е и е ентусиазиран, но още е „зелен“. И понеже е такъв, още не се е зачудил защо разследваш три привидно несвързани помежду си убийства.

— Напоследък престъпността доста е избуяла в нашия град. Бягай и се скрий. Даже по-добре се премести в Канзас. И убийствата са две, Надин. Марлин Кокс е още жива.

— Извинявай, моята информация беше, че не се очаква да преживее операцията.

— Преживя я. Едва.

— Значи става още по-интересно. Защо печен лейтенант от отдел „Убийства“ се захваща с най-обикновено нападение? — тя отпи от кафето си и отърка устните си една в друга. — Според мен имаме един убиец, който използва различни методи. И това ми хрумна, когато надуших последното...

— Кокс е била нападната към два и половина тази сутрин. Не би ли трябвало по това време да спиш или да чукаш „специалитета“ си за този месец?

— Бях заспала в леглото си на девица, но бях събудена от...

— Как не.

— Анонимно обаждане — довърши Надин с котешка усмивка. — Започнах да се чудя, каква връзка има между тези жени освен, че ти водиш следствието. И реших, че връзката е убиецът. Първото убийство очевидно е имитация на прословутия Джак Изкормвача. Ами ако и останалите са имитации на предишни убийства?

— Няма да коментирам, Надин.

— Алберто де Салво и Теодор Бънди.

— Без коментар.

— Не ми трябва коментарът ти — тя се наведе напред. — Имам достатъчно материал, за да изляза в ефир с една предполагаема история.

— Тогава какво правиш тук?

— Давам ти възможност да го потвърдиш или да го отречеш, или пък да ме помолиш да не разпространя историята, която сглобявам. Няма да ѝ дам гласност, ако ме помолиш, защото знам, че не би го направила, ако не се налага.

— Освен това си мислиш, че не бих те помолила, ако не си на прав път, което означава, че имаш голяма, секси история с голям, секси рейтинг.

— Този момент също го има. Но все пак няма да ѝ дам гласност, ако поискаш. Но ще предоставя възможност на конкурентите си да достигнат до същите изводи, до които стигнах аз.

Ив съзерцаваше поничката си.

— Трябва да помисля за малко, така че пази тишина.

Имаше си предимства и недостатъци и Ив ги обмисли, докато Надин ядеше кифлата си трохичка по трохичка.

— Няма да ти дам никаква информация. Дори няма да ти подхвърля намеци. Защото когато ме попитат, а това ще стане, искам честно да отговоря, че не съм го направила. Че не съм била твоят източник. Нито ще потвърдя, нито ще отрека предположението ти, което и ще кажеш, когато пуснеш историята си. Лейтенант Далас нито потвърди, нито отрече. Но все пак ще направя личен коментар като между жени. Освен че имаш хубави цици, имаш и остър ум.

— Е, благодаря ти. Имам обаче и страхотни крака.

— Ако аз работех по тази история, но не работя, щях да се запитам защо тоя тип има толкова малко индивидуалност и въображение. Защо трябва да се преструва, че е някой друг, за да убие? И последния път се издъни страхотно — нарани го момиче наполовина на неговия ръст и му се наложи да избяга.

— Носи се слух, че шефката на разследването много добре знае кой е и в момента събира доказателства, за да го арестува и обвини. Така ли е?

— Нито ще потвърдя, нито ще отрека.

— Блъфираш.

— Без коментар.

— Голям блъф, Далас. Ако изляза с това в ефир и не направя скоро арест, ще изглеждаш като пълна глупачка.

— Историята си е твоя. Сега, след като си изядох поничката, трябва да се залавям за работа.

— Ако кажа, каквото поиска и нещата се развият както трябва, ще си заслужи ексклузивно интервю.

— Ще ти отговоря, веднага щом се посъветвам с кристалната си топка.

Надин се изправи.

— Късмет. Съвсем сериозно ти пожелавам късмет.

— Да — промълви Ив, когато остана сама. — Определено ще ми трябва.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

В една от залите за конференции Ив донесе дисковете с файловете по случая и подготви таблото си. Когато приключи с приготовленията, в стаята влезе Пийбоди.

— Лейтенант, нали това е мое задължение? Защо не ми позволявате да изпълнявам задълженията си?

— Мрънкало, мрънкало, мрънкало. Възложих ти друга задача. Уведоми ли капитан Фийни и детектив Макнаб за часа и мястото на съвещанието?

— Да, лейтенант, аз...

— Тогава къде са те?

— Ами, аз... — беше спасена, когато вратата се отвори. — Тук са.

— Добре свършена работа значи. Сядайте. Ще ви запозная с разговорите, които проведох извън града и ще ви обясня защо стигнах до извода, че нашият човек до момента е упражнявал уменията си на поне три други места.

Когато приключи, Ив установи, че седи на края на масата с чаша кафе, която Пийбоди й бе връчила, без дори да я поиска.

— Ще настоявам за разрешение да проверя пътуванията на заподозрените на въпросните дати. Командирът се съгласи да окаже известен натиск, но тъй като списъкът ми съдържа имена на влиятелни хора, това ще отнеме известно време. Сложила съм Кармайкъл Смит в края на списъка. Смятам, че той е твърде непостоянен и разглезен, за да съответства на профила.

Пийбоди вдигна ръка като зубрача на класа, който разваля кривата на успеха на всичките си съученици.

— Да, полицаи?

— Лейтенант, непостоянството и разглезеността на Смит не отговарят ли по-скоро на профила на убиеца?

— Тези черти от характера му подсказват, че е възможно, затова пътуванията му също ще бъдат проверени. Но засега той е в края на

списъка, Фортни е пред него, но разликата между двамата им не е голяма. Ние...

Когато ръката на помощничката ѝ отново се стрелна във въздуха, Ив се оказа раздвоена между удоволствието и раздразнението.

— Какво?

— Простете, лейтенант. Просто се опитвам да се прицеля във всички мишени, както при симулация, Фортни не отговаря ли на профила, почти напълно? Детството му, регистрираните предходни случаи на насилие над жените, настоящият му начин на живот?

— Да, но е към края на списъка най-вече защото е такъв задник — тя изчака да види дали Пийбоди ще направи някакъв коментар и забеляза как веждите на помощничката ѝ се сбръчкват, докато тя говори. — Смятам, че човекът, когото търсим, има повече стил, ето защо в представите ми Ренквист и Брийн вървят ръка за ръка. Днес ще притисна в ъгъла любовницата на съпругата на Брийн и ще видим какво ще изскочи.

— Чух, че била безумно влюбена — отбеляза Макнаб и си навлече вледеняващия поглед на Пийбоди.

— Разбира се, една от основните ни грижи е обстоятелството, че е безумно влюбена — хладно отвърна Ив. — Не се и съмнявам, че това ще ни помогне да разкрием и заловим човека, който уби две жени и брутално нападна трета за по-малко от три седмици. Продължаваме нататък — каза тя, когато Макнаб поне се направи, че е засрамен. — И тъй като вие от Отдела за електронна обработка на информацията не влязохте с победния си танц, предполагам, че не сте открили нищо за фургона.

— Я обясни ти, момчето ми? — каза Фийни.

— Използвал е безжичен телефон — поде Макнаб. — Не си е направил труда да се мести или да използва филтър, така че беше доста лесно да го проследим. Съобщението за поръчката е пратено в хотел „Рънейсънс“. Това е едно шикозно място в Парк. Трябва да имаш минимум милион, за да минеш през портиера. Фургонът е бил поръчан преди четири дни в четиринайсет и трийсет и шест.

— По време на обедната почивка — промърмори Ив.

— Моето предположение е, че често посещава мястото и знае къде да отиде, за да прати едно бързо съобщение. Много от големите клечки си носят скъпите си малки мобилни видеотелефони, когато

имат работен обяд. Тъй като е имал много специфични изисквания за поръчката, вероятно е подготвил съобщението предварително или пък е седнал в някое от сепаретата с чаша вино в ръка и го е направил там.

— Добре. Ще проверим дали някой от нашите заподозрени е обядвал в „Рънейсънс“ в деня на поръчката. Не е особено умно — каза тя и кимна доволно. — По-умно би било да се дегизира, да използва компютърен клуб. Да отиде някъде, където никой не го познава. Но той обича да го виждат. Обича да играе, затова отива в луксозен хотел, където се обзалагам, че го познават. Пийбоди, кажи ми какво намери за гипса.

— Открив магазини за строителни материали в Бруклин, Нюарк и Куинс, които са направили кешови продажби през последните шейсет дни. В магазините за медицински продукти не е направена нито една продажба в брой.

— Нито една?

— Не, лейтенант. Плащане с кредитна карта или поръчка по сметка. След това получих прилив на вдъхновение и проверих магазините за художествени материали.

— Художествени материали?

— Да, лейтенант, от гипс се изработват скулптури, а освен това се използва и в други изкуства. Има няколко магазина в града, още няколко в предградията и в Ню Джързи.

— Значи ни очаква доста работа — тя погледна часовника си. — Гипсът от местопрестъплението прекара достатъчно време в лабораторията. Ако нямат точно предположение за типа, ще им се наложи бързо да ми предложат такова. Да видим дали Дики Тъпака ще си заслужи заплатата, като ми каже дали има разлика в гипса за домакински, медицински и художнически нужди.

Погледна към Фийни.

— Излиза ли ти се?

— Не бих имал нищо против малко свеж въздух.

— Обади ми се, ако намериш такъв. Искаш ли да поемеш хотела?

— Стига да не се налага да сложа вратовръзка.

— С Пийбоди ще притиснем Тъпака на път към допълнителната дажба на Джулиета.

— Може да се опита да ви сваля — отбеляза Макнаб. — Защо да не я поемем ние? О! — той се хвана за хълбока, когато лакътят на Пийбоди се заби в него. — Господи, просто се шегувам. Откакто си проми мозъка от учене, нямаш никакво чувство за хумор.

— Ще ми стане много весело, като ти сритам задника.

— Деца, деца — Ив усети как окото ѝ започва да потрепва. — Да оставим тия неща за по-късно, след като заловим лошия и го пратим на топло. Фийни, удържай твоя идиот. Нито дума повече, Пийбоди.

След което доста силно избута помощничката си през вратата.

Изминаха цели пет преки, преди Пийбоди да проговори. Ив реши, че това е нов рекорд.

— Просто не разбирам защо трябва да говори за други жени по този начин. Или да ги гледа с този блясък в очите. Подписахме договор.

— О, Исусе Христе! Страх те е от договора, Пийбоди. Фобия от официални документи. Преодолей я. Обсебена си от тази мисъл, защото си подписала за колко, за година? И сега непрекъснато се питаш: ами ако не се получи? Кой ще се изнесе? Кой ще вземе общите чинии за салата или някоя друга подобна глупост.

— Ами, може би. Но това е нормално, нали?

— Откъде, по дяволите, бих могла да знам?

— Вие сте омъжена.

Искрено шокирана, Ив закова колата си пред светналия в червено светофар.

— И това ме прави нормална? Просто съм омъжена. Знаеш ли колко ненормални семейни хора има по тази велика земя и извън нея? Само погледни регистрираните случаи на домашно насилие за района на Манхатън. Бракът не прави хората нормални. Вероятно бракът не е нормален. Просто... е.

— Защо се омъжихте?

— Аз... — Умът ѝ стана като празно поле. — Той искаше. — Като чу колко неубедително прозвучаха думите ѝ, тя се размърда на седалката си и натисна газта. — Това е просто един вид обещание, нищо повече. Обещание, което се стараеш да не нарушиш.

— Като договор.

— Ето, започна да схващаш.

— Далас, много сте мъдра.

— Сега пък станах и мъдра — промърмори тя. — Нека ти дам урока си за деня. Ако искаш Макнаб да престане да мисли за други жени, да ги гледа и да говори за тях, по-добре го заведи на ветеринар да го кастрира. От него ще стане добър домашен любимец. Жените са още по-зле. Те си набелязват някого. „О, господи, това е той, трябва да го имам.“ Така и става. След което прекарват остатъка от живота си, опитвайки се да измислят как да го променят. И ако накрая успеят да го постигнат, загубват интерес към него, защото, познай? Вече не е той.

— Във всичко това има доста здрав разум.

— Ако ми кажеш, че съм и разумна, освен нормална и мъдра, ще те фрасна в стомаха. Също толкова объркана съм, колкото и всеки друг и така ми харесва.

— В много отношения, лейтенант, вие сте дори по-объркана от всеки друг. Това ви прави онова, което сте.

— Мисля, че все пак ще те фрасна в стомаха. Запиши го в електронния ми бележник.

Тя си поигра с паркирането в две редици, което винаги ѝ оправяше настроението, но в крайна сметка намери свободно място на уличната рампа.

Сградата на Седмо авеню изглеждаше съвсем обикновена, дори леко занемарена, но мерките за сигурност съперничеха на тези в сградата на Обединените нации.

Премина през първия пропуск, на който показва значката си за проверка, взеха ѝ отпечатък от дланта и се подложи на цялостно сканиране. На втория пропуск униформен охранител я запита за целта на посещението ѝ и отново премина през сканиране.

Ив огледа малкото фоайе със захабен линолеум и голи бежови стени.

— Да не би тук да пазите държавни тайни?

— По-жизненоважни от тях, лейтенант — охранителят ѝ се усмихна накриво, докато ѝ подаваше личната карта. — Модни тайни. Конкурентите опитват какво ли не, само за да хвърлят едно око. Опитват се да се доберат до етажа на дизайнерите, преструвайки се, че носят поръчки от хранителни магазини, от пицарии. Но има и по-

изобретателни. Миналия месец имахме фалшив инспектор по противопожарна безопасност. Премина и проверката на личната карта, но скенерът засече записващото му устройство и го изритахме.

— Ти си от бранша?

— Бях — той изглеждаше доволен, че го е разпознала. — Направих двайсет и пет години стаж, повечето време съм работил сам. Тук плащат по-добре и става доста оживено преди големите пролетни и есенни модни дефилета.

— Сигурна съм. Познаваш ли Серена Унгър, работи като дизайнер тук?

— Може и да се сетя, ако ми я опишеш.

— Висока, слаба, чернокожа, красива. Към трийсетте. С къса коса — черна с червеникав оттенък, остро лице, дълъг нос, продълговати очи. Пада си по момичета.

— Да, сецам се за коя говориш. Има карибски акцент. Имаш следа, която води към нея?

— Тя може да ме заведе до някой друг. Има една жена, с която тя се занимава. Горедолу на същата възраст. Руса, засукана. Носи пети номер, доста кръшна, привлекателна и делова. Омъжена. Джулиета Глас.

— Няколко пъти е била допускана в сградата. Модна журналистка. Виждал съм ги да излизат заедно. За обяд или в края на работния ден. Изчакай за малко.

Той се обърна към компютъра си и провери данните си.

— Хм, по моите данни през последните осем месеца Глас е идвала при Унгър десет пъти. Шест месеца преди това има шест посещения при Унгър — по веднъж месечно. А като се върна още шест назад има само две посещения.

— Осемнайсет месеца. — Тя се замисли за датите на другите убийства. — Благодаря.

— Радвам се да съм от полза. Ето — той отвори едно чекмедже и извади две значки, — сложете ги и ще бъдете пропуснати без проблеми през останалите охранителни постове. Трябва ви източният асансьор, петнайсети етаж.

— Благодаря.

— Няма за какво. Понякога работата ми липсва. Тръпката, нали разбираш?

— Да, разбирам те.

Петнайсетият етаж беше работен етаж — приличаше на кошер от кабинети и множество малки килийки за второстепенните служители. Унгър не ги накара да чакат.

— Точни сте. Оценявам го — тя пристъпи иззад бюрото си и подаде ръка. — Програмата ми е претоварена.

— Ще се постареем да се върнете по-бързо към нея.

Затвори вратата, което наведе Ив на мисълта, че е дискретна. Беше ъглов кабинет, което пък ѝ подсказа, че явно е доста преуспяваща дизайнерка, и беше стилно украсен с картини на плажове, вместо с модни плакати.

Унгър посочи към два стола и седна на собствения си зад бюрото.

— Трябва да призная, че съм малко объркана и не разбирам защо от полицията биха искали да говорят с мен.

Усмихна се и показа редица хубави бели зъби, докато тъмните ѝ очи гледаха приятелски и озадачено. „Добра е“ — помисли си Ив. Но не достатъчно. Джулиета със сигурност бе говорила с нея и много добре знаеше защо са тук.

— След като програмата ви е претоварена, госпожице Унгър, защо да си губим времето в празни приказки. Джулиета Глас най-вероятно ви е казала, че сме разговаряли с нея и със съпруга ѝ. Изглеждате ми умна жена и сигурно сте се досетили, че знаем за връзката ви с Джулиета.

— Предпочитам личният ми живот да си остава личен. — Унгър се завъртя в стола си, езикът на тялото ѝ показва, че се е отпуснала, а гласът ѝ беше спокоен и хладен. — И не разбирам какво общо има връзката ми с Джулиета с вашето разследване.

— Не е нужно да разбирате. Просто трябва да отговорите на някои въпроси.

Съвършено извитите вежди на Унгър се вдигнаха високо на челото ѝ.

— Е, това е да се кара направо по същество.

— Моята програма също е доста претоварена. Имате сексуална връзка с Джулиета Глас.

— Имаме интимна връзка, което е нещо различно от сексуална.

— Значи просто си седите в хотелската си стая в „Силби“ по време на обедната си почивка и си говорите?

Устните на Унгър се свиха и през лицето ѝ премина обидено изражение.

— Не ми е приятно да ме шпионират.

— Сигурно и на Томас Брийн не му е особено приятно да му изневеряват. На всички ни се налага да се примирим с нещата такива, каквито са.

Дизайнерката си пое дълбоко въздух.

— Права сте. С Джулиета имаме интимна връзка, която включва и секс и за която тя предпочита съпругът ѝ да не научава.

— От колко време поддържате тази интимна връзка?

— Познаваме се по служебна линия от близо четири години. Взаимоотношенията ни започнаха да се променят преди около две години, макар че не стигнахме веднага до интимност.

— Станало е преди около година и половина — предположи Ив.

— Виждам, че добре сте ни проучили. Имаме много общи неща и изпитахме взаимно привличане. Джулиета беше и продължава да е нещастна в брака си. Това е първата ѝ извънбрачна връзка и единственият случай, в който съм се обвързала със семейна жена или пък мъж. Не харесвам изневерата.

— Сигурно ви е трудно да правите нещо, което не харесвате.

— Има си своите трудни, както и вълнуващи страни. Няма да го отрека. Първоначално и двете просто забравихме за себе си. Но вместо еднократно преживяване, каквото и двете смятахме, че е, се оказа, че чувствата ни се задълбочават. Обичам секса — тя сви рамене. — Като цяло намирам жените по-интересни от мъжете. Но с Джулиета открих нещо повече. Сродна душа.

— Влюбена сте в нея.

— Да. Влюбена съм в нея и ми е трудно, защото не можем открито да бъдем заедно.

— Не иска да напусне съпруга си?

— Напротив. Но знае, че няма да продължи връзката си с нея, ако го стори.

— Сега вече се обърках.

— Има дете. Едно дете заслужава да бъде и с двамата си родители, когато това е възможно. Няма да стана съучастник това

невинно създание да бъде лишено от сигурността, която има в момента. Момчето няма вина, че майка му обича мен, а не баща му. Ние сме възрастни хора и носим отговорност.

— А тя не е съгласна със схващането ви по този въпрос.

— Ако Джулиета има някакъв недостатък, това е, че не е достатъчно добра майка. Не е достатъчно привързана към детето си, колкото смятам, че би трябвало да бъде. Аз самата искам да имам дете един ден и очаквам от партньорката си да желае дете и да се грижи за него също като мен. Доколкото знам Томас Брийн е отличен баща, но не може да бъде майка на момчето. Само тя може.

— Но не е толкова добър като съпруг обаче.

— Тъй като не е мой съпруг, нито е редно, нито е честно да го съдя. Но тя не го обича и не го уважава. Смята, че е досаден и твърде лесно се подвежда.

— Били сте с нея през нощта на четвърти септември.

— Да, бяхме в апартамента ми. Каза на съпруга си, че има късна среща.

— И смятате, че той се е хванал?

— Тя внимава. Досега мъжът ѝ не я е обвинил. Щеше да ми каже. Ако трябва да съм честна, лейтенант, мисля, че ѝ се иска да го направи.

— А в неделя сутрин същата седмица, когато е извела детето. С тях ли бяхте?

— Срещнахме се в парка. — Очите ѝ се обляха от топла светлина. — Харесвам момчето.

— Значи тримата заедно?

— Виждаме се всяка седмица. Искам да ме опознае, да му е добре с мене. Когато поотрасне, може би ще успеем да съчетаем взаимоотношенията си.

— Джулиета казвала ли ви е някога, че мъжът ѝ проявява склонност към насилие?

— Не. Повярвайте ми, ако в този дом имаше насилие, щях да я накарам да вземе момчето и да го напусне. Работата му е странна и смущаваща, но изглежда за него си остава просто работа. Подозирате го в убийството на онази жена в Китайския квартал. Лейтенант, ако смятах, че е способен да извърши подобно нещо, щях да спася любовницата си и сина ѝ от него. Каквото и да ми коства това.

— Знаеш ли какъв е проблемът, когато имаш извънбрачна връзка, Пийбоди?

— Налага ти се да обясняваш защо не носиш вкъщи секси бельото, което купуваш?

— И това. Но основното е заблудата. Те наистина си мислят, че им се разминава. При някои номерът наистина минава, но за кратко, винаги има достатъчно начини да разбереш. Прекалено често оставаш до късно на работа; получаваеш тайни телефонни обаждания; приятел на приятел те вижда да обядваш с някой, който не е законната ти половинка в забутан ресторант. И освен всичко, стига въпросната половинка да не е в кома, винаги го усещаш със сетивата си — погледа, мириса, промяната при допир. Серена Унгър не е глупава, но наистина вярва, че Брийн и хабер си няма.

— А вие сте на друго мнение.

— Той знае. Жена му си играе на прескочикобила с друга жена от година и половина, няма начин да не знае.

— Но ако е така, как може да не му обръща внимание, да се преструва ден след ден, че всичко е наред? Сигурно те изяжда отвътре, докарва те до лудост... И вие биете точно натам. Ако Рурк се занимаваше с друга жена, какво щяхте да направите?

— Никога нямаше да открият телата. — Тя потупа с пръсти по волана, докато се включваше в уличното движение. — Жените разрушават щастливото му домашно огнище, заплашват семейството му. Кое е по-лошо — карат го да се чувства кастриран. Прекарва целия си ден в писане за убийства. Запленен е от тях, защо да не се пробва? Да покаже на тези кучки кой командва. Мисля, че е време да го извикаме на разпит и да го притиснем. Но първо ще проверим някои от магазините за гипс. Може би ще ни помогнат с още нещо.

Пийбоди извади джобния си компютър и потърси адреса на най-близкия магазин.

— Магазин за художествени материали „Вилидж“, намира се на „Уест Бродуей“ 14. Лейтенант, знам, че сте се съсредоточили върху Брийн и Ренквист, но аз клоня в обратната посока и се надявам, че това няма да ви вбеси и няма да си спомните да ме фраснете в стомаха. Виждала съм ви как удряте и сигурно доста боли.

— Ако се вбесявам на всеки, който не е съгласен с мен... О, така е, правя го. Но в този случай ще направя изключение.

— Много ви благодаря.

— И защо не си съгласна?

— Така... — Пийбоди се завъртя в седалката си така, че да вижда профила на Ив. — Според мен Фортни повече отговаря на профила. Той не уважава жените. Сваля ги и ги поваля с удари, защото това е неговият начин да покаже каква голяма работа е. Хванал се е със силна жена, защото тя се грижи за него и колкото повече го прави, толкова повече я мрази и ѝ изневерява. Има две бивши съпруги, които са му одрали кожата, защото не е можел да си държи панталона закопчан и без Пепър сигурно не би могъл да си издейства дори среща в попрището, в което се изявява. Излъга на разпита, за да се защити. Алибитата му имат повече дупки от килограм швейцарско сирене и освен това обича да театралничи.

— Всички тези заключения са уместни и сълзи на гордост напират в очите ми.

— Наистина ли?

— За сълзите ли? Не. Както и да е. Поради всичко това той все още е в списъка.

— Но когато клоните към човек като Брийн, просто не го разбирам. Толкова е мил с детето си. И дори да знае за връзката на жена си, не е ли по-вероятно да го прикрива, защото обича семейството си и се надява всичко да отmine? Като не си признаваш нещо, струва ти се, че не съществува. Мога да си представя как човек би се справил с нещо подобно по този начин. Би могъл да убеди себе си, че това не се брои за изневяра, защото не е с друг мъж, че тя експериментира или нещо подобно.

— Може и да си права.

— Така ли? — Окрилена, Пийбоди продължи нататък. — И Ренквист. Прекалено е превзет. Цялата тази история с комбинирането на закуската и обяда точно в десет всяка неделя. А и жена му. Мога да си я представя как извъръща поглед, ако той я кара да си пробва бельото в спалнята от време на време, но не мога да си я представя да живее с психопат. Тя е прекалена снобка. И би трябвало да знае. От пръв поглед можеш да отгатнеш, че знае всичко, което се случва тази къща и би трябвало да се досеща, ако има нещо.

— Мисля, че си права за последното. Нищо не ѝ убягва. Но си мисля, че би могла да живее с психопат без никакъв проблем. Стига да не цапа с кръв нейния под. Срегнах се с жената, която го е отгледала, Пийбоди. Оженил се е за същата порода жена, само че от по-висока класа и по-изискана. Но щом си мислиш за Фортни, ето какво. Ако не приключим случая до вдругиден, ти ще вземеш Лео.

— Къде да го взема?

— Да работиш по него, Пийбоди. Да се съсредоточиш върху него и да видиш какво ще изскочи.

— Мислите, че ще го приключим.

— Скоро. Но може и да получиш своя шанс.

Те провериха три магазина, преди Ив да сметне, че вече е време да се отбие в болницата и да види как е Марлин Кокс. Поздрави охранителя, когото бе оставила на пост пред вратата и му каза да си почине десетина минути, защото Пийбоди ще го смени.

Вътре намери госпожа Кокс, която четеше на глас книга, докато машините поддържаха връзката на дъщеря ѝ със света.

Села вдигна поглед, сетне отбеляза мястото, до което бе стигнала и остави книгата настрана.

— Казват, че хората в кома често чуват звуци, гласове и реагират. Сигурно е като да си зад завеса и да не можеш да я дръпнеш.

— Да, госпожо.

— Редуваме се да ѝ четем — госпожа Кокс се протегна и оправи чаршафите, които покриваха тялото на Марлин. Миналата нощ заредихме диск. „Джейн Еър“ — една от любимите книги на Марли. Чела ли сте я?

— Не.

— Чудесна история. Любов, оцеляване, триумф и изкупление. Днес донесох книгата. Реших, че ако ме чуе да ѝ чета, ще ѝ подейства успокоително.

— Сигурна съм, че сте права.

— Мислите, че вече е свършено с нея. Всички тук си мислят така, въпреки че са много мили и работят много усърдно. Но мислят, че е свършена. Аз знам, че не е така.

— Не съм аз тази, която може да каже, госпожо Кокс.

— Вярвате ли в чудеса... Съжалявам, забравих името ви.

— Далас. Лейтенант Далас.

— Вярвате ли в чудеса, лейтенант Далас?

— Никога не съм се замисляла над това.

— Аз вярвам.

Ив се приближи към леглото. Лицето на Марлин беше безцветно. Гърдите ѝ леко се повдигаха и отпускаха в темпото на машината, която дишаше вместо нея с ритмични свистящи звуци. Видя смъртта, надвиснала над нея.

— Госпожо Кокс, щял е да я изнасили. Да бъде жесток с нея — тя се извърна и срещна погледа на майката. — Щял е да направи всичко възможно да я задържи в съзнание, за да изпита болката, страха и безпомощността. Това е щяло да му достави удоволствие и е щял да отдели известно време, за да я измъчва. Във фургона имаше... инструменти, които сигурно е щял да използва.

— Искате да знам, че тъй като се е борила, тя е успяла да избегне всичко това. Попречила му е да ѝ причини тези ужасни неща и това също е един вид чудо. — Плачът ѝ прозвуча на пресекулки, докато тя потисна напирало ридание. — Където има едно, може да има и второ. Щом успее да дръпне завесата, тя ще ви каже кой е той. Казаха ни, че сигурно няма да доживее до сутринта. Вече минава обед. Ако смятате, че с нея е свършено, защо тогава дойдохте днес?

Ив понечи да отговори, сетне поклати глава и отново погледна към Марлин.

— Щях да ви кажа, че е рутинна процедура. Но истината е, госпожо Кокс, че тя вече е свързана и с мен. Така стоят нещата.

Когато комуникаторът ѝ избръмча, тя се извини и излезе в коридора.

— Пийбоди — обърна се тя към помощничката си в мига, в който приключи разговора си, — тръгваме.

— Случило ли се е нещо?

— Оставих човек да наблюдава дома на Ренквист. Бавачката току-що е взела такси до музея „Метрополитън“. Сама. Търсех възможност да говоря с нея на четири очи.

София бавно се разхождаше из секцията „Френски импресионизъм“. Ив размени няколко думи със служителката, на която бе възложила да я следи, освободи я и се отправи към гувернантката.

— София ди Карло? — Ив показва значката си и видя как жената подскочи и пребледня.

— Нищо не съм направила.

— Тогава няма защо да изглеждате толкова виновна. Да седнем.

— Не съм нарушила закона.

— Тогава не го правете сега с отказа си да говорите с полицейска служителка. — Това определено не беше криминално деяние, но Ив видя, че София явно не го знаеше.

— Госпожа Ренквист каза, че не трябва да говоря с вас. Как ме открихте тук? Мога да загубя работата си. Работата е хубава. Добре се справям с Роуз.

— Сигурна съм, че е така и не е необходимо госпожа Ренквист да разбира, че сте говорила с мен.

За да си подсигури съдействието ѝ, Ив я хвана за ръката и я притегли към една пейка в центъра на залата.

— Според вас защо госпожа Ренквист не иска да говорите с мен?

— Хората ще клюкарстват. Ако полицията разпитва семейството и персонала, хората ще пуснат какви ли не слухове. Съпругът ѝ е много влиятелен човек, много влиятелен. Хората обичат да клюкарстват за влиятелните хора.

Докато говореше, тя кършеше ръце. На Ив се ѝ се случваше често да види някой, който наистина кърши ръце. Около жената като сигнални светлини трептяха опънати нерви и нещо по-близо до страх.

— София, проверих в службата за имигранти. Вие сте законно пребиваваща в страната. Защо се страхувате да говорите с представители на полицията?

— Казах ви. Господин и госпожа Ренквист ме доведоха в Америка, дадоха ми работа. Ако се разочароват от мен, ще ме отпратят. Обичам Роуз. Не искам да загубя малкото си момиченце.

— От колко време работите при тях?

— От пет години. Роуз беше само на една година. Тя е толкова добро дете.

— А родителите ѝ? Лесно ли се работи за тях?

— Те... са много справедливи. Имам хубава стая и добра заплата. Всяка седмица имам един цял свободен ден и един следобед. Обичам да идвам тук, в музея. Образовам се.

— Разбират ли се? Семейство Ренквист?

— Не разбирам.

— Карат ли се?

— Не.

— Никога?

Ужасът, изписан по лицето на София бе заменен от отчаяние.

— Те са много благопристойни по всяко време.

— Малко ми е трудно да го повярвам, София. От пет години живееш в техния дом и никога не си видяла неблагопристойно поведение, не си дочула кавга.

— Не е моя работа...

— Аз го правя твоя работа. — „Пет години — помисли си Ив. — При постепенно увеличаваща се заплата жената сигурно вече имаше доста солидна финансова възглавница. Далечната вероятност да загуби работата си можеше да я разстрои, но не и да я уплаши.“ — Защо се страхуваш от тях?

— Не ви разбирам.

— Напротив — Ив забеляза страха в очите ѝ. — Той идва ли в стаята ти нощем, когато детето спи? Когато жена му е в другия край на коридора?

Очите ѝ се напълниха със сълзи, които започнаха да се стичат по страните ѝ.

— Не! Не! Няма да говоря. Ще загубя работата си...

— Погледни ме! — Ив сграбчи ръцете на София и ги стисна. — Преди малко бях в болницата, където едно момиче се бори за живота си. Ще говориш с мен и ще ми кажеш истината.

— Няма да ми повярвате. Той е много влиятелен човек. Ще кажете, че съм лъжкиня и ще ме отпратят.

— Той ти го е казал. „Никой няма да ти повярва. Мога да правя каквото си искам, защото никой няма да ти повярва.“ Но не е вярно. Погледни ме, погледни ме в очите. Аз ще ти повярвам.

Сълзите бяха замъглили погледа на жената, ала все пак тя съзря нещо в очите на Ив, което предизвика поток от думи.

— Казва, че трябва да го правя, защото жена му не го прави. Не и откакто е разбрала, че чака дете. Имат отделни стаи. Той казва, че такъв е цивилизованият тип брак и аз трябва да му позволя да... ме докосва.

— Това няма нищо общо с цивилизоваността.

— Той е влиятелен човек, а аз съм просто прислужница. — Макар че продължаваше да плаче, гласът ѝ издаваше хладна решителност. — Ако го кажа, ще ме опозори, ще ме изпъди, ще ме откъсне от Роуз. Това ще опозори семейството ми, ще го съсипе. Ето защо идва в стаята ми, заключва вратата и изгасва лампите. Правя каквото ми каже и после не ме закача.

— Причинява ли ти болка?

— Понякога — тя втренчи поглед в ръцете си и в сълзите, които се стичаха по тях. — Ядосва се, ако не може... да го направи. Тя знае — София вдигна насълзените си очи. — Госпожа Ренквист. Нищо не се случва в къщата без нейно знание. Но не прави нищо, не казва нищо. Инстинктивно усещам, че ще ме нарани повече, отколкото той, ако разбере, че съм говорила за това.

— Искам да се върнеш назад, към ранното утро на четвърти септември. Той вкъщи ли си беше?

— Не знам. Кълна се — побърза да каже тя, преди Ив да успее да се намеси. — Стаята ми се намира в задната част на къщата и вратата ми е затворена. Не чувам, когато се влиза или излиза. Имам интерком за стаята на Роуз. Винаги е включен, освен... освен когато той го изключва. Никога не напускам стаята си през нощта, освен ако Роуз не се нуждае от мен.

— В неделя сутрин същата седмица?

— Семейството комбинира закуската с обяда, както обикновено. В десет и половина. Точно в десет и половина — каза тя с едва доловима усмивка. — Нито минута по-рано, нито минута по-късно.

— Преди това. Да кажем към осем часа. Той беше ли вкъщи?

— Не знам — тя прехапа долната си устна, мъчейки се да си спомни. — Мисля, че не. Бях в стаята на Роуз и ѝ помагах да си избере рокля за деня. В неделя трябва да е облечена в подходяща рокля. И от прозореца видях, че господин Ренквист се приближава към къщата с колата си. Понякога в неделя сутрин играе голф или тенис. Част от работата му е да се среща с хора.

— С какво беше облечен?

— Аз... съжалявам. Не си спомням. Струва ми се, че с риза за голф. Така мисля. Не беше костюм, а нещо по-неглиже, като за лято. Те и двамата се обличат много внимателно. Според случая.

— А миналата нощ? Вкъщи ли си беше?

— Не знам. Не е идвал в стаята ми.

— Тази сутрин. Как се държа тази сутрин?

— Не съм го виждала. Получих указания да поднеса закуската на Роуз в детската стая. Правим го, когато господин или госпожа Ренквист са много заети, не се чувстват добре или имат срещи.

— И кое от трите беше днес?

— Не знам. Не ми казаха.

— В къщата има ли някакво място, където той се затваря и вие с детето нямате достъп?

— Кабинетът му. Той е много важен човек и върши важни неща. Кабинетът му се заключва и никой няма право да го безпокои, когато е там.

— Добре. Може би ще се наложи да говоря с теб отново. А дотогава мога да ти помогна. Това, което Ренквист прави е лошо и престъпно. Мога да го накарам да спре.

— Моля ви. Моля ви. Ако направите нещо, ще трябва да си тръгна. Роуз има нужда от мен. Госпожа Ренквист не я обича като мен, а той почти не забелязва детето. Другото, онова, което прави, няма значение. Вече не се случва толкова често. Мисля, че е загубил интерес.

— Можеш да ми се обадиш, ако промениш мнението си. Ще ти помогна.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Обаждане до кабинета на Ренквист я снабди с информацията, че той е по работа извън града и ще отсъства през следващите два дни. Тя премина през формалностите около уреждането на среща с него след завръщането му и се отправи към дома му.

Икономката ѝ даде същата информация.

— Видяхте ли го да заминава? Вие лично?

— Не ви разбрах?

— Видяхте ли го да излиза от вратата с куфарчето си?

— Не разбирам въпроса, но аз лично занесох багажа на господин Ренквист до колата му.

— Къде отиде?

— Не съм посветена в тази информация, но дори и да бях, нямаше да имам свободата да я разкрия. Задълженията на господин Ренквист често изискват от него да пътува.

— Сигурна съм. Бих искала да видя госпожа Ренквист.

— Госпожа Ренквист не е у дома. Нито се очаква да се прибере преди вечерта.

Ив се опита да надникна в къщата. Би дала месечната си заплата за заповед за обиск.

— Нека те попитам нещо, Джийвс.

Тя трепна:

— Стивънс.

— Стивънс. Кога повикаха шефа ти по работа?

— Струва ми се, че направи необходимите приготовления много рано тази сутрин.

— Как разбра, че трябва да вдигне гълбите?

— Моля?

— Получи трансмисия, обаждане, осведомиха го по личния му видеотелефон, или какво?

— Опасявам се, че не знам.

— Ама и ти си една икономка. Как изглеждаха очите му тази сутрин?

Стивънс придоби озадачен вид, който се смени с открито раздразнение.

— Лейтенант, очите на господин Ренквист не са моя грижа, нито пък ваша. Приятен ден.

Тя се замисли дали да не подпре вратата с крак, когато тя започна да се затваря пред нея, но реши, че това ще е загуба на енергия.

— Пийбоди, кажи на хората от Отдела за електронна обработка на информацията да започнат да проучват в каква посока се е отправил Ренквист и как ще стигне дотам.

— Предполагам, че той е нашият човек.

— Защо?

Ред беше на Пийбоди да придобие озадачено изражение и тя забърза след Ив към колата.

— Той задява бавачката. И той, и жена му излъгаха, че си е бил вкъщи през цялата сутрин в неделя. Има лична заключена стая в къщата и тази сутрин съвсем удобно е бил повикан по работа извън града.

— Значи се отмяташ от Фортни, просто ей така. Пийбоди, ти си следовател — фурнаджийска лопата.

— Ама всичко съвпада.

— Можеш да го изтълкуваш и по друг начин. Задява бавачката, защото е кралско лайно и перверзен тип. Жена му не му пуска и той си има младо, хубаво момиче в къщата, което се страхува да каже „не“. Те излъгаха, защото и двамата са кралски лайна, които не искат да бъдат притеснявани от полицията, а да кажеш, че си бил вкъщи е по-удобно. Има заключен домашен кабинет, защото има персонал, който може да си навре носа в материали от поверително естество и дете, което не иска да го притеснява, докато работи. Бил е повикан извън града тази сутрин, защото работата му изисква да стане и да тръгне, когато получи такова повикване.

— Ех, мамка му.

— Ако не разглеждаш фактите от двете страни, не получаващ правилните отговори. А сега да видим как ще се държи Брийн на официален разпит.

Той чакаше и оглеждаше еднопосочното стъкло, когато Ив влезе в стая Б за разпити. Обърна се и ѝ отправи една от момчешките си усмивки.

— Знам, че трябва да съм бесен и да крещя, че искам адвокат, но това е направо върхът.

— Радвам се, че ви забавляваме.

— Но се наложи да оставя Джед при една съседка. Не мога да се доверя на дроида да го гледа, докато ме няма. Така че се надявам, че няма да отнеме много време.

— Тогава седнете и да започваме.

— Разбира се.

Тя включи записващото устройство и издекламира формалните фрази, с които започваше всеки разпит.

— Разбирате ли правата и задълженията си, господин Брийн.

— О, да. Хей, чух репортажите за нападението тази сутрин. Този тип се изяви като Бънди. Какво мислите...

— Защо не ме оставите аз да задавам въпросите, Том?

— Съжалявам. По навик — ухили се той.

— Къде бяхте в два часа през нощта?

— Вкъщи, заспал. Приключих работа към полунощ. Към два часа хърках като дъскорезница.

— Жена ви вкъщи ли беше?

— Разбира се. Хъркаше точно до мен — но деликатно, по женски.

— Смятате, че можете да си позволите остроумни забележки тук, така ли, Том?

— Няма да навредят.

Без да казва нищо, Ив отмести поглед към Пийбоди.

— Ами, напротив — отзова се Пийбоди. — Ако я ядосате, може и да ви навредят. Повярвайте ми.

— Ще направите номера с доброто и лошото ченге? — той се залюля на стола си, балансирайки го небрежно на задните му крака. — Изучавал съм всички основни техники на разпит. И така и не можах да разбера защо тази действа. Мисълта ми е, че това е най-старият номер по книгите.

— Не, най-старият номер по книгите е, когато ви вкарвам в тайна стая и по време на нашия кратък разговор, се спънете и някак неочаквано си разбиеете лицето.

Той продължи да се люлее, докато изучаваше Ив.

— Не мисля така. Имате такъв тип поведение, както и вродена склонност към насилие, но не биете заподозрени. Твърде сте почтена. Вие сте добро ченге.

Той говореше откровено, очевидно запленил от собствения си интелект и интуиция.

— Вие сте ченге, което разнищва докрай нещата, защото вярва. Повече от всичко друго вярвате в духа на закона, може би не в буквата на закона, но в духа. Може би от време на време заобикаляте правилата, правите неща, които не попадат в официалните ви рапорти, но внимавате кои граници да прекрачите. И сдобиването с показания чрез бой не е от заобиколните пътища, които бихте поели.

Сега той погледна Пийбоди.

— Заковах я, нали?

— Господин Брийн, не бихте могли да заковете лейтенанта, дори ако превърнете това в смисъла на живота си. Тя е извън обсега ви.

— О, я стига. Просто не искате да признаете, че съм също толкова добър в тази игра, колкото и вие. Вижте, когато изследваш убийства, не изучаваш само убийците, но и полицаите.

— А жертвите? — намеси се Ив.

— Разбира се, че и жертвите.

— Цялото това изследване, проучване, анализиране, писане. Всичко това сигурно е усъвършенствало способностите ви да наблюдавате, нали така?

— Писателите са родени наблюдатели. Това е, което правим.

— Значи когато пишете за престъпления, пишете кой е извършителят, кой е жертвата, кой е следователят и така нататък. С две думи — пишете за хора. Познавате хората.

— Правилно.

— Наблюдателен човек като вас би опознал много добре хората — техните навици, мисли, поведение.

— Отново сте права.

— Значи след като сте толкова наблюдателен, толкова „на ти“ с човешката природа и поведение, не бихте пропуснали факта, че жена

ви се чука с мацка, докато вие носите сина си на конче у дома.

Това моментално изтри самодоволното изражение от лицето му, сякаш Ив бе натиснала копче за изтриване. Онова, което се появи на негово място беше шокът, който направи кожата му лъщящо бяла, преди да разцъфне топлината на унижението и гнева.

— Нямате право да го казвате.

— Хайде, Том, твоите забележителни способности за наблюдение не са те изоставили в твоя собствен малък замък — там, където мъжът е крал. Знаеш какви ги върши. Или може би трябва да кажа, какви ги върши с друго маце.

— Млъкни.

— Сигурно е доста вбесяващо, нали? — поклащайки глава, Ив се изправи, заобиколи масата, за да се надвеси над рамото му и му заговори в ухото. — Дори не проявява любезността да чука друг мъж, докато ти си седиш вкъщи и се правиш на мамче. Какво говори това за теб, Том? Сексът с теб е бил толкова скучен, че тя е решила да види как е по другия начин? Не говори много добре за твоя инструмент, нали?

— Казах ти да млъкнеш. Не съм длъжен да слушам тези гадости.

Със свити юмруци той се надигна от стола. Ив го бутна да седне отново.

— Напротив, длъжен си. Жена ти не е била на служебна среща в нощта, когато Джейси Утън е нахълцана. Била е с любовницата си. Знаеш това, нали, Том? Знаеш, че тя се измъква тайно и ти изневерява от близо две години. Как се чувстваш, Том? Какво изпитваш като знаеш, че тя желае друга жена, обича друга жена, отдава се на друга жена, докато ти отглеждаш сина, който сте създали заедно, грижиш се за къщата и си повече съпруга, отколкото е тя?

— Кучка — той покри лице с ръцете си. — Проклетата кучка.

— Предполага се, че трябва да изпитвам известно съчувствие към теб, Том. Справяш се с всичко. Къщата, детето, кариерата. При това важна кариера. Ти си някой. Но си поел по пътя на професионален баща и това е достойно за възхищение. Докато тя прекарва деня си в голям кабинет и се занимава с мода.

Ив въздъхна тежко и бавно поклати глава.

— Занимава се с мода. И това е по-важно за нея от семейството й. Тя пренебрегва и теб, и детето. Майка ти е постъпвала по същия

начин. Но Джул прави още една крачка напред. Лъже, изневерява, търкаля се с друга жена, вместо да застане до теб и да бъде съпруга, майка.

— Млъкни — вече беше закрил очите си с ръце. — Не можеш ли просто да млъкнеш?

— Искаш да я накажеш за това, Том, който би могъл да те вини? Искаш да си вземеш обратно онова, което ти се полага, който по дяволите не би искал? Изяжда те отвътре. Ден след ден, нощ след нощ. На моменти те докарва до лудост. Жените не струват, нали?

Тя седна на края на масата, доближи се до него, нахлувайки в личното му пространство, като много добре знаеше, че той го усеща, но не спря, дори когато почувства, че той целият се тресе.

— Гледа ме право в очите и ме лъже. — Той притисна силно пръсти към затворените си очи, след което отпусна ръце на масата. — Аз я обичам. Мразя я заради това, което прави, мразя я, защото продължавам да я обичам. Тя не мисли за нас. Поставя онази жена над нас и аз я мразя заради това.

— Знаел си, че не е на служебна среща. Побесня ли, докато я нямаше? И после когато се прибра и отиде да си легне. Уморена, твърде уморена да бъде с теб, защото е била с друга жена. Изчака ли да се качи горе, да си легне, преди да излезеш от къщата? Занесе ли инструментите си в Китайския квартал, представяйки си, че си Джак Изкормвача? Силен и ужасяващ, над закона? Видя ли лицето на жена си, когато преряза гърлото на Джейси Утън?

— Не съм излизал от къщата.

— Тя не би могла да знае дали си излизал. Не ти обръща никакво внимание. Не я е грижа за теб.

Видя как той потрепна, когато го каза и раменете му се свиха, сякаш се подготвяха да понесат жестоки удари.

— Колко пъти отиде в Китайския квартал, преди да убиеш Джейси в онази уличка, Том? Човек като теб знае да прави проучвания. Колко пътувания дотам ти трябваша да огледаш курвите и наркоманите?

— Не ходя в Китайския квартал.

— Никога не си бил в Китайския квартал? Нюйоркчанин като теб?

— Бил съм там. Разбира се, че съм бил. — Той започваше да се поти и напереността му се превърна в нервност. — Имам предвид, че не ходя там за... не ползвам компаньонки.

— Том, Том — Ив цъкна с език и отново седна срещу него. На лицето ѝ бе изписана приятна усмивка и в очите ѝ играеше поглед на развеселена недоверчивост. — Млад, здрав мъж като теб? Искаш да ми кажеш, че никога не си плащал за една бърза свирка? Жена ти не е била особено склонна да откликне на тази ти нужда от близо две години, нали? И ти не си използвал една съвършено законна услуга? Ако е вярно, трябва да си доста... загорял. Или може би просто вече не можеш да го вдигаш и затова жена ти е решила да пробва конкуренцията.

— Нищо ми няма. — Цветът му се възвърна. — Джул е просто... Не знам, просто трябва да прогони това от себе си. Да, добре, наемал съм компаньонки няколко пъти, откакто нещата вкъщи тръгнаха зле. Господи, не съм евнух.

— Тя те превръща в такъв. Обидила те е, омаловажила те е и те е предала. Може би просто си излизал и си хващал някоя непозната. Нормално е един мъж да го прави, когато собствената му жена му отказва. Може би нещата са излезли от контрол. Целият този гняв и напрежение просто са се натрупали. Мислел си как те лъже, как си ляга в леглото ви, веднага след като е била с друга жена. Лъже те, изневерява ти, унижава те.

Остави последната дума да вибрира в стаята, да го удари с все сила.

— Нуждаеш се от внимание, дявол да го вземе. Главата ти е пълна с мъже, които са знаели как да получат внимание. Знаели са как да изправят жените на крака и да бъдат забелязани. Сигурно си се чувствал добре, като си разпорил Джейси, нейния символ, като си изрязал онова, което я прави жена. Като си я накарал да си плати, накарал си всички да си платят за това, че ти си пренебрегнат.

— Не! — Той навлажни устни и дъхът му излезе на пресекулки през тях. — Не. Сигурно си полудяла. Абсолютно полудяла. Няма да говоря повече с теб. Искам адвокат.

— Ще ме оставиш ли и аз да те победя, Том? Ще оставиш някаква жена ченге да те победи? Повикаш ли адвокат, аз печеля рунда. Започнеш ли да хленчиш за адвокат, на първо място ще те

обвиня в убийство — два броя. Нападение с цел убийство — един брой. Ще ти стисна топките до посиняване, в случай, че все още имаш такива.

Дъхът му свистеше при всяко вдишване и издишване в тишината, която последва. И той извърна лице от нея.

— Нямам какво друго да кажа, докато не се посъветвам с адвоката си.

— Изглежда, че аз отбелязвам точка. Този разпит е прекратен, за да се позволи на лицето да си уреди да бъде представено от адвокат по негово искане. Край на записа. Пийбоди, погрижи се господин Брийн да бъде подложен на стандартния психотест и го придружи до място, откъдето може да се свърже със своя адвокат.

— Слушам, лейтенант. Господин Брийн?

Той се изправи, залитайки.

— Мислите, че сте ме унижили — каза той на Ив. — Мислите, че сте ме пречупили. Но много закъсняхте. Джулиета вече се погрижи за това.

Тя изчака, докато той излезе, след което се приближи до стената и се вгледа в собственото си отражение в огледалото.

Изтощена до крайност, Ив се върна в кабинета си. За първи път не можеше да понесе просъскването на кафето и програмира автоготвача за вода. Застанала до малкия си прозорец, тя пиеше жадно и наблюдаваше въздушното и уличното движение.

„Хората пътуват — помисли си. — Не знаят какво, за бога, се случва тук вътре. И не искат да знаят.“ От ченгетата искаха да ги пазят, а минеха ли покрай полицията, вероятно си казваха: „Просто си вършете работата и ни пазете. Не ни интересува как го правите, стига да не ни засегне нас.“

— Лейтенант?

Ив продължи да гледа през прозореца.

— Погрижи ли се за него?

— Да, лейтенант. Обади се с адвоката си и се умълча. Поиска и втори разговор, свързан с детето. Аз, хм, дадох разрешение, при условие, че е под наблюдение. Свърза се със съседката и попита дали

може да задържи Джед още няколко часа. Каза, че е зает с нещо. Не пожела да говори с жена си.

Ив само кимна.

— Бяхте доста груба с него.

— Това наблюдение ли е или оплакване?

— Наблюдение. Знам, че ще кажете, че съм следовател — фурнаджийска лопата, но започва да ми изглежда читав. След като го обвинихте, че знае за връзката на жена си, той така и не се възстанови.

— Да, така е.

— А и когато го натиснахте за компаньонките. Начинът, по който се оплете, взе да отрича, след което се пречупи и си призна, за да ви докаже, че все още го бива в сексуално отношение.

— Да, това беше глупаво от негова страна.

— Не звучите особено ентусиазирано.

— Уморена съм. Просто съм уморена.

— Сигурно искате да си починете малко, преди да го подхванете отново. Трябва да дойде адвокатът му, да се консултира с него. Така или иначе имате един час, ако искате да дремнете.

Ив понечи да отговори, и тъкмо се обърна, когато Трухарт влезе в стаята.

— Простете, лейтенант, Пепър Франклин е тук и иска да ви види. Не знаех дали ще искате да я пусна направо.

— Да, няма проблем.

— Искате ли да остана? — попита Пийбоди, когато Трухарт излезе. — Или да отида да дундуркам Брийн?

— Залагаше на Фортни, преди да решиш да се отмяташ. Нека и двете чуем какво има да ни каже тя.

Ив се приближи към бюрото си, седна зад него и завъртя стола си по посока на вратата, когато Пепър влезе. Актрисата носеше огромни сребристи слънчеви очила и яркочервено червило. Великолепната ѝ коса беше прибрана назад в дълга пригладена опашка. Ведрият жълт кожен костюм беше в рязко противоречие с убийственото изражение на прекрасното ѝ лице.

— Поръчай кафе, Пийбоди. Седни, Пепър. С какво мога да ти помогна?

— Можеш да арестуващ това лъжливо, кръшкащо копеле Лео и да го захвърлиш в най-дълбоката и тъмна дупка, която намериш и да

остане там, докато плътта изгние по шибаните му кости.

— Не е необходимо да потискаш емоциите си тук, Пепър. Кажни какво действително чувстваш.

— Не съм в настроение за шеги. — Тя махна очилата и пред очите им се разкри впечатляваща синина. Щеше да е по-впечатляваща след няколко часа, прецени Ив, когато кръвта престане да се натрупва в отоците.

— Сигурна съм, че боли.

— Твърде съм бясна, за да го усетя. Открих, че оправя дубльорката ми. Проклетата ми дубльорка. Както и помощник-сценичната мениджърка. И Господ знае коя още. Когато го обвиних, той отрече, просто продължи да лъже и да ми обяснява, че си въобразявам разни неща. Имаш ли водка?

— Не, съжалявам.

— Сигурно така е по-добре. Събудих се към три часа сутринта. Не знам защо, обикновено спя, все едно съм изпаднала в кома. Но се събудих и него го нямаше. Бях объркана и притеснена, затова направих компютърна проверка на къщата. И проклета да съм, ако това чудо не ми заяви, че той си е вкъщи, в леглото. Да, ама го нямаше, още помалко в леглото. Предполагам, че го е програмирал да казва така, ако някога заподозра нещо и реша да пусна записа, системата ще потвърди, че той изобщо не е напускал къщата. Копеле!

— Предполагам, че си обиколила жилището, за да се увериш, че не е възникнал технически проблем и той всъщност се намира в кухнята и атакува автоготвача.

— Разбира се, че проверих. Бях притеснена — горчивината в думите се разля като сярна киселина. — Тогава това беше единствената ми мисъл. Огледах цялата къща и зачаках, дори си мислех да се обадя в полицията. Сетне ми хрумна, че може би просто е излязъл на разходка или да се повози, или Исусе, не знам какво друго. И охранителната система беше повредил. После задряхах в креслото. Вероятно към шест часа, когато се събудих няколко часа по-късно, на видеотелефона бе получено съобщение.

Тя се зарови в чанта си с размерите на щата Небраска и извади диска.

— Имаш ли нещо против? Искам да го чуя отново.

— Няма проблеми — Ив го взе, пхна го в собствения видеотелефон и пусна съобщението. Гласът на Лео се разнесе из стаята.

„Добро утро, сънливке! Не исках да те будя. Изглеждаше толкова красива, сгушена в леглото. Станах рано и реших да отида право в здравния център и в крайна сметка се оказах на служебна закуска. Човек никога не знае на кого ще се натъкне. Днес имам доста натоварена програма, така че няма да успея да се върна, преди да си излязла за записа на онзи промоционен клип този следобед. Ще бъдеш страхотна! Най-вероятно няма да се срещнем, докато не свърши представлението ти тази вечер. С нетърпение ще очаквам да те видя, защото ми липсваш, кукло.“

— Кукла друг път — промърмори Пепър. — Пратил е съобщението в тих режим към шест и петнайсет. Знае, че никога не ставам по-рано от седем и половина и по-късно от осем. Отидох в кабинета му, но той се беше обадил на онази празноглава патка, която сигурно също оправя и й беше казал, че няма да го има през целия ден. Тя се изненада, като ме видя, защото очевидно на нея пък й е казал, че преживявам някаква емоционална криза и се налага да остане с мен. Ще му дам аз на него една емоционална криза.

Тя се изправи, но видя, че няма достатъчно място, за да закрочи нервно и се отпусна отново в стола.

— Отложих записа на промоционния клип, прибрах се вкъщи и прерових кабинета му. Ето как открих, че е пращал цветя и изискани малки подаръчета на шибания си харем, освен това намерих квитанции от хотелски стаи, имена и дати, вписани в личния му електронен бележник. Той се появи към три часа, изглеждаше искрено изненадан да ме види, искрено очарован — насиненото й око проблесна гневно. — В последния момент са били отменени два от ангажиментите му и не е ли това цяло щастие? Защо да не се качим горе в леглото и да се ощастливим отново.

— Предполагам, че си му казала, че щастието му е приключило.

— В общи линии. Обвиних го, че не си е бил вкъщи през цялата нощ и той се опита да ме убеди, че съм сънувала или съм се изживявала като сомнамбул. Когато му показах копията на личните му квитанции и списъка с датите, той имаше наглостта, шибаната наглост

да се прави на наранен и засегнат. „Ако не ми вярваш, явно имаме сериозен проблем.“

Тя млъкна и вдигна ръка, за да покаже, че ѝ трябва секунда да си поеме дъх.

— Направо не повярвах на ушите си, като чух какво се изсипва от устата му. Толкова гладко, толкова отработено. Боже! Боже!

— Нямам никакъв алкохол — вметна Ив в настъпилата тишина.
— А какво ще кажеш за кафе?

— Благодаря, но бих искала само малко вода, ако може.

Докато Пийбоди отиде да се погрижи за това, Пепър свали очилата си и ги завъртя във въздуха.

— Няма смисъл да се впускам в грозни подробности, но когато осъзна, че няма да се хвана на въдицата, понеже му заявих, че всичко между нас е приключено, че той е вън от всичко, вън от къщата, от кабинета си, от сметките и от живота ми, боклукът направо излезе от кожата си. И юмрукът му се стовари върху лицето ми.

— Къде е сега?

— Нямам представа. Благодаря — каза тя, когато Пийбоди ѝ подаде чашата с вода. — Очаквам от теб да го намериш, Далас, и да го арестуваш. Сигурно нямаше да се размина само с посинено око, ако дроидът охранител не беше в готовност. Бях се погрижила за това, защото исках да го съпроводи на горния етаж, да изчака, докато си събере вещите, които са си лично негови и да го изпрати до вратата. После обаче, като го повиках, той влезе точно, когато Лео се приближаваше към мен, за да ме удари отново. Дроидът го измъкна навън и го изрита от къщата.

Тя пи от водата на бавни глътки, докато чашата се изпразни.

— Каза ми жестоки неща — продължи Пепър. — Груби, жестоки, отвратителни неща. Вината била моя, че е бил съблазнен — той употреби тази дума — съблазнен от други жени, защото съм била толкова властна, дори в леглото. Че било крайно време да ми покаже кой командва парада, защото му било писнало да получава заповеди от... някаква пътка, която се прави на шеф — тя потрепери. — Той ми изкрещя тия неща, преди дроидът да влезе. Бях ужасена. Не съм и предполагала, че някога мога да се ужася така. Не съм и предполагала, че може да бъде такъв, какъвто беше през тези няколко ужасни минути.

— Дай й още вода, Пийбоди — нареди Ив, когато Пепър започна да трепери.

— Предпочитам да съм бясна, отколкото уплашена — тя отново зарови в чантата си и извади поръбена с дантела кърпичка, с която попи напиралите в очите си сълзи. — Чувствам се добре, когато просто съм бясна. Разбрах за жената, която е била нападната миналата нощ и в репортажа бе изказано предположение, че покушението може би е свързано с двете убийства — онези, за които ме питахте. И си помислих „О, господи, о, Господи, Лео би могъл да го направи“. Този Лео, когото видях днес, би могъл да го направи. Не знам какво да правя.

— Ще подадеш оплакване и ние ще предявим към него обвинение в нападение. Ще го намерим и ще го докараме тук. Няма да те докосне отново.

— Страх ме е да остана сама. Срамувам се, той ме превърна в страхливка, но...

— Не си страхливка. Просто един тип, който е с петнайсет килограма по-тежък от теб, е забил юмрук в окото ти и те е заплашил, че няма да се задоволи само с това. Само глупачка не би се разстроила, а ти не си глупачка, защото дойде тук и ще предявиш обвинение.

— Ами ако наистина е убил тези жени? Спях в едно и също легло с него, правих любов с него. Ами ако наистина е направил тези ужасни неща и после се е прибирал при мен?

— Нека да караме стъпка по стъпка. След като приключим с писмената работа, ще се погрижа полицейски служител да дойде в дома ти и да остане с теб, ако ще се чувстваш по-сигурно, като при теб освен дройд-охранител, има и полицай.

— Ще се чувствам по-сигурно. Определено. Но ще дойде в театъра, тя също. Имам представление в осем часа — тя се усмихна тъжно. — Шоуто трябва да продължи.

Когато най-после изпрати Пепър и придружаващия я полицай към Бродуей, стресът и умората й причиниха силно главоболие. Беше пуснала заповед за издирването на Фортни и процедурата по проследяването му вече бе задействана.

Срещна се с адвоката на Брийн и остави предварителните оплаквания да минат покрай ушите ѝ. Но когато той настоя на клиента му да бъде позволено да се прибере вкъщи, за да се погрижи за невръстното си дете, тя не възрази. Всъщност Ив изненада адвоката като отложи по-нататъшния разпит за девет часа на другата сутрин.

И определи двама души, които да държат под око Брийн и дома му през нощта.

Върна се в кабинета си и седна, след като краят на смяната ѝ отдавна бе минал и се замисли за кафе, сън и работа.

Когато Макнаб връхлетя при нея, той имаше толкова свеж и енергичен вид, че направо усети болка в уморените си очи.

— Не можеш ли поне от време на време да обличаш нещо, което да не блести? — поинтересува се тя.

— Лято е, Далас. Човек трябва да блести. Имам новини, които ще върнат блясъка по бузите ти. Фортни си е купил билет за първа класа на совалка за Ню Лос Анджелис. В момента пътува.

— Бърза работа, Макнаб.

Той изправи показалеца си като пистолет и духна към него.

— Най-бързият служител в Отдел за електронна обработка на информацията в цялото Източно крайбрежие. Лейтенант, изглеждате като пребита.

— Явно и очите ти са съвсем наред. Заведи Пийбоди у дома. Погрижи се да се наспи добре, което е моят заобиколен начин да ти кажа да не се впускате в заешки игрички през половината от нощта. Утре ще ѝ трябва ясна и будна глава.

— Не се тревожете. Вие също можете да се наспите добре.

— В края на краищата — промълви тя, сетне се захвана с процеса по екстрадирането на Фортни и уговарянето на местните власти да бъде посрещнат в момента, в който слезе от совалката.

Пийбоди влетя в кабинета ѝ.

— Лейтенант, Макнаб каза, че вие сте казали...

— Трябва просто да сложа въртяща се врата на кабинета си, защото всеки влиза и излиза, както и когато му скимне.

— Вратата беше отворена. Почти винаги е отворена. Макнаб каза, че съм свободна за днес, но аз още не съм се свързала с Ню Лос Анджелис, нито съм им препратила заповедта за задържането на Фортни.

— Направено е. Те ще го поемат, ще го пратят обратно и обещаха, че всичко това ще отнеме достатъчно време, за да сме сигурни, че ще прекара тази нощ в килия. Не може да си издейства пускане под гаранция до сутринта.

— Мое задължение е да...

— Млъквай, Пийбоди. Прибери се, хапни и поспи. Изпитът започва точно в осем часа.

— Лейтенант, смятам, че може би се налага да отложи изпита, тъй като случаят се намира в решителния си етап. Фортни — и виждам, че първоначалният ми усет не ме е подвел — ще трябва да бъде разпитан, освен това ще искате отново да разпитате Брийн и да уредите разговор с Ренквист, за да се изяснят всички въпроси. Чувствам, че е неуместно да отделя половин ден на личните си дела по време на този етап от разследването.

— Паникьосала си се, а?

— Ами, въъ, да, но...

— Ще се явиш на изпита, Пийбоди. Ако трябва да чакаш още три месеца, за да се явиш, някоя от нас ще скочи от покрива на най-близката сграда, или което е по-вероятно — просто ще те разкарам. Смятам, че все някак ще се справя един ден без теб.

— Но аз мисля, че...

— Яви се в Изпитна стая № 1 в осем часа, полицай. Това е заповед.

— Не вярвам, че можете наистина да ми наредите да се явя... — тя замлъкна и преглътна с мъка, когато Ив вдигна поглед към нея: — Но, въх, разбрах ви, лейтенант. Ще се опитам да не ви разочаровам.

— Господи, Пийбоди, няма да ме разочароваш каквото и да направиш на изпита. И ще се...

— Стига — Пийбоди плътно стисна очи. — Не казвайте нищо, което ще е на кутсуз. Не казвайте нищо такова, нито изречение, което да съдържа думата „късмет“.

— По-добре иди да си вземеш хапче.

— Може и да го направя — тя се усмихна нервно. — Не ми пожелавайте думата с буквата К, става ли, но може да направите ето това. — Пийбоди се усмихна широко, ококори очи, за да демонстрира ентусиазъм и показа свит юмрук, от който се подаваше палецът.

Ив се облегна назад.

— Какво е това? Трябва да ти направя знак да си завреш палеца в задника?

— Не! Това значи „Успех!“. Господи, Далас. „Успех!“ Забрави.

— Пийбоди — Ив се изправи и възпря помощничката си, преди тя да изхвърчи от кабинета ѝ. — Започва в осем часа и очаквам от теб яко да сриташ изпита отзад.

— Слушам, лейтенант. Благодаря.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Когато Ив се довлече до вкъщи, в главата ѝ се въртеше една-единствена мисъл. Да се озове в хоризонтално положение на плоска повърхност за един благословен час.

Фортни пътуваше обратно към Ню Йорк, окован в белезници и с божията помощ можеше да се попържи няколко часа в килията. Щеше да се занимава с Брийн сутринта, както и с Ренквист. Въпреки че Смит беше последен в списъка ѝ, щеше да бъде под наблюдение известно време. Но не беше в състояние да наблюдава когото и да било с очи, които усещаше като два нагорещени въглена, забучени в лицето ѝ.

Имаше нужда само да се опъне, каза си тя, да даде възможност на мислите си да се избистрят. Тя премина през мъглата на умората в прохладната и величествена тишина на къщата.

Мъглата потрепери и се разкъса. И Съмърсет пристъпи в нея.

— Закъсняхте, както обикновено.

Тя зяпна за миг, докато вцепененият ѝ мозък се помъчи да се задейства отново. „Висок, кльоцав, грозен, дразнещ. О, да, той се е върнал.“ Без да откъсва поглед от неговия, тя намери сили да свали лепеното си сако и да го подхвърли на колоната в началото на стълбището, само за да го вбеси.

Беше удивително колко добре се почувства, като го направи.

— Как си минал през охраната на летището с този железен шип в задника? — Като впрегна всичките си усилия да не залитне, тя се наведе да вдигне котарака, който беше изцяло погълнат от заниманието да се провира между краката ѝ. Погали Галахад по главата. — Виж, върнал се е. Не ти ли казах да смениш кода на охранителната система?

— Позорното устройство, което наричате превозно средство, не трябва да стои пред входа на къщата, нито пък — добави той, хващайки сакото ѝ с два пръста, — това е подходящо място за части на облеклото.

Тя се запъти нагоре по стълбите, потискайки прозявката си.

— Изяж ме.

Той я наблюдаваше как се отдалечава и леко се усмихна зад гърба ѝ. Хубаво беше да се прибереш у дома.

Ив отиде право в спалнята, успя да се добере до платформата, където пусна котарака на леглото, секунди преди тя самата да се стовари по лице върху него.

Вече бе заспала, когато Галахад се настани върху задните ѝ части.

Рурк я откри там, както и очакваше след краткия рапорт на Съмърсет.

— Най-последно се блъсна в стена, нали? — промълви той, като забеляза, че тя не бе свалила нито кобура си, нито ботушите. Почеса разсеяно котарака между ушите, сетне седна в спалнята, за да работи, докато Ив спи.

Първоначално тя не сънуваше нищо, просто изтощена лежеше на дъното на тъмно езеро. Едва когато започна да изплува на повърхността, сънищата заприиха — неясни форми и приглушени звуци. Болнично легло с бледа фигура, лежаща в него.

Марлин Кокс, сетне тя самата като дете. И двете пребити до смърт, и двете безпомощни. Сетне се появили по-тъмни очертания, които се завъртяха около леглото. Ченгето, което е сега, гледаше детето, което е била.

„Има въпроси, които чакат своите отговори. Трябва да се събудиш и да отговориш на въпросите или той ще го направи отново с някой друг. Винаги има друга жертва.“

Но фигурата в леглото не помръдна. Лицето се променяше — първо беше нейното, после на Марлин, после на Джейси Утън, после на Лоис Грег и накрая пак нейното.

Гневът и страхът се сляха в едно. „Не си мъртва, не си като другите. Трябва да се събудиш. По дяволите, събуди се и го спри.“

Едно от очертанията придоби плътност и застана срещу леглото. Мъжът, който беше пребил детето и преследвал жената.

„Никога не се отказвам. — Очите му светеха присмехулно върху кървящото му лице. — Никога не се отказвам. Винаги ще има друга, каквото и да правиш. Можеш да поспиш, момичето ми. По-добре да спиш, отколкото да продължаваш да вървиш с мъртвите. Продължиш ли да вървиш, ще станеш една от тях.“

Той се протегна и натисна с ръце детската ѝ уста. Очите ѝ се отвориха, изпълнени с болка, изпълнени със страх. Ив можеше единствено да гледа, не беше способна да се помръдне, да се предпази, да се защити. Можеше единствено да гледа собствените си очи, докато те се изцъклиха и умряха.

Събуди се с усещането, че се задушава и се озова в ръцете на Рурк.

— Шшш. Това е само сън. — Устните му се притиснаха към слепоочието ѝ. — Тук съм. Дръж се за мен. Само сън.

— Добре съм — но тя остана с лице заровено в рамото му, докато си възвърна нормалното дишане. — Добре съм.

— Все пак се дръж за мен. — Той никога не се чувстваше добре, когато тя имаше кошмари.

— Всичко е наред — тя вече усещаше как пулсът ѝ се нормализира и ужасът избледнява в съзнанието ѝ. Усещаше мириса на сапун и кожа и приятния допир на косата му върху бузата си.

Светът ѝ се стабилизира.

— Колко е часът? Колко време загубих?

— Няма значение. Имаше нужда да поспиш. Сега се нуждаеш от храна и още сън.

Нямаше да спори. Умираще от глад. Още повече, че разпозна онази нотка в гласа му, която означаваше, че ще намери начин да изсипе успокоително в гърлото ѝ, стига да му даде най-малкия повод.

— Мога да се възползвам от едно хапване. Но преди това бих могла да се възползвам от нещо друго.

— От какво?

— От твоята невероятна нежност, когато ме докосваш, когато ме любиш. Тогава ми се струва, че знаеш колко наранена се чувствам.

— Да.

Тя отметна глава назад и докосна бузата му.

— Дай ми твоята нежност.

— Ето — той прокара устни леко, сякаш я докосваше с перо, по веждите, страните, устата, докато разхлабваше кобура ѝ. — Ще ми кажеш ли какво не е наред?

Тя кимна:

— Просто бъди с мен преди това. Имам нужда... просто имам нужда от теб.

Той я положи по гръб на леглото и изхлузи ботушите ѝ. Мразеше да вижда сенки под очите ѝ, сенки вътре в тях. Изглеждаше толкова бледа, почти прозрачна, сякаш можеше да прокара ръка през нея и ако го направи, тя ще изчезне като един от собствените му сънища.

Не беше необходимо да му казва, че трябва да е нежен, не му беше необходима дългата ѝ тиха въздишка, за да разбере, че сега любовта щеше да я нахрани.

— Когато влязох и видях, че си заспала си помислих: „Ето го моя войник, изтощен от войните си.“ — Той вдигна ръката ѝ и целуна пръстите ѝ. — Сега те гледам и си мисля: „Ето я моята жена, нежна и прекрасна.“

Устните ѝ се изкривиха, докато той я събличаше.

— Откъде го измисли това?

— Не знам. Достатъчно е да те погледна и светът идва при мен. Ти си моят живот.

Очите ѝ пламнаха, сетне се напълниха със сълзи. Тя се надигна и пламенно го обвини с ръце. Риданията напиреха в гърлото ѝ, но тя се уплаши, че ако им даде воля, никога няма да спрат. С устни притиснати към топлата извивка на шията му, тя се залюля. „Отнеси ме далеч — помисли си. — О, Господи, отнеси ме далеч поне за малко.“

Сякаш чул мислите ѝ, той започна да я гали. Нежно, за да я утеши, да я приласкае. Когато думите му успокоиха тревожната ѝ душа, тя се отпусна в ръцете му и го остави да я води.

Устните му бяха меки, меки и топли, когато намериха нейните. Пое нейните дълбоко, но бавно, за да се потопи в целувката и в него стъпка по стъпка. Почувства я как се поддава, неговият силен и храбър войник, докато стана мека като восък и течна като вода.

Съзнанието ѝ се замъгли. Тук нямаше кошмари, нито сенки, спотайващи се по ъглите. Имаше единствено Рурк и тези почти лениви милувки, тези меки и сънливи целувки, които я отнасяха в тихия водовъртеж на покоя. Усещанията се наслаяваха пласт по пласт, всяко едно беше като нежна тъкан, която обгръща умората и отчаянието, които тя не бе осъзнала, че са избуяли в нея.

Устата му се спусна по гърдата ѝ, ускори сърцебиенето ѝ с езика, който я обходи нежно, вкуси я. Със затворени очи тя прокара ръце по гърба му, обхождайки тялото му. Смъртта със своите безброй лица беше на милиони светове разстояние.

Когато устата му, ръцете му станаха по-настойчиви, тя беше готова, готова за онези първи трепети на надигаща се топлина. Онези дълги, благи тласъци в корема ѝ, които превърнаха въздишката ѝ в стенание.

Той не бързаше — времето бе негово, безкрайното време — възбуждаше я, омайваше я и се оставяше да бъде омаян. Тялото ѝ беше истинска радост за него със своята гладкост, с еластичната си кожа, с изненадващите извивки. Виждаше как удоволствието разцъфва в нея, усещаше как се разлива по цялото ѝ тяло с леки вибрации и потрепвания.

И накрая, когато и двамата бяха готови, той почувства как избухва в нея — онова великолепно гърлено стенание, онова прекрасно и безпомощно потреперване.

Оргазмът се разля в нея — дълга, гореща вълна, която връхлетя тялото, сърцето, разума. Пълното му отприщване беше божествено — като живота. Искаше ѝ се да се обвие около него, да го притисне здраво, да го поеме в себе си, но той склочи пръсти с нейните и използва устата си, за да ѝ даде още.

Не можеше да устои. Той я надви с нежност. И когато риданието най-после се отрони, то идваше от радостта, че желанието ѝ отново се надига.

Хиляди пулсации вибрираха в тялото ѝ. Чувствителната ѝ кожа потрепваше при всеки лек допир на устните му. Мускулите ѝ се отпуснаха, тя беше изцяло негова.

Той наблюдаваше лицето ѝ, когато устните му леко се отъркаха в нейните. Наблюдаваше как очите ѝ се отварят и видя, че сенките са изчезнали. Видя как потъва и той в това златистокафяво, докато се плъзваше в нея.

Пръстите ѝ се вкопчиха в неговите и устните ѝ се извиха, преди да изрече името му. Преди да се надигне и да го поеме.

Когато се успокоиха и утихнаха, той положи глава на гърдите ѝ. Мислеше си, че Ив отново може да заспи, по-спокойно вече, но тя прокара пръсти в косата му.

— Бях толкова уморена — прошепна тя, — че трябваше да пусна колата на автопилот. Чувствах се толкова смазана, замаяна и глупава.

Доста лайнян ден от наистина лайнян случай. Не са само жертвите, не са само жените. Сякаш той насочва пръст към мен, когато ги убива.

— И това те прави една от тях.

Тя отново затвори очи. „Слава богу — беше единственото, което й мина през ума. — Слава богу, че той разбира.“

— Една от тях и нещо друго — каза тя, мислейки за съня си. — Една от тях и онази, която се бори за тях, когато вече е твърде късно.

— Ив — той вдигна глава и я погледна в очите. — Не е, никога не е твърде късно. Знаеш това по-добре от всеки друг.

— Обикновено. Обикновено го знам.

Имаше нещо в тона ѝ, което го накара да седне, да я притегли към себе си, сетне да хване лицето ѝ с две ръце, за да може да го огледа внимателно.

— Знаеш кой е той.

— Да, знам. Но номерът е да го спра, да докажа, че е той и да го отстраня. Инстинктивно чувствах кой е той. Трябваше да си избистря главата, за да започна да предприемам правилните стъпки.

— Трябва да хапнеш и да ми разкажеш.

— Предполагам, че трябва да хапна и да ти разкажа за нещо друго — приглади косата си назад с двете си ръце. — Първо искам да си взема душ и да се свестя.

— Добре. — Той я познаваше достатъчно, за да ѝ даде нужното ѝ лично пространство. — Ще хапнем нещо тук горе. Аз ще се погрижа.

Гърлото ѝ се напълни с напирани чувства и тя наведе глава, така че веждите ѝ да се озоват върху неговите.

— Знаеш ли какво ти е хубавото? Ти си много грижовен.

Прииска му се да я подхване още на мига, да я притисне да му каже какво я тревожи. Но я остави.

„Ще се изкъпе с прекалено гореща вода — помисли си той, докато се изправяше, за да вземе халати и за двама им и да подбере ястието, което ще е най-полезно за нея. — След това ще стои под струята, докато си възвърне енергията.“

Нямаше да губи време с хавлия, а щеше да влезе в контейнера за изсушаване и да се облее с още топлина.

„Не, нямаше да заспи отново — помисли си, докато слагаше храната. — Не още, не още известно време. Щеше да се подкрепи,

сетне щеше да се върне към работа си и накрая отново да рухне. Това беше едно от най-удивителните и смущаващи неща у нея.“

Тя се върна, облечена с халата, който бе закачил на вратата на банята — тънък и семпъл халат, който той се съмняваше, че жена му изобщо знаеше, че притежава. Сенките се бяха върнали в очите ѝ, макар че тя се опита да ги прикрие, като се намръщи на чиниите.

— Какъв е този зеленаж?

— Аспержи. Полезни са.

Ив си помисли, че прилича на нещо, което човек би докопал от градина в анимационно филмче, но рибата и оризът изглеждаха доста добре. Както и чашата вино с цвят на слама.

Започна с виното, като се надяваше, че то ще прокара по-лесно зелените стебла.

— Защо става така, че нещата, които са полезни, винаги трябва да са зелени и да изглеждат смешно?

— Защото хранителността не идва под формата на шоколадов десерт.

— А би трябвало.

— Печелиш време, Ив.

— Може би — тя набоде едно от стеблата и го напъха в устата си. Не беше чак толкова лошо, но тя направи отвратена физиономия за пред него.

— Нямах предвид това.

— Знам — тя си отчупи парченце риба. — Сънувах майка си.

— Сънува я или си я спомни?

— Не знам. И двете — тя изяде парченцето риба и загреба от ориза. — Струва ми се, че и двете. Намирах се в апартамент или хотелска стая. Не знам кое от двете, но по-скоро апартамент, струва ми се. Някаква дупка. Бях на три или на четири години. Как се разбира на колко точно?

— Не знам.

— Аз също. Както и да е...

Тя му разказа как е била сама, как е отишла в спалнята и си е играла с гримове, перуката, въпреки че ѝ е било забранено.

— Може би децата винаги правят онова, което им кажеш да не правят. Не знам. Но аз... не можах да устоя. Струва ми се, че исках да изглеждам красива. Реших, че целият онзи боклук ще ме направи

красива. Да се правиш на кукла, нали така му казват на това? Правех се на кукла, защото веднъж, когато тя беше в добро настроение, ми каза, че приличам на малка кукла.

— Децата — предпазливо каза Рурк, — според мен, имат нещо като инстинктивна потребност да се харесат на майките си. Поне на тази ранна възраст.

— Сигурно е така. Аз не я харесвах, страхувах се от нея, но исках тя да ме харесва. Да ми каже, че съм красива или нещо такова. Мамка му.

Тя напъха в устата си още храна.

— Толкова се увлякох, че не ги чух да се прибират. Тя влезе и ме видя. Удари ме. Мисля, че беше друсана. Имаше разни неща по тоалетката. Не знаех какви са. Имам предвид, че като дете не знаех, но...

— Не е нужно да обясняваш.

— Да — тя продължи да яде. Страхуваше се, че храната ще заседне в гърлото ѝ, но продължи да се храни. — Крещеше ми, а аз плачех. Ревях просната на пода. Искаше да ме цапардоса отново, но той не ѝ позволи. Той ме вдигна — стомахът ѝ се надигна при спомена за това. — Мамка му. О, мамка му.

Когато вилицата ѝ иззвъня върху чинията, Рурк се протегна и нежно натисна главата ѝ между коленете.

— Всичко е наред, дълго и бавно. Поеми си дъх дълбоко и бавно.

Гласът му беше нежен като коприна; такава беше и ръката на главата ѝ. Но лицето му имаше убийствено изражение.

— Не мога да понасям да слага ръцете си върху мен. Дори тогава кожата ми настръхна при допира. Още не ме бе докосвал, не ме бе изнасилвал, но някаква част от мен знаеше. Как бих могла да знам?

— Инстинкт — той притисна устни към главата ѝ, а сърцето му кървеше. — Детето разпознава чудовището, когато го види пред себе си.

— Може би. Може би. Добре. Добре съм. — Тя се изправи и отпусна глава назад. — Не можех да понасям да ме докосва, но се сгуших в него. Бях готова на всичко, само за да се махна от нея. От онова, което видях в очите ѝ. Тя ме мразеше, Рурк. Искаше да съм мъртва. Не, нещо повече. Искаше да съм заличена от лицето на света. Беше курва. Онова на тоалетката ѝ бяха вещи на курва. Курва и

наркоманка и ме гледаше, сякаш съм нещо мръсно. Бях се появила на бял свят от нея. Мисля, че ме мразеше още повече точно заради това.

Въпреки че ръката ѝ не беше съвсем стабилна, тя я протегна, за да вземе чашата с вино и да накваси пресъхналото си гърло.

— Не го разбирам. Мислех си, предполагам, че очаквах, че не може да е толкова лоша, колкото е той. Растяла съм вътре в нея, така че трябваше да има поне нещо. Но тя беше също толкова лоша, колкото и той. Може би дори повече.

— Те са част от теб — тя се сепна, когато чу думите му, а той положи ръце върху нейните, втрени се решително в очите ѝ. — Нещото, което те прави това, което си, Ив, е че си това, което си, въпреки тях.

Гласът ѝ се задушаваше, но трябваше да го каже:

— Обичам те ужасно много точно в този момент.

— Значи сме наравно.

— Рурк, не знаех, не осъзнавах, че искам да имам нещо от нея, докато не осъзнах със сигурност, че нямам. Глупаво.

— Не е. Не, не е. Тази нощ ли сънува това за първи път?

Той видя — смесицата от вина и притеснение, която се изписа по лицето ѝ. Пръстите му се вкопчиха с нейните, преди тя да успее да отдръпне ръцете си.

— Не си го сънувала тази нощ — тонът му беше безизразен, предупреждение, което я накара да премине в отбранителна позиция. — Преди колко време, Ив?

— Преди няколко дни. Миналата седмица. Откъде по дяволите да знам? Не съм го отбелязала в проклетия си електронен бележник. Имам няколко трупа, които се свличат в краката ми и се измъчвам. Нямам някой вездесъщ администратор, който да следи всеки мой ход и всяка моя мисъл.

— Мислиш си, че ако започнем да се караме, ще ми отклониш вниманието от факта, че си крила от мен в продължение на дни. Преди да отидем в Бостън — твърде бесен, за да седи, той се изправи. — Преди да те попитам какво не е наред и ти да ме забаламосаш с удобна лъжа.

— Не излъгах, просто не ти казах. Не можех да ти кажа, защото... — тя замлъкна и бързо превключи на друга вълна. — Не бях готова.

— Бабини деветини.

— Дори не знам какво означава това — тя набоде още една аспержа и я захапа решително.

— Решила си да не ми кажеш. — Той отново седна, притискайки я с присъствието си. — Защо?

— Знаеш ли, пич, сигурно би могъл да прибереш някъде по-дълбоко самолюбието си поне за пет шибани минути, щото не става въпрос за теб. Това си е мой проблем, така че... Хей!

Едва не го удари, когато я сграбчи за брадичката, но той я надви и я блъсна назад, за да се втренчи в очите ѝ.

— Но всъщност става въпрос точно за мен, нали? Следвам криволичещите пътеки на твоя зает мозък доста добре, струва ми се. Онова, което разбрах за майка си неотдавна, те възпря да ме допуснеш до себе си.

— Виж, все още си объркан. Не смяташ, че си големият силен мъж, но всъщност си. Наранен си дълбоко, виждам го и реших, че ако ти стоваря всичко това, едва ли ще ти се отрази добре.

— Защото мисълта за майка ти, която не те е обичала, само ще ми причини скръб по моята собствена, която ме е обичала; вече се доближавам до повърхността.

— Нещо такова. Остави.

Но той не го направи.

— Това е погрешна и глупава логика. — Той се наведе и я целуна дълго и силно. — И предполагам, че аз бих постъпил по същия начин. Скъръбя за нея. Не знам дали някога ще престана. Не знам как щях да започна да се справям с това без теб. Не ме изолирай.

— Просто се опитвах да дам и на двама ни време да се успокоим.

— Разбрано. Прието. Но изглежда, че се успокояваме по-добре заедно, не мислиш ли? Къде те удари тя?

Загледана в него, Ив докосна бузата си с опакото на ръката, сетне почувства как сърцето ѝ спира, когато Рурк се наведе към нея и нежно докосна с устни мястото, сякаш то все още я болеше.

— Никога повече — промълви той. — Бихме ги, скъпа Ив. Поотделно и заедно ние ги бихме. Въпреки всички кошмари, въпреки горчивината, ние все пак победихме.

Тя си пое дъх.

— Ще се вбесиш ли, ако ти кажа, че говорих с Майра за това преди няколко дни.

— Не. Помогна ли ти?

— До известна степен. Но храната ми помогна повече. Прочисти ме. Може би мозъкът ми ще започне да действа отново. Бях толкова скапана, когато се прибрах, че дори не успях да подхвърля сносна обида на Съмърсет. А се подготвях, докато го нямаше.

— Хм — беше единственият отговор на Рурк.

— Бях измислила доста добри обиди. Пак ще ми дойдат. Но главата ми е запълнена с тази история и със случая. А освен това и Пийбоди ме изкарва извън нерви.

— Утре е големият ден за нея, нали?

— Слава богу. Ще ударя Фортни и Брийн утре, докато тя е на изпит. Ще взема Фийни за другар. А после... О, като говорим за удряне, Фортни е бушонирал Пепър.

— Моля?

— Насинил ѝ е окото. Тя дойде и предяви обвинение, така че това заглажда обстоятелствата около задържането му. Уредих нещата така, че да не може да хленчи за пускане под гаранция до утре. Вече имах един рунд с Брийн днес. Той започна доста самонадеяно, но аз изтрих доволната физиономия от лицето му. Направо го помрачих до разпита, насрочен за утре. Ренквист е извън града по работа или поне така гласят официалните сведения. Мислех си, че мога да понатисна една от моите „връзки“ и да проверя дали случаят е наистина такъв или е просто шикалкавене.

— Дали отново ще проговори самолюбието ми, ако предположа, че аз съм тази „връзка“.

Тя моментално му се усмихна.

— Доста е полезно да си наоколо, дори и след секс.

— Скъпа, това е толкова трогателно.

— Освен това съм сложила и Смит под наблюдение. Искам да знам къде е всеки от тях по всяко време на денонощието, докато успея да се сдобия със заповед за арест.

— И откъде знаеш кой от четиримата е твоят човек?

— Познах го — промълви тя, сетне поклати глава. — Но това е вътрешно усещане и не можеш да арестуващ някого по усет. Има само един, който съвпада с профила, точка по точка. Трябва да изключи

останалите трима и да построя случая само около един. След като свържа пътуванията с другите убийства, ще имам достатъчно, за да поискам заповед за обиск. Той има доста неща — хартията, инструментите, костюмите. Запазил е всичко това. Утре или вдругиден ще вляза вътре. И ще го пипна.

— Ще ми кажеш ли кой е?

— Мисля, че ще работим по метода на изключването — ще се захванем с пътуванията и датите на убийствата. Да видим дали ще започнеш да клониш в посоката, която аз съм поела. Ти самият имаш доста добър усет. За цивилен.

— Такова ласкателство. По всичко личи, че ще се захващаме за работа.

— Да, аз... Мамка му — джобният ѝ видеотелефон избръмча. — Хващам го — каза тя, като скочи да се покатери на платформата, където се намираше леглото и грабна панталоните си от пода.

Измъкна го от един от джобовете и го включи:

— Далас.

— Лейтенант — насълзеното лице на Села Кокс изпълни екрана и накара сърцето ѝ да забие лудо.

— Госпожо Кокс.

— Тя се събуди — сълзите продължаваха да се стичат, дори когато тя се усмихна лъчезарно. — Сега лекарят е при нея, но реших, че трябва да ви съобщя, веднага щом мога.

— Тръгвам — тя понечи да прекъсне връзката, но се спря. — Госпожо Кокс. Благодаря ви.

— Ще ви чакам.

— Току-що се случи чудо — обърна се Ив към Рурк, докато надяваше панталоните си. В следващия миг откри, че просто трябва да седне, да се остави за момент на омекналите си колена. — Видях лицето ѝ. В съня си от тази нощ. Нейното и други, моето собствено. Видях лицето ѝ и си помислих, че е мъртва. Че ще съм закъсняла за нея и тя ще е мъртва. Сгрехих.

Тя си пое дълбоко въздух, а Рурк се приближи, за да бъде до нея.

— Видях и него. Баща ми, стоеше срещу болничното легло. Каза, че никога не се отказва. Винаги има следваща жертва и по-добре аз да се откажа, преди да умра.

— И е сгрешил.

— Адски си прав — тя се изправи. — Няма да се обаждам на Пийбоди. Искам да е свежа на изпита. Искаш ли ти да удариш едно рамо?

— Лейтенант, вече съм рамо до рамо с теб.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Тя се запъти по болничния коридор. Беше закачила значката си на колана, за да попречи на каквито и да било медицински служители да ѝ се изпречат на пътя. Рурк искаше да ѝ каже, че пламъкът в очите ѝ е напълно достатъчен за тази цел, но се страхуваше, че това може да помрачи тази убийствена светлина.

А на него му беше твърде приятно да я вижда, за да поеме този риск.

Охранителят, който беше сложила на пост пред вратата на интензивното отделение беше нащрек, когато тя зави зад ъгъла. Според Рурк униформеният служител най-вероятно бе подушил във въздуха нейната енергичност и беше скочил на крак.

Дори в мига, в който Ив се протегна да отвори врата, тя сама зейна отворена. „Лекарят е по-куражлив“ — помисли си той. Докторът ѝ препречи пътя, като скръсти ръце на гърдите си и използва намръщеното си изражение като щит.

— Казаха ми, че сте уведомена и вече сте на път. Пациентката едва се крепи и непрекъснато губи съзнание. Състоянието ѝ продължава да е критично. Няма да поема риска да бъде подложена на разпит на този етап.

— Преди дваисет и четири часа ми казахте, че никога няма да дойде в съзнание. Тя дойде.

— Честно казано, смятам това, че излезе от кома, е истинско чудо.

„Села Кокс си пожела още едно чудо — помисли си Ив. — И с божията помощ го получи.“

— Не вярвам в чудеса. Някой съзнателно я прати в тази стая и има шанс тя да ми каже кой е той, преди да вкара някой друг в болница. Или в проклетата морга — сега гласът ѝ изсвистя като камшик и накара униформения полицаи да премигне. — Не бихте искали да ми попречите да разнищя този случай.

— Напротив — Лорънс не повиши мелодичния си глас, но погледът му беше също толкова убийствен, колкото и този на Ив. — Препречвам ви пътя в този случай, а това тук е моята територия. Здравето на пациента ми е над всичко.

— За последното сме на едно и също мнение. Искам тя да е жива и да е добре.

— За да даде показания.

— Точно така, дявол да го вземе. Ако смятате, че това ме превръща във враг, значи просто сте глупав. Аз я отписах, Лорънс, също както и вие. Но тя показа и на двама ни от какво тесто е замесена. И сега аз искам да знае, че мъжът, който ѝ причини това, е прибран на топло. Искам да знае, че ще го направя за нея и че тя също е помогнала. Точно сега тя е просто жертва. Аз ще ѝ помогна да се превърне в герой. Това е нещо, за което си струва да живееш. Имате две възможности — продължи тя, преди лекарят да успее да каже каквото и да било. — Или ще накарам този служител да ви задържи, или ще влезете с мен и ще я наглеждате.

— Не ми харесва тактиката ви, лейтенант.

— Подайте оплакване — тя блъсна вратата и хвърли бърз поглед на Рурк. — Ще се наложи да изчакаш отвън.

Когато влезе в стаята, сърцето ѝ отново помръкна. Марлин лежеше неподвижна и мъртвешки бледа в леглото. Майка ѝ бе застанала до нея и я държеше за ръката.

— Тя само си почива — бързо каза Села. — Когато казахте, че ще дойдете, помолих съпруга си да отиде долу в параклиса. В стаята може да има само двама души по едно и също време.

— Госпожо Кокс, длъжен съм отново да ви кажа, че присъствието на лейтенант Далас е в разрез с медицинските изисквания. Дъщеря ви се нуждае от спокойствие и тишина.

— Тя се намираше в постоянна тишина, откакто ѝ бе причинено това и няма да намери спокойствие, докато той не бъде заловен и наказан. Благодарна съм ви, докторе, повече отколкото мога да го изразя. Но Марли има нужда да направи това. Познавам детето си.

— Внимавайте какво вършите — прошепна Лорънс на Ив, — или вие ще бъдете задържана.

Тя не откъсваше поглед от Марлин, докато се приближаваше към леглото.

— Трябва да ѝ кажете вие, госпожо Кокс. Не искам да я изплаша.

— Предупредих я, че ще дойдете. — Села се надвеси над леглото и докосна с устни челото на дъщеря си. — Марли? Марли, скъпа, отвори очи. Лейтенант Далас дойде да говори с теб.

— Толкова съм изморена, мамо — думите ѝ бяха завалени и приглушени.

— Знам, миличка. Само за малко. Лейтенантът се нуждае от помощта ти.

— Знам, че си преживяла много. — Ив не обърна внимание на лекаря, когато той пристъпи по-наблизо. — Знам, че е тежко. Няма да допусна да му се размине. Няма да допуснем да му се размине, Марли. Ти и аз. Ти се отърва от него. Спря го веднъж. Можеш да ми помогнеш да го спра веднъж завинаги.

Очите на момичето потрепнаха и се отвориха. Беше мъчително да наблюдава усилието, с което повдигна мигли, напрегнатия опит да фокусира очите си. Ив разпозна този поглед, решимостта да се пребориш с болката.

— Всичко е замъглено, всичко ми се слива. Не мога да го направя по-ясно.

— Всичко е наред. Кажи ми каквото можеш. Връщала си се от работа. Взела си метрото.

— Винаги взимам метрото. Само няколко пресечки. Топла нощ. Краката ме болят.

— Имало е фургон.

— Да, малък фургон — Марлин се размърда неспокойно, но преди лекарят да успее да помръдне, Села вече галеше косата на дъщеря си.

— Всичко е наред, детето ми. Всичко свърши. Никой няма да те нарани отново. Ти си в безопасност. Аз съм до теб.

— Мъж. С голям гипс на ръката. Никога не съм виждала толкова голям бинт. Не можеше... не можеше да вкара канапето. Все се хлъзваше назад и се удряше в асфалта. Стана ми мъчно за него. Мамо.

Ив нарочно пристъпи по-близо и хвана другата ръка на Марлин.

— Не може да се добере до теб сега. Никога няма да те докосне отново. Мисли си, че те е унищожил, но не е. Ти вече победи.

Очите ѝ отново трепнаха и се отвориха.

— Не мога да си спомня много. Реших да му помогна, след това нещо ме удари. Заболя ме. Никога не ме е боляло така. Не знам какво стана после, не знам — по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи. — Не мога да си спомня нищо след това, освен че мама ми говореше, или татко, или брат ми. Чичо Пит? Чичо Пит и леля Дора бяха ли тук?

— Да, скъпа. Всички бяха тук.

— Просто се реех някъде, докато те ми говореха, сетне се събудих тук.

— Преди да те нарани, ти си го погледнала. — Ив почувства как пръстите на Марли се вкопчват в нейните. — Сигурна съм, че си се поколебала известно време, първо си искала да си съставиш впечатление. Решила си, че е съвсем наред, просто някакъв човек в затруднено положение. Твърде умна си, за да се качиш при някой, който изглежда опасен.

— Той носеше този голям гипс и изглеждаше толкова разстроен и притеснен. Беше симпатичен. С тъмна къдрава коса и бейзболна шапка. Струва ми се. Не мога... Погледна ме и ми се усмихна.

— Можеш ли да го видиш сега? В мислите си? Виждаш ли го, Марли?

— Да... струва ми се. Не ясно.

— Ще ти покажа няколко снимки. Искам да ги погледнеш и да ми кажеш дали някой от тези хора е мъжът с гипса. Просто виж лицето му в мислите си и погледни снимките.

— Ще се опитам — тя навлажни устни. — Толкова съм жадна.

— Ето, съкровище — почти изтананика Села и поднесе чаша със сламка към устните на дъщеря си. — Не бързай. Помни, че вече си в безопасност.

— Трудно е да остана будна. Трудно е да мисля.

— Стига ѝ толкова, лейтенант.

Като чу гласа на Лорънс, Марли се размърда отново и се напъна да го погледне.

— Чух ви, докато се реех, чух ви. Казахте ми да не се предавам. Че... и вие няма да се предадете, ако аз не се предам.

— Така е — състраданието в гласа му накара Ив да преглътне нетърпението си. — И ти не се предаде — продължи Лорънс. — Накара ме да се гордея с теб.

— Дайте ми още една минута — прошепна му Ив. — Само още една минута, Марли, и всичко ще свърши.

— Вие сте от полицията? — Марлин извърна глава на възглавницата си и лицето ѝ изглеждаше толкова непоносимо младо, непоносимо крехко. — Съжалявам. Обърквам се.

— Аз съм от полицията. — Ив извади снимките на нейните заподозрени. — Когато гледаш снимките, помни, че той вече не може да те докосне. Ти се отърва, не се предаде и не може да те докосне с пръст.

Тя ги показва на Марлин една след друга, като следеше израза на очите ѝ. Разпозна го. Видя го.

— Той е. О, Господи, той е! Мамо. Мамо.

— Лейтенант Далас, това беше достатъчно.

Тя отблъсна лекаря с лакътя си.

— Марли. Сигурна ли си?

— Да, да, да. — Тя извърна лице към пазвата на майка си. — Това е неговото лице. Това са неговите очи. Той ми се усмихна.

— Всичко е наред. Той е свършен.

— Искам да излезете. Веднага.

— Тръгвам.

— Почакайте! — Марлин отново потърси ръката на Ив и извърна насиненото си и изтощено лице от майка си. — Щеше да ме убие, нали?

— Не успя. Ти го победи. И го спря — тя се наведе над леглото и заговори много бавно, докато очите на Марлин отново трепнаха и се затвориха. — Ти си тази, която го спря, Марли. Помни това. Никога не го забравяй.

Тя отстъпи назад, а лекарят се зае да проверява жизнените ѝ показатели в мониторите. Сетне Ив се обърна и излезе от стаята.

— Пипнах този кучи син — каза тя на Рурк и без да спира се запъти право към асансьора. — Трябва да отида в Централното управление и да събера всички части. Все още искам да провериш датите на пътуванията. Искам всичко да е по вода и да няма мърдане. Ще получа заповедта за обиск до два часа, дори ако трябва да удуша съдия, за да я имам.

— Лейтенант! Лейтенант, почакайте! — Села се втурна по коридора. — Сега ще тръгнете след него.

— Да, госпожо, точно това ще направя.

— Наистина ли мислехте онова, което казахте — че тя го е спряла?

— Да.

Майката притисна пръсти към очите си.

— Това ще я изправи на крака. Познавам момичето си и това наистина ще я излекува. Те не мислеха, че някога ще се събуди. Аз знаех, че ще оживее.

— Адски сигурна бяхте.

Села се засмя, след което притисна ръка към устните си, за да възпре напирало ридание.

— Доктор Лорънс, знам, че се отнесе грубо към вас, но беше толкова мил с нас и наистина се бори с все сили за Марли.

— Аз също се отнесох грубо. Просто ние всички се грижим посвоему за нея.

— Само исках да ви кажа, че мислех за доктор Лорънс като за нейния ангел хранител, а за вас — като за ангел отмъстител. Никога няма да ви забравя — тя се изправи на пръсти, бързо целуна Ив по бузата и побърза да си тръгне.

— Ангел отмъстител — притеснена, Ив присви рамене и влезе в асансьора. — Господи! — После се изпъна и се изкикоти зловещо. — Мога да ти кажа едно: когато приключа, на Нилс Ренквист ще му се видя като демон от ада.

Беше доста деликатна работа, както в политическо, така и в лично отношение. Пийбоди щеше да бъде бясна и несъмнено щеше да цупи, че не е била повикана. „Ще ѝ се наложи да го преглътне“ — помисли си Ив, докато подготвяше изложението си за пред командир Уитни.

Той самият едва ли беше особено доволен от факта, че е повикан обратно в Централното управление, предположи Ив. Когато влезе в кабинета му и забеляза смокинга, в който бе поместено едрото му тяло, тя едва се сдържа да не премигне.

— Сър, извинете, че прекъснах вечерта ви.

— Предполагам, че причините ти да го направиш са достатъчно основателни, за да умиловят жена ми — и тъй като този път Ив не

успя да се въздържи да не премигне, Уитни кимна. — И идея си нямаш. Дано да държиш Нилс Ренквист в ръцете си, лейтенант, защото преди да се заема с жена си, трябва да се справя с посланика, Обединените нации и британското правителство.

— Марлин Кокс категорично разпозна в лицето на Нилс Ренквист своя нападател. Разполагам с показанията на София ди Карло, гувернантка в дома на Ренквист, които противоречат на неговите и на съпругата му твърдения, че си е бил у дома по времето, когато е извършено убийството. Притежава хартията, използвана за бележките, оставени на местопрестъпленията и отговаря на профила. В този момент капитан Фийни и цивилният консултант Рурк провеждат проверка на пътуванията. Смятам, че резултатите от нея ще потвърдят, че лицето е било в Лондон, Бостън и Ню Лос Анджелис по време на предишните убийства, които съответстват на методите, прилагани в този случай. При нормални обстоятелства това би било достатъчно за заповед за обиск и заповед за задържане на лицето по подозрение в убийство.

— Но това не са нормални обстоятелства.

— Не, сър. Дипломатическият статут на лицето, както и политическата сфера, в която се изявява, добавят елемент на деликатност и бюрократичност. Моля да разговаряте направо със съдията и необходимите за това звена, за да се ускори издаването на заповедите. Той ще убие отново, командире, и то скоро.

— Искаш да си сложа примката на главата, лейтенант, така ли? — той вирна глава. — Разполагаш с показания на жена с тежко физическо и емоционално разстройство. Жена с травма на главата. Освен това имаш показанията на служителка в домакинството, която, както гласи твоят рапорт, твърди, че е била подлагана на сексуален тормоз от лицето. И двете са нестабилни. Притежаването или закупуването на хартията, използвана за бележките не е достатъчно, и ти го знаеш, в противен случай Ренквист щеше да е в затвора досега. А има и други, които отговарят на профила. Всичко това ще бъде изтъкнато от представителите и адвокатите на Ренквист, както и от британското правителство. Трябва да си достатъчно „подкована“.

— Ако вляза в дома му, в кабинета му, ще бъда достатъчно „подкована“. Той е, командире. Знам, че е той.

Командир Уитни седеше, потънал в мълчание и широките му пръсти потропваха по повърхността на бюрото.

— Ако имаш някакви съмнения, ако има място за съмнение, най-добре ще е да се въздържиш от предприемането на тези стъпки. Можем да го поставим под наблюдение, да следим всеки негов ход, докато няма никакво съмнение, че е той и случаят ще се окаже примка на неговата глава.

„Голям късмет ще извадим със следенето на всеки негов ход, ако се върне обратно в сградата на Обединените нации“ — помисли си Ив, но се опита да подходи по-дипломатично:

— Ренквист може би вече подготвя следващото убийство. Без обиск, той запазва контрол над ситуацията. Той е единственият, който знае самоличността и местонахождението на следващата си жертва. Ако стигне до нея преди мен, тя може и да не извади същия късмет като Марлин Кокс.

— Проведат ли се веднъж обажданията и снежната топка се търкулне по своя път, тя може да премаже и двама ни. Аз ще го преживея. Имам повече години със значка, отколкото ти на бял свят. Мога да се примиря с пенсионирането. Последниците, в случай че грешиш, ще засегнат твоята кариера, може би необратимо. Разбери го.

— Разбирам, сър.

— Ти си стабилно ченге, Далас, може би най-доброто под мое командване. Струва ли си да форсираш нещата сега? Струва ли си да те разжалват, да загубиш поста си в отдел „Убийства“ и доверието към теб?

Тя се замисли за съня, за умрелите и за жертвите, които тепърва предстояха. „Винаги има друга“ — бе казал баща ѝ. И беше прав, проклет да е.

— Да, сър. Ако поставях поста по-високо от работата, нямаше да съм тук. Не греша, но ако все пак не съм права, ще понеса последствията.

— Ще проведе обажданията. Дай ми една шибана чаша кафе.

Тя примигна, като чу заповедта и се огледа неопределено из кабинета му. Леката вълна на ненавист, която почувства, докато отиваше към автоготвача я накара да си помисли, че може би в края на краищата постът не беше чак толкова надолу в списъка ѝ с приоритети.

— Как го искате, сър?

— Нормално. Свържи ме със съдия Уомак — изкомандва той видеотелефона. После излая „Влез“ в отговор на почукване на вратата.

Фийни се вмъкна в стаята с унила усмивка на лицето. Рурк го последва и се ухили закачливо на Ив.

— Няма да откажа чаша кафе, щом правиш.

— Не обслужвам цивилни.

— Служи и защитавай, лейтенант — напомни й той. — Защитавай и служи.

— Гледай си работата — тихичко промърмори тя и отнесе кафето на бюрото на Уитни.

— Имаме ги — каза Фийни.

— Задръжете обаяването. Какво открихте?

— С цивилния свършихме отлична работа. Ако само бюджетът ни стигаше да си позволим това момче... — той тупна Рурк по рамото с искрена обич. — Хитър ум и вълшебни пръсти.

— Спести ми глупостите, Фийни, и карай по същество.

— Нашият заподозрян е използвал дипломатически, обществени и частни совалки, като частните бяха скрити доста надълбоко. Пътувал е до Париж, Лондон, Бостън и Ню Лос Анджелис. Бил е в тези градове по време на неразкритите убийства, предшестващи тези тук. Често пътува до Лондон, както можеш да предположиш. По-рядко до Бостън. За Лондон използва дипломатически транспорт. За Бостън — обществен, макар че пътува в първа класа и доста луксозно. Но за Западния бряг е използвал частен транспорт и е пътувал сам. Има две регистрирани пътувания по този начин, като първото е един месец преди убийството на Сузи Манъри, а второто — два дни преди него, като се е върнал в деня след убийството. По същия начин е действал и при другите неразкрити убийства.

Той се обърна към Ив:

— Право в целта, хлапе.

Дори с прибавената тежест на последните разкрития, Ив се сдоби със заповедите за обиск и задържане чак след полунощ. Но предишната й умора бе прогонена мълниеносно от притока на адреналин.

— Как разбра? — попита Рурк, докато тя караше към центъра. — Посвети цивилния в това.

— Трябваше да е един от тях. Хартията беше твърде явна следа. Той я е използвал нарочно, за да се включи в играта. Вниманието, удоволствието, вълнението. Имал е нужда от това.

Тя се вклини зад едно високоскоростно такси и остави шофьорът да проправя път и за нея.

— Но е трябвало да знае, че в Ню Йорк ще има и други, които да са подходящи заподозрени. Така че е трябвало да не е първият купувач. Смит е бил, а той е лесен за проследяване. Публична личност и обича да вдига шум около себе си.

— Продължавай — подкани я Рурк.

— Следва Елиът Хоторн с неговите доставки от същата хартия.

— Като стана въпрос за него — той се развежда с настоящата си жена. Нещо свързано с треньора ѝ по тенис.

Ив отдели няколко секунди, за да се усмихне самодоволно, преди да продължи.

— Решил е, че Хоторн също ще бъде въввлечен. Той беше в купа, но никога не е фигурирал сериозно в списъка ми — твърде е стар, за да отговаря на профила и около него няма нищо. Нищо не изскочи.

— Но все пак трябваше да отделиш време да го провериш, да го включиш в общата картина. Това сигурно е доставило удоволствие на Ренквист.

— Точно така. Следва Брийн — изпращането на хартията просто е добавило приятен акцент за Ренквист. Брийн е специалист и човек, комуто Ренквист вероятно се възхищава. Залагам месечната си заплата, че ще намерим книгите на Брийн в кабинета на Ренквист. Той е изучавал Брийн — работата му и самия човек.

— Но ти изобщо не си помисли, че е Брийн.

— Не отговаряше на профила. Има достатъчно арогантност и познания. Но не е човек, който мрази жените или се страхува от тях.

Ив си спомни съсипаното му лице, когато го обсипа с тежки думи, спомни си съкрушения му поглед. Налагаше ѝ се отсега нататък да живее с мисълта за собствената си вина за състоянието на Брийн.

— Той обича жена си и това го прави мухльо, а не убиец. Обича да си седи вкъщи с детето. Вероятно би го правил, каквато и да беше майката. Но аз го притиснах, притиснах го много силно.

Той чу съжалението в гласа ѝ и прокара нежно ръка по нейната.

— Защо?

— В случай, че съм го преценила грешно. В случай, че... — тя издиша шумно и се опита да накара чувството за вина да отлети с дъха ѝ. — В случай, че не съм била права. Харесах го от пръв поглед, по същия начин както не харесах Ренквист.

— Затова се тревожиш, че част от това е лично.

— До известна степен. И Брийн можеше да е замесен — това беше въпрос, който трябваше да имам предвид. Можеше да е предоставил данни на убиеца, да му предостави всичко, за да опише после историята в следващата си книга. Как се държеше и реагираше, как отговаряше или отказваше да отговори по време на разпита, всичко това беше важно.

— Или ще го преживее, Ив, или няма. Жена му е тази, която го е предала, а не ти.

— Така е, онова, което направих аз е, че разбих хубавия му илюзорен похлупак. Както и да е, Ренквист е проучил Брийн доста добре. Обзалагам се, че знае за допълнителната дажба на жена му. Ще удвоя залога и ще кажа, че ще открием нерегистрирано оборудване в кабинета му, оборудване, което е използвал, за да проучи и проследи останалите заподозрени. Поднесъл ми ги е на тепсия, кучият му син.

— Твърде много ценя парите си, за да приема облога. А защо не Кармайкъл Смит?

— Защото е жалък. Нуждае се от жена, която да го обожават и да го дундуркат. Той не убива жени; иначе кой ще му масажира стъпалата и ще го гали по главичката?

— Аз самият бих се зарадвал на един масаж на стъпалата.

— Да бе — изсумтя тя. — Вземи си номерче.

Той се протегна да навие кичурче от немирната ѝ коса, само за да я докосне. И зададе следващия въпрос, само за да я накара да продължи да говори:

— Тогава Фортни.

— Любимецът на Пийбоди. Клонеше към него най-вече, защото засегна чувствителността ѝ. Все още е мека, нали знаеш.

— Да. Знам.

— Ще запази част от мекотата си. — Ив се опита да не мисли за изпита на следващия ден и колко много от самочувствието и

достойнството на помощничката ѝ зависеше от него. — Това е добре — добави. — Добре е, че е предразположена да я запази донякъде. Ако станеш прекалено твърд, ако спреш да чувстваш, тогава работата ти става просто работно време по часовник.

„Ти не си спряла да чувстваш. Никога няма да спреш.“

— Притесняваш се за нея.

— Не е вярно — тя изстреля думите, сетне изсъска, когато го чу да се изсмива. — Добре де, може и да е така. Малко. Може би се притеснявам, че е толкова нервна и на нокти заради този проклет, глупав изпит и ми се ще да имах още шест месеца, за да я подготвя за него така, че да не се издъни. Толкова е важно за нея, да му се не знае.

— За теб не беше ли?

— Беше различно. Да, така е — заяви тя разпалено, когато съпругът ѝ повдигна вежди. — Аз нямаше да се издъня. Бях по-уверена в себе си, отколкото е тя. Налагаше се. Нямах нищо друго.

Ив се изненада от себе си, като се усмихна и го погледна, след което добави:

— Тогава.

Не се изненада, като видя топлината, която се разля в погледа му, нито като почувства как ръката му я гали по бузата.

— Стига лигавщини. Да се върнем на Фортни. Той замъгли мислите на Пийбоди. Освен това е лайно и не е достатъчно умен, за да го извърши. Липсва му организирана мисъл и не е достатъчно хладнокръвен. Склонен е към насилие спрямо жени, но насиняване на окото не е като осакатяване. Трябва да си хладнокръвен, за да осакатиш някого по този начин. И смел, по извратен начин, Фортни не е достатъчно смел, за да извърви целия този път. За него сексът е неговият начин да унижава жените. Купил е хартията втори и предполагам, че това е предизвикало усмивка на лицето на Ренквист, ако е следял покупките.

— А според теб го е правел.

Тя хвърли бърз поглед в огледалото, за да се увери, че екипът продължава да ги следва.

— Адски сигурна съм и по всяка вероятност е направил проучване на Фортни и е знаел, че ще бъде в Ню Йорк през този период. Нужно е време, за да поставиш представление, месеци подготовка. Ренквист не е съставил плана си за едно денонощие.

— Продължавай.

Рурк я караше да говори, осъзна тя, за да не си изпусне нервите и да не изгуби търпение заради задръстването. Което беше направо отвратително. За кратко обмисли идеята да пусне сирените и да си проправи път. Но това щеше да наруши процедурата. Трябваше да действа безупречно, съвсем по правилата.

— Нужно му е било време да набележи мишените, разполагал е с няколко седмици от момента, в който е пратил хартията на Брийн до първото убийство. Първото в Ню Йорк — поправи се тя. — Ще намерим още тела, или поне каквото е останало от тях, пръснати из цялата планета, а вероятно и извън нея.

— Той ще ти каже — заключи Рурк.

— О, да — лицето ѝ беше мрачно, докато си проправяше път през тесен процеп между броните на колите. — Хванем ли го, ще ни каже. Няма да може да се удържи. Иска да заеме място в учебниците по история.

— И ти ще заемеш своето. Независимо дали ти пука или не, лейтенант — поясни Рурк, когато тя се намръщи. — Ще заемеш своето.

— Да се придържаме към Ренквист. Той е перфекционист и зад гърба си има години практика. В работата си, в рамките на образа, който си е изградил, трябва да е дискретен, дипломатичен, често сервилен. А това е в разрез с природата му и се налага да го прави ден след ден. В душата си той е ексхибиционист, човек, който смята, че е над другите, въпреки че е бил стъпкван от жени през целия си живот. Жените са низши създания, но имат власт над него, затова трябва да бъдат наказани. Той ни мрази и да ни убива е най-голямата му радост, най-доброто му постижение.

— Ти щеше да си последната.

Тя хвърли поглед към него и видя, че я наблюдава.

— Да, щеше да стигне до мен, най-вероятно на по-късен етап, защото иска да са нанизани във верига. Видях го в очите му още първия път, когато се срещнах с него. Беше мигновено. Не можа да издържи кучият син. Искях да се окаже той.

Ив паркира пред дома на Ренквист и микробусът с екипа за претърсване спря зад нейната кола.

— Голям купон ще падне.

Тя изчака Фийни и остави останалите от екипа да се източат в колона зад тях. Домашната охранителна система сканира значката ѝ, след това заповедта за обиск, преди да превключи в режим на изчакване. След две минути икономката, облечена в дълъг черен халат, отвори вратата.

— Простете — поде тя, — но сигурно е станала някаква грешка.

— Тази заповед упълномощава мен и екипа ми да влезем в този дом и да проведем обиск. Също така съм упълномощена да арестувам Нилс Ренквист по подозрение в няколко убийства от първа степен и нападение с умисъл, също от първа степен. В сградата ли е господин Ренквист?

— Не, той е извън града по работа — тя изглеждаше по-скоро стъписана, отколкото ядосана. — Ще се наложи да ви помоля да почакате тук, докато уведомя госпожа Ренквист за тези... обстоятелства.

Ив отново показва заповедта.

— Това означава, че не се налага да чакам. Но отиди и ѝ кажи, че сме тук. След като ме заведеш до кабинета на господин Ренквист.

— Не съм... едва ли мога да поема отговорността за...

— Отговорността е изцяло моя — тя направи знак на екипа зад гърба ѝ да влиза. — Разделете се на групи по двама. Искam пълен и щателен обиск, стая по стая. Всички записващи устройства да се включат. Кабинетът? — обърна се тя към икономката.

— На второто ниво е, но...

— Само ще ни покажеш пътя, Стивънс, после ще се махнеш. Не искаш да се замесваш в това.

Без да изчака икономката, Ив започна да се изкачва по стълбите. Стивънс я настигна на бегом.

— Ако само ми позволите да събудя госпожа Ренквист и да я уведомя...

— След като ми покажеш кабинета му.

— Последната врата вдясно. Но има охранителна система.

— Имаш ли кода?

Икономката се изпъна като струна, като се опитваше да запази достойнство, облечена в нощен халат и заобиколена от полицаи.

— Само господин Ренквист има кода. Това е личният му кабинет и той се занимава с деликатни материали. Като служител на

британското министерство...

— Да, да, дрън-дрън. — Ив сметна, че е била права. Това си беше истински купон. — Заповедта ми дава право да отворя тази врата, с или без код — тя извади полицейския си код. — Прилагам това си правомощие в този момент и използвам полицейски код, за да изключа охранителната система на вратата.

Тя въведе кода и не остана никак изненадана, когато видя, че не действа.

— Взел е допълнителни предпазни мерки — тя хвърли поглед към Рурк. — В този момент смятам за уместно и наложително да приложя алтернативен метод. Ако електронните специалисти от екипа не успеят да деактивират системата, ще използвам щанга.

— Нека първо хвърлим един поглед — предложи Фийни и Ив нарочно извърна записващото устройство, за да не се види на записа как Рурк се навежда с шперцове в ръка.

— Фийни, искам да конфискуваш всички дискове със записи на охранителната система. Подозирам, че субектът ги е фалшифицирал, за да не бъде регистрирано излизането му от къщата за убийствата и нападението.

— Ако го е направил, ще намерим следи — той насочи поглед към Рурк и му се наложи да прехапе устни, за да не се ухили. Вълшебните ръце отново бяха в действие.

— Също така искам всички видеотелефони и комуникатори — тя не погледна Рурк, а остана с гръб към него. Но мислено нареждаше: „Побързай, дявол да го вземе, побързай. Не мога да печеля време още дълго.“

— Лейтенант — каза Рурк след миг, — смятам, че системата е деактивирана.

— Добре — Ив се обърна. — Сега влизаме в личния домашен кабинет на Нилс Ренквист. — Тя отвори вратата, даде команда да се запалят всички светлини, сетне си пое дълбоко въздух. — Да се залавяме за работа.

Стаята беше педантично организирана, дори елегантно мебелирана. На антикварното бюро се намираше модерно комуникационно и информационно оборудване и нещо, което, след озадачено изучаване от нейна страна, се оказа сребърна мастилница.

Имаше бележник с кожена закопчалка и електронен бележник, както и дълбоки меки кресла в тъмно мъжествено зелено.

Към кабинета беше прилепена спретната баня в черно и бяло с перфектно подредени на купчина хавлии.

„Той се е мил тук след убийствата“ — помисли си Ив. Представяше си го съвсем ясно как се почиства, оправя се и се оглежда в дългите огледала, които блестяха по стените.

Обърна се, прецени разположението на стаята и направи жест към нещо, което приличаше на врата на килер.

— Ето там. Залагам петарка, че нерегистрираното му оборудване е вътре.

Прекося стаята и установи, че вратата е заключена. Вместо да губи време, махна на Рурк и здраво стъпи на краката си, когато чу шума от бързи стъпки.

Облечена в бледопрасковен халат, който се въртеше около нея, Памела Ренквист врхлетя в стаята. Лицето ѝ беше без грим и изглеждаше по-старо, отколкото предишния път, когато я бе видяла. Беше пламнало, а очите ѝ хвърляха огнени искри. Вече бе се озъбила.

— Това е скандално! Това е подсъдно. Искам всички да напуснете дома ми на секундата! Ще се обадя на посланика, ще се обадя на юридическия консултант и на началниците ви.

— Заповядайте — покани я Ив и едва не залепи заповедта в лицето ѝ. — Имам всички пълномощия за този обиск и ще го извърша, независимо дали с ваше съдействие или без него.

— Ще видим това — тя се запъти към бюрото, но Ив препречи пътя ѝ.

— Няма да можете да използвате този видеотелефон, нито който и да е друг в къщата, преди обискът да приключи. Ако искате да се обадите или да пратите съобщение, имате право да използвате единствено личните си видеотелефони в присъствието на упълномощен полицейски служител. Къде е съпругът ви, госпожо Ренквист?

— Върви в Ада.

— Той ще ме изпревари там, уверявам ви.

Ив долови знак от страна на Рурк с ъгълчето на окото си и се запъти към отключената врата. Отвори я.

— Гледай ти, гледай ти, какво имаме тук. Малко скривалище с информационен и комуникационен център — ще открием, че е нерегистриран, Фийни. И вижте всички тези дискове. Ренквист е голям почитател на Томас Е. Брийн и неговото творчество. Всички тези книги и данни за серийни убийци, които са събрани тук.

— Едва ли е незаконно, дори в тази страна, да имаш лично пространство и да притежаваш книги на каквато и да било тема — но Памела вече губеше гневната си червенина.

Ив продължи нататък и отвори кожена чанта с цилиндрична форма.

— Не е незаконно да притежаваш и хирургически инструменти, но със сигурност е странно. Убедена съм, че ги е почистил много добре, но се обзалагам, че ще открием следи от кръвта на Джейси Утън по тях.

Тя отвори дълъг шкаф и усети как собствената ѝ кръв се разбунтува, докато изучаваше колекцията от перуки, черната пелерина, униформата на служител от градската поддръжка и други костюми.

— Нилс обича да се маскира?

Тя ритна с ботуша си контейнер с гипс.

— И освен това сам ремонтира дома си. Истински ренесансов човек.

Отвори едно от чекмеджетата и усети леко пронизване в сърцето. След това протегна вътре ръката си в ръкавица и извади златна халка, инкрустирана с пет малки сапфира.

— Пръстенът на Лоис Грег — промълви. — Мисля, че семейството ѝ ще си го иска обратно.

— Намерих още един от сувенирите на това извратено копеле.

Ив се обърна и видя, че лицето на Фийни беше мъртвешки бяло, а очите му горяха. Той държеше капака на преносима хладилна кутия и преди да успее да проговори, тя вече знаеше какво има вътре.

— Изглежда намерихме останалата част от Джейси Утън — Фийни дишаше бавно през зъби. — Кучият син е сложил етикет, за бога.

Ив си наложи да погледне, наложи си да пристъпи към него и да погледне в контейнера, където ледената пара вече се разпръсваше. В него имаше прозрачен, запечатан плик, с педантично надписан етикет — „Вагина на курва“.

Бързо се завъртя и улови изражението на лицето на Памела.

— Знаела си. Част от теб е знаела и си го прикривала. Не искаш да се вдига скандал, не искаш никакви петна по съвършения си малък свят.

— Това е нелепо. Не знам за какво говорите — кожата ѝ придоби зеленикав оттенък и тя се отдръпна по-далеч от килера и неговото ужасно съдържание. Но брадичката ѝ остана вирната и непоколебима, а тонът ѝ — презрителен.

— Напротив, знаеш. Знаеш какво се случва в къщата ти. Това ти е работата, да знаеш. Защо не погледнеш по-отблизо? — Ив я хвана за ръката и я дръпна леко, въпреки че нямаше намерение да я пуска в килера. — Погледни добре с какво се е занимавал Нилс. И си помисли кога щеше да дойде твойт ред. Или на дъщеря ти.

— Вие сте побъркана. Махнете си ръката от мен. Аз съм британска гражданка. Не съм под вашата егида.

— Ти си до колене под моята егида, Пам. — Ив се приближи още малко. — Ще го хвърля в затвора. Това е на първо място. И след като го вкарам в кафеза, ще превърна в мисия на живота си да ти лепна присъда за съучастничество.

— Нямате право да ми говорите по този начин. В собствения ми дом. Когато свърша с вас...

— Ще видим кой кого ще свърши. Фийни, изведи я оттук. Домашен арест, с охрана от женски пол. Има право на едно обаждане.

— Не ме докосвайте. Да не сте посмели да сложите ръцете си върху мен. Няма да напусна тази стая, докато не получа гаранции, че всички вие ще загуби значките си.

Ив пхна палци в джобовете си, застана с извит на една страна ханш и каза:

— Ще тръгнеш доброволно с капитан Фийни или ще добавя оказване на съпротива и насила ще те окова в белезници.

Ръката на Памела полетя. Беше женска атака, която Ив лесно би могла да избегне или отклони. Но я остави да попадне в целта и желанието ѝ се сбъдна.

— Толкова се надяхах на това. Прибавяме оказване на съпротива и нападение на полицейски служител. Току-що ми осмисли нощта. — Ив извади белезниците си с бързо движение. Докато Памела буйстваше, тя я завъртя, дръпна ръцете ѝ назад и ѝ сложи белезниците.

— Погрижи се да я откарат в Централното полицейско управление — обърна се тя към Фийни. — Да се протоколира оказване на съпротива и нападение на полицейски служител. Може да остане затворена някъде, докато приключим тук.

Памела риташе и ругаеше със страст и въображение, които накараха Ив да повдигне вежди.

— Така я харесвам повече — тя завъртя рамена, докато Фийни изтикваше Памела навън и се обърна към Рурк. — Трябва да се уверя, че това е нерегистрирано оборудване, което прибавя още една допълнителна тежест към натрупаното за Ренквист до момента. И ми трябва всички данни в него. На какво се хилиш, приятел?

— Ти я подмами да те халоса.

— Е, и?

— И съм изненадан, че не я изведе ти самата.

— Тя е дребна монета. Ще си я сложа в джоба, преди да приключа с това, но искам първо него. Ще осведомя командира за последните разкрития — тя извади комуникатора си. — Набави ми тези данни.

След петнайсет минути Ив разполагаше с файловете на Ренквист и четеше над рамото на Рурк.

— Всичко е тук — промърмори тя. — Старателно въведено. Пътуванията му, проучванията, подборът. Всяка жертва със съответния предпочетен метод. Уреди, гардероб.

— Ще забележиш, че има доста солидно досие за теб, лейтенант.

— Да, мога да чета.

— И — продължи Рурк със същия хладен тон, — че е възнамерявал ти да бъдеш неговото кресчендо. Да използва метода за убиване на ченгета на Питър Брент. Широкообхватен лазерен бластер.

— Което значи, че тук има такъв. По-добре да го намерим.

— Него също. Сега го искам също колкото и ти.

Тя отмести поглед и срещна неговия.

— Не е лично — изчака една секунда и сви рамене. — Добре, как наричаш глупости като това? Бабини деветини. Лично е, но може да почака. Не съм следващата в списъка му.

Тя погледна отново към монитора.

— Кейти Мичъл, Уест Вилидж. Лицензиран счетоводител. Двайсет и осемгодишна, разведена, без деца. Живее сама и работи основно в мезонета си. Има всичко за нея. Ръст, тегло, навици, дневен режим, дори шибаните ѝ навици за пазаруване. Магазини, покупки. Той е изчерпателно копеле. Иска да имитира Марсионини.

— Получава първоначален достъп, като се представя за клиент — каза Рурк. — Прави копие на охранителната система. Влиза повторно, докато жертвата спи. Връзва я, измъчва я, след което я изнасилва и осакатява, като накрая остава една-единствена червена роза на възглавницата до нея.

— С този метод Марсионини е убил шест жени между късната зима на 2023 г. и пролетта на 2024 г. Всичките са били брюнетки като Мичъл, всичките са работели вкъщи и са били на възраст между дваайсет и шест и дваайсет и девет. Всичките са приличали до известна степен на по-голямата му сестра, която се предполага, че го е тормозела сексуално и физически през детските му години.

Ив се изправи.

— Ще скрием Кейти Мичъл. Ако не успеем да намерим Ренквист през следващите дваайсет и четири часа, той ще ни намери.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Нямаха друг избор, освен да рискуват и да отидат в апартамента на Кейти Мичъл. Ако Ренквист го държеше под наблюдение, това щеше да го уплаши, но Ив не можеше да изложи на риск още един човешки живот.

Ако избягаше, щеше да го преследва.

С помощта на Отдела по електронна обработка на информацията тя се сдоби със списък на обитателите и план на сградата, в която Мичъл държеше мезонет на третия етаж. Тя остави Фийни да отговаря за продължаващия обиск в дома на Ренквист и взе Рурк със себе си.

— За баласт — каза му тя.

— Твърде си добра с мен, скъпа. Наистина почвам да се разглезвам.

— Няма начин. Както и да е имаш добър подход към жените.

— Сега вече се изчервих.

— Направо ще ми се пръсне задника от смях след малко и тогава на какво ще седя? Тази жена може да изпадне в истерия. Ти се справяш по-добре с истерични жени, отколкото аз.

— Извинявай, каза ли нещо? Бях погълнат от мисълта за задника ти.

Тя качи колата си на рампа и успя да я напъха в свободно място на второ ниво, на няколко преки от мезонета на Мичъл.

— Сигурна съм, че това е забавно...

— И представа си нямаш колко.

— Но да се опитаме да се придържаме към програмата си. Ако влезем направо като двойка е възможно и да не ме познае, в случай че наблюдава сградата. Не мисля, че е наблизо тази нощ. По-скоро е в някое убежище и се подготвя. Предварителните залози са, че имаме време, но не мога да съм сигурна. Марсионини винаги е нападал жертвите си между два и три сутринта. Доста сме подранили, ако я е набеязал за тази вечер. Но искам да влезем направо в сградата и

после в жилището. Колко бързо можеш да се справиш с охранителната система?

— Засечи ми времето.

— Да вървим.

— Според мен трябва да ме държиш за ръката — каза той, когато се отправиха надолу по рампата. — Така по-малко ще приличаш на ченге.

— Хвани ме за лявата ръка — тя мина от другата му страна. — Искam ръката, с която стрелям, да ми е свободна.

— Естествено — дори когато леко и игриво полюшна ръката ѝ, той видя очите ѝ, тези очи на ченге, да следят, сканират и разрязват всяка сянка. — Ръцете ми ще трябва да са свободни при вратата. Можеш да застанеш зад мен. Няма да е лошо любовно да ме потупаш леко по задника.

— Това пък защо?

— Защото ми харесва.

Тя пренебрегна тези му думи, но действително мина леко зад него, когато изкачиха малкото стълбище, водещо към входа на сградата.

— Вече се захлажда осезаемо. Според мен приключихме с най-ужасните жеги за тази година.

— Хм. Може би.

— Защо не се наведеш малко и не пъхнеш лице във врата ми?

— За прикритие или защото ти харесва?

— Като един вид награда — отвърна той и отвори вратата. Тя дори не успя да види как се справи с ключалката.

— Доста си ловък, мамка му — прошепна тя и влезе преди него.

Запъти се право към стълбището, вместо да губи още време с охранителната система на асансьора. Вратата му щеше да се отвори пред мезонета на Мичъл, след като се деактивира системата му. Щеше да е по-малко стъписващо, надяваше се Ив, да почука на вратата и да получи достъп по този начин.

— Неговите данни показват, че е имал уговорка с нея за днес следобед — продължи Ив. — Това ми подсказва, че вече е видял сметката на охранителната система в жилището ѝ и възнамерява да действа тази нощ или най-късно утре — тя почука на вратата, показва значката си, сетне се обърна и се усмихна на Рурк.

— Значи, предавам я на теб. Ти ще я закараш до управлението и ще бъде прехвърлена в безопасна къща, докато приключи всичко това.

— И ти възнамеряваш да останеш тук тази нощ, сама? Не мисля, че ще стане.

— С по-висок чин съм от теб.

Ив чу, че домофонът се включва и озадаченото „Да?“, което последва.

— Полиция, госпожице Мичъл. Трябва да говорим с вас.

— За какво става въпрос?

— Бих искала да вляза.

— Почти полунощ е. — Кейти отвори вратата, но остави само малък процеп. — Нещо лошо ли се е случило? Да не би да е станал обир?

— Бих предпочела да го обсъдим у вас.

Тя огледа значката на Ив, след което погледна към Рурк. Закъснялата ѝ реакция беше почти комична:

— Познавам ви — в гласа ѝ се долавяше благоговение. — О, Боже мой.

— Госпожице Мичъл — Ив трябваше да се застави да не забели очи, когато Кейти прокара ръка през косата си, — може ли да влезем?

— Ъм. Да. Добре. Точно си лягах — каза тя и тонът ѝ прозвуча извинително, докато подръпваше колана на тънкия си розов халат. — Не очаквах... когото и да било.

Дневната беше просторна и семпла, с изход от едната страна, през който Ив видя малка спалня. А през вратата от другата страна се виждаше по-голям, професионално изглеждащ кабинет.

Зад ниска стена се намираше продълговата кухня в стил „самолетна кухня“. Ив предположи, че другата врата, която беше дискретно затворена, водеше към банята.

Хубави прозорци, вероятно беше доста светло през деня, прецени тя. Два изхода, включително с асансьора.

— Госпожице Мичъл, днес сте имали среща с този човек. — Ив извади снимката на Ренквист от чантата си.

— Не — отвърна Кейти, след като хвърли бърз поглед. Очите ѝ се върнаха към Рурк и се задържаха върху него. — Искате ли да седнете?

— Ако обичате погледнете отново снимката по-внимателно и ми кажете с този мъж ли сте имали среща в три часа днес следобед.

— Срещата ми в три следобед? Не, той беше... о, почакайте. Това наистина е господин Марсионини. Но беше с червена коса. Дълга червена коса на плитка. И през цялото време беше с малки слънчеви очила със сини стъкла. Малко превзет, помислих си, но той е италианец.

— Така ли?

— Да. Имаше наистина очарователен акцент. Преселил се е тук от Рим, въпреки че все още има бизнес интереси в Европа. Занимава се с олио. Зехтин по-точно. Трябва му счетоводител, който да се занимава с корпоративната му организация. О, боже — тя замига бързо, когато отново вдигна поглед. — Да не би нещо да му се е случило? За това ли сте тук?

— Не. — Ив измери с поглед Кейти по същия начин, по който бе огледала и мезонета. Както беше установила от данните и снимката от личната ѝ карта, Кейти Мичъл беше със същото телосложение и цвят на кожата като Пийбоди. Това можеше да бъде от полза.

— Госпожице Мичъл, този човек не се казва Марсионини. Името му е Ренквист и е заподозрян в убийството на най-малко пет жени.

— О, сигурно има някаква грешка. Господин Марсионини е невероятно очарователен. Днес прекарах почти два часа с него.

— Няма никаква грешка. Преструвайки се на потенциален клиент, Ренквист е проникнал в мезонета с цел да направи копие на охранителната система, да установи личен контакт с вас и да се увери, че наистина продължавате да живеете сама. Кое то, предполагам, е така.

— Ами, да, но...

— Дебнел ви е от известно време, какъвто е моделът, който прилага към жертвите си, събирал е информация за режима и навиците ви. Възнамерява да проникне в жилището ви по някое време в следващите двацет и осем часа, най-вероятно докато спите. След това да ви окове с белезници, да ви изнасили и измъчва, преди да използва собствените ви кухненски прибори, за да ви осакати и убие по най-болезнения начин, който може да измисли.

Ив чу слабия сподавен звук, който проскърца в гърлото на Кейти, след което видя как брюнетката забели очи.

— Цялата е твоя — обърна се тя към Рурк, а той изруга и пристъпи да хване момичето, преди да се строполи на земята.

— Можеше да го направиш по-деликатно.

— Със сигурност. Но така стана по-бързо. Когато дойде на себе си, може да опакова онова, от което ще има нужда. След това ще я изведеш оттук.

Той повдигна Кейти и се запъти с нея към канапето.

— Няма да останеш тук сама и да го чакаш да дойде на лов.

— Това ми е работата — подхвана тя. — Но ще се обадя за подкрепление.

— Обади се сега и ще я махна от пътя ти в рамките на двацет минути.

— Дадено.

Ив извади комуникатора си и се подготви да организира следващия етап на операцията си.

Прекара часовете до изгрева седнала в тъмното и в очакване. Отвън стоеше паркирана кола за наблюдение и двама въоръжени униформени служители бяха поставени на пост в дневната на апартамента на Мичъл. Но екипът за наблюдение имаше заповед.

Когато се появи Ренквист, беше неин.

А той седеше в тихата си стая в малък апартамент в покрайнините на Вилидж. Беше го украсил много внимателно, подбирайки всеки елемент така, че да има европейски дух, да е луксозен, наистина луксозен, цветен и секси.

Толкова различен от хладния и безцветен дом, който споделяше с жена си, когато беше Нилс.

Когато се намираше в тази топла стая, боядисана в тъмни цветове той беше Виктор Кларънс. Лека, приятна закачка и игра на думи с Негово кралско височество принц Албърт Виктор, дук на Кларън, комуто някои приписваха убийствата на Изкормвача в Уайтчапъл.

На Ренквист му доставяше удоволствие да мисли така, харесват му идеята за убиец принц. Смяташе, че самият той не му отстъпва ни най-малко.

Принц сред хората. Крал сред убийците.

И подобно на този прославен моделиер на смъртта никога нямаше да бъде заловен. Но той беше нещо повече от своите прототипи. Защото никога нямаше да спре.

Той отпи от брентито си и си дръпна от тънката пура, в която имаше едва доловим полъх на „Зонър“. Обичаше тези мигове на усамотение, тихите мигове на размисъл, когато всички приготовления вече бяха извършени.

Беше доволен, че реши да скалъпи фалшиво пътуване по работа, за да остане сам няколко дни. Памела го дразнеше повече от обикновено с продължителните си изпитателни погледи, с язвителните си въпроси.

За коя си мислеше, че да го разпитва и да го гледа по този начин?

Само ако знаеше колко пъти си бе представял как я убива. Многобройните и изобретателни начини, които измисляше. Щеше да избяга с писъци. Гледката как неговата студена и сурова съпруга бяга, за да си спаси живота, го накара да се изкиска.

Разбира се, никога нямаше да го направи. Щеше да е прекалено близо до дома, а той не беше глупак. Памела беше в безопасност единствено, защото той беше свързан с нея. Освен това ако я убие, кой щеше да се занимава с всички досадни подробности от социалния му живот?

Не, стигаше му да си взима тези периодични почивки от нея и от женското отроче, което му бе стоварила да носи на гърба си. Дразнеща, подла малка мърла. Децата, както бе научил от скъпата си стара бавачка, не трябваше нито да се виждат, нито да се чуват.

Ако се възпротивяха или откажеха благоразумно да се подчинят, трябваше да бъдат затворени някъде на тъмно. Където нямаше да бъдат виждани повече, където нямаше да бъдат чути, колкото и силно да крещат.

О, да — спомни си той, спомни си тъмната стая. Бавачка Гейбъл умееше да постига своето. Щеше му се да я убие бавно и мъчително, докато тя крещи ли крещи, както някога той бе крещял.

Но това нямаше да е разумно. Подобно на Памела тя беше в безопасност, защото беше свързан с нея.

Във всеки случай тя го бе научила, нали? Бавачка Гейбъл определено го бе научила. Децата трябваше да бъдат отглеждани от някой, комуто се плаща, при това добре, за да ги дисциплинира и

обучава. Не че лукавата малка италианка дисциплинираше момичето. Глезеше я и я лигавеше. Но беше удобна. Страхът ѝ и омразата ѝ към него му доставяха такова удоволствие.

Всичко в живота му най-после си бе дошло на мястото. Уважаваха го, възхищаваха му се и му се подчиняваха. Беше добре осигурен материално и водеше активен и елитарен социален живот. Имаше подходяща съпруга за пред обществото и млада любовница, която беше достатъчно страхлива, за да прави всичко, абсолютно всичко, което той поискаше.

И имаше най-удивителното и забавно хоби.

Години на изучаване, планиране, изготвяне на стратегия.

На практика.

Всичко това даваше плод сега и то по начин какъвто и той самият не бе предвкушал. Как би могъл да знае колко забавно ще бъде да приеме облика на някои от идолите си и да върви по техните кървави стъпки.

Мъже, които контролираха и отнемаха живот. Които причиняваха каквото си пожелаеха на жените, защото разбираха нещо, което други не проумяваха: Жените трябва да бъдат унижавани, наранявани и убивани. Те заслужават да бъдат убивани, още когато поемат първата си глътка въздух.

Опитваха се да управляват света. Опитваха се да управляват него самия.

Той бавно си дръпна от цигарата и се остави на „Зонър“, за да го успокои, преди един от гневните му изблици да вземе превес. Не беше време за гняв, а за хладнокръвни, пресметливи действия.

Тревожеше се, че е бил твърде умен. Но всъщност човек може ли да е твърде умен? Някои биха сметнали за грешка това, че умишлено се изложи на показ като заподозрян. Но така беше далеч по-удовлетворително, далеч по-възбуждащо. Това му позволи да участва в играта на две нива и направи нещата много по-интимни.

По някакъв начин той вече беше изучава курвата полицайка. Каква тръпка беше да я наблюдава как се лута, неспособна да изпревари мислите му, да ги предвиди. Беше принудена да дойде при него и да се извини. Чувстваше се на седмото небе, когато си представяше тази сцена. О, това наистина беше велик момент.

Избирането на Ив Далас беше брилянтен ход, ако можеше да си каже така. А той можеше, о, да.

Мъж не би му създал същата тръпка. Но жена, жена, която като повечето си себеподобни, се смяташе за по-висша от мъжа, само защото може да го вкопчи в капан между краката си. Това определено добавяше допълнителна пикантност към „кулинарния му шедевър“.

Можеше да си мисли как я задушавя, пребива, изнасилва, изкормва, дори когато го гледаше с хладните си безизразни очи.

Никога не би познал същото вълнение с противник от мъжки пол.

Щеше да бъде наказана, разбира се, когато не успее да го спре. Когато другите бъдат убити, така както ще бъде убита кучката счетоводителка. Лейтенантът щеше да бъде наказана от висшестоящите си, както му е редът.

И щеше да страда, без да узнае кой я е надвил, щеше да страда до мига, в който лазерният бластер я уцели в тила.

Ако само можеше да намери начин да ѝ позволи да узнае, да ѝ каже, да се разкрие пред нея миг преди смъртта ѝ. Тогава всичко щеше да е свършено.

Разбира се, имаше време да го измисли.

Доволен, той си легна, за да сънува ужасяващите си сънища.

Ив свика сутрешното съвещание в домашния си кабинет с малък и стегнат екип. Не искаше да поеме риска да го проведе в Централното управление, нито да организира по-мощна операция. Изтичане на информацията, дори една капчица от онова, което предстоеше щеше да накара Ренквист да се изпари.

Като пособия тя използва таблото си, екраните на стените и една от новите играчки на Рурк — холограмен апарат.

— Имаме постове тук и тук — тя освети картата на екрана с лазерна показалка. — Те са единствено за наблюдение — искам да вкараме Ренквист в мезонета, където можем да го хванем, без да изложим на опасност живота на цивилни. Преместихме съседите срещу жилището на Мичъл в седем часа тази сутрин под претекст, че се е счупил прозорец. Съдействието на домоуправителя е осигурено и

сме го скрили, в случай, че го засърби езика да сподели нещо с медиите. Празният мезонет ще бъде наблюдателен пост „В“.

Тя посочи третия етаж на схемата на сградата на втория екран.

— Ще инсталираме камери. Жилището ще бъде под постоянно наблюдение. Малко вероятно е Ренквист да използва асансьора, но ще поставим камери и там. И щом веднъж влезе в мезонета, захранването на асансьора ще бъде прекъснато и така ще му остане само един изход. Един екип ще блокира този изход, а друг ще застане на улицата, в случай че реши да се хвърли през прозореца.

— Плъх в капан — отбеляза Фийни.

— Такава е идеята. Аз ще бъда в мезонета заедно с полицаи Пийбоди, която ще бъде запозната с плана, след като изпитът приключи. Капитан Фийни ще управлява електронното оборудване от домашния кабинет на Мичъл в апартамента, а детектив Макнаб ще оглави наблюдателен пост „В“.

Ив зададе команда на холограмния апарат и възпроизведе умалена версия на мезонета на Мичъл в кабинета си.

— Запомнете добре как изглежда — нареди тя. — Полицай Пийбоди ще бъде примамката. Тя и набелязаната жертва са с приблизително с еднакъв ръст и цвят на кожата. Ще бъде в леглото ето тук, а аз ще съм на пост в този килер. Да пипнем Ренквист в спалнята е най-добрият вариант. Няма прозорци, нито възможност за бягство.

— Той ще бъде въоръжен — намеси се Макнаб.

Тя кимна и забеляза тревогата в очите му. „Това е проблемът, когато ченге си падне по друго ченге“ — помисли си.

— Както и ние. Възможно е да донесе свои ножове или да мине първо през кухнята, за да се възползва от кухненските прибори на Мичъл. Може да има бластер или друго оръжие, въпреки че вече има какво да използва. Ще приемем, че ще бъде въоръжен, тъй като Марсионини обикновено е носел бластер или лазерно оръжие и ще действваме съобразно това очакване.

Тя изчака за миг.

— Ще се опитаме да го открием преди тази нощ. Той е в града и имитира Марсионини. Има вероятност да се е настанил някъде близо до дома на набелязаната жертва. Обикновено вечерта преди убийството Марсионини е хапвал добре, с вино. Обличал се е елегантно, най-вече в костюми на италиански дизайнери и е носел

инструментите си в скъпо куфарче. Извършвал е убийствата в съпровод на оперна музика, отново италианска. Говорел е с акцент, макар да е бил доста превзет, тъй като е роден в Сейнт Луис. Историята, подробностите и пълната биография на това лице са в папките пред вас.

Тя изчака, докато членовете на екипа ги разтворят и извадят биографията.

— Ренквист ще се превъплъти в Марсионини, ще се опита и най-вероятно ще успее да изкопира неговата маниерност, навици и рутинните му действия. Също така в папките си имате проектиран образ на начина, по който трябва да изглежда — с дълга коса и слънчеви очила. Сега да прегледаме детайлите. Ако Ренквист следва този шаблон, ударът трябва да е тази нощ.

Прекара още един час в разяснения, преди да освободи екипа. Тъй като по време на съвещанието бе видяла Макнаб да поглежда три пъти часовника си с пурпурна каишка, тя го задържа след това.

— Има още два часа. По-добре се успокой.

— Съжалявам. Беше толкова нервна тази сутрин, очите ѝ направо хвърляха фойерверки. В момента са симулациите. Продължава да се дъни на тях.

— Ако се дъни, значи не е готова да получи степента. Моментът наистина не е подходящ, Макнаб, но истината е, че тук е заложено много повече, отколкото дали Пийбоди ще си вземе детективската значка.

— Знам. Тя е толкова притеснена, че ще ви предаде, че направо са ѝ се преобърнали червата.

— Господи! — Ив притисна пръсти към очите си. — Не става въпрос за мен.

Той склочи устни, като че ли водеше вътрешна борба какво решение да вземе, сетне сви рамене:

— Напротив, става. Естествено, че става въпрос точно за вас. До голяма степен. Не биваше да ви казвам, но реших, че е по-добре да знаете, че ако оплеска нещата, можете да се погрижите... Да се погрижите за нея.

— По-добре да се погрижи сама за себе си. Включва се в тази операция, веднага щом приключи изпита и още няма да знае

результатите. По-добре да се погрижи сама за себе си и да си свърши работата.

Той плъзна ръце в джобовете си и се ухили закачливо на Ив:

— Виждате ли, знаете точно как да се погрижите за нея.

— Разкарай се оттук.

Тя седна на края на бюрото за малко, за да прогони мисълта за Пийбоди от главата си. Едно нещо беше да си отговорен за човешки живот, за възтъргествуването на справедливостта. Но направо си беше ритник отзад да ти кажат, че държиш нечия душа в ръцете си.

Как, по дяволите, се бе озовала там?

— Лейтенант? — Рурк стоеше на вратата между кабинетите им и я наблюдаваше. — Искam минута от времето ти.

— Добре — тя се изправи, за да се разходи отново в холограмната симулация на спалнята на Мичъл, да прецени разстоянията, ъглите, ходовете. — Това е всичко, което имам за теб. Можем да го хванем на улицата — каза тя, по-скоро на себе си. — Но Марсионини е носел бластер или лазерно оръжие, така че Ренквист ще има бластер или лазерно оръжие. Ако успее да се добере до него и започне да заплашва, че ще открие огън... може някой цивилен идиот да се изпречи точно в този момент. Потенциален заложник. По-добре да го направим вътре. Вътре може да го удържим и да го контролираме. Няма къде да избяга, няма цивилни мишени. Ще бъде по-чисто вътре.

Тя се огледа и сви рамене, когато осъзна, че неколkokратно бе влизала и излизала от холограмния килер в спалнята.

— Съжалявам.

— Няма проблеми. Притесняваш се, че Пийбоди ще бъде в леглото.

— Тя може да се погрижи за себе си.

— Така е. Но фактът, че ти се притесняваш, би трябвало да ти помогне да разбереш, че аз също съм загрижен. Затова те моля да ми позволиш да се включа в тази операция.

Тя умишлено повдигна вежди:

— Молиш? Мен? Защо просто не отидеш при добрия си приятел Джак или другарчето ти Райън?

— Човек се опитва да се учи от грешките си.

— Нима?

— Искам да съм там по няколко причини и едната от тях е, че за теб всичко това стана лично. По-сложно е, когато е лично.

Тя се обърна и даде команда:

— Край на холограмната програма. Изключи екраните.

На бюрото ѝ имаше студено кафе. Взе чашата и я остави отново. После установи, че в ръцете си върти малката статуя на богиня, която ѝ бе подарила майката на Пийбоди.

— Не е заради бележките. Те са дразнещи на лично ниво, но от друга страна са от помощ. Не е и обстоятелството, че ме е набеleyзал като бъдеща жертва. Това е свързано с територията. Дори не защото е зъл, арогантен и извратен кучи син. Такива се срещат непрекъснато. А заради това, че видях как Марлин Кокс се бори, за да се върне към живота и нещо повече — защото видях как майка ѝ си я извоюва със силата на волята си. Как седеше до онова болнично легло, как ѝ четеше, говореше, как вярваше — отказваше да не вярва, защото я обичаше повече от... Ами повече от всичко.

Тя остави статуйката на мястото ѝ.

— Начинът, по който майката ме погледна с онази безгранична вяра, че аз ще се погрижа да възтържествува справедливостта. В работата си почти винаги се опитвам да се погрижа да възтържествува справедливостта за мъртвите. Но Марлин е жива. Затова е лично. Запаших се, и да, по-сложно е, когато е лично.

— Можеш ли да ме използваш по някакъв начин?

— Отличен хакер като теб? Не виждам защо не. Ще те закарам до управлението. Можеш да рапортуваш на Фийни в Отдела за електронна обработка на информацията.

Първата ѝ задача в управлението бе да се погрижи Памела Ренквист да бъде отведена в стая за разпит. Високоплатените адвокати на Ренквист вече работиха по процедурата за освобождаването ѝ. Ив щеше да се смята за истинска късметлийка, в случай че успееше да я задържи още дванайсет часа.

Памела дойде без адвоката си, но беше облечена в собствените си дрехи, а не в затворническо облекло. Беше използвала привилегиите си, за да запази надмощие, предположи Ив и с жест я покани да седне.

— Съгласих се да говоря с вас, при това насаме, защото не исках да ви отдам твърде голямо значение, като използвам адвокатите си. — Памела седна и изчетка меките си копринени панталони. — Ще бъде освободена в съвсем кратък срок и вече инструктирах адвокатите си да заведат дело срещу вас за тормоз, неправомерен арест и задържане, както и за клевета.

— Боже, колко съм загазила. Кажи ми къде е той, Пам, и ще приключим всичко това, без да пострада някой друг.

— Първо, не приемам фамилиарния ви тон.

— Леле, сега направо нарани чувствата ми.

— Второ — продължи Памела с тон леден като февруарски ден. — Съпругът ми е в Лондон по работа и когато се върне, ще използва цялото си влияние, за да ви унищожи.

— Хей, ето ти една новина: съпругът ти е в Ню Йорк и приключва подготовката на убийството на счетоводителка, като смята да приложи метода на Енрико Марсионини, известен с това, че е изнасилвал и измъчвал жертвите си, преди да ги нареже на парчета. Винаги е взимал пръст от ръката или крака, като един вид награда.

— Отвратителна сте.

— Аз съм отвратителна? — Ив се изсмя удивено. — Ама и теб си те бива. Да продължа. Следвайки модела на своя последен ментор, Нилс е посетил набеязаната си жертва в дома ѝ вчера следобед.

Памела сви пръстите си и огледа маникюра им.

— Това е нелепо.

— Знаеш, че не е. Знаеш, че твоят съпруг, бащата на детето ти, човекът, с когото живееш, е пълен психопат. Помирисала си кръвта по него, нали, Пам? Виждала си какво представлява, когато си го поглеждала в очите. Имаш дъщеря. Не е ли време да я защитиш?

Погледът на Памела просветна и в него имаше лека сянка на гняв.

— Дъщеря ми не е ваша грижа.

— И очевидно не и твоя. Изпратих служител от Отдела по грижи за децата в дома ти миналата вечер. Роуз и София ди Карло бяха отведени под протекционно попечителство. Причината е, че не си направила дори опит да се свържеш с дъщеря си, откакто те доведоха тук.

— Нямате право да местите дъщеря ми от дома ми.

— Имам. Но всъщност служителят на отдела е взел решението, след като е говорил с нея и с гувернантката ѝ, както и с другите членове на персонала. Ако искаш да си върнеш дъщерята, време е да се разграничиш от психопата и да застанеш срещу него. Време е да защитиш детето си.

Гневът, тази лека сянка на емоция, изплува отново.

— Лейтенант Далас, съпругът ми е влиятелен човек. До една година ще стане новият британски посланик в Испания. Беше ни обещано. Няма да опетните репутацията му, нито пък своята с вашите чудовищни и грозни фантазии.

— Тогава потъвай с него. За мен е хубав бонус — Ив се изправи и замълча. — Накрая щеше да убие теб и дъщеря ти. Нямаше да успее да се възпре. Няма да отидеш в Испания, Пам, но където и да се озовеш, ще имаш достатъчно време да помислиш над факта, че спасих безполезния ти живот.

Тя се приближи и почука мощно два пъти по подсиления със стомана панел.

— На вратата — извика тя и излезе.

Тъкмо се бе запътила към кабинета си, когато чу, че я поздравяват. Ив продължи да върви и остави помощничката си да я настигне.

— Далас. Лейтенант!

— Имаш писмена работа в отделението си. Заеми се с нея. Ела в десет в кабинета ми, за да те запозная с последните действия. Тръгваме в десет.

— Лейтенант, вече разбрах за операцията. Макнаб отскочи да ме посрещне след изпита.

„Добре“ — помисли си Ив. Но запази намръщената си физиономия на ченге.

— Обстоятелството, че детектив „Кретен“ е нарушил процедурата, не отменя необходимостта да бъдеш запозната.

— Нямаше да се налага да ми казва той, ако вие ми бяхте казали.

Мрънкането беше онова, което постигна ефект. Ив зави към отдел „Убийства“.

— В кабинета ми. Сега.

— Вчера сте заковали Ренквист — Пийбоди изприпка след Ив. — Трябваше да бъда повикана за претърсването. Вие сте нарушили

процедурата.

Ив затвори вратата на кабинета си.

— Поставяш под съмнение методите ми или авторитета ми, полицай?

— Методите ви, лейтенант. Един вид. Имам предвид, боже. Ако той си беше вкъщи миналата нощ, щяхте да сте го заловили и аз щях да го пропусна. Като ваша помощничка...

— Като моя помощничка правиш каквото ти се каже, когато ти се каже. Ако не си доволна от това положение, изложи оплакването си в писмен вид и го подай.

— Разплели сте случая миналата нощ без мен. Провели сте съвещание за операцията тази сутрин без мен. Изпитът не трябваше да е по-важен от участието ми в този случай.

— Аз решавам какво е по-важно. Приключено е. Ако искаш да мрънкаш и да се оплакваш по този въпрос, повтарям — изложи го в писмен вид и го подай по съответните канали.

Брадичката на Пийбоди се вирна.

— Не желая да подавам оплакване, лейтенант.

— Както решиш. Заеми се с писмената работа на бюрото ти. Чакай ме в гаража в десет и двацет и пет. Ще бъдеш запозната с подробностите по пътя.

Очертаваше се дълъг ден, помисли си Ив, докато вървеше из мезонета на Кейти Мичъл по същия начин, както бе вървяла из холограмната симулация. И дълга нощ.

Където и да се бе заврял Ренквист, беше го направил добре.

„Ти си на ход“ — помисли си Ив и отпи още малко кафе.

Беше включила всеки хотел в района в своеобразна мрежа, но не бе успяла да го открие. Дори докато крачеше из жилището, мрежата се разширяваше.

Тя пристъпи към вратата на кабинета, в който Рурк и Фийни работеха.

— Нищо — изпревари въпроса ѝ Рурк. — По-вероятно е да използва частен дом. Краткосрочен наем. Претърсваме този район.

Тя отново погледна ръчния си часовник. Оставаха още доста часове и тя не можеше да поеме риска да излиза и влиза в сградата.

Върна се в кухнята и сръчка автоготвача на Мичъл.

— Неспкойна ли си? — обади се Рурк зад гърба ѝ.

— Мразя чакането, това да не правя нищо друго, освен да разигравам всичко отново и отново в главата си. Това ме изнервя.

Той се наведе, за да я целуне по тила.

— Както и свадата с Пийбоди.

— Защо мъжете винаги казват, че жените правят свади? Мъжете не правят свади. Това е глупава и гадна дума.

Той се усмихна и потърка раменете ѝ. И тъй като бяха твърди като камък, той си взе бележка на ум да ѝ запише час за релаксиращо лечение. Независимо дали ѝ харесва, или не.

— Защо не я питаш как е минал изпита?

— Ако иска да знам, ще ми каже сама.

Той се наведе по-близо към нея, погали с устни косата ѝ и прошепна право в ухото ѝ:

— Тя мисли, че се провалила.

— Мамка му! — Ив стисна очи. — Мамка му, по дяволите, проклятие.

Завъртя се към хладилника, претършува фризера и конфискува една кутия замразен десерт „Ягодова градина“.

Намери лъжица, забучи я в него и се запъти към спалнята.

— Това е моето момиче — промълви Рурк.

Пийбоди седеше на леглото и изучаваше информацията от сутрешното съвещание на джобния си компютър. Вдигна поглед, когато Ив влезе и почти бе успяла да докара нацупено изражение, когато забеляза кутията със сладолед.

— Ето — пхна я в ръката ѝ Ив. — Изяж това и спри да се цупиш. Трябваш ми на сто процента.

— Просто... мисля, че се издъних, и то много зле.

— Не искам да мислиш за това. Заличи го от съзнанието си изцяло. Трябва да си концентрирана. Не можеш да си позволиш да пропуснеш нито едно движение, нито един сигнал. След няколко часа ще лежиш в това легло в тъмното. И когато той дойде, единствената му цел ще бъде да те убие. Ще носи очила за нощно виждане. Обича да работи в тъмното. Ще те вижда, но ти няма да го виждаш. Докато не се включим ние, ти няма да го виждаш. Така че не можеш да се издъниш,

защото ще пострадаш. Ако пострадаш, наистина ще ме вбесиш страхотно.

— Съжалявам за този следобед — Пийбоди си гребна от ягодовия сладолед. — Бях се напушила. Сритах се отзад колкото пъти можах, докато се връщах от изпита. Просто имах нужда да ритна нечий друг задник. И започнах да си мисля, че ако ме бяхте повикали, нямаше да се явя на този глупав, проклет изпит.

— Ти се яви. И утре ще знаеш резултатите. Сега забрави за него и си свърши работата.

— Ще я свърша — тя подаде лъжица сладолед на Ив.

Ив я взе и го опита.

— Господи. Отвратителен е.

— Струва ми се доста хубав — ободрена, Пийбоди си взе обратно лъжицата и загреба още. — Просто сте разглезена, защото вече имате истински сладкиши. Благодаря, че не ми се сърдите вече.

— Кой казва, че не ти се сърдя? Ако те харесвах, щях да пратя някой да купи истински сладолед, вместо да крада замразения боклук на цивилна.

Пийбоди само се усмихна и облиза лъжицата.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

„Сигурно сега се облича“ — помисли си Ив, докато гледаше през прозорците с щори на мезонета на Мичъл. Скоро щеше да стане съвсем тъмно. Марсионини винаги си устройваше продължителна, спокойна вечеря с две чаши вино преди убийство. Винаги в първокласен ресторант, като резервираше маса в ъгъла.

Щеше да отдели два, дори три часа на това занимание. Да вкусва храната, да отпива от виното. Да завърши с кафе и десерт. Мъж, който обича качествените неща.

Ренквист щеше да го оцени.

Ив си го представяше. Как закопчава снежнобяла риза, ушита по поръчка. Как оглежда собствените си пръсти в огледалото. Стаята щеше да е хубава, добре обзаведена. Не би понесъл нищо друго, освен най-доброто — както Ренквист, така и Марсионини.

Копринена вратовръзка. Вероятно копринена вратовръзка. Щеше да се наслади на допира ѝ по пръстите му, докато я надява, докато прецизно връзва възела.

Щеше да я свали, след като жертвата му бъде усмирена и завързана. Старателно щеше да сложи на закачалка всяка своя дреха, за да избегне гънките. Не би искал да има гънки, както не би искал да има кървави петна.

Но засега щеше да се наслаждава на удоволствието да се облече добре, на допира на хубавата материя по кожата си и на предвкушаното на храната и виното, и на онова, което щеше да последва.

Виждаше го: Ренквист, който се превръща в Марсионини. Грижливо оправя дългата си червена коса, която е негова гордост, символ на суетата му. Дали Ренквист щеше да види лицето на Марсионини в огледалото? Според нея — да. По-тъмният тен на кожата, по-несъразмерните черти, по-плътната уста, светлите очи, които щяха да надничат иззад тъмните очила. Щеше да има нужда да го види, иначе нощта не би имала същия вкус.

Сега самото. Нещо в гълъбовосиво може би, вероятно на тънки бледи райета. Хубав летен костюм за мъж с изтънчен вкус. След това съвсем леко напръскване с одеколон.

Сега щеше да провери куфарчето си. Да си поеме дълбоко дъх, за да вдиша аромата на кожата. Дали щеше да извади всичките си инструменти? Щеше, помисли си тя. Щеше да прокара ръка по дължината на въжето. Тънко, здраво въже, което щеше да остави болезнени бразди в плътта на жертвата му.

Обичаше мисълта за тяхната болка. След това гумената топка за устата. Предпочиташе унижението на този уред пред плата. Презервативи за собствената му безопасност и защита. Тънки пури и тъничка златна запалка. Наслаждаваше се на хубавия тютюн почти толкова, колкото на това да прегаря малки кръгчета в кожата на жертвата и да наблюдава как агонията крещи в очите ѝ. Малката антикварна бутилка, която е напълнил с алкохол, за да го излива в раните за допълнителен разкош.

Сгъваема бейзболна бухалка със стоманен накрайник. Достатъчно яка, за да чупи кости, да разбива хрущяли. И с достатъчно фалическа форма, за да служи и за други цели, ако е в настроение.

Ножове, разбира се. Гладки и назъбени, в случай че кухненските ножове на жената не задоволят изискванията му.

Музикалните дискове, очилата за нощно виждане, ръчен бластер или мини лазерно оръжие, тънките като хартия прозрачни ръкавици. Мразеше материята и миризмата на гумените ръкавици и всичките им разновидности.

Собствената му хавлия. Бяла, от египетски памук и собственият му калъп сапун без аромат, с който щеше да се измие, след като свърши.

И накрая кодовете на охранителната система, копирани предишния ден при посещението му в мезонета. Предавателят за смущения, с който щеше да деактивира камерите, за да може да се движи из сградата, без да остави следа.

Всички тези неща щяха да са спретнато опаковани и заключени в куфарчето.

Последен поглед в огледалото, в цял ръст, за да се наслади на цялостния ефект. Трябваше да бъде свършен. Бързо прокарване на пръста по единия ревер, за да махне миниатюрна прашинка.

Сетне щеше да излезе през вратата и да започне вечерта си.

— Къде беше? — прошепна Рурк, когато очите ѝ се промениха и рамената ѝ се отпуснаха.

— С него — тя погледна към съпруга си и видя, че държи две чаши кафе. — Благодаря — каза му тя и взе едната.

— И къде е той?

— Отпраща се към ресторанта да вечеря. От супата до десерта. Ще плати в брой. Винаги е плащал в брой. Ще се наслаждава на храната почти до полунощ, след това ще направи дълга разходка. Марсионини не е шофирал и рядко е вземал таксита. Ще върви, настройвайки се за удоволствието пряка след пряка.

— Как са го заловили? — той знаеше, но искаше Ив да го каже, да го разкаже.

— Набелязаната жертва е живеела в мезонет, не много различен от този. Има смисъл. Една от приятелките ѝ се скарала особено жестоко с приятеля си и дошла да се оплаче на Лизел — така се е казвала — дошла да поплаче на рамото ѝ или каквото там правят жените.

— Ядат ягодов сладолед.

— Млъкни. И така, приятелката си изплакала болката и легнала да спи на канапето. Музиката я събудила. Не го е чула да влиза — очевидно са пресушили бутилка евтино вино или бира. Нещо такова. Марсионини не забелязал, че тя спи в хола, което е било пропуск. И приятелката се запътила към спалнята да провери каква е тази музика. Лизел била вече вързана, със запушена уста и счупена капачка на коляното. Марсионини бил гол. С гръб към вратата. Покатервал се по леглото, канейки се да изнасили Лизел.

Тя знаеше какво е мислела жертвата, какво е било по-силно от болката. Познаваше унизителния ужас от онова, което предстои, толкова по-страшен от болката.

— Приятелката запазила присъствие на духа — продължи Ив. — Избягала обратно в дневната, обадила се на 911, след което дотичала отново в спалнята, грабнала бейзболната бухалка, с която била счупена капачката на коляното на Лизел и го халосала с нея. Фрактура на черепа, счупена челюст, нос и лакът. Когато ченгетата пристигнали, Марсионини бил в безсъзнание и представлявал доста жалка картинка. Тя била развързала Лизел, покрила я с нещо и държала нож, опрян в

гърлото на копелето с надеждата — признала тя в показанията си — че ще се свести, за да може да му го забие в гръкляна.

— Бих казал, че му е заседнало в гръкляна това, че го е спряла жена.

Устните ѝ се извиха леко, защото разбра.

— Разчитам на това. Умрял е в затвора две години по-късно, когато неидентифициран затворник или надзирател го кастрирал и го оставил да лежи в собствената му килия. Умрял от загуба на кръв.

Ив си пое дълбоко въздух и установи, че разказаното ѝ помогна.

— Ще направя обиколка. Имаш два часа да се поразтъпчеш тук, след което заставаме по места. И чакаме.

В полунощ тя довлече един висок стол в килера.

— Пийбоди, проверявай комуникатора си на всеки петнайсет минути, докато не заповядам тишина по радиостанциите. Не искам да задремеш там.

— Лейтенант, не бих могла да заспя, дори да ми дадете мощно приспивателно. Направо кипя от енергия.

— Прави проверките. Стой нащрек.

„Ами какво ще стане, ако греша? — запита се Ив. — Ако е сменил жертвите, ако е сменил методите или ме е надушил? Ако не дойде тази нощ, дали ще убие произволна жертва или просто ще се покрие? Дали има задна вратичка? Маршрут, средства, лична карта за извънредни случаи?“

„Ще дойде — убеждаваше се тя. — А ако не дойде, ще го намеря.“

Ив проведе нужните проверки, получи потвърждение от екипите на улицата и в къщата, че всичко е спокойно. След час тя се изправи да се протегне и да се поразкърши.

След два усети как кръвта ѝ се разбушува. Идваше. Знаеше, че идва, секунди преди комуникаторът ѝ да просъска в ухото.

— Възможно регистриране на обекта. Сам мъж, приближава се към сградата. Към метър и деветдесет, около осемдесет и пет килограма. Светъл костюм и тъмна вратовръзка. Носи куфарче.

— Само наблюдавайте. Не се приближавайте, Фийни, чуваш ли?

— Силно и ясно.

— Макнаб?

— Разбрано.

— Изглежда е фалшива тревога. Подминава сградата, продължава на юг. Почакайте... Оглежда се. Преценява околността, проверява улицата. Обръща се и отново приближава сградата. Държи нещо в ръката си. Вероятно предавател за смущения. Включва го. Влиза в сградата, лейтенант.

— Останете в колата. Чакайте нареждания. Пийбоди?

— Готова съм.

Ив видя леко помръдване в леглото и разбра, че Пийбоди е взела в ръка лазерното си оръжие.

— Фийни, ти и цивилният оставате от другата страна на вратите, докато не стане чисто. Искам да влезе право тук. Макнаб, искам асансьорът да бъде затворен в момента, в който премине през вратата и твоят екип да застане и да блокира коридора веднага след това.

— Разбрано. Как е моята секс богиня?

— Не ви разбрах, детектив?

— Ъм... Въпросът беше към полицаи Пийбоди, лейтенант.

— Никакви лични съобщения и тъпанарски забележки, за бога. Дай ми данни за заподозрения.

— Използва стълбите, лейтенант. В момента е между втория и третия етаж. Имам добра и ясна видимост, Далас. Положително идентифициран като Нилс Ренквист. Приближава се към вашата врата сега. Изважда кода на охранителната система. Деактивира я и влиза.

— Действайте — прошепна Ив. — Всички да стеснят кръга и да чакат.

Не го чуваше. Не още. Затова пресъздаде образа му в главата си. Марсионини винаги е събувал обувките си, преди да влезе в спалнята. Обувките и чорапите. Щеше да ги остави съвсем прилежно до входната врата, сетне да свали слънчевите очила и да сложи тези за нощно виждане. С тях щеше да се движи из тъмнината като котка. Сетне сигурно ще застане над жертвата, да я наблюдава в съня ѝ, преди да нападне.

Ив извади оръжието си и зачака.

Чу съвсем леко изскърцване на дъските по пода и си рече: „Хайде, хайде, кучи сине.“

В следващия миг с очите си, отдавна привикнали към мрака, тя видя силуета му, видя го да прокарва гальовно ръка по гърба на Пийбоди.

Ив ритна вратата на килера.

— Лампите! — изкрещя.

Той се извърна светкавично с очилата за нощно виждане, които сега го заслепяваха. Бейзболната бухалка беше в ръката му и той замахна с нея по посока на звука от гласа ѝ, дори още докато сваляше очилата.

— Полиция! Хвали оръжието! Хвърли оръжието и стой на място, за да не те закова аз на място.

Очите му бяха огромни и мигаха бясно. Но тя видя мига, в който той я позна и разбра. Видя всичките му планове, всичките му победи да отлитат.

— Мръсна путка.

— Ела ми тук — тя свали оръжието си и предупредително отправи показалец към вратата на кухнята, когато Рурк се показва заедно с Фийни. — Не го правете — отсече им тя.

Ренквист нададе вой и хвърли бухалката към нея, след което отскочи.

Тя се отмести, като остави металният наконечник да се плъзне по рамото ѝ. И понеже щеше да изпита много по-голямо удовлетворение, отколкото ако използва оръжие, тя се възползва от тялото си и се изви така, че да забие същото това рамо в корема му, а коляното си в слабините. И когато той започна да се огъва, юмрукът ѝ се приземи под челюстта му.

— Това последното беше за Марлин Кокс — промълви Ив. Тя сложи крак на кръста му, докато вадеше белезниците си. — Ръцете на гърба, торба с лайна.

— Ще те убия. Ще убия всички ви — кръвта потече в тънка струя от устата му, докато се мятеше. Очите му се разшириха и обезумяха, когато Ив дръпна перуката.

— Не ме докосвай, гадна кучко. Знаеш ли кой съм аз.

— Да, знам точно кой си ти — тя го обърна по гръб, защото искаше да я види. Искаше да я погледне в очите. Омразата беше там, такава, каквато бе виждала и преди. Онази ненавист до мозъка на костите, която бе видяла в очите на собствената си майка.

Но това, че я видя сега, ѝ донесе само удовлетворение.

— Знаеш ли коя съм аз, Нилс? Аз съм жената, гадната кучка, мръсната путка, която скрива жалкия ти задник. Аз съм тази, която ще

ти заключи килията.

— Никога няма да ме затвориш — сълзите затрептяха в очите му.
— Няма да ме затвориш отново в тъмното.

— Ти вече си свършен. И когато Брийн напише за този случай, много внимателно ще подчертае, че те е победила жена.

Той започна да стене и риде. Ив щеше да каже „Като жена“, но това беше обида към нейния пол.

— Прочети му правата — обърна се тя към Пийбоди, която стана от леглото, облечена в униформа. — Погрижи се да бъде откаран в Централното полицейско управление и хвърлен в килия. Знаеш процедурата.

— Слушам, лейтенант. Искате ли да придружите задържания?

— Ще уредя нещата тук и ще дойда по-късно. Според мен би трябвало да можеш да се справиш с него, детектив.

— Според мен и десетгодишно момче може да се справи с него в това състояние, лейтенант — тя поклати глава, докато Ренквист продължаваше да хленчи и да удря крака о пода като дете в пристъп на раздразнение.

В следващия миг тя рязко вдигна глава.

— Какво? Какво казахте?

— Трябва ли да повторя стандартна заповед за задържане?

— Не. Не, лейтенант. Да не би... да не би да казахте детектив?

— Нещо не е наред с ушите ти ли? О, между другото, честито. Заподозреният е задържан и под охрана — каза тя в комуникатора си, докато излизаше от стаята. Тя спря точно колкото да намигне на Рурк.
— Всички екипи, свободно. Добра работа.

— Върви — обърна се Фийни към Пийбоди, която стоеше като ударена от гръм, а в слушалката ѝ звъняха звуците от целувките на Макнаб и аплодисментите на останалите. — Аз ще се заема с тази отрепка.

С кратък боен вик Пийбоди скочи върху Ренквист.

— Далас! Сигурна ли си? Ама наистина, наистина сигурна? Резултатите нямаше да бъдат обявени до утре.

— Защо не изпълняваш пряката ми заповед относно задържания?

— Моля те.

— Господи, какво бебе — но ѝ се наложи да вкара в употреба всеки грам от волята си, за да не се разхили. — Имам известно

влияние. Използвах го. Резултатите ще бъдат обявени утре в осем сутринта. Класирана си на двайсет и шесто място, което не е зле. Приемат сто души, така че си вътре. Можеше да се представиш по-добре на симулациите.

— Знаех си.

— Но си се справила добре. Като цяло си се справила добре. Стандартната церемония ще бъде вдругиден на обяд. Не си и помисляй да се разревеш при приключване на операция — сръза я тя, когато видя, че очите на помощничката ѝ се насълзават.

— Няма. Добре — Пийбоди разтвори ръце и се втурна напред.

Ив заотстъпва назад.

— Никакви целувки! Света Богородице. Получаваш ръкостискане. Ръкостискане — тя бързо подаде ръка, за да се защити. — Това е всичко.

— Слушам, лейтенант. Слушам, лейтенант — Пийбоди пое ръката на Ив и я разтърси енергично. — О, майната му — възкликна тя и обви ръце достатъчно силно, за да пукне ребрата на началничката си.

— Разкарай се от мен, проклета маниачке — но сега вече беше на косъм дали ще успее да сдържи смеха си. — Скачай на Макнаб. Аз ще закарам проклетия затворник.

— Благодаря. О, човече, о, господи, благодаря! — помощничката ѝ се затърча към вратата, когато тя внезапно се отвори. Макнаб я хвана във въздуха и Ив трябваше да му признае, че успя да се задържи на краката си.

Тя забели очи, но запази самообладание и се отправи към спалнята.

— Аз ще го натоваря — каза ѝ Фийни. — Нека момичето да си изтанцува танца на победата.

— Ще те последвам.

— Ще съжаляваш — очите на Ренквист още бяха насълзени, но яростта се бе завърнала в тях и осветяваше сълзите. — Много ще съжаляваш.

Тя се приближи към него, застана пред лицето му и остави да се възцари тишина, докато видя как страхът взема превес над гнева.

— Знаех, че си ти още първия път, когато те видях. Видях какво представляваш. Знаеш ли какъв си ти, Нилс? Жалък и слаб, страхливец, който се крие зад други страхливци, защото дори няма

мъжеството да бъде себе си, когато убива невинни. Знаеш ли защо наредих на детектива да се оправи с теб? Защото не заслужаваш дори още една минута от времето ми. Ти си свършен.

Тя извърна поглед, когато той отново се разхленчи.

— Ще ме хвърлиш ли до управлението, моряко — обърна се тя към Рурк.

— За мен ще бъде удоволствие — той я хвана за ръката, когато стигнаха вратата и я стисна по-здраво, когато изсъска и се опита да се пусне.

— Прекалено късно е да се притесняваш за такива неща. Намигна ми по време на операция.

— Естествено, че не съм направила нищо подобно — тя стисна устни целомъдрено. — Сигурно нещо ми е влязло в окото.

— Дай да видя — той я опря с гръб към стената на коридора и се засмя, когато тя изруга. — Не. Не виждам нищо друго, освен тези големи, великолепни очи на ченге — Наведе се и я целуна между тях. — Пийбоди не е единствената, която се справи добре днес.

— Свърших си работата. Това ми стига.

Два дни по-късно тя четеше психиатричния доклад на Майра за Нилс Ренквист. Когато свърши, се облегна назад и втренчи поглед в тавана. Беше интересна маневра, помисли си. Ако защитата му беше достатъчно добра, можеше и да мине.

Погледна вазата с цветя на бюрото си — бяха пратени от името на Марлин Кокс. Вместо да я накарат да се почувства неловко, те ѝ доставяха удоволствие.

Каквато и да беше маневрата, справедливостта щеше да възтържествува. Нилс Ренквист никога нямаше да излезе на свобода. И имаше доста прилични шансове след това да осъди и жена му като съучастника.

Или поне областният прокурор се бе съгласил да действа в тази посока и това трябваше да е достатъчно.

Ако успееше да го направи, щеше да остави сираче малко момиче — съзнателно щеше да се погрижи едно петгодишно дете да остане без майка и баща. Тя се изправи и се приближи до прозореца. Но някои деца са по-добре без определен тип родители, нали?

Откъде, по дяволите, би могла да знае. Можеше само да си свърши работата и да се надява, когато нещата се уталожат, че е постъпила правилно.

Чувстваше, че е постъпила правилно.

Чу как топката на вратата се превърта и последвалото почукване. Беше я заключила нарочно и сега погледна колко е часът. Завъртя раменете си, взе фуражката си и я намести.

Когато отвори вратата, видя изненадата, изписана по лицето на Рурк, сетне интереса и накрая блясъка в очите му, от който усети, че вратът ѝ се облива в червенина.

— Какво зяпаш?

— Не съм съвсем сигурен — той пристъпи вътре, преди тя да успее да излезе, и да затвори вратата зад себе си.

— Трябва да тръгваме. Церемонията започва след петнайсет минути.

— И имаме пет минути дотам. Завърти се.

— Няма. — Още няколко секунди, предположи тя, и тази проклета червенина щеше да избие по страните ѝ. — Виждал си ченге в униформа и преди.

— Никога не съм виждал моето ченге в униформа. Не знаех, че имаш.

— Разбира се, че имам. Всички имаме. Просто никога не я нося. Но това сега е... важно, това е всичко.

— Изглеждаш — той прокара пръст по едно от лъскавите ѝ медни копчета — удивително. Страшно секси.

— О, разкарай се.

— Сериозно говоря — той се дръпна назад, за да я огледа цялата. „Тази издължена униформа правеше истински чудеса, помисли си, с идеалната си чистота, с официалните изчистени сини цветове.“

Медалите, спечелени при изпълнение на служебен дълг, блестяха на фона на стегнатото сако. Беше излъскала черните си полицейски обувки — които, предположи той, сигурно държеше заровени някъде в шкафчето си — и те отразяваха отблясъците. Кобурът ѝ бе пристегнат на ханша, а фуражката ѝ беше килната върху късата ѝ коса.

— Лейтенант — промълви той с леко мъркане в гласа, — трябва да я обличаш вкъщи.

— Защо?

Той се захили:

— Познай.

— Ти си много, ама много извратен мъж.

— Ще си играем на полицаи и крадци.

— Разкарай се от пътя ми, перверзник такъв.

— Само едно нещо — той имаше бързи ръце и напъха едната си под колосаната ѝ яка, преди Ив да успее да помръдне. И извади, за своя радост, верижката с диаманта, който някога ѝ бе подарил. — Значи е свършено — прошепна той и го пхна отново под ризата.

— Няма да се държим за ръце. Абсолютно съм категорична по този въпрос.

— Всъщност възнамерявах да вървя няколко крачки зад теб, за да видя как се мърда задника ти в това чудо.

Тя се засмя, но го издърпа навън от кабинета си.

— Последните новини около Ренквист, ако те интересуват.

— Да.

— Опитва се да се изкара невменяем — не е неочаквано. Но тактиката му е добра. Използва множество разстройство на личността. В един момент е Джак Изкормвача, в следващия — божия син или Джон Уейн Гейси. Оттам се връща към Де Салво или отново към Джак.

— Смяташ ли, че е вярно?

— Нито за миг не съм си го и помислила и Майра също не се хваща. Но може и да мине. Защитата му ще наеме един куп психиатри, а той е добър в играта. Може да се отърве от циментовата килия и да се озове в изолатор на етаж за затворници с умствени разстройства.

— Как ще се почувстваш, ако това стане?

— Искам килията, но човек невинаги получава онова, което иска. Ще мина през болницата, като ми свърши смяната, за да предупредя Марлин Кокс и семейството ѝ какво може да се случи.

— Мисля, че ще го приемат. Те не са войници, Ив — каза той, когато тя го погледна. — Искат просто да бъде затворен, а ти го постигна. За тях това е достатъчна разплата, ако за теб не е.

— Би трябвало да ми е достатъчно, защото свърши. И ще има други на негово място. Мисълта за това направо съсипва някои ченгета.

— Не и моето ченге.

— Не. — „Какво пък, да му се не знае“ — каза си тя и хвана ръката му, докато влизаха в тържествената зала за церемонията. — Ти си намери някое място, където и да е. Аз трябва да съм горе, на тази глупава сцена.

Той поднесе ръката ѝ към устните си:

— Поздравления, лейтенант, за добре свършената работа.

Тя хвърли поглед, както и той, към мястото, където Пийбоди бе застанала заедно с Макнаб в предната част на помещението.

— Тя я свърши сама — беше единственото, което отговори.

Стана ѝ приятно, като видя, че командир Уитни бе намерил време да проведе церемонията лично. Стъпи на сцената заедно с него и пое ръката, която той ѝ подаде.

— Поздравления, лейтенант, за повишението на помощничката ти.

— Благодаря, сър.

— Ще започнем веднага. Имаме дваисет и седем повишения през тази сесия в Централното полицейско управление. Шестнайсет детективи от трети ранг, осем от втори и трима детективи сержанти — той се усмихна леко. — Не мисля, че съм те виждал с униформа, откакто стана лейтенант.

— Не, сър.

Тя отстъпи назад, заедно с другите обучаващи полицаи и застана редом с Фийни.

— Едно от моите момчета изкара за втори ранг — каза ѝ той. — Можем да пийнем по едно отсреща да отпразнуваме повода, като свърши смяната.

— Добре, но и цивилният ще иска да се включи. Пийбоди му е слабост.

— Става. Почна се. Джак ще произнесе стандартната си реч. Слава богу, че води той, а не оня кретен Лерой, който го замества, когато той не може. Лерой направо има диария, когато говори. Не можеш да му я спреш.

Пийбоди седеше на определеното за нея място с изпънат гръб и свит стомах. Ужасяваше се, че ще избухне в сълзи, както стана, когато се обади вкъщи да каже на родителите си. Щеше да умре от унижение, ако се разплаче точно сега, но всичко така напираше и изпълваше

гърлото ѝ и тя се страхуваше, че когато отвори уста да каже нещо, всичко ще рукне.

Ушите ѝ бучаха и се опасяваше, че няма да чуе, когато извикат името ѝ и просто ще си седи там като пълен идиот. Съсредоточи се върху Ив и начина, по който тя стоеше спокойна и съвършена в редицата, без да помръдва.

Когато видя своя лейтенант да влиза, облечена в униформа, тя едва не изкрещя на мига. Не бе успяла да говори с нея.

Но независимо от бученето успя да чуе името си от устата на командир Уитни. „Детектив трети ранг Дилия Пийбоди.“ И скочи на крака. Изобщо не усещаше колената си, но някак успя да се добере до сцената, да изкачи стъпалата отстрани и да я прекоси.

— Честито, детектив — поздрави я той и пое ръката ѝ в своята огромна лапа, преди да отстъпи назад.

Там беше Далас, която пристъпи напред.

— Честито, детектив. Браво — тя ѝ подаде детективската значка и за момент, за части от секундата по устните ѝ пробяга усмивка.

— Благодаря, лейтенант.

После Ив се върна в редицата и всичко приключи.

Единственото, което Пийбоди успя да си помисли, когато зае мястото си отново, беше че не бе се разплакала. Не бе се разплакала и в ръката си държеше детективска значка.

Продължаваше да е все така зашеметена, когато церемонията приключи и Макнаб се втурна към нея да я вдигне на ръце. И Рурк се наведе и — о, господи — я целуна право по устата.

Но не успя да открие Ив. Сред поздравленията и множеството потупвания по гърба, закачките и шума, тя никъде не видя Ив. Накрая, все още здраво стискайки значката си в ръка, успя да се измъкне.

Когато се добра до кабинета на Ив, нейният лейтенант беше отново с цивилни дрехи, седнала на бюрото си и надвесена над омразната си бумащина.

— Лейтенант. Тръгнахте си толкова бързо.

— Имах си работа.

— Бяхте сложили униформата си.

— Защо всички го казвате така, сякаш е повод за национален празник? Слушай, честито. Наистина. Гордея се с теб и се радвам за

теб. Но купонът свърши и аз имам цяла грамада документи за оправяне.

— Е, аз ще ви отнема време да ви благодаря и толкова. Нямаше да държа това сега, ако не бяхте вие — тя стискаше значката между двете си ръце, сякаш беше най-безценния кристал. — Защото повярвахте в мен, тласнахте ме напред и ме научихте — затова се сдобих с нея.

— Това не е съвсем далече от истината. — Ив бутна стола си назад и сложи петата на единия си обут в ботуш крак върху бюрото. — Но ако ти самата не бе повярвала в себе си, не се бе оттласнала напред и не се бе научила, нямаше да съм ти от никаква полза. Така че приемам благодарностите ти за моя принос, за ролята, която аз изиграх. Ти си добро ченге, Пийбоди, и ще станеш още по-добра с времето. А сега бумацината.

Погледът на Пийбоди се замъгли, но тя премигна, за да прогони сълзите.

— Ще се захвана с нея веднага, лейтенант.

— Това не е твоя работа.

— Като ваша помощничка...

— Вече не си ми помощничка. Ти си детектив и част от бумацината, с която се бяхта в момента, е новото ти назначение.

Сълзите ѝ пресъхнаха и червенината, която вълнението и радостта бяха извикали по страните ѝ, се отдръпна на мига.

— Не ви разбирам.

— Детективите не могат да бъдат похабявани като помощници — рязко заяви Ив. — Ще получиш ново назначение. Предполагам, че би предпочела да останеш в отдел „Убийства“.

— Но... но... Господи! Далас, никога не съм си мислела, че няма да мога да остана... че няма да продължим да работим заедно. Никога нямаше да се явя на проклетия изпит, ако знаех, че ще ме изриташ.

— Това е нелепо изказване и показва неуважение към значката. Мога да ти предложа кратък списък на възможностите за назначения. — Ив натисна един клавиш и от информационния център на бюрото ѝ се подаде един лист. — Или ако просто смяташ да хленчиш заради това, аз ще избира вместо теб.

— Не мислех, не очаквах... — и сега стомахът я заболя наново. — Не мога да го приема. Не може ли да си взема поне няколко дни, за

да свикна? Да продължа да бъда ваша помощничка, докато уредите нещата? Бих могла да оправя застоялата...

— Пийбоди, не ми трябва помощничка. Никога не ми е трябвала и си се справях съвсем добре, преди да те поема. Сега дойде моментът да действаш сама.

Ив се обърна отново към бюрото си, за да покаже, че разговорът е приключен. Здравно стиснала усти, Пийбоди кимна:

— Слушам, лейтенант.

— Не ми трябва помощничка — повтори Ив. — Но бих могла да ползвам партньор.

Това закова на място Пийбоди.

— Лейтенант? — успя да промълви тя прегракнало.

— Ако те интересува, това е предложението ми. И като служителка с по-висок чин пак ще стоварвам по-голямата част от гадната работа върху теб. Това е частта, която най-много обичам.

— Партньор? Ваш партньор — устните на Пийбоди потрепериха и сълзите надделяха.

— О, за бога! Затвори вратата, ако ще цивриш. Да не смяташ, че искам в общото помещение да чуят как оттук долита рев? Могат да си помислят, че съм аз.

Тя скочи, сама тръшна вратата и се оказа впримчена в още една от мечешките прегръдки на Пийбоди.

— Приемам това за „Да“.

— Това е най-прекрасният ден в живота ми. — Пийбоди отстъпи назад и изтри сълзите от очите си. — Върхът. Ще ви бъда направо адски партньор.

— Не се и съмнявам.

— И няма да се отдавам на прегръдките и цивренето, освен при екстремни обстоятелства.

— Добре е да го знам. Разкарай се оттук, за да успея да си свърша работата. Ще те черпя едно питие след смяната.

— Не, лейтенант. Аз черпя. — Тя разтвори ръка и показва значката си на Ив. — Красива е, нали?

— Да. Да, така е.

Останала сама, тя седна на бюрото си отново, сетне взе собствената си значка и я огледа. Сложи я отново настрана и погледна към тавана. Но този път се усмихна.

Чувстваше, че е постъпила правилно. Съвсем правилно.

Издание:

Нора Робъртс. Имитация в смъртта

ИК „Златорогъ“, София, 2003

Редактор: Розия Самуилова

ISBN: 954-437-117-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.